

трилър

Кати Кламп и С. Т. Адамс
ЛУНЕН ЛОВЕЦ

КАТИ КЛАМП, С. Т. АДАМС

ЛУНЕН ЛОВЕЦ

Превод: Михаела Михайлова

chitanka.info

С. Т. Адамс и Кати Кламп са бестселър авторки на USA Today. Творческото им сътрудничество започва през 1997 г. и се радва на невероятен успех. Двете успяват изключително умело да съчетаят индивидуалните си таланти, за да създават много и печеливши книги, с които привличат милиони почитатели на паранормалните приключения. Кати среща С. Т. Адамс и когато схваща, че „хлябът си е намерил маслото“, във въображението ѝ кликват стотици идеи. Адамс подготвя сюжетните линии и богатата символика в романите, а Кати разработва екшън сцените и романтиката в едни изумителни за читателите измерения.

Лунен ловец е особено оригинален трилър, в който героите са интересни, остроумни, а екшънът и авантюрите са в изобилие. Прекрасна история с паранормални приключения.

Добре дошли в реалността на сази — върколаците, подвластни на Луната. Те живеят в стройна организация, на големи общности с шефове и дори нещо като правителства. За да се предпазват от човешкото население и да оцеляват, те прилагат всевъзможни тактики. Наемният убиец Тони обитава именно този свят.

В света на човеците пък живее Сю. Тя е дълбоко нещастна, защото от години нейното семейство, особено майка ѝ, жестоко я експлоатира и налага тотален контрол. Положението се влошава още повече, когато тя печели 200 милиона долара от тотото. Доведена до пълно отчаяние, Сю решава да сложи край на живота си, но няма сили да се самоубие и иска да си наеме убиец. Така се среща с Тони.

Необяснимата връзка между Тони и Сю е много силна, в дадени моменти дори четат мислите си. Най-големият грях във върколашкото общество обаче е да се чифтосаш с човек, а Тони го прави и последствията са неизбежни...

Лунен ловец предлага пълноценни герои, много динамика, романтика, чувство за хумор, невероятна фантазия и свръхестествени приключения в света на върколаците.

ПЪРВА ГЛАВА

Кръчмата на Ник се намира в най-долнопробната част на града. До входната врата води една глуха алея, а задният вход извежда към сляпа уличка, която опира в друга постройка. Явно законът за противопожарната охрана не е бил в сила по времето, когато са строили сградата. Кръчмата на Ник си стои още оттогава. Татко си спомня, че се е отбивал там след работа — на истинска халба бира, почти цял литър, плюс хубаво плато сирене. През четирийсетте двете общо стрували долар. Било достатъчно за обяд за двама или вечеря за един. Вече не предлагат плата сирене. Жалко.

Веднъж заобиколих сградата просто за да видя какво има отзад. Имаше тапицерско ателие. Толкова за задната страна.

Сега повечето сгради около кръчмата на Ник са празни. Всевъзможни шарени графити красят закованите с шперплат прозорци. Бог знае кога за последен път са измели боклука по тротоарите.

Клиентите ме познават като Боб. Това не е истинското ми име. Аз съм от онези, които редовно се навъртат при Ник. Можете да ме определите като бизнесмен, който се занимава с дискретни поръчки. Всякакви хора се нуждаят от услугите ми: представители на висшето общество, на простолюдието, скромни майки от предградията или почтени, богобоязливи мъже. По някое време всички те се подчиняват на низките си инстинкти и се обръщат към мен. Срещам се с тях тук, в кръчмата на Ник, да обсъдим подробностите.

Не съм сводник и не продавам наркотици. Голям риск, малко пари. В кръчмата на Ник с наркотици не се търгува. Ще ти отрежат главата само ако си го помислиш.

Аз съм наемен убиец. Убивам за пари. Ако имате сумата, ще ви свърша работата. Обичам малките кученца, обичам децата, обичам и Коледа, но изобщо не ми пука какво ви се е случило или какви са ви проблемите. Аз съм човекът, на когото се обаждате, когато искате да ви бъде свършена работата както трябва и най-вече да не бъде намесено името ви. Да, наистина съм добър. Трупал съм стаж във Фамилията.

А! Има и още нещо, което трябва да спомена. Аз съм върколак.

Да, знам. Страхотен майтап. Ха-ха-ха! Никога не съм вярвал в „създанията на нощта“, като вампири, върколаци или живи мумии. Те са тема на евтините филми и на романите на Стивън Кинг. Аз обаче не съм от тази категория.

Клиентката ми е пристигнала. Подранила е. Голяма работа. И без това си уговорихме срещата само преди няколко часа. Още дори не съм разпуснал след последната ми работа. Колкото по-бързо свършим, толкова по-добре за мен.

Вратата на бара се отвори и силуетът, който се очерта в рамката, едва не ме накара да се изсмея. Потиснах смеха и се прокашлях. После отново придобих безизразна физиономия. Да кажем нещо за стереотипите. Жената бе облечена в скъп черен костюм с панталон, съвършено неподходящ за тази част на града. Но това, което много ми хареса, бе маскировката: тъмна перука, шалче и огромни кръгли черни слънчеви очила. Гледка от шейсетте години на миналия век. Ами да, направо идеално се вписва в плакатите за разни металурзи и девойчета с велосипеди. Леле!

Жената на прага трябваше да си свали очилата, за да се ориентира в тъмния бар. Разгледах я. Нищо особено. Дълбоки зелени очи гледаха от едно относително невзрачно лице. Бе висока около метър и шейсет. Стори ми се, че я разпознавам, но и тя бе като мен — сливаше се с обстановката. Сигурно можеше да се наконти и да изглежда хубавичка, но никога нямаше да е изумителна. Беше от типа жени, в които мъжете се влюбват заради „ума“ или заради „характера“. Или пък заради тялото, което в случая беше далеч над средното. Дрехите ѝ трябва да бяха трийсет и осми — четирийсети номер. Стояха ѝ добре, носеше ги с лекота. Костюмът говореше за пари. Хубаво. Навярно можеше да си ме позволи. Останалата част от маскировката говореше за нервност.

Огледа внимателно бара. Търсеше някого, когото никога не е виждала. Няма как да сбъркаш това изражение. Човекът си стои там и се надява, че някой ще му помахва или ще го разпознае. За момент я оставих да се чувства неловко — толкова, колкото ми бе необходимо да я преценя. Не беше измамница или ченге. Никой не може да се престори, че е толкова напрегнат. Не беше стиснала ръце чак в юмруци, но бе близо до това.

Седях в сепарето в дъното на заведението — обичайното ми място. Огледах бара, докато не преброих бавно до десет. Уютно, познато място. Любимо място за срещи на Фамилията. Не бе толкова отдавна времето, когато Мафията управляваше този град. Кръчмата на Ник бе от неутралните територии. Не беше висока класа. Ник не държеше „някакъв си лъскав мъжки клуб“. Това са негови думи, не мои. Сега заведението се държи от сина на Ник, Джоко. Наистина така се казва — Ник го е кръстил така, Джоко. Горкото копеле.

Заведението е старо. Не елегантно старо, просто старо. Тъмно дърво покрива подовите и стените и огражда бара, чийто плот е от истински мрамор. По всяка повърхност лепне миризма на стара пот и застоял цигарен дим. Прозорците са мътни от никотиновата мъгла. Джоко не мие прозорци.

Свърших с бавното броене. Вдигнах ръка, за да привлека вниманието ѝ. Запъти се към мен, стиснала чантичката си с две ръце, сякаш някой щеше да ѝ я открадне. Ушите ми доловиха приятен звън. Някакво бижу. Щом стигна до сепарето, тя ме погледна изненадано. Явно не бях това, което е очаквала.

Не нося пиратска превръзка през окото, нито пък имам черни мустаци. Дори всичките ми зъби са си мои. Изглеждам съвсем обикновен. Черна коса, пусната до врата, синьо-зелени очи с цвета на оръжейна стомана и телосложение, което показва, че спортувам, но не прекалявам. Бях облечен в памучна синя делова риза, чиито дълги ръкави бях навил, сиви панталони и черни обувки, които биха изглеждали официални, ако ги бях лъснал. Сакото, което бе в тон с панталоните, бе сгънато на пейката до мен. Изглеждах така, все едно можех да бъда или адвокат, или писател, или механик. Не приличам на човек, който ще те застреля, преди още да те е погледнал. Това е идеята. Удостоих я с най-добрия си поглед на наемник — студен, безразличен. Не исках да си помисли, че съм просто някой, който ѝ се сваля. Тя притеснено извърна очи.

Мирисът ѝ ме отнесе. След промяната долавям много повече миризми. Хубава дума — „промяна“. Мирисът ѝ бе по-силен, отколкото бе редно да бъде, но не бе на парфюм. Беше си просто неин. Жената миришеше на нещо сладко и на мускус, с някакъв остър нюанс. От Бабс бях научил, че това означава страх. Страхът ми напомня, макар Бабс да казва, че съм побъркан, на лютиво-кисела супа.

Всяко чувство си има специфичен аромат. А лъжите! Когато някой лъже, мирише на черен пипер. Нямам нищо против. Помага ми, докато разговарям с клиентите си.

Повечето миризми са слаби и не особено доловими. Издигат се от кожата на човека като призрачно присъствие и се разтварят в невидим полъх на въздуха. Трябва да се съсредоточа, за да усетя истинския мирис на някой човек.

Клиентката ми се плъзна на срещуположната страна на сепарето. Не се изправих. Не го очакваше от мен. Хубаво. Седна с гръб към помещението. Още един добър знак, че не е ченге. Ченгетата, както и мошениците, винаги осигуряват стена зад гърба си. Никой не може да те нападне отзад или да насочи собствения ти пистолет срещу теб.

— Хм — започна тя, докато аз само я зяпах, без да кажа нищо. — Вие ли сте Боб?

Кимнах, но не промълвих и дума. Тя се притесни, а на мен ми беше забавно. Беше ѝ трудно да ме гледа в лицето, докато се вирам право в очите ѝ.

— Надявам се, че ще бъдете в състояние да ми помогнете — опита тя отново.

Нямаше нужда от коментар, пък и се въздържах да го направя.

Носът започна да ме щипе. Клиентката миришеше на кръв, като плячка. Но това важи за повечето хора. Особено когато пълнолунието приближава. Преди никога не съм се замислял особено за фазите на Луната. Сега планирам живота си според тях.

Преди хората не миришеха като храна. Понякога побеснявам от това. Но в случая нямах избор. Един удар тръгна зле. Жената, която дебнех, ме нападна. Не бях подготвен за същество, което притежава свръхчовешка бързина и сила. Тя почти ми прегриза гърлото и ме остави полужив. Трябвало е да умра. Тя ми го каза по-късно. Сигурно съм прекален инат, за да умра толкова внезапно.

Пороят от емоции от страна на клиентката заля обонянието ми. Можех да се оправя със страха и кръвта. Бях свикнал с тях. Не се срещам с клиенти, преди да съм вечерял с огромна сурова пържола. Но тази жена миришеше на зной и секс. Зной, не слънце — зной и нещо, което не можех да определя, но ми напомняше за гора. Топлина, роса, сладко, солено. Беше безопасна, отпускаща миризма и не приличаше на нищо, което бях срещал досега. Беше миризма, която ми се искаше

да попия в порите си. Да я вдишам, да се търкалям в нея. Трябваше да примигна и да кихна, за да прочистя сетивата си. После отново безмълвно се втренчих в нея.

Тя не можеше да срещне погледа ми, но продължи да оглежда помещението. Пръстите и нервно барабаняха по масата, после върху коленете, отново се върнаха на масата, докато хапеше устни, сякаш търсеше какво да каже или да направи. Лютиво-сладкият мирис на страх, нагорещеният метал на отчаянието ме завладяха, все едно че аз самият ги изпитвах. Бе нещо ново. Мускулите ми се напрегнаха против волята ми. Внезапно тя престана да се суети, пое си дълбоко дъх и погледна право в мен.

— Бихте ли казали нещо, моля? — попита отчаяно. — Направо се задушавам тук.

Възнаградих я с кратка усмивка.

— Искате ли нещо за пиене? Тук не е много по-хладно, отколкото навън. Този тъмен костюм сигурно държи горещо.

Погледна тоалета си и деликатно се изчерви.

— Малко е нелепо, нали? Дори не се сетих за жегата. Искях да не привличам внимание.

Усмихна се леко, сякаш усещаше, че се забавлявам с чувствата ѝ, но миришеше на притеснение. Сух мирис, като омарата, издигаща се над пясъците в пустинята, примесен с друго, което още не разпознавах. Все още не разпознавам много от емоциите. Бабс ми каза, че ще схвана как да ги определям. Не бързам особено.

Отначало не повярвах. Не исках. Но Бабс ме следи три дни и ме снима с камера. Отбягвах я, но тя вече бе снимала достатъчно, за да докаже, че говори истината. Бабс си е садистична кучка. Увери се, че е увековечила всички най-срамни моменти, докато съм вълк, в истинския им вид. Побеснях. След това престанах да отговарям на обажданията ѝ.

— Май не се вписвам особено, нали? — думите ѝ ме изтръгнаха от размислите ми.

Щеше да е дипломатично да излъжа, за да пощадя чувствата ѝ, но се опитвам да си пестя лъжите за важни неща.

— Не съвсем.

Вдигнах ръка да сигнализирам на Джоко. Той се изниза иззад бара и избърса месестите си ръце в снежнобяла кърпа за чинии. Джоко

е висок — към метър и деветдесет. Изглежда дебел, но е преди всичко мускул — в продължение на няколко години е бил професионален борец. Джоко прибира дългата си до кръста черна коса на опашка заради щатските изисквания за хигиена. Белег разделя лявата му вежда на две части. Той е второ поколение италианец, но заради косата си прилича на индианец.

Джоко мирише на вредни навици. Уиски, цигари и пот. Приближи се до масата бавно, почти летаргично. Движи се бавно, защото преди години наранил гърба си на тепиха и тъй като в борбата няма здравни осигуровки, той се прибра у дома да ръководи семейния бизнес. Но трудно може да се каже, че е инвалид. За Джоко още не представлява проблем да изхвърли човек през витрината, ако реши. Всички го знаят. И той като мен не говори много. Просто застана до масата и зачака поръчката ни.

— За мен наливна — и се обърнах към клиентката с въпросителен поглед.

— Хм... ром и кола, мисля. — Джоко пое към бара. Тя леко повиши глас и добави: — „Капитан Морган“, ако обичате.

Той кимна, без да се обърне или да спре.

— И диетична кола — отново малко по-силно.

Всеки, който не познава Джоко, ще реши, че не я е чул, но аз знаех, че не е така и че той се усмихва под мустак. Лъхна ме нежният портокалов мирис на развеселен човек. Ром и кола не е същото като „Морган“ и диетична кола. Не и за един барман.

Тя ме стрелна с поглед.

— Мислите ли, че ме чу?

— Чул е. А сега, какво желаете да направя за вас?

— Искам да убиете някого — отвърна тя спокойно. — Мога да си позволя цената, каквато и да е тя.

Е, на това му викам прямота! Отново млъкнах, затворих очи и протегнах ръка да потъркам горната част на носа си. Така облекчавам напрежението в очите.

— Нещо не е наред ли?

Професията ми си има определени правила. Клиентът не поръчва направо и аз не признавам директно с какво си изкарвам хляба. Някак се подразбира. Парите подлежат на обсъждане, но само

защото и двете страни знаят каква сделка, да го кажем така, се сключва.

Понижих глас:

— Ще ви бъда благодарен, ако съумеете да бъдете малко по-дискретна за нашата работа.

Думите ми я вледениха. Внезапно осъзна какво бе изрекла, и то с нормален, делови тон. Лицето ѝ почервения, челюстта ѝ се раздвижи безшумно. От пъстрата смесица на чувствата ѝ ми се зави свят.

— Беше тъпо, нали?

— Е, донякъде. Зависи дали искате да прекарате следващите двайсетина години в затвора. Нарича се „склоняване към престъпление“.

Тя сви рамене.

— Разбирате ли, за работата, която предлагам, не бих могла да отида в затвора.

— Това звучи някак прекалено самоуверено — отвърнах аз. — Разбира се, възможно е да попаднеш на много добър следовател. Винаги предупреждавам клиентите си, че съществува известен риск. Добър съм. Много съм добър. Но винаги съществува риск.

Тя поклати глава.

— Не бихте могли да знаете, тъй като не съм ви обяснила. Но мисля, че няма да представлява проблем.

Повярвах ѝ, макар да не разбирах защо. Навярно защото не долових мириса на измамата — черен пипер. Свих рамене.

— Добре тогава. Предупредена сте. — Поех си дълбоко дъх и започнах да изреждам условията си: — Ще ми трябват името на субекта, снимка, домашен адрес и адрес на местоработата. Работя сам. Аз ще избира времето и мястото. Не вие. Ако желаете да бъде публично, ще избира подходящ момент. Ако желаете, можете да изберете начина. Ако нямате специални изисквания, може да стане по много начини. Променям ги, за да съответстват на ситуацията и на субекта. Не извършвам допълнителни услуги като изнасилване или мъчения на същата цена. За подобни неща има допълнителна тарифа.

Тя слушаше напрегнато, без да коментира. Когато споменах изнасилване и мъчения, направи лека гримаса. Неодобрението ѝ ме лъхна като повей от фурна. Отърсих се от усещането и продължих:

— Ако субектът приключи съществуването си без моя помощ, не се предвижда обезщетение. Изисквам да ми бъде заплатено предварително. Само в брой, с дребни банкноти. Ако парите са маркирани или могат да бъдат проследени, ще загубите живота си в избран от мен бъдещ момент. Дори не допускайте, че не бих могъл да ви открия. Мога.

Кимна, сякаш бе чувала речта ми милион пъти. Приведе се напред с поглед, взрян в лицето ми — съсредоточаваше се. Хубаво. Обичам, когато хората слушат.

Джоко пристигна с питиетата и аз замълчах. Постави ги на масата и ме погледна.

— Четири и петдесет.

Направих жест да се обърне към дамата. Насочи вниманието си към нея и тя бързо отвори чантичката си. Извади банкнота от десет долара и му я подаде.

— Задръжете рестото.

Джоко одобрително стисна устни и тихомълком се отдалечи.

— Продължавайте — подкани ме тя.

Опитах се да си спомня докъде бях стигнал. Мразя да ме прекъсват, когато съм набрал скорост.

— Ако по някакъв начин, чрез вас, полицията узнае нещо за мен, ще направя необходимото, за да не можете да свидетелствате. Ако в ситуацията са въввлечени членове на семейството и ми се изпречат на пътя, ще ги отстраня. Не вземам допълнително за премахване на свидетели. Това е от полза за мен, не за вас. Обаче ако съществуват потенциални свидетели, които не желаете да бъдат премахнати, погрижете се да не попадат под огъня, докато работата не е свършена. Няма да нося отговорност за сгрешена самоличност, така че, ако снимката не е съвсем ясна или скорошна, може да възникне грешка.

Докато приказвах, клиентката ми отпиваше от питието си. Рекламата отнема доста време. Сега е моментът, когато задавам въпроси от рода — дали има нужда от доказателство, че работата е свършена. Тя се усмихна.

— Не, мисля, че ще разбере...

Означаваше, че субектът ѝ е близък — навярно съпруг или приятел. Когато ѝ беше забавно, мирисът бе по-нежен, по-скоро на мандарини, отколкото на портокали.

Щом свърших, от бирата ми не бе останало почти нищо.

— Имате ли въпроси? — попитах аз.

Устата ѝ бе пълна с безплатните фъстъци и не ми отвърна веднага. Джоко предлага фъстъци, за да увеличи продажбата на напитки. Върши работа, затова не си вземам.

— Не — отвърна тя, щом преглътна. — Застъпихте почти всичко. Кога трябва да ви донеса парите? И колко?

— „Колко“ зависи от „кого“. Обществена фигура или частно лице? Кой е субектът?

Тя разпери ръце и разкри целия си гръден кош. Хубава гледка, но не ми стана по-ясно.

— Не разбирам — рекох.

— Аз съм мишената. Субектът. Каквото там е.

Вдигнах вежди.

— Моля?

— Наемам ви да ме убие. Времето и мястото не са от значение. Но да е скоро. Колко ще струва?

В главата ми зазвуча предупредителен сигнал.

— Съществуват много по-евтини начини да свършите със себе си.

Кимна само веднъж.

— Сигурно е така. Но този е начинът, който съм избрала. Някакъв проблем ли има?

В цялата ситуация прозираше нещо сбъркано. Не се сетях какво точно ме яде. Историите на хората наистина не ме интересуват, но нещо ми се изплъзваше. Нещо важно. Трябваше да поразровя. Облегнах се на стола си.

— Коя сте вие и защо искате да умрете?

Извърна поглед. Да, определено нещо не бе наред.

— Има ли значение?

— Обикновено не — съгласих се, — но ми е за първи път и ме изнервя. Така че, давай. Защо искаш да умреш по начин, който да не прилича на самоубийство?

Обонянието ми бе залято от наситени емоции. Смесвах се и се разделях. Не можех да определя всичките. Още съм нов в тази помия. Допускам, че една малка част у мен се ядосва, че не съм ги доловил

по-бързо. Стана вече почти година. Но не изпитвам чак такова любопитство, че да се обадя на Бабс.

— Не че имам нужда да умра. Искam го. Но би трябвало да ме изслушаш, а по телефона ми каза, че не желаеш. Аз съм никой. Нищо особено. Просто вземи парите и свърши работа — погледът ѝ пламтеше прекалено силно, а тонът ѝ бе прекалено напрегнат. Не ми хареса.

— Как се казваш? — Така или иначе, щеше да ми трябва, ако тя се окажеше мишената.

— За... — започна тя, но после се поправи: — Да, прав си, името ще ти трябва. Куентин. Сю Куентин.

Сю Куентин. Името ми говореше нещо. Наведох се към нея и поставих ръце на масата.

— Свали перуката — наредих ѝ.

Огледа се нервно. Да-а, навярно не трябва да я карам да се разкрие в целия си блясък пред всички присъстващи. Такива неща се помнят.

— Добре. — Измъкнах се от сепарето. — Ела с мен.

Изправи се и ме последва по коридора към тоалетните. Беше тъмно, но зрението ми е изключително добро — странна работа. Почуках на двете врати и почаках. Никакъв отговор. Извърнах се да я погледна.

— Свали перуката.

Дръпна черната перука с прикрепеното към нея шалче от главата си. Отдолу се показва навита на студено къдрене кестенява коса — нито светла, нито тъмна. Стигаше до раменете ѝ и променяше овала на лицето. Незабавно я разпознах въпреки сумрака в коридора. Маскировката бе по-добра, отколкото бях преценил. С перука ми се струваше смътно позната. За щастие бе малко вероятно някой друг в бара също да я разпознае. Знаех коя е, но не можех да си представя защо ще иска да умре.

Поклатих глава.

— Тъ. Няма начин. Прекалено си център на внимание. Ще трябва да чакам, докато врявата около теб затихне.

Стоеше почти неподвижно, със затворени очи. Топлото одеяло на скръбта прилепна върху мен. Гърлото ми се сви. Една-единствена сълза остави сребърна следа по лявата ѝ буза.

— Колко време? — гласът ѝ бе едва доловим шепот.

Извърнах се и тръгнах към бара. Не бях в състояние да дам незабавен отговор. Трябваше да се отърва от тази беда. Прекалено лесно ми влезе под кожата. Това само по себе си ме изнервяше. Някакъв инстинкт ми подсказа, че ако не избягам от нея, ще преобърне целия ми живот. Не исках тази работа.

Отново се плъзнах в сепарето. Последва ме след няколко минути. Беше се овладяла. Перуката си беше на мястото и бе избърсала сълзата от бузата си. Изглеждаше относително спокойна, но ръцете ѝ лекичко потрепераха. Кръстоса ги пред себе си и се изправи вдървено, сякаш самообладанието ѝ се крепеше на върха на пръстите.

Сълзите не ме трогват. И преди съм отказвал работа. Но тя ми бе задала въпрос и можех поне да ѝ отговоря.

— Не знам — отвърнах. — С целия този шум... година, може и повече.

Не сваляше очи от мен, но от неизплаканите сълзи погледът ѝ блестеше.

— Значи мога да разчитам? След година, считано от днес, ще свършиш работата?

Вдигнах ръце пред себе си.

— По-кратко, госпожо. Не казах това. Казах „година, може и повече“. Не мога да преценя точно. Възможно е още другата седмица пак да си във вестниците и всичко да започне отначало. Не гадая бъдещето. Не. Не мога да приема работата.

— Само ако се опиташ да разбереш... — започна тя.

— Не говори, госпожо Куентин. Не искам да знам. Не ми и трябва да знам историята ти. Не съм психолог. Не съм социален работник.

Само дето този път наистина исках да науча и не можех да си обясня защо.

Погледът ѝ застина за миг, сякаш бе доловила мислите ми.

— Добре. Колко?

Усетих челото ми да се набръчкава.

— За какво?

— За да ме изслушаш — леко се приведе към мен. — Напълно си прав. Не си нито психолог, нито социален работник. Ти си наемен

убиец. Колко ще ми струва да чуеш историята ми? — Гневът ѝ ме удари в носа. Миришеше на прекипяло кафе.

— Това няма да промени нищо — отвърнах. — Не искам работата.

— Тогава не я приемай. По света има и други хора с по-малко скрупули. Просто се нуждая от слушател. Просто искам да млъкнеш и да чуеш разказа ми — докато говореше, гласът ѝ се напрегна. Стана по-студен, по-рязък, по-пресеклив. Отново примигваше, за да прогони сълзите. — Не е нужно да ти пука. Просто издавай съответните звуци на съответните места. Колко ще искаш за няколко часа?

— Не скрупулите ме възпират да приема работата, госпожо. Става дума за самосъхранение. Името ти е известно на прекалено много хора. Следователите ще работят по-усилено, защото ще се превърнеш в новина. И освен това — не можеш да ме наемеш на час.

С тези думи трябваше да приключа. Край. Не знам защо изрекох следващите:

— Но така да бъде. Ако искаш да ме купиш за слушател за вечерта, става. Хилядарка незабавно, а после, когато историята свърши, ще ти кажа колко още ми дължиш. — Понадигнах се и се плъзнах от сепарето. — Да вървим.

Беше изумена.

— Просто така?

Ето пак — действам импулсивно. Трябва да си отида. Интуицията ми казва да се спасявам с бягство. Научил съм се да се доверявам на вълчите си инстинкти дори и когато не ги разбирам. Но вместо това свих рамене и лекичко ѝ се усмихнах. Точно в този момент не виждах какво по-добро мога да направя. Нямах основание да се боя от тази жена. Не и логично. Парите са си пари. Работа като работа.

— Просто така. Ти ще караш. Но първо трябва да се обадя по телефона. Така че допий си питието, иди до тоалетната, каквото щеш. Ще се срещнем отвън след няколко минути. Каква кола караш?

Очите ѝ се разшириха. Успях да подуша лютивата острота на страха, мириса на вкиснало мляко на недоверието и като се опитваше да надделее и двете, по-лекия аромат на надеждата. Бе очаквала да си тръгна. Може да си е мислила, че е някаква жестока шега. Никакъв шанс. Поне веднъж мога да се отдам на любопитството си. В моето положение колкото по-малко знам за клиента или за мишената, толкова

по-добре. Само дето този път исках да узная повече. Навярно ще открия колко хора са я зарязали в миналото. Или защо иска да умре. Може би и аз ще я зарежа. Ще видим.

ВТОРА ГЛАВА

Оставих я зашеметена в сепарето. Върнах се в коридора отзад. В ъгъла, близо до вратата на мъжката тоалетна, има обществен телефон. Бе стар, но работеше.

Набрах номера и мъжки глас отговори:

— Хотел „Плаза“, с кого бихте желали да ви свържа?

Използвах агресивно-професионалния тон на бизнесмен:

— Обажда се Антъни Джодоне. Бих ли могъл да говоря с Макс?

— Добър вечер, господин Джодоне. Макс е на телефона. С какво мога да ви бъда полезен?

Хвърлих поглед към часовника и забелязах пукнатината през кристалното стъкло. По дяволите! Трябва да го занеса на поправка. Обичам този часовник. Но все пак още не беше три часът на единайсети. Остават три дни до промяната.

— Макс, разбирам, че е необичайно, но се надявам апартаментът ми да е на разположение.

— Винаги се стараем да помагаме на редовните си клиенти, господине — дойде съответният отговор. — Кога ще желаете да ползвате апартамента си?

— Веднага. — Преди да успее да продължи, добавих: — Разбирам, че е необичайно и не съм предупредил навреме, но имам неотложна бизнес среща.

Усетих колебанието му.

— Не, предупреждението е напълно навреме, господине. Кога бихте желали да дойдете?

— След трийсет минути?

— О! — в гласа прозвуча облекчение. — Ясно. Разбира се, незабавно ще подготвим апартамента. Очакваме ви с нетърпение след няколко минути, господин Джодоне.

Затворих телефона. Обаждането бе решило проблема с къде. Сега — навън, на среща с кого.

До бордюра тихичко мъркаше яркожълт „Мустанг“, последен модел. Е, допускам, че ако бях ударил най-големия натрупван досега джакпот на държавната лотария, и аз щях малко да му отпусна края. Двеста шейсет и осем милиона долара. Леле! Получавам малко повече от милион годишно, но дори и след като се платят данъците, ще ми трябват около сто и осемдесет години да натрупам онова, което тя бе придобила с билет от един долар. Май това доказва, че не можеш да си купиш щастие с пари. Сюзън Куентин бе най-окаяното човешко същество, което съм срещал от известно време насам.

Все още беше с перуката и с шалчето, което и бездруго щях да ѝ препоръчам да стори. Отворих вратата и се плъзнах на меката седалка от бяла кожа. Имаше си всичките екстри. CD плеърът въртеше нежна рок балада, която бях чувал по радиото. Вятърът носеше мириса ѝ право към мен. За секунда спрях да дишам. Почувствах, че ноздрите ми пламват, докато охотно се насищаха с нейния аромат. Гледаше ме, докато се качвах в колата. Не беше просто някакъв небрежен поглед. Каквото и да се случваше между нас, тя също го усещаше. Очите ѝ се бяха разширили. Долових възбудата ѝ — смесица от желание и страх. Зной, поради липсата на по-точна дума.

Извърнах се към нея, след като се бях настанил и затворил вратата.

— Е?

Отново впери поглед напред и се изчерви.

— Нищо. Извинявай.

Лесно се изчервяваше. Можеше да се окаже забавно.

— Тръгвай — наредих ѝ аз.

Тя даде газ.

— Къде отиваме? — попита, след като бяхме отминали една-две преки.

Вече ѝ бях измислил прикритие.

— Карай към хотел „Плаза“. Остави ме на една пряка преди хотела. Паркирай. Изчакай десет минути. Ни повече, ни по-малко. Ти си Джесика Торнтън, брокер.

Дискът още си свиреше. Пресегнах се да го изключа, за да не ни разсейва. Тя се пресегна в същия миг. Ръцете ни се докоснаха. Дръпна се рязко назад, сякаш се беше опарила. Аз също го усетих. Електричество. Както ако докоснеш метал, след като си тътрил крака

по килима. Но бе дълбоко в нас, не просто шок от повърхностен допир. Толкова ми бе хубаво, че някои части от тялото ми реагираха спонтанно.

Сграбчих ръката ѝ с бързо, но нежно движение и реакцията бе същата. Електрически искри пропълзяха нагоре по мен и космите по цялото ми тяло настръхнаха. Не беше болезнено. Беше усещане за нещо необуздало. Плашеше и опияняваше. Почти като пристрастяване. На ръката имаше пръстен с малък опал в изящен обков. Сигурно беше нов. Деловият маникюр бе поддържан, макар и не професионално.

Когато се докоснахме, проникнах в съзнанието ѝ. След промяната понякога долавям чуждите мисли. Макар и единствено щом докосна човека. Слухът ми също съвсем се е побъркал. През определени дни, ако застана напълно неподвижен, мога да чуя съседите да си говорят през една-две къщи. По време на пълнолуние шумът от хладилника ми причинява болка. Купих си тапи за уши.

Защо прави това? Дали ще ме нарани? Престани. Не спирай. Не е редно да ми харесва. Какво става с мен?

Стрелна ме с поглед. Не беше страх. Или не съвсем. Обърнах ръката ѝ и се загледах в дланта. Заставих гласа си да остане студен и рационален:

— Няма да уточнявам дали се занимаваш с имоти или с ценни книжа. На хората от хотела не им влиза в работата. Ще се обадя на рецепцията да попитам дали си дошла. После ще отида в апартамента си и ще ги помоля да те упътят към стаята, когато се появиш.

Караше мълчаливо и слушаше напрегнато, докато с палец следвах линиите и задебелите места по дланта ѝ. В ума ѝ не се появяваше завършена мисъл. Видях как потръпва въпреки жегата.

Искаше ми се да поднеса ръката ѝ до устните си. Да целуна кожата, да се насладя на вкуса в устата ми. Мамка му! Това е съвсем нелепо. Пуснах ръката ѝ и тя я отдръпна съвсем бавно, сякаш тъкмо бе започнало да ѝ харесва. Още веднъж разтърсих глава да я проясня и изключих музиката.

— Когато стигнеш в хотела, попитай служителя на рецепцията за Антъни Джодоне. Това не е истинското ми име, така че не си прави труда да го запомняш. Той или ще ти покаже пътя, или ще те придружи до стая деветстотин трийсет и пет. На последния етаж. Ще съм поръчал вечеря от румсървиса. Как обичаш пържолите?

Понеже мълчеше, я погледнах в очакване на отговор.

— Забележително! — обади се тя най-сетне.

— Кое?

— Изрече всичко това на един дъх. Впечатлена съм. А пържолата я обичам препечена.

Почти се засмях, но се овладях.

— Ще кажа на сервитьора.

До хотел „Плаза“ има около трийсет и пет километра по магистралата. Той е много приятен и уютно свеж. Освен това е адски скъп. Когато го построиха, се срещнах със собственика, за да обсъдим възможността да наема апартамент за постоянно. Около пет месеца след промяната осъзнах, че ми е нужно място, където да се скрия за три дни в пълна безопасност. Бях опитал да се заключа у дома, но винаги успявах да се измъкна. Събуждах се и намирах прозореца счупен, както и окървавени пера или козина, разхвърлени по леглото ми. Имате ли някаква представа какво е усещането, когато отново преминаваш от тази страна? Веднъж намерих вратата на хладилника отворена. Из цялата къща имаше разпиляна храна. Положих много усилия да почистя.

Клиентката внезапно превключи на пета скорост и отново дочух деликатното подрънкване на метал. Трябва да беше гривна. Не можех да я видя под ръкава на сакото.

Хотелът вече се виждаше. Трябва бързо да напазарувам. Винаги си нося храна, когато ходя там. После заключвам вратата и прекарвам три дни в стаята. Оставят ме на мира — не идва камериерка, не приемам телефонни обаждания, нищо. Когато дойда на себе си, почиствам бъркотията или плащам всичко, което съм повредил. Досега вършеше работа, защото никога никому не бях казвал, че съм там.

Само че сега водех клиентката в скривалището си. Иди разбери. Още по-нелепа е радостта ми, че стаята ще бъде приготвена.

Чух я да преглъща и забелязах, че нервно барабани по волана. Въртеше се неспокойно на седалката си.

— Е, как се сдоби с телефона ми?

Отпусна се. Изпусна напрежението като въздух от балон. Миришеше на благодарност. Топло, с примес на плесен като въздуха, който излиза от сешоар.

— Няма да повярваш колко е трудно да се намери човек с твоята професия.

Не отвърнах. Не би трябвало да е лесно. Така се пазим да не попаднем в затвора.

— Искам да кажа — не е като да отвориш телефонния указател.

Постави ръце върху волана, отпусна китки и се престори, че прелиства страници.

— Да видим сега, а, ето, убийци. Виж, наемни убийци — по гласа й пролича, че се забавлява.

Ухилих се. Толкова за притеснението ми, че ще се разреве.

— Спомних си, че преди години бях чела в онова списание от Колорадо... а... знаеш за какво става дума. Не мога да си спомня името му.

— Знам го — отвърнах. — Продължавай.

— Амии спомних си, че здраво го бяха закъсали, защото пускаха обяви за наемни убийци.

Кимнах.

— Четох за това. Тези, които са пускали обявите, трябва също да са били доста задръстени.

— Е, надявах се, че макар да ги сринаха, може още да го правят.

Вдигнах вежди.

— Така ли?

— В известен смисъл — призна тя. — Нямаше точно обяви, но когато се обадох в списанието и говорих с отдела по рекламата, служителят имаше списък на хора, чиито обяви не могат да бъдат публикувани.

Промъкване откъм задния вход. Хареса ми. Ухилих се.

— Навярно е бил личен списък. Започна да ми чете, но сигурно шефът му е влязъл, та ми затвори. Опитах се да звънна по-късно, но не ми отговори.

— Какво направи тогава?

— Отидох в библиотеката и прегледах няколко стари броя. Онези, в които имаше обяви.

— Умно момиче.

Изчерви се и се усмихна. Беше умна. Спечели си още няколко точки. Почти компенсира кинаджийската шпионска маскировка от шейсетте години. Интелигентна, с черен хумор. И, знаете ли, никак не

изглеждаше зле. Огледах я от горе до долу. Прилична фигура, страхотна коса под перуката, хубава усмивка. Биваше си я. Да-а, бих могъл да я прекарам. И то с радост, ако този лек вкус от по-преди е точен. Тя хвърли поглед към мен и сигурно се досети за какво си мисля. Очите ѝ се разшириха, главата ѝ се приведе напред. Кокалчетата на пръстите ѝ върху волана побеляха. Усетих остротата на внезапния ѝ страх и мускусния аромат на желанието.

— Е, както и да е — сега гласът ѝ леко потреперваше. — Обадох се на един-два номера, които бях открила, но и в двата случая те бяха „заминали на дълга почивка“. Навярно означава, че са в затвора.

— Или се укриват.

— Може и това да е — съгласи се тя. — Но една жена ми даде телефон на някой, който според нея е „добър“. Нейният „човек“ — така го каза — бил „уважаван“.

— И така ме намери?

Поклати глава.

— Не, номерът беше на друг. Беше най-абсурдната среща в целия ми живот — потръпна. — Получих съобщение да се срещнем в една зала за видеоигри, там имаше и кафене. Настаних се на масата, на която ми бяха казали, и ето на, задава се момче с торбести дънки и раирана тениска. С тъмноруса коса, оставена дълга отпред, за да пада върху очите, и обръсната отзад. Обикновен тийнейджър, нали разбираш.

Ясно. Онзи. Кимнах и не можах да сдържа усмивката си.

— Както и да е, прецених, че детето ще се опита да извърнка пари. Не му обърнах внимание с надеждата, че ще се разкара. Искам да кажа — погледна ме някак жалостиво, — очаквах да се срещна с някого.

— И не разбра, че всъщност той е човекът, с когото е трябвало да се срещнеш?

Изглежда ме шокирано.

— Искаш да кажеш, че го познаваш?!!!

— Продължавай.

— Е, очевидно той беше онзи, с когото бях дошла да разговарям. — Веждите ѝ бяха покрити от кичурите на перуката, сякаш още бе изумена. — Седна на масата и попита аз ли съм Сю. Подходи много професионално. Много делово. Беше адски притеснително.

— Скоти оказва такова въздействие върху хората — съгласих се аз.

Погледна ме, сякаш отново я бях изненадал.

— Ти наистина го познаваш.

Кимнах.

— Той е почти бебе!

Разсмях се с глас.

— Госпожо, Скоти не е бил бебе дори когато се е родил!

Неодобрението ѝ имаше остра кисела миризма, но същевременно бе пропито с влажна, гъста като речна мъгла скръб.

— Не би могъл да е на повече от... колко... дванайсет? — Раздвижи пръсти, докато държеше волана с долната част на дланите си. Беше толкова смутена заради детето, че не можеше да стои спокойно. — Но той е само няколко години по-голям от племенника ми, който още си играе с видеоигри и се срамува от момичетата.

Кимнах в знак на съгласие.

— Тъкмо навърши тринайсет. Вече има два удара зад гърба си, затова трябва да се снишава. Следващия път ще бъде съден като възрастен. И наистина още играе видеоигри и се срамува от момичетата.

— Искаш да кажеш, че е бил залавян? За убийство? Тогава защо още е навън и...

— Разговаря с хора като теб? — попитах подигравателно. — Защото е малолетен. Получи максималните пет години в изправителен дом за първото. За второто трябваше да прекратят делото. Свидетелите започнаха да изчезват.

Погледна ме с ужас.

— Но ако е бил в изправителен дом за пет години, тогава...

Довърших мисълта ѝ:

— Извърши първия си удар, макар и малко непохватно, на крехка шестгодишна възраст.

Очите ѝ се разшириха.

— Горкото дете!

Поклатих глава.

— Не го съжалявай. Прави това, което му харесва. Проверил съм го. Няма данни за насилие в семейството. Хлапето просто си е психопат. Изглежда си като всяко нормално дете. Това му е запазената

марка. Никой не го очаква от него, така че лесно може да се промъкна. — Реших, че се досещам, но все пак попитах: — Защо той не прие работата?

Поклати глава и лекичко се засмя.

— Каза, че няма да е никак забавно да ме „обработи“, защото ще знам, че идва. Каза, че работи „отблизо“, каквото и да означава това, и няма да може да се промъкне до мен.

— Означава, че използва нож или друго оръжие, което се държи в ръка. Бръснач, стик за голф, каквото и да било. За Скоти е невероятно удоволствие да гледа как човек умира. Наистина се опиянява. Може би дори изпитва сексуално удоволствие — свих рамене. — Всеки е различен.

— Но това — тя потръпна — е толкова... чудато! Истински ме изплаши.

Погледнах я с насмешка.

— А аз не те плаша, така ли?

Замълча.

— Не по същия начин — отвърна замислено. — На него болката му доставя радост. Личи си от погледа му. Ти би го направил, но за теб е просто работа.

Не и по пълнолуние. Въпреки това кимнах в знак на съгласие. Известно време гледах втренчено профила ѝ и внезапно реших, че ѝ трябва порция реалност. Възхищавам се на работата на момчето. Талантливо е. Не ми се искаше да проявява гражданската си съвест спрямо него и да го предаде на полицията „за собственото му добро“.

— Виж какво, трябва да се радваш, че го прави за пари.

— Защо, за бога, трябва да мисля така? — Веждите ѝ се вдигнаха високо на челото. Хвърли ми ужасен поглед, преди отново да се съсредоточи върху движението по магистралата.

— Защото, докато продължава да го прави, за да си изкарва хляба, ще задоволява потребностите си и не би го вършил за забавление. — Тя ме погледна изумена. — Разбираш ли ме? Много по-малко мъртви хора. Няма лесно да се остави да го пипнат. Ако престане да е наемен убиец, ще стане сериен убиец.

Долових въздишка. Следващата пряка бе нашата. Включи сигнала за завиване и смени платната. Очите ѝ примигваха в такт със звука.

— Сигурно е така.

Опрях лакът на прозореца.

— Все още не си ми казала как ме намери.

Известно време мълча, после пое дълбоко дъх. Поклати глава и се изправи на седалката.

— Той ме насочи. Отказа да свърши работата, но ми даде твоя номер. Каза, че си най-добрият, стига да мога да си го позволя.

Брей! Дори не знаех, че копеленцето има телефонния ми номер. Може би ще трябва да му върна услугата, когато изникне работа за нож.

Тя спря колата, както я бях инструктирал, на една пряка преди хотела и паркира до бордюра. Изведнъж прозрях всички причини идеята ми да не е никак добра. Не бях канил жива душа в апартамента си. Твърде късно. Всъщност ми харесваше да разговарям с нея. Да я гледам. Разтревожих се. Когато се върнах към деловата част, тонът ми бе по-рязък, отколкото бях възнамерявал:

— Преди да продължим, искам да видя хилядарка. Спомняш ли си?

— О! — Май наистина бе забравила и не се опитваше да ме мине. Отвори чантата портмоне. Очите ми щяха да изскочат. В черната чантичка имаше огромна бала пари! Това обясняваше защо я бе стискала с такава сила.

Извади навитите на руло банкноти и всеки, който минаваше наблизо, можеше да ги види. Отброи десет стотачки. Поклатих отчаяно глава, докато ги вземах. Тя направо си просеше някой да я обере.

— На твое място не бих размахвал така купчина пари — предупредих я аз. — Дори колата е достатъчна да те набележат, все едно на гърба ти е нарисувана мишена. Не е нужно да привличаш внимание.

Изглеждаше унижена и бързо напъха рулото обратно в чантичката.

— Не бях сигурна колко ще искаш, но прецених, че ще ги искаш в брой.

Усмихнах се.

— Тези няма да ти стигнат. Освен ако банкнотите не са по хиляда долара. Началната ми цена е петдесет хиляди и после се пазарим.

Прочисти гърлото си.

— Петдесет. Разбирам. Имам само десет.

— Както вече ти казах, дори приблизително не стигат. Но щяха да са достатъчни като израз на добра воля. Щях да те придружа до банката за останалите. Ако се бях съгласил да приема работата.

— Всъщност не си отказал категорично, нали така — погледна ме тя лукаво.

— Почти съм го направил. — Прибрах парите в джоба си и слязох от колата.

Докато вървах към хотела, чух зад гърба си звука от меки подметки. След секунди ме подмина човек, който тичаше за здраве. Слушалките в ушите му изолираха заобикалящия го свят. Мускулите на краката ми незабавно се напрягнаха в готовност да хукна в бяг, да се впусна в преследване. Заставих се да продължа да вървя. Чувах как бие сърцето на човека въпреки музиката. Долових лекото изпотяване по челото и струйките, които се стичаха по гърба му от жегата. Опияняващият аромат накара кръвта ми да кипне. Борех се с желанието да изръмжа, да се спусна след бегача и да го съборя на земята. Да заситя глада.

За мен това е голям проблем. Усложнява тичането в парка. На хората май не им харесва да ги преследваш. Иди разбери. А аз трябва да тичам. Трябва да преследвам. Вече е част от мен. С приближаването на пълнолунието става все по-трудно и по-трудно да се владее.

Щом стигнах хотела, портиерът побърза да ми отвори вратата.

— Добър ден, Майк — поздравих го сърдечно. Работи тук, откакто са отворили хотела.

— 'бър ден, господин Джодоне — отвърна той с широка усмивка. Майк е австралиеца, както се казва, току-що слязъл от кораба. От него винаги се носи уханье на евкалипт, мента и цитрусовият аромат на щастието, натрапчив и свеж като усмивката му. Ароматът му прогони мириса на мускус от клиентката и усещането за дивеч от бегача. Дадох му обичайния бакшиш. Шумолящата двайсетачка прави усмивката му искрена.

Макс Холком ме посреща в средата на фойето с лек поклон. Той е Главният — висок, слаб и винаги безупречно облечен. В други времена вероятно щеше да бъде иконом или главен камериер. Притежава необходимия темперамент. Покорен и надежден, с аромат

на добре поддържана морава, с нюанс на подправки за сладкиши. Успокояваща миризма. Още веднъж поех дълбоко дъх и спокойно изминах останалата част от пътя.

— Добър ден, господин Джодоне.

— Казвал съм ти и преди, Макс, можеш да се обръщаш по име.

— Вижте, господин Джодоне — отвърна той с известен укор. — Не би било твърде пристойно.

Усмигнах се. Същата игра всеки път, когато вляза.

— Да, предполагам, че е така. — Огледах фойето, все едно търся някого. — Трябваше да се срещна със своя брокер. Тук ли е вече? Казва се Джесика Торнтън.

Стисна устни, сякаш съобразяваше. Браво на него. Познаваше всички без изключение в сградата и знаеше къде се намират.

— Не, господине, никой с това име не е идвал. Бихте ли желали да я почакате във фойето?

Обмислих го за миг.

— Не, просто ѝ покажете стаята ми.

Кимна и ми подаде магнитната карта ключ. Запътих се към асансьора, но спрях и се извърнах.

— А, бих искал да ви помоля да донесете в апартамента бутилка „Капитан Морган“ и диетична кола за дамата. Кранът зареден ли е с наливна бира?

Макс вдигна вежди и до мен достигна полъх на изненада.

— Разбира се, господине. Пожелайте стаята да бъде готова. Изпълнено е.

Думите му ме накараха да се усмигна.

— Ще желаете ли още нещо?

Напомних си да поръчам вечеря, преди да се кача на асансьора за последния етаж. Пред моята врата вече ме чакаше хоп с поръчката. Дадох му пет долара. Взе банкнотата и бързо си тръгна. Такъв персонал обичам.

След като се скри, отключих и хвърлих картата върху мраморния плот на масата вътре. Силният хладен повей ме приветства като скъп приятел. Точно както го помнех. Каменната камина с дърва, които се палеха с природен газ, бе готова в случай на нужда. Завесите бяха дръпнати и откриваха прекрасна гледка. Лазурно небе се простираше

до хоризонта, а планината сякаш бе готова да промени цвета си. Другия месец по това време гледката ще бъде изумителна.

Изхлузих обувките си и се отправих към мокрия бар с два крана на мое разположение срещу камината. Черна „Гинес“ и каквото друго имаха. Днес беше „Бъд“. Устройваше ме.

Извадих халба от малкия фризер под бара и я напълних. Върху външната ѝ страна се образува тънък пласт скреж и отпих с благодарност. Навън действително бе горещо. Мразя жегата. Винаги съм обичал студа. Нека е пет градуса по всяко време на денонощието, без палто, без дълъг ръкав, и аз съм щастлив. Откакто станах вълк, жегата ми действа още по-зле. Сякаш дори в човешки вид имам козина.

Седнах на един от двата фотьойла срещу канапето и вдигнах крака. От няколко дни не съм се напивал достатъчно. Седмицата беше тежка. Отново погледнах часовника. Намръщих се, щом забелязах, че стрелките не са мръднали, откакто излязохме от кръчмата на Ник. Почуках по стъклото. Минутната стрелка неохотно се премести с едно деление напред и пак спря. По дяволите! Бях пукнал не само стъклото! Целият часовник бе счупен! Кога ли бе станало?

Затворих очи и въздъхнах, когато се сетих. Да, разбира се. Знаех точно кога съм го направил. Докато крадах втората кола, трябваше да обърна прегрелия „Мустанг“ в канавката и да се изнижа, преди да дойдат ченгетата. Бях забравил да взема портативния полицейски скенер от предната седалка, след като излязох и вратата се затръшна върху ръката ми, когато колата започна да се търкаля. Да-а, последната работа в Атлантик Сити бе тръгнала много, много зле.

Ако Кармине ми беше дал истинското име на мишената вместо сегашния му прякор, нямаше да приема работата. Няколко пъти бях участвал в рисковани начинания с Джефри. Познаваше ме и щеше да разбере, че идвам за него. Човекът определено трябваше да си отиде. Бе се опитал да отреже парче от баницата на Кармине. Да беше само това, но междувременно бе ликвидирал и едно от нашите момчета. При тези обстоятелства нямаше никакво значение, че е син на една от фамилиите в Атлантик Сити, с която си сътрудничехме. Никой, абсолютно никой не можеше да дърпа чергата изпод краката на Кармине. В мига, в който Джефри ме забеляза, разбра какво ще става и хукна у дома при татко. Нямах друг избор, освен да го последвам.

Кармине се бил обадил предварително. Вито, таткото, казал, че ще оправи работата. Но таткото не ми беше клиент, а Кармине, който искаше работата да бъде свършена на всяка цена. Трябваше да бъде изпратено запомнящо се послание. Тогава Джефри реши да се обърне за закрила към полицията. Не беше най-умното, което можеше да направи, нито пък бе каквото таткото имаше предвид. Тръгнаха да го спрат и да го върнат вкъщи.

Единственият ми възможен шанс да избягна главорезите на таткото и да свърша работата бе, докато детето вървеше по стълбите на полицейския участък. Честна дума, бих предпочел всяка друга възможност. Сега в Атлантик Сити е толкова напечено за мен, че може никога да не успея да се върна. Щяха да са необходими доста сериозни пазарлъци от страна на Кармине да оправи положението с Вито.

Просто от объркване, за нула време полицията отцепи града. Нямах друг избор, освен да сменям крадени коли и да използвам почти неизвестни черни пътища. Отне ми много повече време, отколкото бях предвидил. Колко ми отне да се върна? Мамка му! Загубих представа кой ден е.

Като говорим за време...

Тъкмо пак щях да погледна часовника. Изпсувах. Отидох до електронния часовник на радиото в спалнята. Бяха изминали почти осемнайсет минути, откакто слязох от колата. Вече трябваше да е тук. Отново седнах във фотьойла, пресегнах се наляво, вдигнах слушалката и набрах вътрешния номер, който знаех наизуст. Той и номерът на обслужването по стаите бяха единствените, които някога съм набирал.

— Главен портиер — долетя гласът на Макс. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Макс, обажда се Тони Джодоне. Пристигна ли госпожа Торнтън?

Настъпи пауза, която никак не ми хареса.

— Бихте ли могли да ми я опишете, господин Джодоне?

— Към трийсет и пет годишна, метър и шейсет, тъмна коса, черен костюм „Шанел“ с панталони. Виждал ли си я?

— Да, господине. Дойде, но още не се е отбила на рецепцията. Участва в доста странен разговор с друга жена.

Дявол да го вземе, както се казва. Защо не се бях вслушал в инстинктите си?

— В какъв смисъл „странен“? — попитах и посегнах към обувките си. Шнурът на телефона не бе достатъчно дълъг, та трябваше да се облегна на фотьойла и да се изпъна, за да ги придърпам с крака.

— Явно жената твърди, че познава вашата гостенка. Госпожа Торнтън се опитва да не ѝ обръща внимание, но другата продължава да я спира и да ѝ говори. Бихте ли желали да се намеся?

— Не — отвърнах аз, стиснах слушалката между брадичката и рамото си и набързо завързах връзките на втората обувка. — Слизам долу. Не позволявай на никоя от тях да си тръгне.

Затворих телефона и се запътих към вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Сетих се, че съм забравил картата, когато вратата вече бавно се притваряше зад гърба ми и промуших ръка да я грабна, преди да се е заключила. Тежкият дъб ме смаза. За секунда пред очите ми изскочиха блестящи искри и едва се сдържах да не изругая.

Щом картата се озова на сигурно място в джоба ми, затворих вратата и тръгнах към асансьора. Слязох на втория етаж. Старата параноя умира трудно. Все още можеше да се окаже капан. Не ми се искаше да се появя на прага на асансьора във фойето пред чакащите ме полицаи. Завих зад ъгъла и излязох на стълбището. Вземах стъпалата по две наведнъж. Когато стигнах партера, надзърнах през малкото правоъгълно прозорче на вратата към стълбите.

Сюзън безуспешно се опитваше да избегне една руса жена, която настойчиво ловеше ръката ѝ в опит да я спре. Приликата между блондинката и клиентката беше голяма. Онази бе по-висока и по-стройна, със силно подчертани ъгловати черти. Сюзън се отдръпваше всеки път. Не издаваше никакъв звук. Предположих, че познава жената, но не иска да бъде разпозната и тъй като лъжите не ѝ се удаваха добре, не казваше нищо. Това ѝ спечели още няколко точки.

Цената да изслушам историята ѝ означаваше, че трябва да ѝ осигуря възможност да ми я разкаже. Отворих вратата и влязох във фойето.

— Не знам какви игрички играеш, Сузи Куентин, но няма да ти се размине — чух гласа на блондинката, докато вратата бавно се захлопваше зад мен. — Хич не ме интересува ще кажеш ли нещо, или не — ти си ми сестра и аз те познавам. Затова веднага престани. Можеш да спреш да си поговорим. Освен това — ръката ѝ се стрелна нагоре, — махни тази абсурдна перука.

Ускорих крачка и точно когато ръката на блондинката докосна рамото на Сюзън, аз се пресегнах и я сграбчих за китката.

— Коя, по дяволите, сте вие и защо досаждате на приятелката ми? — попитах с тиха заплаха в гласа, която не бе престорена.

Мирисът на тази жена ме накара да сподавя ръмженето си: гнило месо, като лешояд. Усетих приближаващата опасност. Нямаше значение. Обърнах се към Сюзън, като все още стисках китката ѝ:

— Джесика, всичко наред ли е?

Сюзън не можа да отговори. Блондинката се опита да измъкне ръката си от хватката ми, но аз просто я стиснах по-силно. Част от мен искаше да я нарани лошо.

— Пуснете ми ръката! — възкликна тя. — Кой си въобразявате, че сте?

— Приятел съм на жената, която се опитвате да заговорите — обясних ѝ аз. Спокойният тон беше безполезен, но бях твърдо решен да привличам колкото е възможно по-малко внимание към този сблъсък. — Явно сте я взели за някоя ваша позната. — Погледът ми не се отклоняваше от жената. Най-сетне престана да се дърпа от хватката ми. Погледна ме яростно.

Отново се обърнах към Сюзън.

— Джесика — гледах я втренчено, като се надявах, че ще схване намека и ще се включи в играта, — познаваш ли тази жена?

Поклати глава и се опита да придобие смутен вид.

— Виждате ли? Просто сте я сбъркали с някоя. Ще ви бъда много признателен, ако просто ни оставите на мира.

Жената ме удостои с поглед, който красноречиво говореше, че и за миг не се хваща на въдицата ми. Разговорът бе започнал тихо, но гласът ѝ започна да се повишава:

— Не знам кой сте, но тази работа няма нищо общо с вас. Искам да поговоря със сестра си. — Понечи да се приближи към Сюзън, но рязко дръпнах китката ѝ и я спрях.

— Тази жена не ви е сестра! — изсъсках. — Казва се Джесика Торнтън и се познаваме от години. Няма никакви сестри — гласът ми прозвуча със студенината на стомана. — Грешите.

Зърнах Макс с ъгълчето на окото. Беше се запътил към малката ни група с престорена небрежност. Бях изненадан, че толкова се забави. Охраната отдавна трябваше да е пристигнала. Хвърлих поглед над рамото му и видях еднаквите въгленово сиви костюми един до друг пред рецепцията. Очевидно Макс се бе надявал, че ще се справя с положението без странична намеса.

— Моля ви, не ме карайте да ставам... настойчив. — Усилих хватката си, докато не се задъха. Очите ѝ се втренчиха в моите и изражението им скоро се промени от предизвикателство към тревога. Навярно нещо дълбоко в нея ясно разбираше, че искам да я нараня. Подуших го и го видях в погледа ѝ.

Продължихме да се гледаме втренчено, докато Макс стигна до нас.

— Господин Джодоне, госпожо Торнтън, някакъв проблем ли има?

Сюзън бе застинала и зяпаше с нещо близко до почуда сблъсъка ми със сестра ѝ. Погледнах го с облекчение.

— Да, Макс, има. Тази жена ни тормози. Ако обичате, бихте ли я придружили навън?

Блондинката хвърли изненадан поглед към Макс, когато той се обърна към Сюзън с „госпожа Торнтън“. Макс добре подушва следата, независимо дали го вярва.

— Госпожо — каза той, — ще ви бъда признателен, ако напуснете сградата. Опасявам се, че създавате неприятности.

Жената се разяри още повече и рязко издърпа китката си от хватката ми. Намръщи се от усилието и набързо я разтри с другата си ръка. Вдигна вежди, когато ме изгледа гневно. Никакви извинения. *Така ти се пада, кучко такава!*

Насочи пръст към Сюзън.

— Това не е крайт, сестричке! Не забравяй, че бяхме заедно, когато си купи този костюм. Не можеш да се скриеш под малко фалшива коса или зад мълчанието си. Не знам защо или как си подвела тези двамата да те защитават, но ще изтръгна истината от теб.

Грабнах ръката на Сюзън и я поведох към асансьора. В мига, в който я докоснах, усетих електрически повей. Страхът, че са я разпознали, и чувството за вина, които струяха от нея, почти ме зашеметиха.

— Макс — казах умолително през рамо, — погрижи се за това.

Макс вдигна пръст във въздуха и охранителите застанаха от двете страни на жената. Всеки от тях лекичко я хвана за ръка.

Тя спря на място и погледна от единия към другия.

— Аз съм редовен клиент! — възкликна възмутено. — Не може да постъпвате така с мен.

— Бихме могли да ви изнесем, мадам — каза мъжът отдясно, който имаше телосложение на футболен защитник, — но сигурно няма да ви е приятно. Бихте ли ни придружили, моля?

Асансьорът звънна. Сюзън и аз минахме през отварящите се врати. Наблюдавах как блондинката постепенно осъзнаваше, че бяхме избягали и че цялото фоайе я гледа така, сякаш ѝ бе поникнала втора глава. Опита се да запази някакво достойнство. Изпъна рамене и вирна нос.

— Много добре. Щом настоявате, ще си тръгна. Но никога вече няма да стъпя тук — рече тя.

Докато вратите на асансьора се затваряха, чух Макс да казва:

— Непременно ще го отбележа, мадам.

Не можах да сдържа смеха си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Натиснах бутона за седмия етаж. Когато вратите се отвориха, дадох знак на Сюзън да ме последва. Не я докоснах повече. Приливът на емоции, който ме завладяваше всеки път, когато го направех, ме претоварваше.

Сюзън изглеждаше смутена.

— Стори ми се, че каза последния етаж. В коя стая си?

Отдалечих се от нея и тя бе принудена да ме последва нагоре по стълбите. Ако не бе следила движението на асансьора, нямаше да разбере на кой етаж всъщност се намираме.

Когато стигнахме стаята, тя леко се бе задъхала от изкачването на осемсантиметровите си токчета. Отключих с картата и с жест я поканих да влезе. Свалих си сакото и автоматично проверих оръжието, скрито отзад на кръста ми в специално направен кобур.

Извадих портфейла, отброих пет банкноти по сто долара и ги подадох на Сюзън. Когато отказа да ги вземе, аз пресегнах, грабнах дланта ѝ и ги напъхах в нея.

Погледна парите, после — мен.

— За какво?

— Току-що купих костюма ти — обясних ѝ аз. — Вече не е твоя собственост. Продала си го на магазин за втора употреба преди три дни. Можеш да пропуснеш датата, ако не умееш да лъжеш убедително. Ако въпросът някога бъде повдигнат, можеш честно да кажеш, че си го продала.

Облекчение замени стреснатото ѝ изражение.

— Никога не би ми хрумнало! Мога да го направя. Не е лъжа. Не съм.

Отидох до мокрия бар. В огледалото зад него видях, че е забелязала оръжието ми. Краткотрайният страх преля в спокойна решимост.

Взех си бирата и се обърнах към нея:

— Проследиха ли те, или сценката се дължи на чиста случайност?

Чувството за самосъхранение и професионалната гордост ме заставиха да попитам. Не бях забелязал опашка, а тя вече бе доказала, че никак не я бива да лъже.

— Не мисля, че са ме проследили — в тона ѝ прозвуча безпокойство и я обгърна гъста мъгла. — Стараех се да внимавам. Знам каква е колата ѝ, освен ако не я е взела под наем, както направих аз! — Започна да обикаля в кръг. — Идеята беше тъпа! Тъпа, тъпа, тъпа! Трябваше да съм наясно, че няма да имам дори миг покой. Сигурен ли си, че не можеш да ме убиеш веднага? — Бузите ѝ бяха поруменели от притеснение, а гласът — натежал от отчаяние.

Засмях се с горчивина.

— Тук? След тази сцена? Сигурно ме будалкаш.

Изглеждаше огорчена, нормално. Прикритието ѝ остана в историята. Единственото, на което можех да се надявам при тази ситуация, бе учтиво, смутено мълчание в клюкарските вестници. Много се радвам, че имам достатъчно добри взаимоотношения с Макс и той не повика ченгетата. Един детектив по убийствата ми се беше наточил. Щеше да се зарадва да ме прибере, макар и по обвинение в „нарушаване на обществения ред“.

Време бе да сменя темата.

— Помолих да ми изпратят „Морган“ и диетична кола. Налей си. Май имаш нужда от едно питие.

Погледът ѝ се отклони към бара, после пак се върна към мен, вече просветнал.

— Много мило от твоя страна. — Миришеше на изненада. Шокиращ, но топъл мирис. Топлина?

— Не бъди толкова шокирана — казах укорително. — Мога да бъда мил.

Отново се изчерви. Явно ѝ оказвах такова въздействие.

— Искях да кажа... — заекна тя. — С твоята професия... — спря се и прехапа устни, сякаш не знаеше как да довърши изречението, без да ме обиди.

Пуснах го покрай ушите си. Не беше достатъчно важно, за да го правя на въпрос. Наруших тишината.

— Не се безпокой. Вземай питието и сядай.

Запъти се към бара малко по-бързо, отколкото беше нужно. Смеси рома и колата в една от халбите. Доста голяма чаша за такъв вид питие. Седна на канапето, но не се чувстваше удобно. Въртеше се нервно на мястото си, тялото ѝ бе напрегнато. Не смееше да ме погледне.

— Защо избра смъртта? — попитах, извърнах се и се отдалечих. После потънах в прекалено мекия кожен фотьойл.

Не изглеждаше изненадана от директния ми въпрос.

— Може ли да се поразхвърлям? Ще отнеме известно време.

Махнах с ръка към празния фотьойл и отпих голяма глътка бира.

Свали перуката и няколко пъти разтърси косата си, за да се поразхлади. Косата ѝ меко блестеше на светлината. Почеса се. Удавих съчувствената си усмивка в бирата. Знам как сърби главата под перуките.

Разкопча сакото и го свали. Отдолу носеше бяла копринена блузка без ръкави. Звънтенето идваше от малка сребърна гривна — амулет, от която висяха звънчета и зайчета. Потиснах смеха си и плъзнах поглед по нея. Под мишниците ѝ се бяха образували малки кръгове от потта. Хладният въздух от климатика появя върху голата ѝ кожа и я накара да настръхне. Автоматично вдигнах очи. Да, бе почувствала студа и там. Протегна се и изпъна гръб назад, като втвърдените зърна на гърдите ѝ изпъкнаха под тънката коприна. Определено изкусителна. Рязко спря и шокирано ме зяпна, сякаш бе усетила какво си мисля. Миризмата ѝ издаваше смущение, но и лека възбуда. Мускус с много приятен нюанс.

Точно тогава климатикът изключи и във възцарилата се тишина можах да чуя биенето на сърцето ѝ. Тя извърна поглед.

Седна и леко се прегърби, сякаш за да прикрие тялото си. Изглеждаше като издялана от камък. Питие в едната ръка, плътно притиснати един в друг крака, кръстосани в глезените. Поглед, насочен навсякъде другаде, но не и към мен. Професорът ми по психология в университета би казал, че езикът на тялото ѝ говори за „затваряне“. Бих добавил, че затварянето е херметическо.

Поклатих глава и се усмихнах.

— Отпусни се, моля те! Няма да те ухапя — спрях и отново си позволих добре да я огледам. — Освен ако ти не поискаш, разбира се.

Погледна ме и видя глада в погледа ми. Усетих как пулсът ѝ се учестява и носят ми долови по-наситена мускусна миризма с нюанси на лютиво-сладка супа. Отново се изчерви и извърна очи. Да, определено проявява интерес, но е плаха. Това е добре за мен. Ако не се окажеше пълна развалина, можеше да се позабавляваме. Но не исках аз да бъда този, който ще я съсипе.

— Искаше да говориш, така че започвай.

Тогава ме погледна. Облегнах се назад и пяхнах ръка зад гърба си. Един вид — виж колко съм се отпуснал. Двама приятели си говорят. Само дето единият е наемен убиец, а другият — мултимиллионерка. Отпих от бирата си.

— Е? Защо искаш да умреш, Сюзън?

— Името ми не е Сюзън.

— Не си ли Сюзън Куентин? — Ръката ми стисна чашата, но гласът ми остана спокоен. — Така те наричат във вестниците.

— Не са разбрали името ми — отвърна тя сърдито. — Не е Сюзън. Сузи е.

Поех си дълбоко дъх, свих рамене и отново си наложих да се отпусна.

— Същото е.

Въздухът се изпълни с наситената, остра миризма на прекипяло кафе. Бях малко изненадан от силата му.

— Не, изобщо не е същото — поколеба се за миг. — Родителите ми са ме кръстили Сузи. Мислили са, че е сладко. Сузи Куентин. Сузи Кю. През почти целия ми живот са ме наричали Сузи Кю. Звучи ми като на някаква къдрава мажоретка. Мразя го.

Омразата накара гласа ѝ да потрепери. Можех даже да я помириша — към изкипялото кафе се бе добавил кайенски пипер, силен и лют. Още много чувства тлееха под повърхността. Прекалено много миризми. Не можех да се съсредоточа. Опитах да се овладеея.

Преди да отпия, дълбоко вдъхнах аромата на бирата от чашата в ръцете ми. Хмел. Ечемик. Алкохол. Емоциите потънаха под по-резките и непосредствени миризми. Хубаво. Преглътнах.

— Тогава как да те наричам?

— Както искаш, само не това — поколеба се. — Знаеш ли, никой не ме е питал как аз искам да ме наричат. Не знам.

— Как е второто ти име?

Сбърчи нос.

— Линет, защо?

Огледах я от глава до пети, после кимнах.

— Името ти отива. Какво ще кажеш?

Тихичко повтори името няколко пъти. Поклати глава.

— Не. Никога не ми е харесвало. Викай ми просто Сю.

Кимнах одобрително.

— Да бъде Сю. — Изправих се и отидох до бара да си взема още бира. Тя отпи от своето питие.

— И така, Сю, все още не си отговорила на въпроса ми. Защо искаш да умреш?

Поколеба се, но не защото не знаеше отговора, а сякаш искаше да събере мислите си. Да ми даде честен отговор. Накрая ме погледна много напрегнато.

— Някога бил ли си използван?

Усмихнах се на думите ѝ.

— Всяка вечер ме използват. Работя в сферата на... услугите.

Поклати глава.

— Нямах предвид това. Ти си имаш работа. Плащат ти за времето, което отделяш. Искам да кажа, наистина използван. Употребяван. Заставян да правиш онова, което не искаш, заради дълг, задължение, вина. Без пари и без благодарност?

Вдигнах вежди.

— Не, ако използваме твоята дефиниция. Никога.

Лицето ѝ застина и тя здраво стисна чашата с две ръце.

— Е, аз пък съм била. През всеки миг от живота ми са ме използвали.

— Защо се съгласяваш да бъде така? — любопитството ми беше искрено.

Изсмя се. Остро, като счупено стъкло.

— Не съм се съгласявала. Родена съм без гръбнак. Не мога да казвам „не“. Карат ме да върша разни неща, а аз не мога да намеря учтив начин да откажа. Или пък поставят нещата така, че не мога да откажа, без да обидя някого. Семейството ми се слави с това.

Свих рамене.

— Кажи им да си гледат работата.

— Ти не разбираш. — Потъна по-дълбоко във фотьойла.

Наистина не разбирах. Имам предвид, не разбирах защо човек би правил нещо само за да не обиди някого?

— Ами тогава ми обясни.

За момент се замисли и кимна.

— Добре, ще ти дам един пример. Преди години работих в едно заведение за бързо хранене. На половин ден, колкото да си стъпя на краката — вдигна поглед и аз ѝ кимнах. — Започнах от дъното. Знаеш как е, миех подове, пържих картофи, такива работи. Шефът откри, че разбирам от счетоводство и умея да водя отчетност на парите, и започна да ми иска дребни услуги: „Би ли ми помогнала с графика за другата седмица? Нещо не мога да се справя“, или: „Имаш ли нещо против да внесеш оборота, като се прибиращ? Имам ти доверие.“ Отначало се чувствах значима и бях поласкана, че ме молят да помогна във важните неща, но после се превърна в част от възложените ми задължения. Много скоро върших цялата ръководна работа, а той си вземаше все повече и повече свободни дни. Просто не идваше. Така че трябваше да отворям заведението, да броя парите и да се уверявам, че всичко е направено както му е редът...

Вдигнах ръка да я прекъсна:

— Защо трябваше да го правиш?

Отпи голяма глътка от питието си и се опита да отговори. Нов прилив на чувства — смесваха се прекипяло кафе, вряща вода, гняв, горчивина и гъстата мъгла на скръбта. Почти се задъхах. Отново подуших бирата си.

— Защото, макар да беше идиот, служителите му не бяха виновни, че графикът им се прецаква, нито пък бяха виновни клиентите, които очакваха заведението да бъде отворено, дори когато шефа го няма. Чувствах се задължена към тях, не към него.

— Но винаги, когато си го правила, си му спасявала задника от изритване. Заслужавал е да бъде уволнен, щом не си е вършил работата.

Въздъхна, сякаш не ѝ казвах нищо ново.

— Но тогава щях да се чувствам виновна заради жена му. Тя е в инвалидна количка и зависи от заплатата му. Кой друг би дал работа на такъв кретен?

Захилих се.

— Не си се родила без гръбнак, мила. Родила си се със свръхдоза вина. Но не е нещо, за което си заслужава да се умре. Можеш да го промениш.

Подскочи при нежното обръщение и продължи неуверено:

— Нямаше да е толкова зле, ако беше единственият проблем. Накрая напуснах, това е моят начин да разрешавам положението без конфронтации. Не обичам сблъсъците. Затова казвам, че съм безгръбначна. Кое то пак ме връща към семейството ми и по-специално към майка ми — замълча и се втренчи в мен, сякаш очакваше, че искам да се измъкна от разговора. Но не — тъкмо бе започнало да ми става интересно.

Вдигнах вежди да я насърча да продължи.

— Аз съм болногледачка и придружителка на майка ми.

Познавах такива хора. Кофти живот. Да гледаш как родителят ти се вдетинява и става все по-неспособен да се грижи за себе си.

— Лоша работа. Тежко болна ли е?

Още една порция прекипяло кафе.

— Някой ден може и да бъде — каза тя делово и очите ѝ се присвиха от ярост. Носеше се наситен аромат на врящо кафе. — Но не и сега. В момента съм болногледачка на един съвършено здрав манипулатор.

Изненадата ми трябва да е проличала, защото се усмихна с горчивина и продължи:

— О, добре си е тя. Даже много добре. Останалите от семейството мислят, че се нуждае от денонощни грижи. Разбираш истината едва като живееш непрекъснато с нея. Проблемът е, че не мога да накарам никой друг да повярва. А и не мога да се отърва от нея. Всеки миг от деня ми ѝ принадлежи. Изисква присъствието ми всеки миг от деня.

Свърши питието на три глътки и решително се отправи към бара да си налее.

— Преди две години се премести при мен. Точно тогава истински вярвах, както и всички останали, че здравето ѝ бързо се влошава. Приличаше на смъртник. Отслабна много и почти нищо не можеше да запомни. Естествено, понеже съм най-малката, нямам съпруг и деца, затова беше решено мама да дойде да живее при мен. Никой не поиска мнението ми. Беше *решено*, — гласът ѝ трепереше от

разочарование. — Винаги са решавали всичко вместо мен... — Тя прекъсна. — Но сигурно не ти е приятно да ти хленча.

Отпи голяма глътка от новото питие. Щеше да направи главата, ако не намалеше темпото. Но може пък това да беше целта.

Както и да е, подех разговора:

— Искам да чуя всичко, което искаш да ми кажеш. С хленч или без хленч.

Погледна ме изненадано. Сякаш се съмняваше, че дори и за пари не бих искал да я изслушам. Всъщност, след като ѝ върнах половината от вноската, бях воден единствено от любопитство.

Питието започваше да ѝ оказва въздействие. Седна на фотьойла и залюля крака, за да изхлузи обувките си. Грабна възглавницата от другия край и я напъха зад гърба си. Трябваше да извърне глава, за да ме вижда. Почувствах се като психиатър, разположил се на своя стол, докато пациентката се изтяга на кушетката.

Измина известно време, преди отново да заговори. Мислеше. Преценяваше откъде да започне.

— Когато мама се премести при мен, бях като останалите членове на семейството. Вярвах, че е започнала да оглупява. Първото, което направи, е да не издържи очния преглед и ѝ отнеха шофьорската книжка. На всички им беше жал за нея. Съжалявах я, че е загубила свободата и независимостта си. Редувахме се да я караме по лекари, до магазина и на други места.

Кимнах. Много е гадно да нямаш кола.

— Тогава лека-полека останалите от семейството станаха много заети. Все още ми бе жал за нея и наистина разполагах с повече време от другите. Така че, предполагам, трябва да е имало някакъв смисъл, когато взеха решение да се премести при мен. Просто един ден се озова на прага ми. Сестра ми я беше докарала. Продадох я къщата ѝ и нямаше къде да живее. Сега разбираш ли какво имам предвид, като говоря за поставени ситуации? — потърси съгласието ми с поглед.

— Много хлъзгав трик.

— О, два пъти по-хлъзгав, отколкото си мислиш. Но не от страна на сестра ми, а от страна на майка ми. По-късно разбрах, че мама е знаела много добре какво става. Казаха им, че сме го обсъдили. Но не бяхме. Имах си собствен живот. Имах си хубава работа и удобен

апартамент. Дори имах постоянна връзка — за миг се натъжи. — Но всичко това вече не съществува. Господи, колко ми липсва!

— Кое?

— Животът ми! Направи така, че първо да ме уволнят, а после — да ме накарат да напусна жилището. Дори отчужди приятеля ми.

Отново го долових — набръчкания карамел, който остава, след като кафето се е изляло на котлона, приглушен под надигация се скръбен мирис на мъгла. Очите ѝ се насълзиха и тя отново отпи.

Олеле, боже! Надявах се, че поне няма да се наложи да я гледам как рони сълзи.

— Не се сприятелявам лесно. Връзките ми с мъже са още потрудни. Когато отдалечи Робърт от мен, осъзнах, че никога няма да ми позволи да бъда с друг. Измайстори го толкова ловко — стрелна ме с поглед, за да провери дали се чувствам неудобно, като ми говори за бивш любовник.

Не ме интересуваше и ѝ го казах:

— Малко са нещата, които могат да ме притеснят. Не е много това, с което можеш да ме изненадаш или смутиш. Продължавай да говориш.

Изчерви се и пак извърна поглед, размърда се притеснено и смени темата:

— Когато се премести при мен, нещата изглеждаха съвсем невинни. Позволих ѝ да вземе спалнята ми. Апартаментът имаше само една спалня, затова аз спях на канапето. Мислех, че ще остане за няколко седмици, докато си намери ново жилище. Но тя нямаше намерение да си тръгне. Съседите я мразеха. Направи толкова оплаквания срещу всички, че накрая ме принудиха да напусна.

Леле! Това не е лесна работа. Живял съм в съседство с някои доста досадни хора, но никога не съм успявал да накарам да ги изритат.

— След като намерих сегашната къща, започна да отправя дребни молби. Съвсем дребни, нали разбираш, от типа: „О, Сузи, би ли ми помогнала с лекарствата? Не мога да си спомня кои съм взела днес.“ Реших, че ако паметта ѝ отслабва, за мен сигурно ще е по-добре да контролирам пиенето на лекарствата. За да не вземе свръхдоза.

Кимнах.

— И така, малко по малко тя просто нахлу в моето пространство. „О, не, Сузи, не трябва да купуваш този сапун. Причинява ми ужасна алергия“, или: „Сузи, миличка, трябва ли да слушаш рок музика? Толкова ми е трудно да се съсредоточа.“ Опитах се да я накарам да се чувства като моя гостенка, но това положение не я устройваше. Искаше тя да режисира спектакъла. Не, и това не е съвсем точно — каза и поклати глава. — Искаше да стои зад кулисите и да ръководи, а аз да застана пред камерата и да играя представлението.

Бирата имаше нужда да излезе. Извиних се, че трябва да отида до тоалетната. Кимна учтиво, втренчи се в празното пространство, докато бавно обикаляше ръба на чашата си с пръст.

Не губих време. Искях да се върна веднага. Компанията ѝ ми беше приятна, макар разумът да ми говореше друго. Дори я харесвах. Минута-две се опитвах да разбера защо. Притежаваше нещо, не знам какво точно, може би издръжливост, което бе освежаващо за мен. Отношение от типа „усмихни се и търпи“. Но щом искаше да умре, положението трябва силно да се е влошило. Искях да чуя втора глава.

Върнах се във всекидневната. Чашата ѝ отново бе пълна. Бързият поглед към прозрачната бутилка с ром на бара потвърди, че работата е сериозна. Кажиречи, две трети бяха отишли с три сипвания.

Приблжих се и взех чашата от ръката ѝ. Погледна ме стреснато.

— Задръж — казах ѝ аз. — Ако припаднеш, няма да можеш да говориш. Вече си достатъчно отпусната.

Отидох до бара и ѝ налях само кола. Взе чашата, кимна и я пресуши. Заговори, сякаш не бе прекъсвала и съм пропуснал част от думите ѝ, докато съм бил вън от стаята.

— Беки беше красавицата. Висока и атлетична, с руса коса до кръста. Можеше да има, когато си поиска. Аз не съм се родила хубава. Не съм нито висока, нито руса. Всеки ден ми го напомняха. Жената долу беше Беки.

— Нищо де — отговорих, без да се запъна. — Ти поне си възпитана.

Думите ми я накараха да се усмихне. Да се усмихне на мен. Обонянието ми долови лъх на мандарина и подправки. Щастieto бе по-силно изразено от благодарността.

— На Беки никога не ѝ е било нужно да бъде учтива. Красавица е. Хората прощават лошото държание на красивите хора.

Свих рамене. Не можех да не се съглася.

— Беки мисли, че съм егоистка. Че желая да вода някакъв бурен живот сега, когато имам пари. Направо е убедена, че искам да изхвърля мама на улицата.

— А ти искаш ли?

— Честно ли? Понякога. Но не мога. И навярно не бих го направила, ако зависи от мен. След като спечелих парите, купих голяма къща, доста по-голяма, отколкото ми е нужна. Прецених, че ще има достатъчно място за мама и една-две стаи за мен, където да се усамотя. Винаги съм обичала да бъда сама. Но мама не може да остава сама. Наистина не може. Направо се побърква. Влизам да взема вана, а тя чука на вратата и иска да влезе да си говорим. Аз откачам.

— Добре де, щом действително може да живее самостоятелно, защо не ѝ купиш собствено жилище? Премести я там и край.

Поклати глава толкова силно, че косата ѝ се разхвърча. Алкохолът, реших аз. Движенията ѝ ставаха по-резки, по-силни, сякаш за компенсация.

— Да не мислиш, че не съм опитала? Беше първото, което ми дойде наум. Имам двама много уважавани лекари на моя страна. Щом взех парите, първото, което направих, бе да наема лекарски екип, за да ѝ направят цялостен преглед. Искан да кажа, наистина цялостен. — Ръката ѝ разсече въздуха и почти изби чашата от другата ѝ ръка. — Рентген, ехограф, изследвания на кръвта, всичко. Заведох я на невролог, защото каза, че пръстите ѝ губят чувствителността си. Кълнеше се, че става по-висока, затова я заведох на скенер да проверим дали няма тумор. Всички резултати бяха отрицателни. А и очите ѝ са си съвсем наред. Но ако имаше шофьорска книжка, нямаше да се налага аз да я карам. Лекарят потвърди, че е здрава като бик. Здрава като някой на половината на нейните години. По-здрава от мен. Нарече ги „шарлатани“ и пожела да я прегледа някакъв китаец билкар, за когото ѝ бе говорила приятелка. Не мога да си представя коя приятелка може да ѝ го е казала. Тя няма никакви приятели. Де да имаше! — Поклати изнурено глава. — Мислех си, че парите ще помогнат. Но положението е още по-лошо. С огромни усилия успях да убедя семейството да ѝ позволи да заживее сама. Купих ѝ апартамент. Дори предложих да наема целодневна сестра — изпръхтя гневно тя. — И знаеш ли какво направи? А?

— Нямам представа.

— Счупи си таза!

Вдигнах вежди.

— Сигурен съм, че е неволно.

Погледът ѝ бе студен, но овладян.

— Съвсем нарочно си счупи таза. Най-сетне щях да бъда свободна, а тя не можеше да го понесе.

Съобщи го като факт, не като подозрение. Започвах да разбирам.

ПЕТА ГЛАВА

— Откъде знаеш, че нарочно се е наранила? — попитах аз.

— Заснета е с камера.

Чакаше да види реакцията ми. Предпазливо се приведох напред и поставих халбата на масата. После се излегнах и вдигнах поставката за крака. Целта на бавните движения бе да прикрия изненадата си. Ставаше все по-интересно.

— Снимала си я с видеокамера?

Миризмата ѝ издаваше смущение.

— Не нарочно. Когато купих къщата, имах договор за алармена система за шест месеца. Срещу крадци, разбираш ли?

Кимнах утвърдително.

— Част от договора включва подмяна на лентите в скритите из къщата монитори на всеки няколко седмици. Къщата наистина е много скъпа, но аз ги бях накарала да настроят системата на доста ниска резолюция и на най-бавна скорост, защото всъщност не притежавам много неща за крадене. Мисля, че мама дори не знаеше за съществуването ѝ. Както и да е, бях излязла да уредя някои подробности за апартамента. Тя ми помогна да избира цветовете на завесите и тапетите. Изглеждаше развълнувана, че отново ще си има собствен дом. Такъв, който няма да ѝ напомня за татко. Когато се прибрах, я намерих почти в безсъзнание на пода. Не можах да я преместя. Повиках линейка.

Прекъсна за малко. Миризмата ѝ отново се разнесе наоколо. Изкипялото кафе на гнева се смесваше с горчиво-киселия мирис на вина.

— Почувствах се ужасно — каза тя най-после. — Направо ужасно. Бях се оказала истинска егоистка. Докато бях навън онази сутрин, се чувствах толкова добре. Щях да се освободя от нея. После я намирам на пода с извит крак. Скимтеше.

— Кога получи лентата?

Отначало не обърна внимание на въпроса ми. Беше се затворила в собствения си малък свят. Още една доза чувства. Прекалено много, за да ги различа. Време е пак да помириша бирата.

— Изглеждаше толкова безпомощна. Аз не можех да ѝ помогна. Дори и малко. Тя е едра жена. Дори не успях да я помръдна. Страх ме беше да го направя. Така че зачаках помощ. Седнах на пода до нея и се опитах да я успокоя. Чувствах се толкова виновна. Питам се дали плановите ми наистина са били въображаеми. Дали наистина не съм егоистката, която иска лично пространство, докато тя се нуждае от мен. — Очите ѝ се наляха със сълзи, но тя не се опита да ги изтрие. Стичаха се по лицето ѝ.

Започна да подсмърча и се закашля. Наведох се към масичката в близост до фотьойла ми, потършувах и ѝ подхвърлих кутия с хартиени кърпи. Не я хвана, но кутията се приземи в обсега ѝ. Остави питието си на масата, грабна кърпичка и си издуха носа. За разлика от повечето хора наистина ѝ отиваше да плаче. Лицето ѝ поруменя и изглеждаше по-красиво въпреки зачервените очи.

— Месеци след като беше паднала, ми се обадиха от застрахователната компания. Бях пълна с извинения. Тя просто изяде всичко. Въпреки това купих апартамента — имах договор, но никога не довърших обзавеждането. Стоях си у дома през цялото време, да не би да се нуждае от нещо. Трябваше да ѝ сменят ставата. Бяха нужни месеци да заздравее. Три месеца бях истински заложник.

— Какво ти казаха от застрахователната компания?

— Предполагам, че за тях е обичайно да разследват подобни злополуки. Видели монитора в коридора, когато дошли в къщата, и се свързали с охранителната компания. Отхвърлиха иска ни, защото бил фалшифициран. Не нараняването. То си беше истинско. Но злополуката била инсценирана. Не им повярвах. Поне отначало.

Поколеба се и аз внимателно я насърчих.

— Но те те убедиха, така ли?

— Пуснаха ми филма. Нямаше грешка. Черно на бяло. Мама коленичи в горната част на стълбите и развинти перилата. Разклати ги, за да се увери, че са разхлабени. После спокойно се качи по стълбите и отново тръгна да слиза. Когато стигна на определеното място точно в горната част, се хвърли настрани с цялата си тежест и прелетя директно през парапета. Беше толкова хладнокръвно и премислено.

Каза нещо, докато клатеше парапета. Въпреки че системата не записва звук, лицето ѝ в камерата ясно се виждаше. Показа, че устните ѝ мърдат. — Погледна ме много напрегнато. — Никога не съм ѝ казвала, че мониторите работят. Не е ставало дума. След това не съм повдигала въпроса. Трябваше да поема лечението. За щастие, сега мога да си го позволя. По-късно занесох копие от лентата в училище за глухи. Четат по устните. — Очите ѝ пак се наляха със сълзи. Миришеше на ярост и покруса. Сякаш ѝ се искаше никога да не се беше случвало.

— И какво разчетоха?

Стисна гневно устни, но в погледа ѝ се четеше болка.

— Думите ѝ са: „Сега да я видя как ще ме изрита!“... Тук стана студено, нали? — По ръба на подпухналите ѝ клепачи проблясваха кристални сълзи.

Опитах се да осмисля това. Опитах се да стигна до дълбините на факта, че член на семейството ти е способен да го направи. Съзнанието ми се разбунтува. Близките не постъпват така. Думите сами излязоха от устата ми:

— Историята ти почти ме кара да се радвам, че нямам родители.

— Починали ли са? — Избърса лицето си с шепа хартиени кърпички. Гласът ѝ вече звучеше по-овладяно.

Кимнах.

— Когато бях на десет години. Е, поне майка ми. Баща ми е умрял, преди да се родя.

— Кой те отгледа?

— Хората на баща ми. Бил е незначителен куриер за Фамилията — произнесох последната дума с главно „Ф“.

Хвърли кърпичките в кошчето и видимо потръпна.

— Истински се радвам, че ги прогониха от града.

Погледнах я яростно. Жлъчта, която изпитвах, ме изненада.

— Аз пък не се радвам! Те бяха моят дом!

Отново потръпна и отклони поглед.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да обясня. Сигурно бе по-добре да не научи за миналото ми, но съществуваше реалната възможност да ѝ свърша работата, особено ако знае твърде много. Поне така си помислих. Ей, на всичкото отгоре ми се приказваше.

— Не бяха длъжни да ме приемат. Баща ми беше дребен престъпник, подражател. Майка ми беше проститутка.

Не каза нищо, но долових как застива на фотьойла и подуших остротата на шока ѝ, подплатена с прашния мирис на срам.

Свих рамене в отговор на миризмата.

— И проститутките могат да имат деца, както ти е известно. Фамилията не бе длъжна да прави нищо. За тях аз бях никой. Но баща ми бе убит по време на удар. Почувстваха се отговорни. Беше споделил на някой от високопоставените за жената, с която се среща. Бил един от редовните ѝ клиенти. Разправял на всички колко е красива, как щял да я направи „честна жена“ и че вече са семейство. Падроне му повярвал. Приюти ме, когато тя умря от сифилис. Отнасяше се към мен като към истински роднина.

Отново долових мириса — влажен, мъглив, но не и тъжен. Не съвсем.

— Прав си. Не са били длъжни да го правят. Съжалявам за това, което казах. Затова ли се занимаваш с тази професия?

Свих рамене.

— Това умея да правя. С това съм израснал. Като момчетата в Апалачите, които не знаят, че не е редно да спят със сестрите си, докато не напуснат затворения си свят и не разберат, че то се счита за извратено. Същото е с Фамилията. Нещата са такива, каквито са.

— Но — тя изглеждаше истински притеснена — как можеш да отнемеш човешки живот?

Усмихнах се студено.

— Въпрос на търсене и предлагане. Ако не се търсеха убийци, нямаше да се предлагат услугите им. Не желая злото никому, но при другите хора не е така. Единственото, което правя, е да осъществявам лошите намерения на хората.

Размърда се на мястото си. Беше напрегната и излъчваше неодобрение. Не ми беше нужно да го подуша, за да се почувствам неудобно. Отклоних темата от себе си.

— Фамилията си има правила. — Тя ме изгледа невярващо. — Да, истина е. Да си виждала да застрелват дете от минаваща кола допреди две години? Или графити, изрисувани по пътните знаци?

Замисли се за момент и поклати глава.

— Май не съм.

— Точно така! — вдигнах пръст да подчертая думите си. — Нашият бизнес си беше вътрешен. Сраженията се водеха вътре в

отделните фракции. Широката общественост почти не забелязваше присъствието ни. Новите банди не уважават нищо и никого. Преди, ако някой е бил убит, значи е имало причина. Сега е открит сезонът за малки деца и възрастни хора. Бандите са лешояди — нахвърлят се върху слабите. Върху всеки, когото могат да докопат. Ние позволявахме на слабите и невинните да остават невредими. Занимавахме се само с равни на нас. Фамилията беше тази, която държеше бандите под контрол. Те се страхуваха от нас и ни уважаваха. — Отново се приведох напред и я погледнах напрегнато. — Знам, че повечето хора искаха да ги изгонят от града. Но за добро или за зло, те бяха моите близки. Съжалявам, че са в затвора. Те са моето семейство. С тях съм дори когато грешат. И пак ще бъда с тях, когато излязат.

Кимна и го прие безпрекословно.

— Колко ми се иска да имам семейство, което да ме защитава. Искam да ме харесват, да ме обичат. Но не е така.

— О, съмнявам се! Сигурен съм, че те обичат.

— Не — възрази ми тя, — наистина не ме обичат! Изобщо не ме уважават. Не изпитват никакво съчувствие, никакво желание да разберат нещо за мен или моя живот. Не момееш да изпитваш любов към някого, ако изобщо не те интересува — произнесе го делово. — На тях не им пука. Цял живот ми говорят, че съм незначителна. Недостатъчно умна, недостатъчно талантива, недостатъчно красива. Очевидно за тях нищо у мен не е достатъчно, за да ги накара да ме обичат. Единствената цел на съществуването ми е да ме използват за нещо.

В очите ѝ пак проблеснаха сълзи. Изправи се и отиде до бара. Дори и без вълчите сетива можах да разбера колко засегната се чувства. Пригответи си ново питие, без да обърне внимание на предишното. Наблюдавах я в огледалото, докато отпиваше юнашки. Не я съжалявах. Макар и съсипана, тя ме интригуваше. Внезапно заговори отново:

— Беше ми тежко, когато Робърт ме заряза. Но ми беше още по-тежко, че ме заряза заради Беки.

Тези думи ме накараха да вдигна вежди.

— Каза, че съжалява, но просто вече не го привличам. Напълно разбираемо — гласът ѝ потрепери. Прозвуча напевна нотка, сякаш бе повтаряла многократно оправданията в опит да повярва. — Ако има

избор, кой би ме предпочел пред нея? Аз съм съвсем невзрачна. Тя е жизнерадостна, забавна и изглежда страхотно. Но въпреки това ме боли, че повярва на лъжите на майка ми.

Не. Изправих се и застанах зад нея.

— Знам, че никой мъж не би изпитал страст към мен — пое си дълбоко дъх и потръпна. — Но всеки път, щом го видя, в редките случаи, когато не мога да го избягна, той се чувства толкова виновен, че трябва да ми го напомня. Извинява се, а после казва, че се надява да си останем приятели.

Вдигна чашата си точно когато се озовах зад нея. От толкова близко разстояние можах да доловя как се задъхва. Отново насочи чашата към устните си.

— Винаги съм се питала — ако бях по-хубава, щеше ли да избере да се ожени за мен? Сега съм богата. Мога да си направя пластична операция — извърна се и се озовахме толкова близо, че почти се докосвахме. По лицето ѝ се четеше болка, чието място не беше там. Среცнах погледа ѝ и тихичко казах:

— Мисля, че си точно както трябва.

Не отговори, само ме гледаше.

Вдъхнах аромата на сладката лютивина на страха. Челюстта ми се стегна. Надделяваше над собственото ѝ ухание на лятна гора и на знойния мускусен парфюм на желанието. Този път вълкът в мен жадуваше нещо, което противоречеше на здравия ми разум. Имах нужда да почувствам вкуса ѝ. Взех чашата от ръката ѝ и я поставих на бара. Приведох се, опрях ръце на плота от двете ѝ страни, за да докосна устните ѝ. Бяха меки, а дъхът ѝ имаше лек вкус на ванилия.

Мили боже! Усещането, което премина през мен, когато устните ни се докоснаха, бе невероятно. Помежду ни премина топлина, първо по кожата на лицето ми, а после по главата ми пробягаха електрически искри. Усетих, че се отдръпва от изненада и тревога. Силата на първото леко докосване на устните ни накара всяко косъмче на тила ми да настръхне. Мощна светкавица прониза всеки нерв по гръбначния ми стълб и аз потреперих. О, исках още! Исках да протегна ръце към нея, да я притисна до себе си, докато не проникне в кожата ми.

Вместо това се наведох и разтворих устата ѝ с моята. Челюстта ми бавно се триеше в нейната. Целувката бе лека и нежна, докато не се прилепих до тялото ѝ и не я притиснах в бара. По моето тяло минаваха

тръпки и се насочваха към слабините ми, докато вече не бях в състояние да разсъждавам. Езикът ми се плъзна в устата ѝ да намери нейния. След миг отвърна на целувката ми. Явно, както и аз, не можеше да се овладее.

Отдаването ѝ бе пълно. Обви ръце около мен и ги плъзна по гърба ми. Обгърнах раменете ѝ с ръка и я привлякох. С другата ръка се опирах на бара да запазя равновесие. Почти не си спомням как го направих. Щом гърдите ни се докоснаха, усетих биенето на сърцето ѝ. Усещах втвърдените ѝ зърна през ризата си. Искаше ми се да я положа на пода, да разкъсам дрехите ѝ, да прекарам ръце по тялото ѝ, да вкуся всеки сантиметър от кожата ѝ. Но прецених, че не трябва да насилвам нещата. Прие целувката, нуждаеше се от нея, но още малко и щеше да побегне.

Прекъснах целувката толкова нежно, колкото бях започнал. Отдръпнах се и поставих чашата в ръката ѝ. По дяволите! Върнах се на фотьойла с омекнали колене. Сърцето ми блъскаше, сякаш бях тичал. Дробовете ми отчаяно се нуждаеха от глътка въздух. Мимоходом проверих термостата на климатика, просто за да мога да се овладеея. Никога не съм се чувствал така само от една целувка. Издишах бавно и затворих очи. Беше ми горещо, но навярно бе поради силата на привличането. Защото тя ме привличаше.

Лош вариант, Тони. Но, от друга страна, какво значи още един риск?

ШЕСТА ГЛАВА

Опитах се да възвърна гласа си. Прочистих гърло:

— Защо мислиш, че майка ти има нещо общо с това, че твоят човек те е изоставил?

Гласът ми трепереше повече, отколкото ми се искаше.

Отиде до прозореца и се загледа в града отвън. Проследих я с поглед и видях, че съзерцава залеза. Скоро ще стане време да запалят лампите.

— Робърт познаваше Беки през цялото време, докато бяхме заедно. Споделял ми е, че я намира досадна. Разбрах за неща, които майка ми му говорила веднъж, когато бил пийнал на едно коледно тържество. След като се беше оженил за Беки. Питаше се защо никога не съм му казвала, че според мен е скучен, и защо съм заявила на майка си, че е по-подходящ за Беки. Била му казала, че считам и двамата за повърхностни егоисти. — Засмя се дрезгаво. — Никога не съм говорила подобни неща. Никога не съм говорила с майка си за Робърт. Но той отказваше да повярва. В края на краищата защо мама ще го лъже? Тогава разбрах. И ми стана кристално ясно — хвърли ми поглед през рамо, после отново се загледа през прозореца. — Останалите от семейството са същите. Другата ми сестра, Мици, води кучетата си и ги оставя пред вратата ми.

— Мици, Беки и Сузи? — поклатих изумено глава. — Е, поне Беки звучи горе-долу нормално.

— Определено — отвърна тя саркастично. — Ако го пишеха като нормалните хора. Но се пише „Бекки“.

Завъртях очи. Да ни пази бог от милички родители! Представете ли си, чувал съм и по-лоши неща. В училище познавах една Кенди Суит, а веднъж работих с Джет Блек. Тя имаше брат — Коул. Тъжно. Много тъжно.

— Случвало се е да изляза и — хоп! — ето ти ги там. Но поне кучетата винаги се радват да ме видят, пък и държат гъските надалеч.

— Гъски ли? — усмихнах се аз.

— Преди харесвах гъските. Толкова са красиви във въздуха — сбърчи нос. — На земята обаче са отвратителни. Явно предишните собственици на къщата ми са позволили на цяло ято да живее до басейна. Построили им къщички да улеснят гнезденето. Сега не мога да се отърва от тях.

Потиснах усмивка.

— Нека отгатна. Гъските не са виновни, че им е било позволено да се заселят и ти не можеш просто така да ги избиеш. — Отново чувството, че благородството задължава. Явно тази странност бе в основата на всичките ѝ проблеми.

Усмивката ѝ озари отражението в прозореца.

— Точно така. Но майка ми също не ги харесва. Тя се бои от тях — прекъсна, втренчи се навън и нервно се обърна встрани. — Тази вечер небето е красиво. Вижда се пълната луна, а облаците още са обагрени.

Погледнах над нея и видях бледата, почти пълна луна да се издига в кървавочервеното небе. Сърцето ми заби като полудяло. Трябва да съм объркал дните, когато счупих часовника. Наистина ли са ми били нужни три дни да се измъкна от Атлантик Сити? Нищо чудно, че Макс се смути, когато поисках апартамента за тази нощ. Вече е бил приготвен!

Трябваше да я разкарам от тук. Вече ми беше горещо — неестествената топлина на промяната. Но може би е късно. Преглътнах една ругатня, но гласът ми беше дрезгав:

— Трябва да си вървиш. Вземай си нещата и изчезвай! Веднага!!! Извърна се към мен. Бях я стреснал.

— Какво? Защо?

Вихърът на миризми и емоции ме погълна. Наситеният мирис на страха, примесен с още по-резкия мирис на тревогата. Прекалено натрапчив, прекалено...

Грабнах самото ѝ и го метнах към нея. Единият ми крак поддаде и усетих спазми.

— Върви! Разкарай се, да му се не види, или ще умреш довечера, а не чак след година.

Започнах да губя зрението си. Черни и бели светкавици се отразяваха, оцветени с червена мъгла, която пропиваше всичко в кръв. Тя продължаваше да стои и да ме зяпа. Явно не бе в състояние да

проумее какво става. След минута щеше да разбере. Много добре. Съжалявам, помислих си и залитнах към спалнята. Дай й... шанс...

Успях да затръшна вратата, преди напълно да рухна, като почти крещях от болката на прехода. Дори през изолацията я чух да блъска по вратата и да пита дали съм добре.

— Махай се! — изкрещях, но тя не можеше да ме чуе.

Пуснах резето и промяната ме погълна.

СЕДМА ГЛАВА

Събудих се проснат напърно на леглото. Всяко движение ми причиняваше болка, но това бе обичайно след промяната. Човешките крайници не се прегъват лесно, за да се превърнат във вълчи.

Изправих се и се протегнах. Както винаги, бях гол. Не знам как свалям дрехите си. Не помнех. Странно, не бях съсипал стаята. В други случаи съм го правил. Освен това ме безпокоеше фактът, че не изпитвах глад. Не смеех да отида в хола. Подозирах, че там се намира разкъсана милионерка, и не изгарях от нетърпение да почистя останките. Усетих напрежение и празнота в стомаха си. Толкова кратко време бе присъствала в живота ми, а вече бе оставила огромна празнота. По дяволите!

Отидох до дрешника и измъкнах бельо, тениска и шорти от тайното чекмедже, за което знаехме само аз и собственикът. Тези неща бяха единствените, които можеха да влязат в тясното местенце, но бяха достатъчни, за да придобия вид за пред хората. Трябваше да си взема душ. Душът ме кара отново да се почувствам човек. Натиснах бравата и за миг замръзнах. Наистина не исках да отида в другата стая. В миналото бях виждал какво съм причинил на друго човешко същество. Беше само веднъж, но напълно достатъчно.

Грабнах пистолета от нощното шкафче, поех си дълбоко дъх и бързо отворих вратата. Завесите бяха дръпнати, струеше светлина, която открояваше повърхностите и хвърляше сенки по чистия под. Нямах окървавен труп. Кълбото нерви в стомаха ми леко се отпусна и бавно издишах.

Внезапно вниманието ми бе привлечено от някакъв звук. Не бях сам.

Ромонът на течаща вода идваше откъм банята. Тихичко се приближих. Топла пара с уханието на евкалипт и карамфил се кълбеше зад затворената врата и докосна голите ми крака. Ароматът надделяваше над миризмата на човека вътре дори когато се съсредоточих.

Броях бавно наум, докато свалях предпазителя. Когато стигнах до три, вдигнах крак и ритнах вратата.

Хлабавото резе подаде незабавно и разбитата врата с трясък отскочи от стената. Дочух писък. Влязох приклеknал, с насочен пистолет.

Погледът ѝ над ръба на мраморната вана издаваше страх. Главата ми се завъртя от чувственото съчетание от полъх на гора, идващ откъм нея, внезапната пикантност на страха ѝ и тежкия наситен аромат на маслото за баня. Когато седна, видях тялото ѝ до кръста, което добави допълнителен стимул към възбудата ми. Не можах да сдържа вълчатата усмивка.

Внезапно осъзна, че е гола, и лицето ѝ пламна в червенина. Бързо грабна турскосинята хавлия и я уви около себе си. Хавлията подгизна от горещата вода и придоби почти черен цвят. Платът подчертаваше извивките ѝ и правеше очите ѝ още по-яркозелени. Хубаво.

— Върна се — каза тя.

Е, това определено ме накара да се почувствам нервен.

— Ходил ли съм някъде?

Аз съм това, което Бабс нарича „куче за три дни“. В деня преди, по време и след пълнолуние. Не съм сигурен колко часа оставам в човешки вид, когато падне нощта. Не помня какво правя, когато съм вълк. Нямам човешки мисли. Тъй като не мога да контролирам промяната и не я помня, аз се заключавам някъде за цели три дни, макар известно време да съм в човешка форма.

Тя внезапно се успокои. Парата донесе до носа ми мириса на цитрус и подправки заедно с препечен хляб.

— Физически? Не. Но умствено? Ще кажа само, че не те биваше много да водиш разговор. Но плюсът е, че си добър слушател, и това е, за което ти плащам. — Удостои ме с кратка усмивка, която издаде, че ѝ е забавно.

Не знаех какво да ѝ отговоря. Май беше щастлива? Или довольна?

— Какво стана? — Нужно ми беше да знам как е оцеляла.

Изглеждаше изненадана.

— Ти май не си спомняш? Наистина ли?

Не ѝ влизаше в работата.

— Просто ми разкажи своята версия.

Облегна се във ваната, като придържаше кърпата. Сега бе абсолютно трезва и като че ли повече се владееше. Затворих вратата, за да не излизат топлината и невероятният аромат, и сложих пистолета върху умивалника. Нямах да може да го грабне преди мен, ако се стигнеше дотам. Отдалечих се в просторното помещение и седнах на ръба на ваната близо до коленете ѝ, като я гледах в лицето. Това леко я изнерви, но възможностите бяха: или ръбът, или табуретката. Ако бях седнал там, трябваше да извърща глава към мен през цялото време. Несъзнателната ѝ реакция бе да стегне кърпата около себе си.

— Амии ти ми хвърли сакото и каза да се махам.

— Кое то ти не направи — укорих я аз.

— Изглеждаше така, сякаш изпитваш силни болки, и крещеше — гласът ѝ бе спокоен, като че ли причината, която излагаше, бе основателна.

Поклатих раздражено глава.

— Предполага се, че стаята е звукоизолирана.

— Закреця, преди вратата напълно да се затвори — сви рамене тя. — После стана другото. Не искаше да ме пуснеш вътре, а аз не знаех какво да правя. Затова слязох долу.

Внезапната паника, че може би съм бил разкрит, накара стомаха ми да се свие на топка.

— Нали не си казала на никого? Не си го направила, нали!

Погледна ме, без да трепне. Изобщо не беше уплашена.

— На пълна идиотка ли ти приличам? Просто попитах главния — Макс? — дали има отделен ключ за спалнята, защото, без да искам, съм заключила сакото си вътре. Предложи ми да дойде с мен, но му обясних, че си в гадно настроение и идеята не е много добра. Очевидно славата ти се носи. Очите му станаха огромни и се съгласи.

Умен човек.

— Както и да е, даде ми ключ, който трябва да върна, преди да си отида. Каза ми, че отключва всичко в стаята. И наистина е така. Стана ми скучно и опитах всички ключалки.

Това обясняваше, че мирисът ѝ се усещаше навсякъде.

— И намери куража да отвориш вратата на спалнята?

— Трябваше. Реших, че може да си получил пристъп или нещо подобно.

— Нещо подобно — отвърнах кисело.

— Добре де, беше нещо подобно. Отключих вратата и те видях в целия ти блясък! Черно-бял и озъбен. — Изглеждаше впечатлена, но не и изплашена.

— Би трябвало да си разтревожена, нали разбираш. Не е съвсем нормално.

Сю сви рамене и кърпата се плъзна надолу. Хвана я, преди да се види нещо интересно. Щом ме улови, че я гледам, тя се изчерви и от нея се разнесе горещ пустинен повей. Човек би си помислил, че е невъзможно в пълно с пара помещение, но така мирише смущението.

— Сигурно щях да съм, ако ми беше за пръв път. Но съм го виждала и преди.

— Какво?! — възкликнах аз. — Виждала си го да става точно с мен?

— Не. Не с теб. С някой друг. Дори не му знам името. Навярно никога няма да го науча. Съвсем го бях забравила. Когато отворих вратата и те видях седнал на задните крака да разкъсваш остатъка от ризата си със зъби, изведнъж се сетих.

— И после какво?

— Извърна се към мен. Човешкото у теб напълно те бе напуснало. Беше животно. Цял живот ли си бил такъв?

Поклатих глава. Засега това беше единствената информация, която щеше да има за мен.

— И после?

Преди никога не бях водил разговор, в който трябва да вадиш думите една по една. Долових мириса на прекипяло кафе. Започваше да се дразни от прекъсванията ми.

— Не знаех какво да правя. Отстъпих и ти ме последва. Дебнеша ме. Май ме взе за вечерята си.

Изведнъж проблесна спомен. Никога по-рано не се бе случвало. Видения в черно и бяло, как гледам Сю отдолу нагоре. Видях разширените ѝ очи, подуших страха ѝ. Но миришеше на мен. Мирисът ми бе полепнал по нея и съчетанието ми хареса. Не беше на храна, миришеше на... партньор. Разбрах защо съм я дебнал. Не можех да ѝ обясня, че не съм искал да я изям, а да я чукам. Прекалено нелепо е, дори за мен!

Гласът на Сю отнесе спомена. Избледня и изчезна от съзнанието ми.

— Нямах друг избор, освен да приема това, което виждам. Тогава някой почука на вратата. Ти изръмжа и се върна в спалнята. Затворих вратата ѝ и отворих.

— Глупава постъпка — ядосвах се повече на себе си, отколкото на нея.

— Първо попитах! Имай ми поне малко доверие. Отвърнаха, че е обслужването по стаите и носят вечерята. Беше ми споменал, че ще поръчаш вечеря.

Виж ти.

— Пред вратата нямаше никого, само количка с покрити подноси. Вкарах я вътре. Храната ухаеше великолепно. Чухте да душиш до прага, сякаш си я усетил, и прецених, че ако си сит, сигурно няма да бъдеш толкова... агресивен. Взех чинията със суровата пържола и я приближих до вратата. Душеше все по-силно, затова я открихнах, плъзнах чинията вътре и се дръпнах.

— Благодаря за вечерята.

Поклати глава.

— Не искаше да ядеш. Подуши пържолата и я облиза, но погледът ти веднага се върна към мен. Не ми хареса и отново затворих вратата.

Закашлях се да прикрия усмивката си. Да, доста съм целенасочен. Ако тя не беше там, сигурно щях да изям пържолата.

— Защо не си тръгна?

— Не знаех колко време ще останеш така или какво ще стане после. Не можех просто да те оставя затворен в стаята като в капан. Не би могъл да си отвориш. Можеше да гладуваш или да умреш от жажда, ако си бях тръгнала.

Въздъхнах и поклатих глава.

— Доброто ти сърце ще те довърши.

— Нали това е целта — отвърна тя равно.

Усмихнах се. Черният хумор ми допада.

— Щом това е целта, защо не ме остави да те хапна на вечеря?

— Как щеше да го обясниш? Щеше да стане истинска касапница. Това беше самата истина.

— Значи не те беше страх от мен?

— Не повече, отколкото от другите кучета, ммм, вълци — сви рамене тя. — Обичам животните.

— Каза, че си го виждала и преди. Кога?

— О, боже, беше много отдавна. Само откъслечни спомени. Дори не съм сигурна, че наистина се е случило.

— Разкажи ми — наредих ѝ.

Трябва да разбере дали има и други като мен. Освен Бабс. Тя не беше особен извор на информация, а аз явно не умея да ги надушвам. Поне мисля, че не мога. Навярно трябваше да позволя на Бабс да ме обучи, както самата тя искаше.

— Вероятно съм била около четиригодишна. — Плъзна се във водата и протегна пръстите на крака си, за да пусне топлата вода. Говореше по-високо, макар да не бе необходимо. — Родителите ни заведоха в гората. Майка ми наистина бе страхотна преди, когато татко беше жив. Мила, загрижена, направо чудесна — усмихна се. — Помня, че специално отиде до магазина да ми купи италианска наденичка за пикника. Тогава любимият ми сандвич се състоеше от наденичка с кетчуп и бял хляб.

Изкикоти се, действително се изкикоти. Никога преди не бях чувал непресторен кикот. Беше мило и аз ѝ се усмихнах. Дори очите ми се смееха. Тя отново се изчерви и извърна поглед. От нея се разнесе мускусът на желанието. Пръстът на крака ѝ отново се пресегна към крака, но аз я изпреварих. Ръката ми докосна босия ѝ крак и през двама ни протече електричество. Задъха се и ме изгледа шокирано. За миг очите ни се срещнаха, но ѝ стана неудобно и отклони поглед. Потопи крак във водата.

Въздухът пращеше от сексуално електричество.

Не сега, строго предупредих себе си. Първо работата.

— И така, отидохте на излет? — подканих я, след като внезапният ѝ страх погъделичка ноздрите ми.

От устните ѝ се изплъзна въздишка на облекчение. Кимна.

— Тъкмо се бяхме нахранили и в началото на гората аз се заиграх с любимата си кукла. Казваше се Джесика. Странно, нали?

Леко вдигнах вежди в знак на съгласие. Винаги бях харесвал това име. Затова и го избрах за нея.

— Тя беше от онези кукли, на които могат да им се решат косите, знаеш ли ги?

Не ги знаех. Свих рамене и поклатих глава.

— Съжалявам, но куклите не са моя специалност.

— Добре де, тя беше такава — отвърна Сю твърдо. — Сестрите ми решиха да ме подразнят. Мисля, че бе замислено по този начин. Опитвам се да го запомня така. Взеха ми куклата и я хвърлиха в гората. Казаха ми, че мама страшно ще се ядоса, ако я загубя, и ще е по-добре да се опитам да я намеря. Бяха прави. Те нямаше да бъдат наказани, че са хвърлили куклата. Щях да загая именно аз, че съм я загубила. Така ставаше в нашето семейство.

— Понякога децата са жестоки.

— Да. Но се предполага, че го надрастват. Бекки и Мици не го преодоляха. — Гневът, който все още изпитваше след всичките тези години, отново ме изненада. Мирисът не можеше да се сбърка.

— Съжалявам — бе единственото, което се сетих да кажа.

Сви рамене. Този път не успя да хване хавлията навреме. Да, гледах я. Чаках да се изчерви. Не ме разочарова. Бързо я пристегна около тялото си.

— Както и да е, навлязох в гората да търся Джесика. Беше изминало доста време. Ако родителите ми ме повикаха, нямаше да мога да ги чуя. Когато открих куклата и се обърнах да се връщам, няхах представа къде се намирам. Съвсем се бях изгубила, а слънцето залязваше. Не бях момиче от типа на скаутите. Не познавах посоките. Знаех, че ще ме напляскат, задето съм избягала, и се разплаках.

Внезапно избликналият порой на мъка и страх ме въвлече в спомените й. Чувствата заглушаваха гласа й.

— В джоба си имах малко от сандвича, а куклата ми правеше компания, така че се настаних под едно дърво и зачаках. Но никой не дойде.

— Какво се случи тогава?

— Дочух звук и си помислих, че сигурно е мама или татко. Извиках, но не бяха те. Беше огромно куче, бяло като сняг, със сини очи. Беше прекрасно. Не можех да различавам вълците от кучетата. Ала добре си спомнях как татко винаги ме предупреждаваше, че кученцата без нашийник не обичат хората, затова не трябва да ги галя. Но кучето бе красиво, а аз се чувствах самотна.

Затворих очи и въздъхнах.

— Не е било много умно от твоя страна.

— Ей! — тросна ми се тя. — Та аз бях само на четири! Какво очакваш?

— Добре де, добре, разбирам. И какво направи после?

— Реших, че сигурно е гладно, защото аз бях. Разделих сандвича си с него. Всички кучета обичат наденица.

Сбърчих нос.

— Никога не ми предлагай италианска наденица. Знам как ги правят. — Изненадах се от думите си, сякаш отново можеше да се случи.

— И това го казва човек, който току-що се е нахранил със сурова пуйка — отвърна тя лукаво.

Не разбрах явния намек.

— Ясно, кучето не те е изяло.

— Вълкът беше много сладък! — Карамфиловият аромат на гордостта и самодоволството изпълни въздуха. Със сигурност карамфилът не бе съставка на маслото за баня.

— Остана с мен през цялата нощ. Правеше ми компания. Затова се сетих. Когато ти легна на дивана и просто бяхме заедно. Топъл и... просто си стоеше там. Трудно е да се опише. — Към карамфила се прибави уханието на канела и захар.

— Но защо мислиш, че кучето е било човек?

— Не мислех. Не и онази нощ. На следващата сутрин най-после се появи спасителният отряд. По-късно научих, че са ме търсили цяла нощ. Щом чух гласа на мама, аз се втурнах към нея и съвсем забравих за кучето. Почти бях до мястото, откъдето долиташе гласът ѝ, когато се сетих за доброто куче и се върнах да му кажа довиждане. Но щом стигнах там...

— Беше си отишло?

— В известен смисъл. Видях да припламва ярка светлина и после мъж — гол мъж от латиноамерикански тип с дълга черна коса. Свлече се на четири крака и рухна на земята. Опитах се да го разбудя, но беше в безсъзнание.

Вдигнах вежди. Може би наистина бе видяла един от нас.

— Знаех — продължи тя, — че ще загазя много повече затова, че съм била с непознат мъж, отколкото с куче. По някакъв начин разбрах, че той е кучето. Но близките ми ме викаха. Оставих Джесика до мъжа, за да не се чувства самотен. На никого не съм споменавала за онази нощ — усмихна се и свенливо се загледа във водата.

— Било е много мило от твоя страна, но се съмнявам, че те е запомнил. Не и ако прилича на мен.

— Какво друго можех да направя? Бях само на четири годинки.

— Ясно. Е, какво стори с мен, след като започнах да те дебна?

Парата отново се насити с аромата на карамфил. Беше се сгорещила от смяната на темата.

— Реших, че искаш сурово месо, не готвено. Дори и полусуровото е готвено. Затова слязох и се промъкнах в кухнята — усмивката ѝ стана по-широка. — И открих перфектното меню.

— Какво съм ял? Не мога да си спомня добре.

— Вече ти казах! Пуйка! Във фурната имаше полусурова пуйка. Още пускаше кръв и беше топла, изобщо не бе почнала да се пече. Сложих я върху сребърно блюдо, покрих я с похлупак и се прокраднах към асансьора. Трябваше да взема количка. На два пъти почти щях да я изпусна. Тежеше някъде към десет кила и тъй като продължаваше да пуска кръв, взе да се плъзга по подноса. Слава богу, че никой не ме видя.

Кимнах възхитен. Впечатляващо.

— Сложих подноса на пода близо до спалнята. Открехнах вратата и отстъпих. Погледна първо мен, после — пуйката. Беше страшно подозрителен. Подуши я няколко пъти, после я стисна в уста и отиде с нея в банята. Последвах те да видя какво ще правиш. Скори във ваната, легна и изяде птицата. С кокалите. Почти нищо не остана.

По дяволите! Нищо чудно, че не бях гладен. Десеткилограмова пуйка трябва добре да ме е заситила!

— Благодаря ти — казвам го само веднъж.

— След като те нахраних, стана много добър. Махнах цветята от голямата купа на масата и я напълних с вода. Излочи я почти цялата. Седнах на дивана и не мръднах оттам, за да има къде да се разхождаш. Но ти скочи на фотьойла и впери поглед в мен. Както правиш сега. Интересуваше се от мен. Никога преди не ми се беше случвало. Затова продължих да говоря, а ти ме слушаше. Излях си душата. Благодаря ти.

Изчерви се, но не само лицето, а и шията, и гърдите ѝ поруменаха.

— Донякъде се радвам, че не помниш някои от нещата, които ти наговорих.

— Сега съжалявам, че съм ги пропуснал — усмивката ми беше искрена.

Погледнах я. Гледах я истински. Косата ѝ бе мокра и оплетена, лицето ѝ още бе румено. Погледите ни се срещнаха и притеснената ѝ усмивка бавно се скри, заменена от нервно очакване. Сега рязката мускусна миризма, която долавях откъм нея, стана по-наситена. Уханието на желанието ѝ ме изпълни целия.

Приглушеното осветление в банята правеше очите ѝ още по-яркозелени. Не беше изумителна красавица, но бе хубава дори без грим. Очите ѝ потъмняха, погледът ѝ стана бездънен, докато се взирах в нея. Както и преди, вълкът изрева и се появи. Преди да успея да се спра, аз се наведох и я целунах. Започнах бавно, като миналия път, но чувството се задълбочи и усили. Поставих ръка зад главата ѝ, за да я приближа. Искрите от докосването на устните ни пареха, но не причиняваха болка. Бе изключително приятно. Дъхът ми спря от това усещане, то ме погълна.

Другата ми ръка се плъзна във водата и хавлията отплува. Погалих голото ѝ тяло и тя отвърна с нежни звуци. Отново се опитах да си напомня, че тя е на ръба, но тялото ми не ме слушаше. Изпитваше глад за нещо безименно, нещо отвъд логиката, на периферията на разума.

Отдръпнах се и попитах за трети път, прошепнах го в устните ѝ, защото трябваше да узная отговора:

— Защо искаш да умреш, Сю?

Сега ми отговори. Навярно времето, което бе прекарала в разговор с вълка у мен, ѝ бе позволило да изясни отговора.

— Напук на тях. Да избягам от всички, които ме използват. — Засмя се дрезгаво. — Ходех на работа, когато не бях на себе си от високата температура. Работех, без да ми плащат и без да ми благодарят. Никога не съм получавала някаква благодарност. Никакво поощрение. Продължавам да отхвърлям мечтите си заради нечийи други. Дори парите не са награда. Те са истинско проклетие. — Самотна сълза проблесна в призма от цветовете, докато се стичаше по бузата ѝ. — Моето озлобено, изпълнено с ненавист семейство изцеди от мен всичко самостоятелно и полезно. Използваха ме непрекъснато, докато не остана нищо. Вече няма какво да давам и ако продължа да се раздавам, болката ще бъде още по-силна. Ще приключи единствено

когато ме няма. Защото не мога да ги спра. Не мога да избягам от тях. Не виждам никакъв друг начин.

— Греша. Можеш да им избягаш — казах решително. Някакво си скапано семейство не е причина да се мре. — Основи тръст. Изчезни в нощта. Замини за Аржентина, за Бразилия, за Швейцария. Можеш да си купиш нова самоличност и да се превърнеш в друг човек.

Отново поклати глава.

— Ще ме открият. Ще изхарчат каквото могат и ще ме следят до смъртта ми, за да получат останалото. Затова трябва да умра. — Прошепна следващите думи със затворени очи. Гласът ѝ трепереше. — Но дори не съм достатъчно силна да го направя сама. Реших, че ако наема някого и му платя, просто ще се получи. Някой път, когато не знам. — Още сълзи последваха първата. Свободно се стичаха по бузите ѝ. Прекарах пръсти през косата ѝ и изтрих сълзите с горната част на ръката си. Тя потръпна от електричеството, когато се докоснахме.

— Защо не ми платиш да убия нея? Тогава ще можеш да живееш своя живот.

Усмихна се, но поклати глава.

— Защото е част от моето семейство, а независимо колко гадно те прецакват, трябва да ги подкрепяш. Спомняш ли си? Не мога да я убия, но мога да отстраня себе си. Тогава ще бъде принудена да се вземе в ръце. Да порасне. Разбирам, че се чувства самотна и уплашена да остане сама. Но повече не мога да давам от себе си. Тя ме направи огорчен, циничен човек, неспособен да обича и да бъде обичан. Мразя я за това. Мразя ги всичките!

Пиперът, толкова лют, че опари очите ми, ме накара да ѝ повярвам.

— Но мразя и себе си, че позволявам да е така. — Тя тъжно поклати глава. Не подуших скръбта в замъглената стая, но знаех, че е там. — Ако единственото, което е останало у мен, е омраза, тогава не искам да живея. Предпочитам да умра.

— Е, но аз не искам да умираш. Не и днес. — Пресегнах се във водата и поставих ръка под свитите ѝ колене. Извадих я от ваната и ръцете ѝ се заключиха около врата ми. Едва доловимото парливо усещане ме накара да се задъхам. Още носеше нежната сребърна гривна — амулет. Всяко движение, при което гривната опарваше

кожата, ми причиняваше болка. Дали някак си не усещаше, че среброто възпира заразата? Откъде?

Преди, когато още говорех с Бабс, тя бе споменала с усмивка, че сексът ще се превърне в напълно непознато изживяване, особено ако жената носи сребро. Проблемът да бъда наранен за мен не съществуваше. Раните щяха да зараснат и тя нямаше да бъде заразена, ако не й пуснех кръв. Много добре от страна на Сю, че не си свали гривната. Колко ми се иска да бях носил такава, когато нападнах Бабс. Нямаше да съм това, в което се превърнах.

ОСМА ГЛАВА

Взрях се в очите на Сю. Водата струеше от тялото ѝ и ме мокреше. Стегнах прегръдката през раменете ѝ. Извърнах се да я отнеса в спалнята. Внезапната щипеща миризма на амоняк, причинена от паниката ѝ, и бесният ритъм на сърцето ѝ ме блъснаха в гърдите. Застинах на място. Исках отново да я погледна в очите, докато опитвах да реша дали да спра дотук. Тя отвърна на погледа ми, но не направи жест да ме спре.

Докоснах нежно устните ѝ с моите. Притегли ме с дълбока целувка и алчно пое езика ми. Горещ мускус. Достатъчен да потънеш в него. Страхът ѝ пак ме удари. Толкова се боеше. Защо?

— Можем да спрем — казах ѝ тихичко. Изправих я на крака, но продължих лекичко да следвам извивките на талията ѝ с пръсти.

— Просто... — Толкова много емоции се надигнаха в нея, че не можах да ги различа, затова ѝ дадох време да реагира. Вдигнах ръка и погалих бузата ѝ. Потръпна и прие докосването ми, но не ме погледна в очите. Втренчи се в гърдите ми. Пръстите ѝ рисуваха наелектризиращи завъртулки по кожата ми. Опита отново: — Искам да кажа, някой като мен с някого като... теб. — Отново замълча.

А, сега разбирам.

Една нощ с наемен убиец не влизаше в плановете ѝ. Не бе позволено. Не и в нейния свят. Или пък беше заради свръхестественото обстоятелство. Не знаеше, че заразата действа само ако разкървавя кожата ѝ и не носи сребро.

— Ако искаш да се наслаждаваш, никой няма право да те убеждава в обратното. Ако искаш да престана, така ще бъде. Но ако го направим, не можеш да станеш като мен. Само не си сваляй гривната. Тя ще те пази. — Повдигнах брадичката ѝ, докато очите ѝ срещнаха моите. — Що се отнася до това, че съм убиец, ако продължим, никой не трябва да разбере. От теб зависи. Много ме бива да пазя тайни. — В погледа ми имаше смях. Кратка усмивка прекоси лицето ѝ.

— Наистина не трябва — отвърна тя неуверено. Не бе убедена в думите си.

Приблжих устни до нейните и я привлякох към себе си.

— Но го искаш — думите преминаха в шепот, който вдъхнах в устните ѝ. — Аз също.

Устните ни се срещнаха в мига, в който тялото ми се притисна до нейното. Внезапните спазми в слабините ми, причинени от двойния контакт, накараха коленете ми да омекнат. Беше ми трудно да я вдигна и да я отнеса в съседната стая.

Положих я на леглото и тя пусна врата ми. Наведох се и изпих водата от пъпа ѝ с бързо движение на езика си. Задъха се, задиша по-тежко, когато възбудата я обзе. Изтласках желанието си да я взема бързо и яростно, както ми диктуваше тялото. Господи! Предпочитах да се боря с нея, докато телата ни потънат в пот и се изтощим. Но не. Реших да карам бавно.

Лесно е да се възбудиш от великолепно жена. Но красавицата е свикнала да ѝ се възхищават. Сексът би бил добър, но не и забележителен. От друга страна, ако отделиш време да накараш една обикновена жена да се почувства желана, тя ще те възнагради с ентусиазъм. Ще се превърне в нещо повече от секс.

Сега мускусният аромат на Сю бе по-наситен. Смесваше се с уханието на маслото за вана, този нов мирис разпали у мен всички желания, които бях изпитвал през живота си, както и някои, които изобщо не можех да си представя.

Започнах да облизвам капчиците вода и лютивото масло от кожата ѝ. Не от явните места, от които започват повечето мъже, а от по-необичайните еротични зони. Преобърнах я и облизах раменете, долната част на гърба, вътрешната страна на бедрата ѝ. Леки, деликатни докосвания, които едва раздвижват косъмчетата. Вкусът ѝ бе солен като на трева или гора. Мирисът, вкусът и електрическият заряд, който протичаше между нас, ме накара да простена и почти да изгубя контрол. Дишането ѝ се учестяваше, докато я къпех с език. Както ми се беше искало и преди, наслаждавах се на вкуса ѝ в устата ми и една нова част от мен осъзна, че я маркирам като своя собственост. Съзнанието ѝ бе залято от недовършени мисли, но всички те ме насърчаваха.

После лекичко духнах върху кожата, която бях овлажнил с език. Потръпна и простена. Подухвах студен въздух по гръбнака ѝ и гледах как настръхва, докато се извива на леглото. Прокарах език в свивката на коленете ѝ и по гладките прасци. Вдигнах крака ѝ и лекичко духнах върху стъпалото. Стисна възглавницата в юмруци.

Когато отново я обърнах, дишаше тежко, както и аз. Погледна ме, дъхът ѝ спря и очите ѝ се разшириха.

— Какво има? — попитах дрезгаво.

— Очите ти... пламтят в червено.

Никога не се бях любил с жена по време на пълнолуние, но вълчатата част от мен знаеше, че това е нормално, естествено.

— Имаш ли нещо против? Плаши ли те?

Погледна ме и подуших изненадата ѝ, докато отговаряше:

— Всъщност не. Даже някак си ме възбужда. — Усмихнах се и се съсредоточих в мислите, които минаваха през главата ѝ. — Наистина ме възбужда! Не знам дали идеята е добра, или не. Уплашена съм, но, господи, искам го.

Взрях се в очите ѝ, когато отново се върнах към краката ѝ. Наблюдаваше ме как ги ближа бавно и целенасочено и бедрата ѝ се разтвориха почти неволно. Приливът на мускус в ноздрите ми бе направо неустоим, но отново пренебрегнах поканата и се преместих по-нагоре, където описах малки кръгчета върху корема ѝ с език. Издаваше ниски гърлени звуци. Очите ѝ бяха затворени, устните ѝ се движеха, но от тях не излизаше нито дума.

— Имаш прекрасно тяло — казах тихичко.

— Не, нямам — тонът ѝ бе тъжен.

Надигнах се на ръце и се взрях в нея.

— Лъжец ли ме наричаш?

— Н-не. Не исках да...

— Или е така, или обиждаш вкуса ми. Това, което виждам, ми харесва. Някакви проблеми ли имаш? — Понякога трябва да си агресивен, за да ги накараш да ти повярват. На много жени им е трудно да получават комплименти.

Усмихна се.

— Нямам проблеми. Благодаря ти.

Бързо и силно плъзнах тяло по нейното. Очите ѝ се разтвориха да срещнат погледа ми. Езикът ми нахлу в устата ѝ, тя потръпна и

прокара ръце по гръбнака ми. Силни пръсти се вкопчиха в гърба ми и тя здраво обви ханша ми с краката си. Плъзнах ръце под нея и я притиснах. Паренето от ноктите ѝ ме побъркваше, но жадувах за още. Трябваше да продължа, и то бързо.

Устните ми преминаха към шията ѝ, целувах и нежно докосвах кожата, докато се намествах върху нея. Имах нужда от още. Зъбите ми проникнаха по-дълбоко в шията ѝ. Дишането ѝ стана плитко, повърхностно и учестено. Това, което исках да направя по-нататък, изобщо не ми бе присъщо. Трябваше, задължително беше да я покоря. Да я застава да се предаде. Прокарах длани надолу по ръцете ѝ, докато не стигнах китките и я приковах към леглото. Захапах я силно, още по-силно, но се спрях точно преди да пусна кръв. Това бе забранено.

Все още миришеше единствено на желание и глад. Не подушвах никакъв страх. Харесваше ѝ онова, което правя. Прочетох мислите ѝ, долових го в мириса ѝ. Втренчих се в нея. Отвърна на пламтящия ми поглед и ме прие. Отново лекичко я захапах. Сякаш разбираше какво искам от нея. Извика, макар да не я бях ухапал силно.

По някакъв начин разбихах, че чувства същото, което и аз. Плашеше я, но същевременно я опияняваше. Никога преди не бе изпитвала такава близост. Щом чух, че се предава, тази част от мен, която желаете да господства, бе удовлетворена.

Не бях готов да стигна по-далеч. Още можех да се сдържам. Тя бе заситила глада ми. Исках да ѝ отвърна със същото.

Претърколих се и легнах до нея. Понечи да се обърне с лице към мен, но я спрях.

— Просто се отпусни — казах ѝ аз.

Притиснах рамото ѝ да остане по гръб. Прокарах леко връхчетата на пръстите си, за да раздразня нервните окончания по кожата ѝ. Ключицата, между добре оформените ѝ гърди и надолу към стомаха. Там, където я докосвах, мускулите се свиваха и дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Размърда се с почти истерично желание да докосна мястото, където имаше нужда да бъде докосната. Жадуваше да усети електрическата милувка вътре в тялото си. Някак си разбях, че може да мисли само за това.

Прокарах бавно пръсти по вътрешната страна на бедрото ѝ, докато смучех зърното на гърдата ѝ. Ръцете ѝ се протегнаха към лицето ми, сякаш искаше да ме отблъсне. Пръстите ѝ потрепераха

върху бузите ми, докато смучех, притиснал зъби в плътта ѝ. Помилвах стомаха ѝ, за да подразня нервите до таза. Извика, внезапно ме хвана за косата и ме привлече плътно до себе си. Краката ѝ се разтвориха като с магия. Вече виждах капчиците по върховете на косъмчетата.

Опита да надигне таза си към ръката ми. Не, още не. Лениво рисувах фигурки навсякъде, но всъщност без да я досягам. Вече наистина скимтеше и шепнеше несвързано. Държах се извън обсега ѝ, дразнех я и я възбудих още повече.

След минута докоснах тъмните къдрици и усетих влагата им. Бе достатъчно мозъкът ми да пламне. Достатъчно да ми напомни, че имах нужда да се освободя точно толкова, колкото и тя.

Когато най-после пяхнах пръсти в нея, бяха три. Не можеше да понесе повече. Гърбът ѝ се изви и извика. Тя се вкопчваше във всичко наоколо, а силните мускули се свиваха около ръката ми и привличаха електричеството. Движех се едновременно с нея, когато се притискаше, и тогава продължи да вика. Оставих ръката си, където беше, целунах гърдите ѝ, устните ѝ, като заглушавах виковете ѝ.

Тя ме стисна. Отдръпнах се леко, когато ноктите ѝ издраскаха гърба ми, а гривната прогори дълги ивици през кръвта върху кожата ми. Не мисля, че беше нарочно. Беше си наред. Можех да изтърпя малко болка. Тя изобщо не се отразяваше върху удоволствието ми. Даже бях малко разтревожен, че ми харесва. И още как!

Прекъсна рязко целувката ни. Махна ръце от гърба ми и погледна ноктите си с широко разтворени очи. Под тях бяха набити парченца окървавена плът. Раздвижи се по начин, който ми разкри, че е усетила болката ми в собствения си гръб. Видях го в съзнанието ѝ. Паниката учести дъха ѝ още повече.

Усмихнах се леко.

— Продължавай. Не си в състояние да ме нараниш, а аз няма да нараня теб.

Очите ѝ се разшириха още повече и от нея се разнесе мирисът на шок и изненада. Тя нервно се засмя и усмивката стигна до погледа ми. След кратка пауза затвори очи. Ръцете ѝ се върнаха върху гърба ми и бавно се отпуснаха. Лекичко целунах бузата и шията ѝ, докато се готвех да се отдам на собствената си наслада. Свалих си шортите и погалих тялото ѝ.

— Желая те. Сега. Моля те...

— И ще ме имаш — обещах ѝ нежно аз. — Така че задръж тази мисъл само за секунда.

Освободих се от нея и коленичих на леглото. Гледаше ме, докато се пресягах към нощното шкафче и вадех малкото светлосиньо пакетче от портфейла си. Надигна се на лакти.

— Нека аз.

В съзнанието ми отекна: *Искам да го докосна.*

На лицето ми изгря полуусмивка. Едно от любимите ми неща. Подадох ѝ пакетчето с едната си ръка, а с другата погалих прасеца ѝ.

— Заповядай.

Седна и се озовахме лице в лице. Внимателно положи презерватива върху леглото и лекичко погали предната част на бедрата ми. През тялото ми преминаха искри и не можах да сдържа стона на благодарност.

Ръцете ѝ тръгнаха през таза към стегнатите мускули на стомаха ми. Слабините ми се свиха от спазмите. Загубих волята си да играя ролята на прелъстител и се съгласих да бъда прелъстен.

— Просто се отпусни, любими — каза тя.

Начинът, по който произнесе думата, превърна днешното съблазняване в нещо повече. Погледнах я остро и тя отвърна на погледа ми. В очите ѝ се четеше нараснало самочувствие.

— Кажи го още няколко пъти — отвърнах, изненадващо сериозен — и няма да можеш да се отървеш от мен.

— Може пък да се окаже хубаво.

Наведе се към мен. Протегнах устни да посрещна нейните, но тя сведе брадичка и намери гърдите ми. Прокара редица бавни целувки по ключиците ми. Вдигнах ръка и я прекарах по влажната ѝ коса. Разделих омотаните къдрици, докато пръстите ѝ галеха долната част на гърба ми и после нежно стиснаха задника ми. Хубаво.

Задъхах се, когато целувките ѝ слязоха по-надолу. Намести се на леглото, за да ѝ е по-удобно. Ръцете ѝ се плъзгаха по тялото ми, докато ближеше и целуваше зърната на гърдите ми. Подскочих, когато усетих лекия натиск и искрите от ръката ѝ между краката ми. Дъхът ми излезе с потръпваща въздишка. Седнах и се опрях на пети, за да не загубя равновесие. Нежно поставих длани на раменете ѝ, погалих кожата и ѝ позволих да ме дразни.

Щом целувките ѝ стигнаха до пъпа ми, стегнах ръце върху раменете ѝ и я спрях. Не че исках да спре. Всъщност не можех да се сетя за друго, което да желая толкова силно. Дори не можех да си представя какво ще бъде усещането с оглед на обстоятелствата. Но исках да я взема, преди да стигна до върха. Да ѝ доставя удоволствие така, както тя на мен. Отново се пресегнах към презерватива.

— По-добре спри сега или няма да успея да използвам това. — Подадох ѝ пакетчето и тя се усмихна. Разкъса го и бавно постави презерватива. Изстенах.

Хванах кръста ѝ и нежно я положих на леглото. Усетих горещия ѝ, възбуден дъх върху бузата си. Плитки въздишки, които се учестиха, когато се разтвори за мен. Проникнах в нея бавно. Вторият тласък бе по-силен. Усещането за тялото ѝ, все още хлъзгаво от маслото за вана, докато се извиваше под мен, бе повече от това, което можех да понеса. Аз съм малко по-голям от средния размер, но в този миг имах усещането, че съм прекалено голям за нея. Беше набъбнала и влажна, но единственото, за което бях в състояние да мисля, бе, че крехкото ѝ тяло няма да може да поеме магията, наливаща се в мен. Пред погледа ми проблесна синя светкавица, която заплашваше да изпълни цялата стая. Искреше и танцуваше пред очите ми, докато бедрата ми се движеха към нея — по-бързо и по-силно.

Покрих устата ѝ със своята. Откъм гърлото ѝ се надигаха кратки, гладни звуци, отекваха у мен и ме караха да отвърщам. Хапехме устни, езиците ни отчаяно се търсеха. Отново усетих ноктите ѝ върху гърба си. Впиваха се по-дълбоко в предишните рани. Забих пръсти в чаршафите, за да не ги забия в нея. Гладът, който бях потискал, откакто я срещнах, изгаряше съзнанието ми. Нуждата ме тласкаше напред. Беше ми трудно да се съсредоточа. Не исках нищо, освен тялото ми да потъне в нея. Вдишвах горещия мускус и потта от кожата ѝ, които ме докарваха почти до изстъпление. Вкусвах резкия, сладък аромат и вдигнах краката ѝ около кръста си.

Проникнах в нея по-яростно, търсех призрака на освобождението, което предполагах, че съществува, но човек не може да си представи. Не бях сигурен, че ще успея да издържа достатъчно дълго, за да я отведа отново до ръба. Но исках да бъда сигурен, че ще запомни днешния ден. Мисля, че и аз трудно щях да го забравя. Беше

прекалено наситен. Всяко движение натрупваше напрежение, твореше магия. Сякаш самата луна се бе прилепила за гърба ми.

Всяка жена е в състояние да изпита множество оргазми, ако отделиш достатъчно време да стигне дотам. Ние разполагахме с време. Лицето ѝ поруменя за втори път, гърбът ѝ се изви и тя изкрещя беззвучно. Всеки неин нерв вибрираше и пееше от усилието, а аз я гледах. Накрая стана непоносимо.

Докато се приближавах до кулминацията, тя се носеше по гребена на вълната заедно с мен. Не съм девственик, но никога не съм изпитвал подобно нещо в живота си. Силата бе зашеметяваща. Сребърни светлини експлодираха пред погледа ми и преминаваха през мен на талози с такава сила на вцепеняващо съзнанието удоволствие, че не можех да дишам. Усещах, че луната ме зове и ме изкушава. Вливах магията в нея като мощна приливна вълна. Тя я изпълваше, докато сребристият пламък не озари и нейните очи. Отдалеч се носеха викове и осъзнах, че са моите.

Сетивата ми бяха наситени със светлина, топлина и уханието на задоволено желание. Оргазмът се разгъна като спирала. Когато прелетях над ръба, тя бе с мен. Усетих екстаза ѝ и собственият ми се засили, на свой ред увеличи нейния, оставяйки и двамата ни изтощени.

Претърколих се настрани и легнах. Притеглих я към себе си и очаквах, че както обикновено ще задрема. Ала тялото ми не искаше покой. Тя прекара ръка през гърдите ми с въздишка и изви нокти, колкото лекичко да ме одраска. Електричеството не бе изчезнало. Апетитът не бе заситен. Беше се настанил под кожата ми като огромен гладен звяр. Ноктите ѝ го пробудиха за втори път. Разля се по кожата ми. Внезапно всеки мускул се разбуди. Поех си рязко дъх и я погледнах с ново желание. Срећна погледа ми и го задържа. В очите ѝ се четеше същата нужда, но и изненада. Навярно не бе го очаквала толкова скоро.

Понечих да я обърна и отново да я имам, но се възпрях. Нямах да продължа без предпазни мерки. Няма начин. Не съм толкова глупав. Протегнах ръка и отворих чекмеджето на нощното шкафче. Таях някаква слаба надежда и мълчаливо се молах някой предишен наемател да е забравил презерватив. Отворих очи и избухнах в смях. Не можах да се сдържа. Чисто нова опаковка с презервативи бе единственото, което се намираше там. Мога само да се досещам какво

ли си е въобразил Макс, когато му казах, че ще имам гости в стаята. Никога и никого не бях водил. Да не забравя да му благодаря.

Часовете на деня летяха незабелязано. Не преставахме да насищаме глада си един за друг. Трябва да е било най-дългият любовен сеанс, в който съм участвал. Но определено бе най-зашеметяващият.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се събудих, вече бе полуздрав. Сю се бе свила до мен. Прегърнах я и я загледах в съня ѝ. В един момент всичко това за мен бе престанало да означава само секс. Превърна се в нещо по-дълбоко, в нещо, което не можех да назова. Осъзнах, че не съм се сближавал с жена, откакто преди година бях загубил човешката си същност. Боях се да позволя на някого да ме доближи, да не би случайно да го осакатя.

Но не стана така. Ако ми се предоставеше възможност, щях да я убия. Гледай ти, дори не бях ѝ направил и синина по време на секса. Като че ли не можех. Дълбоко в мен нещо ме възпираше. Даваше ми надежда. Но освен това ми създаваше проблеми. Аз съм самотник. Ценя личното си пространство. Колкото и да беше хубаво този път, не знаех какво ще стане утре. Но със сигурност знаех едно. Не исках тя да умре. Никога не съм вярвал в любовта от пръв поглед. Възможно е да съществува, а може би и не. Дори не бях сигурен дали изпитвам любов към нея. Похот? О, да!

Освен това осъзнах, че и утре, и вдругиден искам да се събудя до нея. Проблемът беше, че ако не я убия, просто щях да я използвам като всички останали. Не можех да променя миналото ѝ. Ако иска да умре, трябва да ѝ позволя. Да ѝ помогна. Ако я запазех жива заради собствените ми потребности, нямаше да се различавам от другите.

Надигнах се и отидох в банята, после прекосих дневната гол и си налях питие. По-силно от бирата. Седях на слънчевата светлина в късния следобед, унесен в мисли.

Усещах я как спи в съседната стая. Дълбоко с някаква своя част можех да я усещам. Не знаех дали тя на свой ред може да ме почувства, но веднага разбрах кога се е събудила. Долавях как лежи в тъмното. Напълно будна. Мисли. Внезапно проумях, че ако се съсредоточа достатъчно, ще науча мислите ѝ, ала нямаш представа дали процесът върви в две посоки. Имах нужда да прекарам известно време сам, а явно тя искаше същото. Обзе ме силен страх, че ако се

опитам да засиля връзката между нас, дори като експеримент, няма да съм в състояние да обърна нещата.

В параноята липсва логика.

И така, сам — нощта на истинското пълнолуние наближаваше — аз се отдадох на размишления за тази жена. Какво се случваше между нас? В съзнанието ми трябваше да проблясват предупредителни светлини и да вият сирени за тревога при мисълта за връзка, каквато явно бяхме създали. Но не беше така. Дали не означаваше, че имаме бъдеще? Бъдеще с някой, който би могъл да ме приеме с моята професия и с това, в което се бях превърнал? Можеше ли да оцелее в моя свят? Исках ли да стана част от нейния? Опитах се да си представя живота си без тази жена. В края на краищата нито едно видение не ми се стори приемливо.

Тя се появи след около час, но не се приближи. Остана до вратата. Тялото ѝ бе облечено единствено в аленото зарево на залеза, прорязано от плътни мастилени сенки. Наклони глава, докато ме гледаше. Едното ѝ око изчезна в мрака.

— Добре ли си? — запита колебливо.

— Съвсем. — Усещах трептенето на луната на ръба на хоризонта. По кожата ми се разля топлина и зачаках прилива на енергия.

Запъти се към мен. Дебелият килим заглушаваше стъпките ѝ. Гледах играта на светлини и сенки, която рисуваше тайнствени фигурки по нея, докато вървеше. Вдигнах чашата към устните си да отпия и тя внезапно се раздвои, после се разтрои през дебелия кристал. Всяко движение на мускулите ѝ, докато приближаваше, всеки полъх, който довяваше мириса ѝ до мен, караше тялото ми да изтръпва от желание. Отново я исках. Затворих очи, докато отминат усещанията. Бях прекалено близо до истинския мрак, за да рискувам. Беше едва вторият ден и мигът щеше скоро да настъпи.

Седна на кушетката до мен, прегърнах я с автоматичен жест и я притеглих към себе си. Бе плашещо.

— Размишлявах — каза тя, докато уютно се наместваше в извивката на ръката ми. С леко движение докосна косъмчетата по гърдите ми, после плъзна ръката си зад кръста ми.

— И аз. Ще бъдеш ли тук, когато се събудя утре? — Сведох поглед към нея. Като че ли се стресна.

— Не знам. Може би трябва да се прибера — в гласа ѝ звучеше нежелание. — Никой не знае къде съм. А пък и майка ми е сама...

Не коментирах думите ѝ. Решението си беше нейно.

— Бих искал да останеш, но само ако и ти го искаш. Няма да те насилвам. Ако трябва да си вървиш, значи трябва. — Свих рамене, но се надявах да остане. — За какво си мислеше?

— Какво се случи между нас? Дори и в момента продължава. — Вдигна ръка и отново нежно докосна гърдите ми с върхчетата на пръстите си. От нея протече нервно напрежение. Сърцето ѝ заби побързо, щом се замисли. Тялото ми пак реагира, но с големи усилия се овладях. Трябваше да поговорим.

Защо да лъжа?

— Не знам.

— Ще изчезне ли, когато излезем оттук? — Любопитството се примеси с тъга, сякаш вече знаеше отговора.

— Ти си първата жена, която съм допускал толкова близо до себе си по време на пълнолуние. Предполагам, че има нещо общо с това, което съм. Бил съм и с други жени, но никога не съм го усещал така.

Думите ми я зарадваха и тя ме прегърна. Всяка жена се надява да бъде единствената. Този път беше вярно. Възцари се мълчание. Бе изпълнено с аромата на карамфил от гордостта, лекия нюанс на мандарина от щастие и решителност, примесена със стабилна доза страх. Пое си дълбоко дъх. Стомахът ми се сви. Не бях сигурен, че искам да чуя каквото има да ми казва.

— Имам голяма къща — рече тя неочаквано и незабавно продължи, да не би да я прекъсна, а вероятно и да не загуби смелост: — В мазето е направен цял апартамент. Истински апартамент с кухня, баня и отделен вход. Не съм настанила майка си там, защото не може да изкачва стълбите. Вратата към нашия етаж се заключва, така че можеш да влизаш и излизаш, без никой да те безпокои. Освен това имотът е заграден и има басейн — страхът отслабна, щом завърши предварително подготвената си реч. Думите бяха изречени. Посланието бе ясно.

Не помръдна и мускул, когато свърши. Бе застинала до мен в тревожно очакване. За миг, докато обмислях възможните последствия, оставих тишината да се задълбочи.

— И гъски — добавих закачливо.

Издиша с облекчение.

— И гъски — в тона ѝ прозвуча смях. После побърза да уточни:
— Във всеки случай, ако ти платя предварително, няма да ми се ще да се изпариш с парите ми и да не свършиш работа.

— Естествено.

— Та си мислех, че ти... един вид... можеш да вземеш апартамента. Огромен е. Наистина. Заема целия долен етаж.

Не знаех какво да кажа. Думите ѝ бяха отклик на мислите ми отпреди минута, но все още не разполагах с отговор.

— И после какво? Сю, предложението ти е страхотно. Направо невероятно. Но не искам да живея с никого.

— Знам, че не искаш. Нито пък аз. — Полуистина, полулъжа. Не можах да доловя границата между двете. — По-скоро си мислех за нещо като... бодигард. Получих няколко заплашителни обаждания. Майка ми глупаво обеща на някакъв мъж пари да ни пази. Той каза, че няма да има никакви произшествия, ако му плащаме всеки месец. Дори аз разбирам какво означава това.

Засмях се на думите ѝ.

— Бодигард и наемен убиец по съвместителство. Направо си е удар в десетката, как мислиш?

— Ще ме пазиш, докато настъпи моментът. Когато шумотевицата около мен заглъхне. Освен хонорара мога да ти плащам и заплата. Би могъл да ми помагаш в къщата.

— Например да строявам майка ти и да плаша изнудвачите? Това ли е? Платена охрана?

Вдигна поглед към мен. Надеждата бе изписана на лицето ѝ. Лекият ѝ, зашеметяващ аромат ми завъртя главата.

— Ще ти позволя да ловиш гъските...

Усмигнах се и се облегнах назад.

— Едва ли ще е по-лошо от полусурова пуйка.

Тя се разсмя заедно с мен. После ме изгледа напълно сериозна.

— Да. Утре ще бъда тук.

Неволно се усмигнах в мрака и се почувствах малко глупаво. Наведох се и силно я целунах. Разтворих сетивата си и допуснах луната в себе си. Силата пропълзя по кожата ми, но още не бе достатъчна да ме промени. Може би разполагах с малко време. Ако побързаме...

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Сю не беше в апартамента. Намерих бележка, в която ми пишеше, че се надява да съм се завърнал успешно.

Откъде да се завърна?

Върху тоалетката бе поставен сак с дрехи. Панталони в камуфлажен цвят и черна тениска с джоб. Не беше забравила и чорапите. В сака намерих втора бележка: „Погледни в хладилника.“ Отидох до бара и отворих вратата му. Открих голямо парче ребра с костите. Едва се побираше в тясното пространство. Трябвало е да махне рафтовете и да го сгъне почти на две. Помислих дали да не закуся с него, но се отказах. Щеше да бъде прекалено. Въпреки това загрижеността ѝ ме завари неподготвен.

Наченах каната с кафе, докато си вземах душ и си миех зъбите, а после седнах да прочета вчерашния вестник — все пак бе по-добре от нищо. Както винаги, от обслужването по стаите почукаха на вратата ми точно в осем часа, без да им напомням. Подносителите, пълни с твърдо сварени яйца, препечен хляб, пържени картофи и сурова пържола с кост, чакаха върху количката в коридора. Вкарах я вътре. Плащам бакшишите заедно със сметката за стаята.

Денят се очертаваше сив и мрачен. Беше приятна промяна от лятната жегата, но не съжалявах, че съм вътре. Щом забелязах дъжда, който леко почукваше по стъклата на прозорците, пуснах завесите и запалих лампата.

Изминаха няколко минути и дочух стъпки, които се приближаваха към апартамента по застлания с килими коридор. Спрях пред вратата. Не можех да подуша човека през плътната дъбова врата, затова грабнах пистолета си и тихичко пристъпих до мястото, където при отварянето ѝ нямаше да бъде забелязан. Имаше шпионка, но аз никога не ги използвам. Те са добър начин да ти вкарат куршум в главата. Знам го от опит.

Дочух шумоленето на хартия и магнитната карта се плъзна в ключалката. Не забравях да бъда предпазлив, макар че очаквах

завръщането на Сю. И аз си имам врагове. Вратата се отвори изцяло и видях крайчеца на черна перука и добре оформеното тяло на Сю. Изглеждаше страхотно в яркорозова тениска, затъкната в плътно прилепнали сини дънкови шорти, които бяха далеч от идеята за инкогнито. Въздъхнах. Ще трябва да си поговорим за представата ѝ за прикритие.

Голите ѝ ръце бяха обсипани с малки капчици, които проблясваха и потрепваха, докато се движеше. Собственият ѝ аромат на влажен от роса мъх се смесваше с мириса на дъжда. Въздействаше ми като наркотик. Нямах да успея да дръпна спусъка дори и ако я придружаваше някой опасен за мен. Това вече не е на добро.

Затръшнах вратата зад нея. За всеки случай. Резето и ключалката изщракаха остро. Сю бързо се извърна. Очите ѝ се бяха разширили от паниката. Забеляза пистолета и пакетите, които носеше, леко тупнаха на пода. Вдигна ръка към гърдите си и за миг дочух бесния ритъм на сърцето ѝ.

— Не прави така! — възкликна тя. Миризмата ѝ говореше за слабо раздразнение, но бе облекчена. Уханието на мандарини се смеси с кафе и със застоялия мирис на тревогата. — Толкова се радвам, че си се върнал. Безпокоях се — каза ми тя.

Щяхме да изясним въпроса след малко. Пъхнах пистолета в колана на панталоните отзад на гърба. Пристъпих към нея и обхванах кръста ѝ. Не можех да се въздържа. Имах нужда да я докосна, да плъзна ръце по голата ѝ кожа, да вдъхна аромата и да усетя вкуса ѝ. Вдигнах ръка и свалих слънчевите ѝ очила. Очите ѝ бяха по-зелени от вчера. Видях как тези очи ми се усмихват — спокойно, собственически. Погалих бузата ѝ с опакото на дланта си и тя с въздишка се подаде на милувката ми.

— Добро утро — поздравих я и я придърпах плътно в обятията си.

Очилата паднаха на килима, докато я целувах бавно и нежно. Тялото ѝ бе влажно и топло срещу изкуствено охладената ми кожа. Целувката се задълбочи, ръката ѝ тръгна нагоре към тила ми и ме притисна. Тази сутрин бе по-агресивна и вземаше каквото иска. Езикът ѝ пръв намери моя. Плъзнах ръце по гърба ѝ към плътно прилепналите шорти и я вдигнах, а краката ѝ обгърнаха кръста ми. Заби нокти в мен,

но не ме заболя. В действителност, макар по-рано под душа да не го бях осъзнал, гърбът ми бе заздравял напълно. Много добре.

Телата ни бяха заредени с енергия. Вибрираше по кожата ми и ме караше да потръпвам. Каквото и да ставаше между нас, не бе мимолетно. Знаех, че ако сега я взема, ще бъде толкова силно и толкова зашеметяващо, колкото беше вчера.

Отдръпнах се от целувката и я оставих без дъх. Тихичко се засмя.

— Добро да е и за теб! — каза тя, докато нежно я полагах на пода.

— Та какво искаше да кажеш с това, че се радваш на завръщането ми?

— Тревожех се — прекъсна, щом забеляза изражението ми. — Ти наистина не си спомняш, нали?

Поклатих намръщено глава.

— Какво стана?

Усещах притеснението ѝ, не смееше да ме погледне в очите. Изправи се и тръгна към камината.

— Чувствам се толкова ужасно. Не исках да те пускам навън...

— Навън? — Ушите ми зашумяха. — Какво искаш да кажеш с това „навън“?

Стрелна ме с поглед, все още тревожна. Задъвка долната си устна.

— Снощи. Слязох долу, след като се... е, знаеш след кое. Докато спеше. Върнах се малко след смрачаване. Мислех, че всичко е наред. Но когато се озовах вътре, ти вече се беше променил.

Стомахът ми започна да ме присвива.

— Щом отворих вратата, ти изскочи покрай мен толкова бързо, че не можах да помръдна.

Ох, да му се не види! Стоварих се тежко на дивана.

— Искаш да кажеш, че цяла нощ съм бил навън?

Тя се извърна и ме изгледа.

— Честно казано, не знам. Когато хукна, аз се опитах да те последвам. Заклевам се, че опитах. Помислих си, че щом откриеш, че си затворен на етажа, ще се върнеш в стаята с мен.

Спомен прониза съзнанието ми точно както вчера. Дебнех в коридора и се чувствах хванат в капан. Навсякъде около мен имаше

стени. Обикалях в кръг. Спомних си, че докато обикалях, някакъв мъж излезе от асансьора. Оголих зъби към него и изръмжах. Върна се в асансьора, преди вратите да са се затворили. Почувствах страха му и ми хареса. Страхът е хубаво нещо. Кисел и рязък. Но ме накара да изгладнея още повече.

Думите на Сю се процеждаха през спомените за сиви стени и черен килим. Миризмите ставаха видими като избледнял акварел. Бяха спомен за един ярко фокусиран и чужд свят.

— Забави ход, щом дочу гласа ми — продължи тя, — но нещо друго привлече вниманието ти. Не знам какво. Насочи се към прозореца в дъното на коридора. Движеше се толкова бързо, че едва те виждах. Но можех да те почувствам — тонът ѝ съдържаше странна нотка. Погледнах я. Обгърна тялото си с ръце и потръпна. — Буквално усещах движенията ти. Чувствах тревогата ти. Хванат в капан. Преди да мога да реагирам, ти се засили и мина...

— Направо през прозореца — довърших изречението тихо, дистанцирано.

Сега си спомних. През прозореца бях видял луната и исках да я стигна. Имах нужда да я докосна, да се оставя да ме погали. Скочих и полетях нагоре. Стъклото на прозореца бе като хартия. Не бе никаква пречка за мен.

Сю кимна.

— Ужасих се. Намирахме се на деветия етаж! — Тя пристъпи към мен и сетивата ми се изпълниха с карамфиловото ухание на гордостта заедно със стабилна доза страх. — Втурнах се към прозореца. Не повярвах на очите си. Видях те да скачаш в пространството и да се приземяваш на покрива на болницата отсреща. От другата страна на улицата!

Гласът ѝ издаваше почуда, но мирисът все още бе на гордост.

Разбирах, че е много необичайно. Наистина. Но тогава не усещах никакво напрежение. Беше си някакъв среден скок. Нищо особено.

— Усетих скока ти, усетих как мускулите ми реагират и дъхът ми се учестява. Беше невероятно. Прекрасно. Като полет, но по-хубаво.

Кимнах, все още унесен в спомена. Чувствах се свободен. Бях затворен прекалено дълго време и най-сетне бях свободен. На свой ред потръпнах.

— Притича до другия край на покрива и после не знам къде изчезна. Усещах, че се отдалечаваш, но те загубих от поглед.

Знам къде бях отишъл. Нуждаех се от дървета. Нуждаех се от месо. Подхванах разказа оттам, където Сю го бе прекъснала. Дочувах собствените си думи отдалеч, сякаш разказвах филм.

— Нуждаех се от нощта. Бях затворен твърде дълго — чух се да казвам.

Сю кимна в знак на съгласие и отново обви ръце около себе си.

— И аз го почувствах — внезапно се усмихна. Усмивката ѝ бе прекрасна. — Господи, беше толкова приятно да тичаш. Усещах как мускулите ти се опъват, тялото ти се движи и беше толкова невероятно... неописуемо. — Погледна към мен. Усмивката ѝ бе лъчезарна. Мандарини и карамфил, собственият ѝ аромат на лятна гора. Изключително възбуждаща комбинация. — Защо си се сврял в тази стая? На теб ти харесва навън. През нощта. Чистият въздух, мирисът на дървета и камъни... до снощи дори не подозирах, че камъните могат да миришат. Но останах до прозореца, след като се скри от погледа ми. Можех да те усетя, да те почувствам. Да усещам миризмите чрез твоя нос, да виждам с твоите очи. Е, всъщност не е съвсем вярно. Не точно виждах, но усещах реакцията ти на това, което виждаш. Каква беше тази патица?

И аз се сетих за нея. Представата беше толкова силна, че ме всмука в себе си. Езерцето в градския парк; тръстиките, сред които се спотайвах и чаках. Дори сега ноздрите ми долавяха гъбния мирис на гниеци растения. Видях пъстрото тяло на костур да плува наблизко, докато гледах как птиците се приближават. Беше паток. Отдели се от групата и се приближи до брега. Докато дебнех, усещах капките слюнка по долната си челюст.

Приближих се, като тихо премествах всяка лапа по влажната земя. Усещах, че и Сю е там. Знаех, че е с мен. Така трябваше да бъде. Партньорката ми трябваше да ловува заедно с мен.

— Гмурец — отвърнах най-сетне.

— Вкусът експлодира в устата ми, щом я хвана. Имах усещането, че трябва да ухапая, сякаш наистина имах какво да дъвча.

Не знаех как да ѝ отговоря. Преди никога не се беше случвало. С никого.

— Защо излезе от хотела? — Някак си разбрах, че го е направила.

Сви рамене.

— Реших, че щом те чувствам, бих могла и да те намеря. Но не стана. Знаех, че не можеш да се прибереш в хотела във формата на вълк, а и ще бъдеш съвсем гол, ако се промениш навън. Затова тръгнах да те издирвам. Оставих вратата откритата, в случай че се върнеш. Явно си успял.

Опитах да се сетя как бях влязъл в стаята. Бях се събудил на леглото. Как съм се качил по стълбите? Челото ми се сбърчи, докато се напъвах да си припомня. Не, никаква надежда.

— Нямам представа. Може би така, както съм излязъл?

Сю сви рамене.

— Възможно е. Не съм проверявала дали са поправили прозореца.

— И къде се губиш оттогава?

— Главно в парка. Но трябваше и да купя някои неща.

Разказа ми, че карала, докато излязла извън очертанията на града и се обадила вкъщи да предупреди, че ще гостува на приятелка в провинцията. Използвала фонокарта, за да прилича на междуградски разговор. Кимнах одобрително и карамфилът отново изпълни въздуха.

Казала на семейството си, че ще остане до утре. Майка ѝ и сестра ѝ добре я насолели, че е заминала, без да каже и дума. Явно били на деривата в къщата и я обвинявали за фиаското във фоайето. Тя продължила да настоява, че не знае за никаква конфузна ситуация, и се правела, че не разбира какво говорят. Погледна ме с надежда. Просеше си комплимент.

— Гордея се с теб — казах ѝ аз. — Чудесна работа си свършила.

— Но има нещо, което ме тревожи. Когато се пренесеш, тя ще разбере лъжата ми, че не съм била в хотела.

Изгледах я остро. Точно от това се страхувах.

— Казах, че ще разгледам апартамента, помниш ли? — Бузите ѝ пламнаха от смущение и миризмата ѝ се промени. Кимна.

Досега не съм живял с никого. Дори и със съквартирант. Обичам уединението си. Но това... звучеше някак естествено. Сякаш е предопределено да бъда с този човек. Сама по себе си мисълта ме напегна.

— Хайде да отидем да закусим и да поговорим още за това.

Пружината в стомаха ми отново се натегна. Тъй като досега аз бях този, който сменя темата, вдигнах вежди.

— Вече се нахраних — казах ѝ и посочих празните подноси.

Нацупи се леко. Беше сладка.

— Но аз наистина съм гладна — озари ме с усмивка, чието предназначение бе да ме разтопи. Успя, по дяволите.

— Добре. Ще поръчам нещо на румсървиса.

— Нее. Нервно ми е. Хайде да слезем в ресторанта.

Поклатих глава. Не ме разбра.

— До утре не мога да излизам от стаята.

Изглежда ме въпросително.

— Защо? Нищо ти няма през деня.

— Не! Има ми. Изглеждам наред, но не се чувствам така. Нещо у мен продължава да тлее. Не мога да бъда близо до други хора. Опитвах, след като се превърнах в... това, което съм. Не стана.

Извърнах се от нея и отидох до прозореца. Оглеждах се, докато вървах. Камината, кожените мебели, дори стената от цветно стъкло с изумителния изглед ми напомняха, че съм затворник. Изолиран от останалата част от човечеството. Затворен в клетка като животно. В каквото наистина се бях превърнал. Нощта в парка само усили усещането. Застанах леко разкрячен, скръстил ръце на гърдите. Гледах всичко едновременно, но не виждах нищо.

— Първия път не разбрах какво става с мен. Само дето се чувствах по-агресивен, направо зъл през няколко дни в месеца. Мислех си, че просто съм се вкиснал. Докато не те срещнах, никога не съм си спомнял, че се превръщам в животно. Но се чувствам животно.

Сю се приближи и застана зад мен.

Долових подобния на мъгла мирис на тъгата, примесен с непозната подправка. Може би загриженост? Не е нещо, което често съм надушвал. Обви ръце около кръста ми и аз я прегърнах. Беше ми по-лесно да си спомням, когато тя бе до мен.

— На третия месец някакъв тип ме засече на шосето. Не беше нарочно. Просто не ме беше видял. Но започнах да ръмжа. Както си бях вътре, в колата. Звукът, който излизаше от собствената ми уста... беше зловещ.

Очите на Сю в отражението ѝ на прозореца се разшириха, ръцете ѝ потръпнаха, сякаш усещаше какво ще последва. Долових, че ѝ се иска да се отдръпне, но не го направи.

— Падна ми пердето, и то в буквалния смисъл. Погледът ми се замъгли от сиво-розова мъгла и единственото, за което бях в състояние да мисля, беше кръв. Неговата кръв. Стомахът ми къркореше, колкото и гнусно да ти звучи.

Трудно ми бе да разказвам тази история. Никак не ми харесва, че напълно бях изгубил контрол. Бабс мислеше, че е забавно. Много забавно, няма що. Тя мислеше, че и опитът ѝ да ме убие, е забавен. Но не ѝ се стори никак забавно, когато разбра, че съм оцелял.

Бабс все още дебне някъде наоколо. Направо си е трън в задника. Два пъти се опитах да я убия. Да ѝ пусна куршум в главата, но ѝ се размина. Така разбра, че съм жив. Втория път я проследих и разкъсах гръдния ѝ кош с два изстрела от дванайсеткалибровия ми револвер. Просна се на земята, но докато стигна до нея, се беше възстановила напълно. Огъна пистолета ми на геврек. Неуязвима жена. Предполага се, че и аз съм също толкова неуязвим, но не съм имал случай да проверя. Сключихме временно примирие, което продължи до предателството ѝ.

След втория ми опит Бабс успя да научи самоличността на клиента ми. Довърши го. В това отношение чувството ми за хумор се губи. Сигурно някой ден пак ще я погна с няколко сребърни куршума, които приготвям, но напоследък много повече ме тревожат други неща.

— Както и да е, проследих мъжа и разкъсах гърлото му — обясних кратко, ясно и недвусмислено.

Този път тя се отдръпна и застана пред мен, за да вижда лицето ми. Гледаше ме в очите, докато говорех. Нито изражението, нито миризмата ѝ издаваха какво мисли. Преценяваше. Погледнах я право в зениците. Няма да крия нищо от онова, което се беше случило. Не можех да се скрия от него. И понякога все още имам кошмари.

— С голи ръце. Но това не ми стигаше. Не просто го убих, разкъсах го. Окъпах се в кръвта му. — Погледнах разперените си с дланите нагоре ръце.

Беше ми толкова познато, толкова близко. В съзнанието си видях алената кръв, лъскава и блестяща по целите ми ръце. Ризата и панталоните ми бяха подгизнали. Сведох поглед и отново си

представих лицето на жертвата: широко разтворените от изненада очи, зейналата уста, от която не можа да излезе вик. Сърцето ми туптеше като на затворено в клетка животно. В гърлото ми се надигна жлъчка.

— Нека кажа само, че ми беше адски трудно да разчистя след това. — Извърнах се от нея, отправих се към бара и си налях чаша вода. Изпих я на един дъх. Прогони горчивия вкус от устата ми. — Не, просто не е безопасно.

— Ще ме нараниш ли, ако остана? — сега в гласа ѝ имаше страх.

— Не — поклатих глава, докато го изричах. Знаех, че е вярно, но не разбирах защо. — Ако исках да те нараня, щях да го направя снощи. Но за някой случаен тип на улицата — не мога да кажа. През определени месеци става по-лошо. Някой ден може да се науча да се справям с това и да го овладявам, но точно сега не мога.

Кимна, докато се опитваше да схване мисълта ми.

— Върви си, ако искаш. — Ръката ми стисна водната чаша. Останах все така с гръб към нея. — Ще те разбере. Идва много за началото на връзка.

Усещах погледа ѝ. Беше стресната и изненадана. Тръгна към мен. Спря на сантиметри зад гърба ми, без да ме докосва. Поемах уханието ѝ и усещането бе като преди — толкова сладко, че можех да потъна в него. Някои части от тялото ми се напрегнаха, но възелът в стомаха оставаше. Само дето сега той приличаше на навита на кълбо змия, която непрекъснато се гърчи и впива зъби във вътрешностите ми.

— Нима имаме връзка? — Ароматът ѝ беше смесица от страх и надежда.

Обърнах се. Исках да проверя дали в погледа ѝ се чете ужас, но зелените очи си бяха същите, изпълнени с топлина и загриженост. Никакъв страх. Никаква ненавист.

— Мисля, че има нещо — отвърнах тихо аз. — Ти ми кажи.

— Най-напред може ли да ти задам един въпрос?

Кимнах, макар че не желях да го чуя.

— Защо това толкова те вълнува?

Бе мой ред да се стресна. Искан да кажа, как можеше да е обратното? Изненадата трябва да се бе изписала на лицето ми, защото тя отвърна на незададения въпрос:

— Убиваш, за да си изкарваш хляба. Защо това толкова те тревожи? Не става дума за смъртта му. — Тя докосна гърдите си, а

после моите. — Усещам го. Нещо друго дълбоко в теб се ужасява от това.

Поех си дълбоко дъх и бавно издишах. Как да ѝ обясня така, че да ме разбере?

— Аз върша работа. Не убивам за удоволствие.

Но го бях направил. Господ да ми прости, но бях щастлив, докато разкъсвах кожата му. Парливиът горещ вкус на жлъчка се върна. Опитах се да намеря точните думи.

— Става въпрос за норми. Хората не ядат мъртвците си. Това ни отличава от истинските животни. Убиваме без угризения, изтезваме без жалост, но не сме канибали. Има някакви норми.

Наистина вярвам в това. Често пъти личните норми, моралът е онова, което ни спасява от лудост. Неговата смърт бе прекалено... споделена. Сю кимна в знак на съгласие, но все още бе притеснена.

— Някои неща са дълбоко погребани у нас. Затова „Мълчанието на агнетата“^[1] ни плаши, а Джефри Дамър^[2] изпълваше първите страници на вестниците в продължение на седмици.

— Разбирам. — Тя скръсти ръце на гърдите си и поклати глава. — Значи си загубил контрол. — Сви рамене и леко се засмя, за да разведри настроението. — Но после не си го изял.

Не отговорих. Само я гледах. Погледите ни се срещнаха и заставих очите си да разкажат историята. Нещо вътре в мен отказваше да я приеме. Не бях състояние да изрека истината на глас.

Погледът бе достатъчен. Притеснението в очите ѝ се смени с тревога, а после в тях се настани едва доловима следа от ужас. Челюстта ѝ леко увисна, ръцете ѝ паднаха до тялото ѝ почти несъзнателно.

— Направи ли го? — шепотът бе едва доловим.

Не отмествах поглед, колкото можах да издържа, но пръв извърнах очи.

— Не знам със сигурност, но подозирам. — Когато дойдох на себе си и започнах да почиствам, по тялото му имаше следи. Следи, които не съвпадаха с отпечатыци от пръсти. Следи с наръфани краища. Не открих няколко парчета.

Аха. В дъното на изумрудения поглед вече се настаняваше ужас.

— Повърнах, щом усетих миризмата на разкъсаните вътрешности.

Не мога да забравя миризмата. Гранясал, плътен газ, който изпълни въздуха. Кръвта беше сладка, с метален привкус на мед, но щом разгледах червата... Полусмляна храна, частично оформени изпражнения. Стомахът ми се готвеше да повтори онзи момент. Преглътнах със затруднение и заставих горчилката да се дръпне. Не изказах заключенията си.

Гласът ѝ потреперваше едва доловимо:

— Намери ли останалите парчета?

Свих рамене. Не бях ги търсил. Не исках да знам. Но още помнех вкуса на топлата, сладка кръв в устата ми, докато бях коленичил пред тялото.

Сю кимна. Погледнах я, ала тя не бе в състояние да отвърне на погледа ми. Продължи да кима. Беше се втренчила в килима под краката ми. Протегнах ръка да докосна рамото ѝ, но тя се отдръпна и изтръгна ръката си. Оставих я. Отпуснах ръце и зачаках.

На минутата започнах да се укорявам. Защо ѝ казах? Какво се бях надявал да постигна — освен да я прогоня? Но може и така да беше. Исках да я уплаша и да си отиде. Сю притежаваше нещо, заради което исках да е до мен. Навярно това бе подсъзнателният ми начин да ѝ кажа да си върви. Считам себе си за животно и не вярвам, че някой може да ме иска, затова ѝ обяснявам какво животно съм, за да я отблъсна.

— Както вече казах, ще те разбере, ако пожелаеш да си отидеш — и наистина го вярвах.

— Ще ме пуснеш просто така? Макар да знам каквото знам?

— Май всъщност не. Искам да кажа, че ще приема работата, за която предложи да ме наемеш. Но ще ми бъде трудно. Искам да го знаеш. Много, много трудно.

Почти бе готова да се усмихне, но не се приближи и не ме докосна. Мирисът ѝ бе смес от всичко, което различавах, плюс още нещо, неясно за мен.

— Може ли да си помисля? Всичко се случва толкова бързо. Не бях го планирала.

Усмихнах се.

— Животът щеше да е много скучен, ако следваше единствено плановете ни.

Усмивката, с която ми отвърна, бе неуверена.

— Сигурно затова животът ми е бил скучен. Но наистина се нуждая от малко време, за да асимилирам всичко това.

Внезапно ме обзе тревога. Не знам защо. Очаквах реакцията ѝ. Или може би не. Мисля, че дълбоко в себе си се надявах, че тя ще се разсмее и ще ме нарече „глупчо“ заради тревогите ми. Нелепо и романтично. Но именно на нещо подобно се бях надявал, макар в действителност да не става така. Някои неща не могат да се отминат с безразличие.

Друга моя част отчаяно желаше тя да се втурне с писък навън и да ме остави в нещастieto ми. Да ми позволи да се удавя в сълзите и проклятието си и никога да не помръдна оттук.

— Тогава върви — отвърнах дрезгаво. Извърнах се от нея и отидох до кушетката. Настаних се на дивана и взех вестника. — Ако искаш, върни се. Ако не искаш, недей.

Думите ми прозвучаха студено и безразлично. Не я погледнах, не исках да виждам страха в погледа ѝ.

— Ако не се върнеш, донеси куфарче с петдесет хилядарки, дай го на Макс и му кажи да го сложи в сейф. Ще се видим след около година. Мога да те открия.

Стрелнах я с поглед. Бе застинала на мястото си. Подуших, че е разстроена. Съчувствието и страхът се бореха за надмощие. Размахваше безпомощно ръце и не знаеше какво да каже. Нямах никакво намерение да ѝ помагам. Не се нуждая от съжаление. Опитах да се съсредоточа върху първата страница, но думите се размазваха в съзнанието ми. Не успявах да се свържат в изречения.

— Може ли да взема картата за вратата?

Смехът ми бе рязък и горчив.

— Както искаш. Аз няма да имам нужда от нея. Остави я на рецепцията, ако решиш да не се връщаш. Ако е там, когато напусна хотела, ще знам отговора.

Тя взе бялото, наподобяващо кредитна карта пластмасово правоъгълниче и бавно го завъртя в ръце. Опитвах се да не ѝ обръщам внимание, но фигурата ѝ се промъкваше в периферното ми зрение. Отвори уста и пак я затвори. Сълзите бяха готови да рукнат. Можех да ги подуша. Не исках да плаче. Беше влязла прекалено дълбоко под кожата ми. Знаех, че ако видя сълзите ѝ, ще се приближа до нея, ще я

прегърна и ще се опитам да поправа нещата. Продължих да се вирам безизразно във вестника.

След малко усетих как чувството ѝ за достойнство я обгръща като наметало. Пое дълбоко дъх, издиша и пъхна картата в джоба на шортите си. Вдигна пакетите от земята. Опитвах се да не гледам. Опитвах се да не мисля.

— До скоро — в гласа ѝ се прокрадна плаха надежда. Кимнах, без да я поглеждам.

— По един или друг повод.

Тръгна си, без да се сбогува.

[1] Известен филм (1991) за един изключително умен и опасен психопат канибал, който отвлича и убива млади жени. Режисьор Джонатан Дем, сценарист Тед Тали, в главната роля Антъни Хопкинс. — Б.ред. ↑

[2] Сериен убиец некрофил, известен като „чудовището от Милуоки“. Убил 17 мъже, арестуван и екзекутиран през 1991 г. — Б.ред. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Колкото по-дълго бях сам, толкова по-лесно ми ставаше да забравя изражението ѝ, когато си тръгна. Объркано, безпомощно, уплашено. Всичко закуп в един последен, настойчив поглед, за който разбирах, че ще съжалявам с години. По-трудно ми бе да не обръщам внимание на миризмата. Беше разбудила нещо дълбоко у мен и го исках обратно. Исках да се върне. Ала не го очаквах. Щом картите са на масата, няма на какво да се надявам. Знам, че е лицемерие, но винаги очаквам повече от хората, отколкото от себе си. Не е ли нечестно?

Трябваше да се разсея и включих телевизора. Предаванията през деня са истински майтап. Който и да е казал, че „животът е по-невероятен от литературата“, трябва да си е разбирал от работата.

Прехвърлих двама и четири канала, преди да попадна на „Казабланка“. Обичам старите черно-бели филми. „Африканска кралица“, „Корабът на глупците“ и „Хладнокръвно“ са ми любимите. Гледал съм цветните версии, но не е същото. Шоколадовият сироп, който прилича на истинска кръв, се превръща в марципан дори и след като му сменят цвета.

Чувствам се неспокоен. Трябва да правя нещо. Обикновено, когато планирам промяната, си нося лаптопа или си плащам сметките. Миналия март си платих данъците, като свалих всички формуляри от интернет.

Опитвам се да мисля делово. Трябва да планирам още три удара, за които вече ми е платено, но всички подробности — карти, снимки и графици — останаха вкъщи. Започнах да се ругая, че не бях изпратил куфарче с пари в Атлантик Сити, преди да си затворя вратата за там. Бях решил да изчакам, докато свърша една друга задача. И какъв късмет — следващата ми работа да се окаже Джефри. Сега няма да мога да използвам нито едно от казината там, които са благосклонни към моя тип трансакции.

Мога да прекарам доста от парите през застрахователната компания, но бях поел прекалено много работа за прекалено кратки срокове. Планът беше да си почина една-две години. Отдавна не бях си го позволявал. Тънех в пари и трябваше да ги узаконя, за да мога да дремя на слънце на Хаваите или в Монако. Най-доброто в такъв случай е фалшиво залагане в хазартни игри, но означава и пътуване до Вегас. Мамка му!

Мислите за най-омразните ми хора не подобриха настроението ми. Проверих счупения часовник, поклатих раздразнено глава и накрая го свалих. Безполезен боклук. Онзи в спалнята показваше само един и десет. Отидох до хладилника и извадих ребрата. Отворих пакета над умивалника и го оставих да се затопли на стайна температура. Вечерята бе готова. Сега трябваше да се замисля за обяд.

Обадих се на румсьорвиса и си поръчах сандвич „Монте Карло“ с ягодово сладко и ръчно нарязани картофки. Един от любимите ми. Обмислих идеята да се напия и дори си налях двойна доза чисто „Мейкърз Марк“, но го върнах обратно в бутилката. Нямах да ми оправи настроението. Даже със сигурност щеше да го влоши. Май вече не мога да се напивам и опитите ме правят сприхав.

Не би трябвало да има някакво значение дали тя ще се върне. Една нощ страхотен секс и започват да ми идват възвишените шибани идеи за някаква въображаема любов. Още по-зле, че е любов, която нямам желание да си позволя, нито време. През живота си съм имал толкова жени, че не би трябвало да е от значение.

Сигурно просто съм ядосан, че съм объркал календара и бях принудително затворен тук. Добрата страна обаче бе, че съм готов за покера. Бях го отлагал заради работата. Но щом работата и промяната приключат...

Настроението ми съществено се подобри. Да-а, едно нощно събиране с момчетата отново ще ме върне в релсите на нормалното. Започнах да набирам номера на Кармине да му съобщя, че ще участвам в играта, та да са готови, но се сетих, че обажданията се проследяват и се включват в сметката ми. Не, изобщо не става да звъня на частната линия на Кармине от номера на тази стая. Събрах цялата си смелост и слязох във фоайето.

Щом вратите на асансьора се разтвориха на първия етаж, веднага се отправих към обществените телефони. Полагах всички усилия да не

обръщам внимание на миризмите на движещите се наоколо хора и на гъстата кръв, която течеше под тънката като хартия кожа. Надушвах техните радости, мъки, страхове. Прекалено много миризми. Прекалено много чувства. Това е другата причина да се изолирам — сетивата ми се претоварват.

Работеше само един телефон. Обадох се и чух запис на заядливия глас на жената на Кармине, Линда. Оставих съобщение и се обадох на Джоко да го помоля да хвърли поглед на колата ми. Нямах намерение да я изоставям с дни.

— Чудех се защо не се върна — рече ми той. — Да не си хванал ново гадже? Забелязах как те гледа брюнетката.

— Гледай си работата! — изръмжах му аз. — Колата наред ли е? Известно време не отговори.

— Да. Дадох на Сладура да разбере, че е твоя, и двете банди не я пипат. Единодушно решение. Знаят какво ще стане с тях. Май това е единственото, по което са съгласни тази година.

— И добре правят! — За миг пред погледа ми се спусна червена мъгла, докато си представях как някой от уличните пънкове се превръща в кървава каша. Мисълта за писъците му, докато го разкъсвам, ме накара да се усмихна. Направо можех да подуша миризмата на потта и страха му, която накара лигите ми да потекат. Стомахът ми изкъркори и аз потръпнах.

— Наред ли си? — запита тихо Джоко. — Звучиш дрезгаво.

Поех си дълбоко дъх и бавно издишах. Спокойствие. Само спокойствие. Никакви кървави зрелища във фоайето на хотела. Усетих потупване по рамото и се извърнах. Някаква чернокоса жена в ушит по поръчка делови костюм проявяваше нетърпение.

— Няма ли да свършвате? — попита тя. — Телефонът ми трябва.

Беше се поляла обилно с парфюм, който не позволяваше да усетя истинския ѝ мирис. Пренебрежително ѝ обърнах гръб и продължих разговора си.

— Ще се оправя. Тази седмица нещата не се развиха според предвижданията ми.

— Добре — звучеше неуверено. Кучката зад гърба ми отново ме потупа по рамото и едва овладявах порива си да се обърна, да я стисна за гушата, да ѝ разбия физиономията с телефонната слушалка и да облича кръвта ѝ от черната пластмаса.

Стоп! Време е да се връщам горе.

Поклатих глава да я избистря.

— Виж сега, трябва да тръгвам. Ще се върна след ден-два. Пусни приказката да не пипат колата. — Обърнах се към brunetката и се втренчих в нея, накарах гласа си да прозвучи една октава по-ниско и придобие силен италиански акцент: — Само някой да я пипне, ще му изтръгна кура и ще му го натъпча в устата. Капиш?

Усмихнах се зловещо и очите на brunetката се разшириха. Една веничка на шията ѝ запулсира. Малки капчици пот се събраха над горната ѝ устна. Искях да усетя пулса ѝ между зъбите си. Внимателно оглеждах плячката си. Очите ѝ бързо се стрелкаха напред-назад, докато търсеше път за бягство. Страхът бързо се смени с амонячната миризма на паниката. Превъзходно. Оголих зъби към нея, после свих устни и ѝ изпратих целувка. Тя бавно си тръгна, като се препъваше. Едва се съдържах да не я последвам и да не се нахвърля отгоре ѝ.

Отсреща чух хихикането на Джоко. Стреснах се. Рязко се отдръпнах и се засмях заедно с него, но моята причина бе друга. В смеха ми имаше висока нотка, която не ми хареса.

— Ще им предам — обеща той.

Почти бях стигнал до апартамента си, когато се сетих, че Сю бе взела картата и бях заключен отвън. Стоях в коридора и се опитвах да превъзможна приливите на паника. Днес не ми трябваха такива говна. Сритах яко вратата и усетих как здравината ѝ отеква в крака ми. Тежкият дъб остро изскърца и видях как пукнатина с дебелината на косъм прониза дебелата дървесина. Опа!

— Господин Джодоне? — разнесе се глас откъм коридора. Обърнах се и видях Тим от кухненския персонал да бута към мен количка. Заля ме вълна на облекчение.

— Заключил съм се.

Засмя се и извади резервен ключ. Пресегна се през мен и отключи. Влязох и той бутна количката след мен.

— Мога ли да ви бъда полезен с още нещо!

Поклатих глава, няхах смелост да заговоря. Щяха да открият липсата му. Знаех, че ще стане така. Но можех да го подуша. Одеколонът за след бръснене само частично надделяваше над мириса на кожата му. Стомахът ми къркореше в агония и едва сподавих ръмженето си, докато гледах усмихнатото му лице и го приемах

единствено като храна. Някаква част от мозъка ми се запита какво червено вино върви с червено месо и едва не се разсмях. Викайте ми Ханибал. Езикът ми се плъзна навън да обере тъничката струйка слюнка, която се плъзгаше по брадичката ми.

Поклатих глава да прогоня мислите. Той трябваше да си върви. Веднага! Бръкнах в джоба си и измъкнах портфейла. Издърпах двайсетачка и му я подадох. Погледна ме изненадано.

— Храната ще бъде включена в сметката ви.

— Така и трябва. Благодаря ти, че ми отвори.

Усмивката му блесна върху мургавото лице.

— Ей, гледай ти! Ако ви потрябва нещо, само ми кажете!

Кимнах и насочих вниманието си към количката, с което му подказах да си тръгва.

За мое нещастие, натрупаните миризми на плячката бяха причина сандвичите да не заситят глада ми. Носът ми ме поведе към банята. Вътре още се усещаше ароматът на Сю. Дървета. Мускус. Секс. Тялото ми реагира, но изтласках мисълта от съзнанието си.

Миризмата на месото, топло и кърваво в умивалника, ми дойде много. Днес всичко ми идваше в повече. Като няма секс, има кръв. Сладка, с метален привкус, главозамайваща. Въпреки че съзнанието ми крещеше от възмущение, отхапах кърваво парче от ребрата и бавно задъвках. Докато дъвчех суровото говеждо, напрежението ми се разсея и приех това, в което се бях превърнал за три дни.

Вълк. Месоядно. Така да бъде.

Днес поне не бях канибал.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Нощта настъпи и превали. Когато през деня се събудих, стаята бе тиха като гробница. Обиколих навсякъде и открих останките от оглозгана кост във ваната. Единият ѝ край бе напукан и начупен. Мозъкът бе изсмукан до мястото, докъдето предположих, че е стигал езикът ми. Може да е за добро, че не помня какво съм правил.

Не открих никакви следи, че Сю се е върнала. Очаквах, че така ще стане, но въпреки това бях разочарован. Взех си душ и облякох камуфлажните панталони и тениската.

Обадих се долу и помолих да ми изпратят със закуската вестник. След като се бях нахранил, бях оставил количката в коридора заедно с онази от предишната вечер.

Когато почти час по-късно чух вратата да се отваря, дори не се пресегнах към пистолета. Можех да усетя кой е — гъст мъх, мускус и секс. Сърцето ми направо спря с отварянето на вратата. Гледах черната перука и смешните слънчеви очила да се появяват в стаята преди Сю и едва сдържах усмивката си. Вероятно се връща само да се сбогува. Не трябваше да храня големи надежди. Дори не бива да имам никакви надежди.

— Здравей — каза тя тихичко. Беше нервна и тревожна. Стоеше на прага, но се канеше да се приближи.

— Здравей. Как е? — Вероятно сега щеше да приключи.

— Може ли да вляза? — Изражението ѝ недвусмислено говореше, че не знае отговора.

Явно не бях в състояние да сдържа думите си. Искях да ги кажа:

— Винаги си добре дошла.

Пристъпи в стаята. Изглеждаше възхитително в късия си лилав памучен комплект от две части. По деколтето на горницето на тънки райета имаше бродирани градински теменуги. Не носеше сутиен и гърдите ѝ издуваха плата така, че долната част на ризата не опираше в кожата. Беше обута в чифт прозрачни сандали, които подхождаха на тоалета ѝ. Сигурно си пазаруваше дрехите в движение. Искях да я

взема тук и сега, независимо дали е решила да ме напусне, или не. Мисълта ме уплаши до смърт.

Свали перуката и очилата. Косата ѝ бе влажна и ситно накъдрена от горещината и влагата. Надуших потта ѝ — още ухаеше на билки. Останах седнал, но се приведох напред и поставих ръце на коленете си. Надявах се, че изглеждам просто заинтригуван, но без да чакам веднага да хвърли дрехите. Макар всъщност да бе точно така.

Настани се срещу мен. Погледна ме, извърна глава, после пак ме погледна. Лакираните ѝ нокти потропваха нервно по голите ѝ крака.

— Доста размишлявах напоследък.

— Аз също.

— Първо ти — каза тя бързо и очаквателно. Цялото ѝ тяло се премести няколко сантиметра напред.

Поклатих глава.

— Решението е твое, не мое.

Кимна и се облегна назад. Отново сведе поглед и внезапно се сетих за първия път, когато се запознахме — пак бе притеснена така и сякаш изваяна от камък. Не можеше да се застави да срещне погледа ми. Стъпалото ѝ тихичко започна да потропва по плътния килим.

Скочих на крака.

— Отиваш си! Нали?

Вдигна очи и се взря в моите. Изглеждаше изненадана.

— Не!

Плътен облак от аромати се понесе от нея. Твърде много, за да мога да ги определя, но най-отчетлив бе утешителният мирис на препечен хляб. Тогава защо бе толкова напрегната?

Продължи, все още малко несигурна.

— Е, освен ако ти не ме искаш.

Впери поглед в пода. С кръстосаните крака, наведената глава и скръстените в скута ръце приличаше на малко момиченце, което чака пред кабинета на училищния директор. Отново очакваше да я отхвърлят. Усещах го със сърцето си. Дори не се осмеляваше да помисли, че може да я искам. Странно, че и двамата мислехме за едно и също.

— Виж, нека бъдем откровени. Каза, че си размишлявала. Какво реши — да останеш или да си вървиш?

Пое дълбоко дъх.

— Да остана. Ако и ти го искаш.

Едва сдържах широката си усмивка. После я подканих с жест.

— Тогава защо седиш там? — И потупах коленете си.

Вдигна поглед да види изражението ми, да провери дали не ѝ се подигравам. Усмихнах ѝ се. С цялото си същество.

Отговори свенливо на усмивката ми. Заобиколи ниската масичка, извърна се и седна на коленете ми. Обвих талията ѝ с ръце. Гушна се в гърдите ми и положи глава на рамото ми. Долових лека въздишка, когато ръцете ѝ обгърнаха врата ми. Усещах как ме докосва по косата. Отпуснах лице в нейната. Къдриците с цвят на мед ухаеха на солена пот, нежен мускус и билки.

Мирисът ѝ ме възбуди, но не беше само това. Де да беше толкова просто. Бях готов да убивам или да умра за аромата ѝ. Господи, не трябва да желая някого толкова силно. Твърде опасно е.

— Сигурна ли си? — попитах след няколко минути мълчание.

— Всъщност снощи спах при една приятелка. Преди имах много приятели. Не бяхме си говорили повече от година! — Отмести глава да може да ме вижда. — Ти ми липсваше. През цялата нощ не преставах да се питам какво правиш. Исках да си до мен, исках да съм при теб. Усещах как обикаляш стаята и ме търсиш. Усетих кога изяде ребрата. Смах се, когато се ядоса, че езикът ти не може да достигне мозъка в средата на кокала. Искаше ми се да съм тук и да ти помогна — прекъсна за миг. — Част от мен бленуваше да ме потърсиш. Да ме откриеш. Друга част се боеше, че ще го направиш.

— Не мога да кажа, че си ми липсвала снощи. Но тази сутрин бе кошмарно. Както и вчера. — Ароматът на мандарини достигна ноздрите ми и се смеси с уханието на билките.

— Е? Сега какво? Какво следва? Никога в живота си не съм вършила такива неща, не съм се чувствала по такъв начин. Не искам да си тръгна без теб, но съм сигурна, че си имаш свой живот. Дори не знам дали си женен, или не. Дори не знам истинското ти име. Наистина ли е Боб?

Поклатих глава.

— Приятелите ми ме наричат Тони. Само клиентите ме наричат Боб — пренебрегнах въпроса за „истинското име“. Твърде рано е. — И не, не съм женен. — Замълчах, помислих за миг и кимнах: — Права си. Наистина трябва да се опознаем. Кога трябва да се прибереш у вас?

Сви рамене.

— Когато си искам. Бекки ще стои, докато се върна, така че майка ми няма да е сама. Сигурна съм, че ще ми излезе солено, но им казах, че ще отсъствам няколко дни. Не работя и щом има кой да се грижи за майка ми... — изведнъж се ухили. — Господи! Бекки ще побеснее! Представяш ли си нещо да се натрапи в нейния живот!

Засмях се. У моето момиче започваше да се усеща гръбнак. Добре.

— Тогава нека да освободим стаята и ще заминем на пътешествие. Кога за последно си била във Вегас?

— Лас Вегас? Никога не съм била там. Искаш да кажеш, че просто си събираме багажа и напускаме града? — Изглеждаше стресната от предположението.

Свих рамене и движението накара ръцете ми да се отъркат в гърдите ѝ.

— Защо не? Имам малко работа, но ще ми отнеме само няколко часа. Можем да хванем някой следобеден полет и да сме там на сутринта. Ей, ами можем да останем цяла седмица, ако искаш!

— О, не мога да отсъствам толкова дълго. Дори не съм си взела дрехи.

Отново свих рамене и усетих порива на глада под кожата си, щом тя се притисна до мен.

— Ще ти купим нови. Трябва да се отбия за секунда до нас да взема някои неща — не бе нужно да уточнявам какви именно. Дори и да бяхме заедно, колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

— Ще минем през твоето жилище? — Въпросът изглеждаше коварен, но не разбихах защо.

— Това проблем ли е? — Мирисът ѝ определено издаваше напрежение.

— Не. В никакъв случай. Просто се опитвам да си представя къде би могъл да живееш и абсолютно нищо не ми идва наум.

— Скоро ще разбереш. Но през следващите няколко минути — казах аз и стегнах прегръдката си — няма да имаш никакво време да си представяш каквото и да било.

Усмиваше се, когато я целунах и за миг зъбите ни се удариха. Плътният, замайващ мирис на желанието ѝ ме направи неспособен да разсъждавам. Дори не се и опитах. Оставих глада да вземе своето.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като платих сметката в хотела, тя ме откара до кръчмата на Ник да си прибера колата. „Мустанг Фастбек“ от 1967 година. Черна, с бяла тапицерия. В състояние е да изпревари почти всеки друг автомобил от колоната на прав участък. Не само че не бяха повредили колата ми — бяха я лъснали. Долових остатъчната миризма на пот, смесена със свежия почистващ препарат. Хубаво е да внушаваш страх.

Беше изумена, че никой не бе пипнал колата ми в квартал като този, затова ѝ казах за разговора ми с Джоко.

— И наистина щеше да го направиш. Нали? — Прекипяло кафе, кипяща вода с едва доловим нюанс на карамфил.

— Абсолютно — отвърнах твърдо. — Заплахата няма ефект, ако не покажеш желание да я изпълниш.

Урокът ѝ бе необходим, ако искаше наистина да се опълчи на семейството си.

— Ясно... — Не можах да подуша настроението ѝ.

Първата ни спирка бе нейната банка. Изуми се, когато ѝ казах да изтегли към четвърт милион. Накрая склони на пет хиляди. Каква загуба при такава хубава възможност да се поразвихриш на хазарт.

Потеглих пред нея към дома си, за да оставя колата. Живея в голяма, наподобяваща ранчо къща в тих квартал в покрайнините. Сградата е огромна. По-голяма е, отколкото ми е нужно, но обичам да ми е просторно. Жилището е с размера на половин хотелски етаж и въпреки това ми се струва тясно. Докато паркирах, отново се запитах какво ме е прихванало, че ѝ позволявам да навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в живота ми. Само момчетата са идвали в дома ми. Редуваме се да сме домакини на покера. Случва се веднъж на няколко месеца, затова съседите не мрънкат. Много. Бодигардовете и явното оръжие изнервят хората.

Отключих и я поканих да влезе.

— Ти поогледай — казах ѝ. — Трябва ми минутка. Действително ми се иска да сваля тези дрехи.

По миризмата ѝ разбрах, че май съм засегнал чувствата ѝ.

— Не ти ли харесват?

Усмяхнах се и бързо я целунах по бузата.

— Много ми харесват. Но ги нося от два дни.

— О! — Долових облекчение в реакцията ѝ. Ароматът ѝ отново бе слънчев. Май ще трябва да си меря думите пред нея, докато кожата ѝ поне малко не загрее.

Влязох в спалнята си и чух гласа ѝ, докато се събличах:

— Наистина е прекрасно! Сам ли го обзаведе?

Готвех се да взема бърз душ.

— По-голямата част. Някои от картините са подарък от татко.

Извърнах се и я видях застанала на прага на спалнята.

— Мислех, че баща ти е умрял, преди да се родиш.

— Не, казах ти, че баща ми е умрял, преди да се родя. Татко е човекът, който ме отгледа.

Вирна глава в недоумение.

— Баща ми е бил бодигард на Патроне — обясних ѝ аз, като използвах италианското произношение. — Навярно си чувала наименованието „Кръстник“. Буквално Патроне не се превежда като „кръстник“. Всъщност е „наставник“. Фигуративно казано, „дядо“. Глава на семейството, закрилник. Както и да е, татко не е имал семейство и когато се преместих в голямата къща, аз също няхах. На татко му станало жал за мен, защото винаги е искал да има деца. Така че се обърнал към Патроне и той му позволил да ме отгледа.

Усмяхна ми се и замириша на топли канелени кифлички.

— Добре се е получило. Хубаво е, че сте се намерили един друг.

Влязох под душа. Говорех по-силно, за да надвикам шума на водата:

— По-скоро е семейство по избор, не по кръвно родство. Но и двете са важни.

Чух гласа ѝ да се приближава. Усетих, че е застанала точно на прага.

— Имаш ли останали някакви роднини? Баща ти и майка ти имали ли са семейства?

— И да е било така, никога не съм ги виждал. Дори не знаех истинското име на майка ми. Тя си бе избрала да я наричат Амбър.

Излязох от душа и отидох при нея в спалнята. Кърпата около кръста ми служеше само за изсушаване. Не съм чак толкова скромнен.

В съзнанието си усетих, че се надяваше да види снимка. Имах, но беше стара и измачкана от носенето с години в портфейла ми. Въпреки това прерових квитанциите и визитките да я открия. Извадих я и ѝ я подадох.

Сю се втренчи във фотографията, докато си бършех косата.

— Но тя е истинска красавица! — възкликна изненадано.

Хвърлих поглед към снимката. Не я гледам често.

Майка ми имаше гъста черна коса, която съм наследил, и сапфиреносини очи, каквито аз нямам. Бледата ѝ кожа и деликатните черти я правеха хубава като модел. Тялото съответстваше на лицето. Ако се беше опитала, можеше да стане нещо повече от курва, но не я познавах достатъчно дълго да чуя историята ѝ. Едно десетгодишно дете не се замисля за подобни неща.

Посочи усмихнатото малко момченце на напуканата, избеляла хартия.

— Ти ли си с нея?

— Да. Тук съм на пет. Точно преди сифилисът ѝ да се влоши сериозно. Когато умря, не изглеждаше толкова хубава. Такива гледки не са за очите на малко дете.

Погледна ме и видя краткия проблясък на болка да се появява, а после да изчезва от погледа ми при промъкналия се спомен.

— Съжалявам — и наистина го чувстваше. Усещането стегна гърдите ми. Свих рамене.

— Хайде, стига. Миналото не може да се промени. Така се е случило.

— Да-а. И аз мога да кажа нещо за невъзвратимото минало. — Стоеше, взираше се в лика на отдавна отишлата си жена, която изобщо не познаваше, и изпитваше мъка. Горещите сълзи бяха готови да рукнат. Върна ми снимката, без да каже и дума.

Прииска ми се да се приближа към нея и да я прегърна, да я утеша. Но не можех. Вместо това бързо облякох дрехи, подходящи за Вегас. Гледаше ме как се обличам със собственическо изражение на лицето. Докато минавах напред-назад, тя се пресягаше и докосваше ръката или крака ми. Сякаш все още всичко не бе напълно реално за нея. Веднъж ѝ се усмихнах и тя ми отвърна.

След като се облякох и приготвих багажа си за ден-два, аз се пресегнах към нишата зад дрехите и рафтовете. Пръстът ми откри малката издатина в стената. Част от ламперията се отмести и слепешком напипах дръжката на дипломатическо куфарче. Типично куфарче с твърдо покритие от черна кожа и две ключалки с шифър отгоре. Не го отворих. Нямаше нужда. Знаех какво има вътре. Към него бяха прикрепени белезници и аз ги закопчах около китката си.

Сю ме наблюдаваше с интерес. В дъното на погледа ѝ искреше любопитство.

— Какво има в куфарчето?

— Нещо, което трябва да доставя на някого. Няма да ми отнеме много време — тонът ми бе лек, но неутрален.

Сви рамене, но надушвах любопитството ѝ. Бях доволен, че не зададе въпроси, на които не исках да отговарям.

Оставихме колата под наем на Сю на паркинга на летището. Беше лесно да си купим билети. Следващият полет беше само след двайсет минути.

Обиколихме магазините на летището и купихме няколко тоалета за Сю. Бях малко изненадан, че носи трийсет и шести номер. Обикновено ме бива повече в преценките. Освен това ѝ купихме чанта за пътуване, козметика и тоалетни принадлежности.

— Не мога да повярвам, че го правя! — възкликна тя, докато плащахме на касата. — Толкова е...

— Толкова... какво?

— И аз не знам! Порочно? Екстравагантно?

Пак това чувство, че няма право да бъде щастлива. Обърнах я да ме гледа право в лицето. Поставих ръце на раменете ѝ и задържах погледа ѝ. Повторих нещо, което ѝ бях казал още първия ден:

— Имаш право да се радваш, Сю.

Очите ѝ ми благодариха с думи, които не можеше да изрече. Усмивката ѝ доизрече останалото и тя ме прегърна.

Когато стигнахме до охраната, придружих единия от служителите до отделно помещение, след като размахах карта, която ме легитимираше като куриер на силноохраняеми пратки. Не беше лесно да се сдобия с карта за такава самоличност и се гордеех с нея. Притежавах големи пълномощия и можех да транспортирам огромни суми и бижута из цялата страна като ръчен багаж. Трябва да

декларирам оръжието си, но мога да го нося скрито, щом кацнем. Единствената ми грижа е пистолетът да не е този, с който си върша работата. Оръжието, което използвам, е или „Зиг Зауер“, или трийсет и осемкалибров „Таурус“ с къса цев. Днес бях взел тауруса. Сладък пистолет. Дава пет изстрела един след друг.

Кучетата, които търсят наркотици, представляват пречка. Напълно пренебрегнах куфарчето и ме подушиха от горе до долу. После се снишиха по корем в знак на подчинение и бясно размахаха опашки. Една женска от ловджийска порода се просна по гръб и зави. Явно съм голямо куче. Беше ми се случвало и преди, но охраната не знаеше как да реагира на реакцията им. Накрая трябваше да издърпат кучетата през тълпата смеещи се пътници и да претърсят багажа ми ръчно.

Когато се върнах, тя ме чакаше от другата страна на рентгена. Сега горната част на куфарчето ми бе облепена със защитна лента. Огледа го с неприкрито любопитство, но не зададе никакви въпроси. Умница.

Трябваше малко да побързаме, за да стигнем до изхода за пътници две нива над нас. Беше се задъхала леко, но се засмя радостно, щом се плъзнахме през вратата и подадохме бордните си карти. Стюардесата се опита да ми каже, че трябва да оставя куфарчето. Неохотно отстъпи, когато ѝ показах белезниците и защитната лента. Хубаво де. Настроенията ѝ не бяха мой проблем.

Времето бе идеално за полет. Свикнал съм да летя, но бе очевидно, че Сю не е. Миризмата ѝ премина в почти неистов ужас. Ужасът надминава по сила амонячния мирис на паниката. Прилича на вонята, която се разнася от непочиствана цяла седмица котешка тоалетна — ако хората можеха да я доловят, щеше да свали боята от стените. Докато ускорявахме за излитане, кокалчетата на пръстите и бяха побелели върху подлакътниците на седалката. Долових как сърцето ѝ бие все по-яростно, докато стигна пърхането на колибри.

— Не обичаш ли да летиш, любима?

— Никога досега не съм го правила — отвърна ми тя със затворени очи. — Току-що ми хрумна мисълта, че вися в консервена кутия три километра над земята. Имам чувството, че ще повърна.

Реших за по-разумно да не споменавам, че всъщност ще се окажем на доста повече от три километра. Опитах се да хвана едната ѝ

длан, за да я успокоя, но тя отказваше да пусне седалката, затова отпуснах своята върху ѝ и нежно погалих кожата. Обикновено излитането е най-ужасният момент за несвикналите да летят. Усещах как пулсът и се ускорява там, където пръстите ми докосват китката ѝ. Изскимтя. От този звук ми се прииска да я целуна лекичко, да я утеша.

— Скоро ще свърши — вместо това утешително я потупах по ръката.

Внезапно разтвори очи в паника.

— Защо казваш това?

Засмях се тихичко.

— Нямам предвид, че ще се разбием. След като самолетът приеме хоризонтално положение, ще видиш, че не е толкова лошо.

Ускорението намаля и усетих как самолетът се успокоява. Пилотът се обади по микрофона да поздрави пътниците и да ни уведоми, че атмосферните условия са идеални за краткия полет до Вегас. Щеше да продължи по-малко от час. Самолетът бе претъпкан и стюардесите се щураха напред-назад. Попитаха ни дали желаем кафе или безалкохолно. Сю леко пребледня, когато си поръчах портокалов сок.

— На теб не ти прави впечатление, нали? — попита тя.

— Всъщност обичам да летя — признах ѝ аз. — Даже съм вземал часове по пилотиране, но така и не успях да получа разрешително за пилот. Необходими са доста летателни часове. Животът ми бе много напрегнат.

Почти бяхме преполовили пътуването, когато Сю се осмели да се пусне от седалката. Помислих си, че няма да е лошо да ѝ се пораздвижи кръвта. Отначало ръцете ѝ бяха сковани и ледени, но аз ги разтрих и помогнах кръвообращението ѝ да се оправи.

— Сигурно ме мислиш за някаква лигла — изрече тя жално.

— В никакъв случай — отвърнах ѝ с лека усмивка. — Хиляди хора не обичат да летят. Не си нито първата, нито последната. Познавам няколко много яки типове, които стават на желе в самолет. Всеки си има някаква фобия.

— И каква е твоята? — запита тя. Любопитство изпълни компресирания въздух и изчезна през някакъв отвор.

Позасмях се.

— Няма да повярваш.

— Моля те! — настоя тя. — Ще ми е по-леко, ако разбере за притесненията на другите.

— Добре — съгласих се аз, — но е нелепо. Страх ме е от игли.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Игли? За инжекции или за шиене?

— За инжекции — уточних. — Как да ти кажа. Знам, че от тях има полза, но всичко в спринцовката ми изглежда по един и същи начин. Може да е лекарство, може да е отрова. Готов съм да пребия до безсъзнание човек, който приближи игла към мен. Веднъж почти щях да се разболея от тетанус, защото не исках да отида в болницата. Накрая татко трябваше да ме удържи, и то с помощта на още трима санитарии, за да не се наложи да ми отрежат стъпалото.

Тя се засмя дрезгаво.

— Игли! Само си представи! Такъв огромен, силен... — почувствах, че се готви да произнесе думата убиец, но се усети — мъж като теб.

Усмихнах се саркастично.

— Радвам се, че ти е смешно. Но аз не ти се присмях, нали?

Думите ми леко я отрезвиха.

— Извинявай — каза тя, но смехът още звучеше в гласа ѝ. — Предполагам, че не се ваксинираш срещу грип, а?

— Да — потвърдих. — Ваксините не са на първо място сред приоритетите ми. Мисля, че ако всички около мен го правят, ще съм в безопасност. Но виж какво ще ти кажа — веднага съм готов да се подложка на инжекция, ако приемеш да летиш с мен. Само двамата в чистото синьо небе. Бихме могли да правим лупинги и да летим надолу с главата. — В погледа ми проблясваше искрица, която разкриваше, че я дразня. Точно в този миг самолетът попадна във въздушна яма и слязохме един-два метра надолу. Тя леко пребледня и миризмата на паниката ѝ заципа обонянието ми.

— Добре, предавам се — отвърна бързо. — Извинявай, че ти се присмях. Много, много извинявай.

Разсмях се с глас, докато накрая и тя се присъедини към мен.

Започнахме да споделяме вкусовете си. Оказа се, че и двамата можем цял живот да живеем на италианска храна, но не обичаме зеленчуци в пицата. Тя не понасяше миди, но ѝ допадаха калмарите, които аз не харесвам, обаче обожавахме скаридите.

— Страшно ще ти харесат коктейлите със скариди в казината — уведомих я аз.

— Добри са, така ли?

— Нещо повече. Безплатни са.

Веждите ѝ се скриха под падналите на челото кичури.

— Раздават безплатни коктейли със скариди? Страхотно!

— Там е евтино — отвърнах със свиване на раменете. — Безплатната храна задържа хората около масите и ги кара да харчат повече.

Сю продължаваше да хвърля нервни погледи през прозореца, затова се пресегнах и пуснах щората. Мирисът издаде, че се стресна, но всъщност я поуспокои. Говорихме си за книги. Оказа се, че имаме огромни различия във вкусовете.

— Най-ми допадат истинските неща — каза тя. — Не биографии, но, да кажем, истории, основани на действителни престъпления. Както и драмата на хора, които са вършили интересни работи. А ти?

Общо взето, успях да я разсея с разговор, поне през по-голямата част от полета.

Ала когато започнахме да се спускаме към Вегас, попаднахме в турбуленция. Вече препускахме по пистата, когато успях да разтворя безкръвните ѝ пръсти и да освободя ръката си. Ако спирането на кръвообращението ѝ продължеше, може би щеше да се наложи да ампутираме крайника.

Щом пристигнахме, трябваше да мина през охраната, за да освободят пистолета ми, да махнат лентата от куфарчето и повторно да преброят парите. Щракнах белезниците около китката си и склочих пръсти около дръжката.

Сю ме чакаше до багажната лента. Чантите бяха на пода до нея и тя широко се усмихваше.

— Доволна ли си? — попитах я, макар че миризмата ѝ бе красноречив отговор.

— Никога не съм вършила такива работи. Толкова се забавлявам!

— Още не сме започнали да се забавляваме.

Тъкмо се готвеше да каже нещо, когато мобилният ми телефон иззвъня. Настроил съм го наистина да звъни. Звънът му се различава от чуруликанията и тъпите мелодийки на всички останали телефони.

Погледнах дисплея. По дяволите! Все пак щеше да е по-разумно да отговоря.

Сара щеше да звъни нонстоп, докато не се свърже с мен. Вдигнах пръст да възпра репликата на Сю, натиснах бутона и притиснах телефона до ухото си.

— Тони е.

— Тони, обажда се Сара. Толкова те търсих!

— Бях в самолет, Сара.

В гласа ѝ се промъкна паника.

— Това значи ли, че не си в града?

— Да, Сара. Ще отсъствам няколко дни. Какво има?

— Но аз искам да се отбиеш. Алармената система не работи.

Въздъхнах. Алармената система никога не работи, когато Сара управлява магазина. Имам чувството, че машините не я обичат.

— Какво прави?

— Пак онези скапани сензори на вратата! Пищят винаги, когато някой клиент излезе.

— Винаги ли, Сара? — Трябва да получа достатъчно информация за проблема, за да мога да го разреша.

— Не, ами не всеки път. Но само през последния час пища шест пъти! Ето пак, чуваш ли?

Беше права. Дочух отдалеч характерния сигнал за кражба в магазина.

— Да е минал клиент? Или служител? Разкажи ми какво става, Сара.

— Клиент. Човекът току-що бе платил на касата, но въпреки това сигнализира.

— Купил ли е нещо, което трябва да бъде анулирано? Служителят махнал ли е етикета?

— Да, Том работи на тази каса.

Това е добре. Познавам го. Доста е внимателен. Значи може да е от сензорите.

— Клиентът още ли е в магазина?

Гласът ѝ прозвуча обидено:

— Разбира се. Стоя точно до него. Какво трябва да направя?

Чух как прикри микрофона с ръка да обясни на купувача, че разговаря с компанията по поддръжка на алармената система. После се

заприказва с него и забрави, че съм на телефона.

Днес нямах нито време, нито настроение да си играем игрички.

— Сара? Сара!

— О, извинявай, Тони! Какво да направя сега?

— Вземи плика на клиента и се отдалечи от сензорите. После прекарай плика през сензорите и ми кажи какво става.

— Добре. Момент. — Чух как остави слушалката и помоли купувача за плика. Онзи възрази, което ме накара да наостря уши. Вслушах се по-внимателно, като напъгнах целия си вълчи слух.

— Това е безсмислено! — каза мъжът. — Нямам време да ви помагам да си оправяте оборудването. Дайте ми плика. Имам си друга работа за вършене.

Аха. Хрумна ми нещо.

— Сара! Вдигни слушалката!

Дочу се драцнене и после се разнесе гласът й:

— Кажи, Тони?

— Пликът у теб ли е?

— Да, ето го — гласът й заглъхна. — Извинете, господине. Ще ни отнеме само минутка. Ще получа порицание, ако не докладвам за тези грешки, щом възникнат.

— Сара? Прекара ли плика?

— Да. Този път не реагира.

— Направи ми една услуга: помоли човека отново да мине през сензорите. Но този път ти ще държиш покупките, докато преминава.

— Но...

— Просто го направи, Сара. Довери ми се. — Клиентът отказваше да мине и знаех защо.

— Тони? Не иска да премине. Не мога да го заставя. Какво да правя?

— Извикай охраната, Сара. Човекът е крадец.

— О, стига, Тони. Пликът е у мен. Видях го да си плаща.

Сю ме наблюдаваше внимателно с вдигнати вежди. Знаех, че слуша. Беше й интересно, макар и да чуваше само част от разговора.

— Купил е някои неща, но не е платил всичко. Не изпускай този плик. Ако човекът се дърпа, проследи го до колата му и запиши номера. Обзалагам се, че каквото и да е скрил в джоба си или под ризата, струва много повече от съдържанието на плика. Но най-

вероятно няма да си тръгне без онова, за което е платил. Обади ми се, след като охраната го претърси.

Затворих, без да изчакам отговор.

Вдигнах пръст към Сю да почака и дори не погледнах дисплея, когато телефонът отново иззвъня.

— Тони.

— О, господи! Тони, оказа се прав. Този тип си е зашил джобове от вътрешната страна на панталоните. Открихме няколко много скъпи батерии за мобилни телефони, луксозни дамски парфюми и няколко компактдиска. Мислиш ли, че и останалите сигнали също са означавали кражби?

— Поне няколко от тях. Но навярно системата действително се нуждае от настройка. Ще се отбия, като се върна. Дотогава накарай няколко служители да застанат до изхода и прекарай покупките на хората. Ще разбереш дали причината е в човека или в багажа. Това ще помогне, докато се видим.

— Толкова съм ти благодарна, Тони! Нищо чудно, че Керъл толкова настоява да ползваме услугите на твоята компания.

— Няма защо, Сара. Ще се видим след няколко дни.

Прекъснах разговора и установих, че Сю ме наблюдава с любопитство. Плътният, сладък мирис на антифриз изпълваше въздуха. Поне на мен така ми мирише.

— Как можа да разбереш по телефона, че клиентът краде?

Свих рамене.

— Повечето хора намират алармените системи за досадни, но всъщност добре разбират нуждата от тях. Когато отказа да даде плика, прецених, че нещо не е наред. Човек се учи да ги разпознава.

— Значи имаш охранителна фирма? С това ли си изкарваш хляба?

Захилих се.

— С това си запълвам времето. Вече знаеш с какво си изкарвам хляба.

Телефонът в ръката ми ме подсети нещо друго. Взех чантата си и направих знак на Сю да стори същото. Натиснах бутона на менюто и прегледах списъка с имена. Щом стигнах до Сал, позвъних.

— Казвай — Сал винаги отвръща на обажданията по този начин.

— Сал? Тони е. Как върви бизнесът?

— Ей, Тони! К'во става, приятел? В града ли си?

— Да. Надявам се да успеем да свършим малко работа. Пък имам и малко пари за харчене. — Това беше вярно, но същевременно е достатъчно невинно, ако някой подслушва. Сал знаеше какво искам да направя.

Бяхме стигнали до гишето за коли под наем и подадох на служителката членската си карта с необходимата информация, така че не бе необходимо да говоря с нея.

Отговорът на Сал ме разочарова.

— Съжалявам, Тони. Тече седмицата на ревизии. Не мога да ти помогна.

Мамка му!

— Някакво предложение?

— Май не. Инспекторите по хазарта са из целия град. А, почакай! Вече свършиха с „Лъки Страйк“. Можеш да се пробваш там.

Направих гримаса.

— Не бих казал, че е добър избор, Сал.

— Точно сега това е единственият ти избор, Тони. Освен ако не искаш да дойдеш пак другата седмица.

Не. Веднъж вече прецаках нещата. Ако не се погрижа навреме, щях да имам затруднения с парите. Онова скапано ченге ме дебне като орел. Няма да успея да ги превъртя през бизнеса. Без парите не мога да си позволя почивката, която исках.

Ала честно казано, никак не изгарях от нетърпение да отида в „Лъки Страйк“. Лео Скаполо може да беше от Фамилията, обаче не е приятел. Той е начело на списъка с враговете ми. Но беше необходимо.

— Добре. Както и да е, благодаря ти, Сал.

— При всички случаи се отбий, Тони. Ще ти запазя стая. Поне това мога да направя.

— Ще се възползвам. След малко сме там.

— Ясно. Имаш гост. — Той се изкиска. — Мога да отгатна пола. Смесваме работата с удоволствието, а? Ще ви настаня в хубав апартамент.

— Винаги е удоволствие да се работи с теб, Сал. — Затворих и грабнах ключовете, които чиновничката бе плъзнала по плота с усмивка.

— Къде отиваме? — попита Сю.

— Ще прекараме нощта на Южния булевард. Но после ще се наложи да се настаним за известно време в центъра. Става ли?

Сви рамене и свежият аромат на мандарини изпълни въздуха.

— Не ме интересува къде ще ходим. Само кажи и тръгваме.

Щом пристигнахме в хотела, предложих да обиколим пеша няколко казина по Булеварда, тъй като колата вече бе паркирана. Сю бе изпълнена с благоговение пред светлините навсякъде. Впечатляващи са дори през деня.

Регистрирахме се. Сал ни посрещна топло и лично занесе куфарчето ми в сейфа за през нощта. Не се безпокоях за него. Казината в Лас Вегас разполагат вероятно с най-усилената охрана в света. Ако за някой хотел се разчуе, че изчезват ценности, ще се окаже вън от играта, докато мигнеш.

Сред приглушената светлина във фойето се разнасяха тихи разговори, ала се оказах напълно неподготвен за атаката върху сетивата ми, щом прекрачихме прага на казиното.

След промяната и друг път ми се е случвало да се озова сред тълпи. Ходил съм в барове с жива музика. Но високият, писклив звън и дрънчене, които само до преди година възприемах като приятен фон, сега бяха преминали в неистова какофония и почти на мига отключваха жестоко главоболие. Освен това не бях планирал безкрайното разнообразие от емоции, които зашеметиха обонянието ми. Радост. Ярост. Печал. До една бях прекалено наситени, проникваха навсякъде, плътни като течност, изпълнила атмосферата. За миг сърцето ми бясно заби и не бях в състояние да си поема дъх. Не можех нито да мисля, нито да помръдна. Трябваше да изляза. Искях да избягам от емоционалната лудница. Сю ме наблюдаваше, изражението ѝ говореше за паника. Очите ѝ се стрелкаха напред-назад и се опитваха да открият източника на дискомфорта ми, ала не бе само един.

Постепенно се овладях и забавих биенето на сърцето ми. Стоях неподвижно и дишах дълбоко. Оставих миризмите да се носят покрай мен и не се стараех да ги определя или категоризирам. Това бе проблемът. Опитвах се да различа всяка една, но не можех. Звуците все още бяха прекалено силни. Бръкнах в джоба си и си сложих тапи в ушите. По-добре. Много по-добре. Високите тонове заглъхнаха. Врявата утихна и отново бях в състояние да мисля. Усмихнах се

неуверено на Сю, но тя продължаваше да ме дебне, както куче дебне нервния си стопанин.

Обиколихме наоколо, но не играхме кой знае колко. Главоболието още се таеше зад очите ми. Колкото повече места обикаляхме, толкова повече нервите ми се опъваха и Сю започваше да го забелязва.

— Напрегнат си — каза ми тя.

Напрегнат ли? Определението беше странно, но се съгласих с него.

— Хайде да излезем за малко на слънце. Може да помогне. Мислех да отидем да видим язовир „Хувър“ — предложих аз, щом тя най-сетне се обърна към мен.

— Ще бъде страхотно — отвърна Сю и се отправихме към гаража.

След като се озовах навън, вече можех да махна тапите. Колкото повече се отдалечавахме от средата на булеварда, толкова по-лесно ми ставаше да се отпусна. Язовирът е извън града. Отново се заговорихме за онова, което вълнуваше умовете ни. Филми, политика, религия. Тук възгледите ни бяха по-скоро сходни, но имаше няколко съществени разлики. Не можехме да постигнем съгласие за етичността и законността на фоторадара, който сега ченгетата използват, защото бяхме видели един такъв паркиран встрани от пътя при изхода на града. Обикновено спазвам ограниченията на скоростта, така че за мен не е проблем, но смятам, че невъзможността да се опълчиш на обвинителя си нарушава определени права на личността.

Сю считаше, че ограничението се осъществява само поради факта, че останалите шофьори виждат спрялата кола. За това помагат и яркоцветните светлини, които се виждат от километри разстояние.

— Значи според теб проблясващите светлини не са само за да осигурят безопасност и видимост за спрялата кола, ами същевременно правят спектакъл за останалите?

— Точно така — отвърна тя и усетих полъх на цитрусови плодове и карамфил. — Затова проблясващата синя светлина на полицейската кола сама по себе си е същата спирачка, ако не и по-добра. Хората винаги „вдигат непозволена скорост“, докато паркираната полицейска кола не ги последва. Но с фото радара не си

сигурен дали са те хванали, докато не получиш акта по пощата. И не увеличават скоростта, защото ги е страх.

Замислих се върху думите ѝ, но след малко леко поклатих глава.

— Съжалявам, ама не става. Навярно това е разумният довод, който се опитват да прокарат, но целият замисъл просто смърди на нарушаване на Конституцията по доста параграфи — обосновах се аз.

Щом разочарованието ѝ с мирис на нажежен метал стигна до мен, по лицето ми се разля усмивка. Беглият поглед потвърди предположението ми. Леко бе стиснала челюст, а ръцете ѝ бяха плътно кръстосани.

Щом забеляза усмивката ми, завъртя очи и ароматът на мандарини замени разочарованието. Разсмя се и не след дълго се присъединих към нея. Постигнахме споразумение да не се съгласим един с друг, тъй като и двете гледни точки бяха основателни. Доказа, че има ум в главата си и проявява желание да го развива, което наистина е важно за мен. Споровете, стига да не се сведат до лични нападки, са изключително забавни.

Трябваше да изчакаме няколко минути до започването на първата обиколка. И двамата се сетихме, че сме забравили да обядваме. Само бяхме закусили в самолета. Нямаше значение. След екскурзоводната беседа щяхме да се върнем в града. Правил съм обиколката няколко пъти. Беше полезна и интересна както винаги. Тя бе очарована от тунелите под язовира и ми зададе няколко наистина интелигентни въпроса за строителството му. Както вече споменах, имаше ум в главата.

Когато се върнахме на Булеварда, слънцето почти бе залязло и Сю получи възможността да се наслади на пищния спектакъл на нощта, превърната в ден. Луната се бе издигнала в топлия пустинен въздух и можех да усетя притеглянето ѝ, но все още бе като леко дразнене. И все пак на няколко пъти се хванах, че стоя неподвижно и се вирам в небето. Сю докосна ръката ми и през мен преминаха топли вибрации. Господи, пристрастявах се към това усещане.

Прекарахме нощта в обятията си. Не можех да се наситя на вкуса ѝ, на аромата на богатата почва и нова растителност, на усещането за възшебство, което протичаше през нас. Виковете, които издаваше, когато отново и отново я довеждах до върха, спираха дъха ми.

Въпреки това на следващата сутрин се събудих много рано напрегнат и раздразнителен. Бях планирал пътешествието да бъде отпускащо. Посещението при Лео щеше да ме принуди да си пазя гърба през цялото останало време.

— Добре ли си? — попита ме Сю, щом излезе от банята. Бях я обезпокоил. Уханието ѝ премина в острия, рязък мирис на тревогата.

Грабнах пътническия си несесер и отидох да си взема душ и да си измия зъбите.

— Просто трябва да се погрижа за бизнеса си. Не исках да ти развалям настроението.

Сви рамене и се усмихна.

— Тогава да извършим доставката и пак да се забавляваме.

Отвърнах на усмивката ѝ.

Беше едва шест часът сутринта, когато стигнахме центъра и спряхме на паркинга на „Лъки Страйк“. Центърът не е толкова натрапчиво бляскав като Булеварда, но въпреки това изобилства от светлини и движение. Неоновите фигури на каубоя и каубойката още са там, а старият „Юнион Плаза“ все още пази огромния балдахин от светлини.

Сериозно се замислих дали отново да не сложа тапите за уши. Ала не, Лео щеше да ги приеме като признак на слабост. За да се срещна с него, трябваше да бъда на върха на уменията си. Знаех, че вече е буден и работи. Ако изобщо може да заспи нощем, то е само за няколко часа. Нарича „лигльовци“ хората, които спят по осем часа. На мен самия шест часа сън са достатъчни, затова донякъде съм съгласен.

Поех си дълбоко дъх и се стегнах, но докато стигнем до рецепцията, главата ми отново пулсираше. Куфарчето беше закопчано с белезниците за китката ми.

Служителят беше дете. Напоследък всички приличат на деца. Само на трийсет и седем съм, а вече се чувствам стар. От самото начало не го харесах. Едва се сдържах да не изръмжа. Миришеше на кръв, смърт и още по-лошо. Не прилягаше на момчешкото му лице.

— Би ли помолил Лео да дойде на рецепцията? Трябва да говоря с него — използвах най-учтивия си тон. Захарта е по-добра от оцета.

Незабавно изпъна гръб. Като облак от него се надигна миризмата на прекипяло кафе и суха жегга. Бях го накарал да побеснее. Чувствително малко лайно.

— Генералният директор е изключително зает в момента. Не мога да го безпокоя.

Куп фъшкии — и аз го знаех. За Лео няма по-важен бизнес от парите. Не бях в настроение да слушам как някакъв сополанко ми казва дали мога да го видя, или не.

— Сю, почакай тук. Офисът му още ли е на старото място? — хвърлих поглед към хлапака, докато се отправях по коридора редом с рецепцията.

Опита се да ми прегради пътя.

— Не може да влизате тук, господине. Входът е само за служители.

Започнах да го изблъсквам встрани, когато Сю докосна ръката ми.

— Тони, моля те — каза ми тя. — Да отидем другаде. Не е кой знае какво.

С удоволствие бих се подчинил, но се извърнах към нея и притиснах пръст до устните ѝ.

— Всичко е наред. Нямам намерение да правя сцени. — Обърнах се да се огледам и погледът ми падна върху висок чернокож мъж, когото познавах. Носеше бяла риза, на която се четеше името му. Усмяхнах се. Приблжих се към него.

— Боби — казах дружелюбно аз.

Извърна се и щом очите му се съсредоточиха върху мен, черното му лице светна в усмивка, която се открояваше ослепително върху тъмната кожа. Боби е някъде от Южна Африка. Кожата му е почти синьо-черна. Миришеше на скъп одеколон. Кожа и застоял тютюнев дим — но чужд. Ала одеколонът надделяваше истинския му мирис. Ръката му се изстреля напред и аз я стиснах. Хватката му още беше мечешка, но този път можах да му отвърна равностойно.

За миг, докато се ръкувахме, очите му странно просветнаха, но искриците бързо изчезнаха. Предположих, че съм го изненадал.

— Ей, здравей, стари мошенико! — отвърна той сърдечно. — Как я караш, човече? Май тренираш здравата, а! К'ви ги вършиш напоследък?

— Все същият Тони съм си. Бива. — Опипах бялата риза. — Шеф на салон, а? Издигаме се в обществото.

Стисна устни и сви рамене.

— През повечето време усилията не си струват. Но парите са добри.

Усмивката ми се стопи.

— Трябва да видя Лео.

Усмивката на Боби също изчезна и изражението му заприлича на моето. Безстрастно, безизразно.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? — Видът му загатваше някакво притеснение, което не можех да подуша.

— По работа е. Нямам друг избор.

Извърна се и заедно се отправихме към рецепцията.

— В живота винаги има избор, Тони. Винаги. — Разбрах, че вярва в думите си.

— Задълженията често надделяват над избора, Боби. Ти го знаеш най-добре.

Спря се и се втренчи в мен. Облиза устни — кратко розово пламъче на фона на тъмната кожа. През лицето му премина облак, а в погледа му се четеше болка. С Боби имахме обща история, която включваше доста гадни неща, извършени в името на задължението. Навярно бях излъгал Сю, когато ѝ казах, че никога не съм бил използван. Кимна бързо.

Служителят замириса на изненада, щом Боби се приближи до рецепцията.

— Всичко е наред, Бен — каза той, докато вървеше по коридора. — Лео ще иска да се види с тези хора.

Служителят ми хвърли мрачен поглед. Гневът му ме удари като горещ повей. Изпратих му въздушна целувка.

Миризмата на Сю издаваше безпокойство, затова вдигнах ръката ѝ и я притиснах към устните си.

— Остави ме да водя — инструктирах я аз.

Боби се появи от врата в дъното на коридора, последван от друг мъж. Лео Скаполо е едър. По тялото му има преди всичко мускули, но около кръста му се бе натрупала сланина. Много хора го вземат за евреин заради тъмната къдрава коса. С годините от косата е останала малка част около плешиво теме. Има голям нос и малки, почти черни очи като копчета. Винаги нащрек, винаги замислени. Винаги опасни.

Долових полъх, щом приближи рецепцията. Не е изненадващо, че Лео мирише на чужда болка. Плътна, влажна миризма, която се

процежда от порите му. Мирис на лъжи, омраза и заплаха. Вони на разложение, като развалено месо. Но един нюанс ме накара да го изгледам остро. Миришеше на козина. Като моята. Прииска ми се да заръмжа. Сю долови напрежението между нас. Погледна ме нервно, пръстите ѝ затрепериха върху ръката ми.

Боби отново прокара език по горната си устна. И той изглеждаше малко напрегнат.

Усмивката върху лицето на Лео бе като маска. Не стигаше до очите му. Взираше се в мен с опасно изражение, което ме накара да си помисля, че той някак си знае кой съм, по-точно — какво съм.

— Тони, радвам се да те видя!

Да бе, определено. И аз вярвам в Дядо Коледа.

— Лео — отвърнах му със също такава лицемерна усмивка. — Как върви бизнесът?

— Бива, бива — кимна той. За кратък миг тонът му сякаш се затопли. — Как е татко ти?

Този въпрос е искрен. Те наистина се харесват.

— Добре е. Сега е пенсионер. Живее си живота във Флорида. Запълва си времето, като играе канаста и кегли.

— Винаги душа е давал за добра игра на кегли — смехът на Лео бе дълбок и сърдечен. Осъзна се толкова внезапно, сякаш някой бе натиснал копчето за пауза на видео. — С какво мога да ти бъда полезен?

Вдигнах леко куфарчето да привлече погледа му.

— Имам малко работа с теб.

Няколко дълги секунди ме гледа заплашително. Не мигнах. Погледът на Сю скачаше от мен към Лео. Нервно хапеше устни. Без да каже дума, той се извърна и пое обратно по коридора. Последвах го, но тя грабна ръката ми в паника.

— Имам някакво лошо предчувствие, Тони.

Лекичко я погалих по ръката и ѝ намигнах.

— Не се тревожи. Всичко е наред. Защо не ме изчакаш в ресторанта? Поръчай ми бира и пържола. Алангле. Ще дойда след няколко минути. Боби, би ли я завел?

Боби кимна и застана до Сю.

— Добре — отвърна колебливо тя, но тръгна след него. На няколко пъти се извърща да ме погледне.

Лео ме чакаше пред кабинета си. Приближих се. Отвори врата в дъното на коридора. Върху нея имаше табела с надпис: „Влизането забранено“. Светилището на Лео.

Влязох в стаята, огледах се за бодигардове и камери и затворих вратата зад себе си. Беше потайно гадно копеле.

Наоколо нямаше никого. Заслушах се за момент с вълчия си слух, но не дочух никакъв друг механичен шум, освен лекото съскане на климатика. Преместих крак и усетих кобурът да се притиска в глезена ми. Успокояващо.

Той мина зад дъбовото бюро с дърворезба и се разположи на директорския стол от черна кожа.

— Гледай ти, гледай ти — каза злобно, след като се настани. — Тони Носа. Сигурно разбираш, че се срещам с теб единствено от уважение към татко ти.

Бръкнах в джоба си и измъкнах ключа от белезниците.

— Да, разбирам. Това е единствената причина сега да гледам гадната ти зурла.

Всякакъв намек за учтива усмивка беше изчезнал.

— Какво искаш, Сази?

Моля? Сигурно е някаква нова дума за нещо истински противно. Лео не би се обърнал към мен по-мило.

— Идвам по работа. Става ли, или да вървя другаде?

Отключих куфарчето и го обърнах към него да види спретнатото подредените пачки банкноти.

— Колко? — попита той.

— Милион. Какъв е процентът?

Стисна устни и видях очите му да проблясват като мъниста.

— Десет на сто.

Вдигнах вежди и изпръхтах. Затворих куфарчето, докато поклащах глава.

— Сигурно се майтапиш. Заеби. Ще отида на друго място — ревизия или не, все някой в този град трябва да върши работа.

Нагласих ключалките и се приготвих да щракна белезниците около китката си. Пръстите на лявата му ръка барабаниях върху бюрото като някакъв заглушен кълвач. Най-сетне заговори:

— Добре. Пет процента. Плюс един час с гаджето ти.

Мамка му, това пък откъде дойде? Едва ли дори бе погледнал Сю.

— Я се разкарай! — Белезниците щракнаха. Изпитвах желание да се пресегна през бюрото и да разкъсам гърлото му. Но не го сторих. Трябва да благодари на татко, че му се размина.

— Никакви пазарлъци. Не искаш парите ми? Добре. Но само да заговориш приятелката ми и ще ти се наложи да дишаш през нов отвор в черепа.

Размаха ръце пред мен.

— Ооо! Колко ме е страх! — Очите му бяха студени и безжизнени.

Грешката е негова. Трябваше да се страхува.

Показах му среден пръст и пуснах ключа в джоба си. Издиша рязко и дочух бавно да брои под носа си. Тръгнах към вратата. Дръжката бе в ръката ми, когато изрече неохотното си съгласие:

— Шест процента. В този град няма да получиш по-добро предложение.

Спрях и се замислих. Да, шест процента поне се равняваха на онова, което щях да получа на друго място, а от друга страна, щеше да ми спечели точки пред татко. Господи, какво ли само не правя за семейството. Обърнах се да погледна жалката отрепка.

— Дадено. — Повторих представлението с отключване на белезниците и му подадох куфарчето. — Искam разписка.

— Нямаш ли ми доверие? — попита подигравателно той. Острата, неприятна миризма на омразата му се просмука в съзнанието ми.

— Не, защото можеш всякак да ме издъниш, преди да те докопам.

Написа ми квитанция от заведението и взе куфарчето. Каза ми на коя маса да седна и кой ще раздава картите.

Изненадах се, че изобщо не спомена как надушва козината ми така, както аз надушвах неговата. Не му го казах. Сигурно това е начинът, по който става. Бях разбрал обаче, че мога да надушвам себеподобните си. Или пък полудяхах.

Напуснах кабинета на Лео с квитанция, но без куфарче. Имах малко пари в брой да купя жетони, а скоро щяха да ми подготвят масата. Намерих Сю в ресторанта. Вдигнах вежди, щом я забелязах да

ръфа пържола, от която капеше кръв. Срещу нея в чиния имаше още една.

— Мислех, че обичаш препечени пържоли.

Погледна ме объркано.

— Така е. Защо?

Махнах към чинията ѝ. Погледна късчето върху вилицата си, сякаш го вижда за първи път. Ужас изпълни очите ѝ и с трепереща ръка постави прибора на масата.

— Това е абсурд.

Свих рамене.

— Помоли сервитьорката да я върне.

— Но аз съм яла от нея!

— Е, и? Не е тяхна работа. Ще искаш да ти я сменят.

Почти бях приключил с порцията си, когато донесоха нейната. Полагаше огромни усилия да изяде добре препеченото парче месо. Получих ясно усещане, че го предпочита алангле. Вълкът в мен по някакъв начин бе доволен, но не споменах нищо.

Слязохме долу и докато тя разглеждаше игралните автомати от по двайсет и пет цента, аз ѝ избрах машина.

Повиках я и Сю се настани там, където ѝ бях казал. Когато тръгнах, вдигна поглед към мен:

— Няма ли да останеш?

— Мисля малко да поиграя на масите. Хазартът е самотно занимание. И ти няма да си много общителна, щом машината пред теб те увлече.

— Добре — отвърна тя със свиване на раменете. — Щом казваш. Ти къде ще бъдеш?

Насочих вниманието ѝ към масата за блекджек в края на салона.

— Виждаш ли масата, където раздава червенокосата жена? Ще бъда там. Ако свършиш парите или просто ти се прииска да си тръгнеш, ела да ме вземеш.

Натиснах копчето да завъртя машината. Появи се самотна черешка и тя спечели две точки.

— О, я виж! Вече спечелих! Страхотно! — Отново натисна копчето, но не удари нищо. Докато си тръгна, тя бе потънала в играта, но бе двайсет точки вътре.

Познавах жената, която раздаваше на моята маса. Когато стигнах до нея, имаше един-единствен стол, който ме чакаше. Мардж ми се усмихна и аз отвърнах на усмивката ѝ.

— Радвам се да ви видя отново, господин Джодоне — поздрави тя тихо, докато отместваше малката табела с надпис „Запазено“ от мястото пред стола ми.

Мардж мирише хубаво. Сладко и пухкаво като одеяло, току-що извадено от сушилнята. Тя е нещо като „мамчето“ на етаж. Повъзрастна е, отколкото изглежда и мирише. Както и по-зла.

— Нова прическа?

Усмихна се и замириса топло и мъгливо.

— Колко мило от ваша страна да забележите. Ще участвате ли в това раздаване?

Кимнах.

След час вече бях десет хиляди напред и ми вървеше, но се нуждаех от почивка. Докато играех, около масата се бе насъбрала тълпа и щом се изправих и протегнах, откъм групата се раздадоха стенания.

— Ще си почина малко, Мардж. Плати ми.

Подаде ми поднос и наредих шарените, увити в хартия жетони върху него. Хвърлих поглед към мястото на Сю и я видях пред същия автомат. Стресна се, когато застанах зад гърба ѝ.

— Уплаши ме — каза ми тя с тих смях.

Погледнах дисплея. На него пишеше 407. Не беше зле. Двеста нагоре от момента, в който я оставих.

— Добре се справяш — кимнах одобрително аз.

— Сигурно не е зле — мирисът ѝ издаваше леко разочарование.

— По-рано имах повече. Щеше да е забавно, ако бяха големи пари.

Погледнах я и сбърчих чело. Не смяташе това за големи пари? После се сетих откъде идва объркването и се усмихнах.

— Сю, колко прави петстотин, умножено по две?

Погледна ме и сви рамене.

— Хиляда, защо?

— Тогава двеста по пет също прави толкова?

— Уф! — бе нейният отговор. — И какво от това?

Посочих цифрата в предната част на машината.

— Тогава предполагам, че си спечелила около хиляда долара, нали?

Изражението на лицето ѝ си струваше чакането. Не ми бе нужно да усетя миризмата ѝ, за да разбере какво мисли. Отново погледна предната част на автомата, а после — съседните.

— Това не е ли машина за пет цента?

Поклатих глава.

— За пет долара.

Пред огромната цифра в предната страна на автомата нямаше знак за долар и тя си бе мислила, че играе за центове.

— По пет долара на игра? — Пак погледна дисплея. — Олеле, господи! Спечелила съм хиляда долара! Ах!

Последвах я, когато избухна в смях. Щастieto ѝ отстъпи на удоволствието и носът ми усети повеи на цитруси. Подскочи и ме прегърна толкова силно, че почти щях да изпусна подноса в ръцете си. Вибрациите бяха още по-главозамайващи заради вълнението ѝ. Нямаше как да не се усмихна. Притежаваше толкова милиони, а подскача от радост при тази малка печалба. Стоеше и гледаше машината, без да бъде сигурна какво да прави сега.

— Искаш ли да ги осребриш? — попитах я. — Мислех да си починам малко.

Отново се обърна към автомата.

— Не знам как.

Блестящите ѝ, но смутени очи ме гледаха умолително и аз се усмихнах широко. Пресегнах се покрай нея и натиснах бутона „Пари в брой/Кредит“. Машината бясно задрънча, когато големите монети с цвят на мед шумно се изсипаха в подноса. Леко се намръщих. Главоболието се бе завърнало.

Взехме си почивка и обиколихме казиното да погледаме другите играчи. Стояхме недалеч от масите и аз шепнешком ѝ обяснявах всяка игра, за да не пречим на останалите.

— Мислиш ли пак да играеш? — попита ме тя, след като реши, че е разбрала правилата.

В известен смисъл се налагаше. Нямах желание да стоя тук дни наред, докато си „спечеля“ парите.

— Да, решил съм. Искаш ли да гледаш?

Кимна нетърпеливо и понечи да премести стол към масата, близо до която бяхме застанали. Поклатих глава и я поведох обратно към тази на Мардж. Сю се приведе към мен и прошепна:

— Защо точно тази маса?

Свих рамене.

— Там ми вървеше. Приеми, че съм суеверен.

Замисли се за миг и се усмихна. Вярваше ми.

— И двамата ли ще играете? — попита Мардж спокойно. Истинският въпрос всъщност гласеше: „И двамата ли трябва да печелите?“

Размислих за около секунда. Като цяло щеше да бъде по-добре за нас, ако и двамата печелехме, но не исках да накисвам Сю толкова дълбоко. Тя е умно момиче. Прецених, че ще разбере замисъла и защо трябва да изпера парите, но едва ли ще одобри да бъде въввлечена в процеса.

Прането на пари е необходима част от моя бизнес. Трудно се обяснява произходът на големи суми, дори и да имаш няколко действащи фирми. Капоне и Готи никога не са залавяни за убийство или рекет. Пипнаха ги за укриване на данъци. Ето защо най-чинно си плащам данъците — дори и да се наложи да наруша няколко по-маловажни закона с тази цел. Но колкото по-малко хора участват в процеса, толкова по-добре. Не знам как казината го оформят в книгите си. Не че ми пука.

Поклатих глава.

— Само аз.

Сю ме погледна разочаровано, издаде едно „уф“ и се нацупи. Може би трябваше да я включа в плана, но вече бе твърде късно.

Приближих ръката ѝ до устните си и нежно я целунах.

— Ти си ми талисман. Не искам да играя срещу теб с риск да загубя.

— Ласкател! — усмихна се тя. Носът ми долови уханието на подправки за бисквити и цитрус. Пъхна ръка под моята.

Разсякох тестето и играта започна. Сю следеше едновременно и нея, и хората наоколо. Опитваше се да ми прошепне нещо, но с това само ме разсейваше. Дори и когато печалбата е предварително уговорена, трябва да внимавам. Приближих пръст до устните си и тя

пошушна нещо. Разбрах, че ѝ се играе. След около час започна да се отегчава. Непрекъснато се въртеше на стола си и се оглеждаше.

— Може ли пак да поиграя на машините? — в гласа ѝ прозираше разочарование.

Кимнах.

— Не се отдалечавай много. Не искам по-късно да ми се налага да те издирвам. Опитай машините за бинго. Сигурен съм, че ще ти харесат.

Тя кимна радостно и се запъти към игралните автомати.

Измина още час, вдигнах поглед от играта и се протегнах. Мардж отпи глътка вода от една чаша, което бе сигнал да загубя следващото раздаване. Не може винаги да печелиш. Щяха да се усъмнят. Но вече бях напред с трийсет хилядарки. Тълпата около масата бе доста голяма. Огледах салона да проверя къде е Сю. Трябваше да е лесно забележима, защото бе облечена в яркожълто. Не я видях. Е, хубаво.

Когато загубих ръката и Мардж събра чиповете от масата, около мен се разнесе вълна на разтревожен шепот. Подскочих леко, защото тежка ръка се стовари на рамото ми. Сега пък какво?

— Трябва да поговорим, Джодоне — просъска гласът на Боби в ухото ми. — Имаш проблем.

Хвърлих поглед към Мардж, без да показвам никаква реакция на предупреждението на Боби. Изправих се с лекота.

— Търсят ме по телефона, Мардж. Пази ми мястото. — Тя кимна и вдигна пръст. Един от охраната се приближи към нея. Прошепна му нещо и той се настани на мястото ми за заблуда на тълпата. Друг сив костюм се зае да пази и неговия участък.

Отдалечих се с Боби и шепнешком го попитах:

— Какво става?

— Както вече ти казах, имаш проблем — говореше все така тихо и напрегнато.

Не можех да доловя мириса му, за да проверя дали ме лъже, или наистина е разтревожен. Изглеждаше разтревожен. Продължи да се оглежда и да надзърта в огледалата по стените, за да се увери, че никой не ни следи.

Щом стигнахме един участък в казиното, който беше нещо като частен — не че имаше много такива, — аз го спрях.

— Няма да направя и крачка, докато не ми кажеш какво става.

Скръсти ръце на гърдите си и се втрени гневно в мен.

— Името Джефри Преца да ти говори нещо?

Ох, мамка му!

— Значи си чул, а?

— Да му се не види, Тони! Всички са чували за това. Поне всички, които са от значение. Както и да е, току-що подслушах разговор. Лео ти готви капан. Обади се на Вито Преца и неколцина от момчетата му са на път да те приберат. Затова сега не печелеше достатъчно бързо. Нарочно те бавят. Трябва да се разкараш от тук.

Да. Така. Ала започнах да си задавам въпроса: кой на кого готви капан? Нямах ли да се окажа право в лапите им, ако тръгнах с Боби?

— На теб какво ти пука? — попитах го и присвих очи. Инстинктът ми подсказваше да не се доверявам на никого, когото не мога да подуша. Бях работил с Боби и преди, затова знаех, че е способен на двойна игра.

Отвърна ми раздразнено:

— Исусе, Тони. Аз съм от добрите. Все още съм ти задължен за живота си от Панама. Като махнем това, си напълно прав. Не ми пука. Със сигурност са нужни здрави топки да пречукаш хлапето точно на стъпалата на полицейския участък, но също така е адски тъпо.

Беше прав за Панама. Онази седмица тогава също бе доста зле.

— Добре, да речем, че ти вярвам. С колко време разполагам?

— С не особено много. Лео се готви да ходи на среща, за да не е тук, когато те докопат. Знам един заден вход. Но ще трябва да намериш момичето и да се размърдаш.

— Не и преди да си получи обратно парите, Боби. Имам у Лео цял куфар.

— Зарежи парите, Тони. Забрави. Ще ти ги дам, ако успея да ги взема, но точно сега трябва да си подвиеш опашката.

Забелязах, че лицето на Боби се втвърдява, докато наднича през рамото ми. Извърнах се и видях един от биячите на Вито да се насочва към масата, до която преди малко седях. Мамка му! Кога им се е обадил Лео? Как е възможно вече да са тук?

Опитвах се да преценя как да открия Сю, когато я видях да се запътва към нас. Коридорът, където бяхме застанали, не водеше никъде. Не можеше да се забележи лесно. Но проклетата вълча интуиция ми подсказа, че точно така трябва да бъде.

— Какво правиш тук? — попита стреснато Боби.

Тя сви рамене, а миризмата ѝ бе смес от най-различни нюанси.

— Не знам със сигурност. Просто изведнъж усетих, че трябва да тръгна в тази посока, затова си оправих сметките. Но ето ви и вас! Не е ли истински късмет?

Да. Късмет. Абсурден, зловещ късмет.

— Трябва да вървим. — Сграбчих я за ръката и я поведох в посоката, откъдето преди това бяхме тръгнали с Боби.

Издърпа ръката си и от кожата ѝ се понесе мирис на прокиснало мляко, типичен за неверието.

— Но ние едва дойдохме! Къде отиваме?

Хубав въпрос. Насочих вниманието си към Боби.

— Къде отиваме?

— В гаража. Да вървим! Веднага!

Последвах го, без да промълвя и дума, като влачех Сю за ръката. Стигнахме до врата в дъното на коридора и Боби използва личните си ключове да я отвори. Зад нея имаше тясно стръмно стълбище. Очевидно не беше за общо ползване.

— Какво става, Тони? Не искам да слизам там — страхът ѝ се беше възвърнал и ме удари в лицето като тухла.

Трябваше да ѝ кажа. Надявах се, че ще успее да го понесе.

— Виж сега, Сю. Горے има няколко типове, които ме търсят. Ако ме хванат — край. Налага се да бягаме, а ти трябва да ми се довериш.

Дишането ѝ се успокои и гласът ѝ бе тих. Миризмата ѝ издаваше нарастващ гняв, който карамелизираше малкото помещение.

— Полицията ли те търси?

Изпръхтах, когато Боби се втурна надолу да ни намери превозно средство.

— Де да бяха те! Не, няма да се наложи да се тревожа от полицията, ако тези момчета ме докопат. Освен това са те видели с мен. Ти също не можеш да си позволиш да останеш — втренчих се в нея продължително и твърдо. — Какво ще правиш, Сю? Колко струвам за теб?

Стисна челюст, щом решението бе взето.

— Да вървим! Но какво ще стане с нещата ни?

— Забрави ги. Ще си купим нови — обърнах се и тръгнах надолу по стълбите. Сю ме следваше по петите. Бързо я изпреварих, за да

настигна Боби и да му помогна да намери кола. Озовах се две площадки по-долу с прилична скорост. Почти бях прекосил половината гараж, когато дочух суматоха зад гърба си. Обърнах се и видях, че на една площадка по-нагоре се бе отворила врата и момчето от рецепцията бе изникнало зад Сю. Сграбчи я и се опита да притисне парцал към устата ѝ. Тя се изтръгна и замахна към него с дънковата си чанта. Удари го отстрани по лицето с тъп звук и той залитна. Хубава чанта. Понесох се към тях със свръхестествена скорост.

Той бързо сграбчи ръката ѝ и изтръгна чантата. Тя се стовари на стълбите като олово. Изпищя само веднъж, докато той я влачеше през някаква врата. Парцалът отново покриваше лицето ѝ. За миг усетих, че съзнанието ми се замъглява, и леко се препънах в стената. Какво, по дяволите?! Разклатих глава и примигнах няколко пъти, докато ключалката на вратата изщрака зад тях.

Боби едва успя да ме зърне, когато изръмжах и отново поех нагоре.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Отворих вратата, зад която бе изчезнало хлапето. Клекнах на земята и подуших. Бинго! Смърт в лятна гора. Нещо в мен превъртя. Разкъса последните валма мъгла, които помрачаваха съзнанието ми. Боби ме бе настигнал и се опитваше да ме удържи. Сграбчи ръката ми в желязна хватка. В този миг разбрах, че е като мен, като Лео, но нямах време да мисля за това. Преприях през вратата с нечовешка сила. Чух как ръкавът на копринената ми риза се отпра с влажен всмукващ звук. Оставих Боби с парцала в ръка.

Последвах следата от миризмата на Сю с вирнат нос, с потръпващи ноздри. Уханието ѝ се задържаше в мухлясалия коридор като утринна мъгла, примесена с амоняка на паниката и мириса на химикал от веществото, което хлапето бе използвало. Докато я следвах, усещах как нещо у мен се надига. Нещо опасно. Щом дочух първото ѝ стенание, удвоих скоростта и открих лъч мъждива жълта светлина да се процежда изпод вратата на третия коридор. Подуших оръжейна смазка и самоувереността на хлапето. Подуших Сю.

Беше застанал в тясна стаичка с пистолет, насочен към вратата. Държеше полуавтоматичното деветмилиметрово оръжие в удобна, привична хватка. Толкова млад и толкова самоуверен. Толкова глупав. Една-единствена гола крушка висеше от тавана на сивото бетонно помещение. Стаята бе запазила мириса на множество смъртни случаи. Прекалено много, за да ги определя. Понякога е ставало бързо, понякога — бавно и мъчително. Миризмата тегнеше във въздуха като саван и правеше помещението да изглежда малко и тясно.

Сю лежеше на пода в ъгъла, свита на кълбо, и ту идваше в съзнание, ту отново го губеше. Не бе получила цялата доза, от каквото и вещество да бе използвало хлапето и се опитваше да се отърси.

Подуших гордостта на Бен от това, че е пипнал Сю, похотта, потта, а после — ужаса му, щом ме видя да се втурвам към него. Отмести се бързо и опита да произведе изстрел, но аз скочих отгоре му, преди да натисне спусъка. Изтръгнах оръжието. Плъзна се по пода

и изчезна в сянката. Непознати мускули се свиха и усетих как го издигам от земята. Пръстите ми конвулсивно стиснаха гърлото му. Замаха към мен с юмруци и ми нанесе удар между краката, който само преди година щеше да ме повали. Сега едва го усетих.

Небрежно го вдигнах за гърлото пред себе си. Усилих натиска с ръка, докато не усетих, че еластичната кожа започва да поддава. Захапа юмрука ми, докато се опитваше да си поеме въздух. Докато го държах, проникнах в мислите му. Чух разговора му с Лео, по време на който те безстрастно решавах как да измъчват Сю, след като момчетата на Вито ме пипнат. Обсъждаха кои действия щяха да ми причинят най-голяма болка. Беше решено да умра, но не преди да науча какво са й сторили.

Това не му спечели точки. Вероятно в друг случай щях само да го нараня. Вече не. Пречупих врата му с едно-единствено яростно движение. Сю не видя какво направих, ала долових, че приема действието ми, както и някакво мрачно задоволство, което я изненада и уплаши. Съзрях светлината в очите ѝ да угасва с един последен изумен поглед. Достави ми удоволствие.

— Господи! — възкликна Боби откъм вратата.

Дишаше тежко и ме зяпаше с неподправен ужас. Държах отпуснатото тяло на Бен с една ръка. Краката му се люлееха над пода. Извърнах се и погледнах Боби. Зъбите ми бяха оголени и от мен се изтръгна зловещо ръмжене.

Стомахът ми къркорееше яростно и за пореден път се опитах да преодолеея глада. Какво, по дяволите, ставаше с мен? Луната отдавна бе залязла. Защо изпитвах непреодолимо желание да прегриза гърлото му?

Боби преглътна с усилие, но не се отдръпна. Трябва да му се отдаде дължимото.

— Какво, мамка му, си ти, Тони? Бен беше един от най-добрите, които някога съм срещал. — Очите му просветнаха в синьо.

— По-добър от мен?

Той замълча и се замисли.

— По-добър, отколкото ти беше преди. Какво е станало с теб? Плашиш ме до смърт. — Изглеждаше уплашен, но миризмата му говореше друго. Всъщност нямаше никаква миризма, което бе още по-объркващо.

Пуснах хлапето на пода и тялото му се свлече с тъп звук. Обърнах се и долових проблесналата у Боби мисъл, докато профучавах покрай него през вратата, понесъл Сю на ръце. Реших, че сигурно се страхува от гнева на Лео, когато се върне и разбере, че плановите му са рухнали независимо дали с помощта на Боби или без нея. Но не беше това. Долових нещо друго. Сила, която бе нещо ново за мен. Не се боеше от Лео. Беше някак по-извисен, доминиращ. Тъмни образи. Гняв. Боби си имаше планове, но сега трябваше да ги промени. Оттам идваше безпокойството му. Всичко се бе провалило. Заради мен.

— Трябва да ви изведе оттук — гневът в гласа на Боби се засилваше. — Преди да ни открият.

— Искам Лео, Боби.

Имах си планове за него. Повече нямаше да бягам.

Внезапно се озова пред мен. Решителността му задръсти обонянието ми. Погледът му бе твърд и студен. Стоеше точно пред лицето ми.

— Не! Това решение не е твое.

Изръмжах, но той не отстъпи. Въздъхна отчаяно.

— Виж, Тони. Знам, че трябва да си го получи. Но тук стават разни скапани неща, за които нямаш понятие. Не се набърквай в тази каша. Просто вземи момичето и бягай. Говоря сериозно. Просто си върви.

Сю идваше в съзнание. Вдигна се на четири крака и разклати глава.

— Не! Искам си парите и главата на Лео. Той възнамеряваше да нарани приятелката ми!

— Казах ти го и преди. Зарежи парите, Тони — възрази той тихо. — Ще ти ги донеса, ако мога. Но трябва да ми се довериш. Ще разчистя бъркотията, която остави, по възможно най-добрия начин. Не започвай война, която не можеш да спечелиш. Остави ние да се погрижим за Лео. Обещавам ти, че ще си плати за това. Кълна се, човече. Честна дума.

Втренчих се в него. Боби криеше нещо. После погледнах протежето на Лео, проснато под ъгъл на пода с все още отворени, изумени очи. Въздъхнах и Боби си пое дълбок, треперлив дъх.

— Изкарай ни от тук и ще бъдем квит. Но ако ти не го довършиш, ще се върна.

Той поклати рязко глава.

— Вече не ти дължа нищо, нали?

Отвърнах с кимване.

— Единственото превозно средство, което успях да намеря, е частната лимузина на Лео. Погрижих се за шофьора. Двигателят е включен. Мислех аз да ви карам, но сега ще трябва да разчистя кашата тук. Направи ми услуга и намери друга кола, преди да напуснеш града. Не искам да му давам повод да те преследва.

Отново кимнах. Сю вече можеше да се държи на краката си. Разклати глава и примигна.

— Какво стана?

— Да се махаме оттук. Ще ти обясня по пътя.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато тичах, вдигнах чантата на Сю. Майчице! Сигурно тежеше десет кила! Подадох ѝ я и тя я преметна през рамо със значително усилие, както препускахме надолу по стълбите към чакащата ни кола. Сложих си фуражката на шофьора и очилата, които лежаха върху арматурното табло. Не можех да скрия откъснатия десен ръкав на ризата си. Оставаше ми да се надявам, че охраната няма да забележи. Сю легна отзад. Щом вратата се вдигна, допрях пръст до фуражката, притиснах ръка плътно до тялото си и се усмихнах. Пазачът направи същото. Тъмните стъкла прикриваха очертанията на Сю отзад. Горкият човечец, щеше да си го получи, че ме е пропуснал!

— Колко мило от страна на Боби да ти върне куфарчето — каза Сю след няколко минути. Хвърлих изненадан поглед назад, като почти ударих някаква кола в съседното платно.

— Така ли?

Сю повдигна куфарчето и... по дяволите, ако не приличаше на моето!

— Моля те, опитай се да го отвориш! Комбинацията е двайсет и едно деветдесет и две.

Чух металическо прищракване, докато въртеше циферблата и едно по-остро, когато ключалките се отвориха.

— Всичко ли е там? — попитах.

— Май не знам какво точно означава всичко — отвърна тя.

— Вътре трябва да има около милион долара. Главно по двайсет и сто.

Откъм задната седалка се разнесе мирис на изненада и неверие.

— Не. Няма пари. Само документи и карти. — Дочух шумоленето на хартия.

Започвах да се безпокоя, че продължавам да не спазвам зелените светлини. Нямаше къде да паркирам, но и без това не можех да си го позволя. Трябваше бързо да се отърва от тази кола. Насочих се към предградията да се опитам да свия кола от паркинга пред някой

магазин. Наистина мразя да крада автомобили. Аз съм над тези неща. Пък и за втори път в продължение на месец! Лошото планиране е сериозен удар върху самолюбието ми.

— Има скица на къща и цял куп работи, предназначени за някакъв тип на име Кармине Леоне.

— Моля? — извърнах глава, но побързах да погледна напред, тъй като един клаксон изрева точно до мен. Пресегнах се назад с дясната си ръка. — Дай ми скицата.

— Не можеш да я разглеждаш, докато караш! — интонацията с миризмата на вкиснато мляко.

— Просто го направи, Сю. Може да се окаже важно.

Подаде ми я и ѝ хвърлих един поглед, докато шофирах.

Не трябваше особено да се съсредоточавам. Незабавно разпознах какво съдържа. Беше подробно разпределение на къщата на Кармине, включително и на алармената система. Бях помогнал да я инсталират. Какво, по дяволите, му ставаше на Лео? И защо тези неща бяха в моето куфарче?

Звукът на поднасящи гуми ме върнаха към автомобила. Погледнах в огледалото за обратно виждане и забелязах черен седан, който бързо се залепи зад нас. По дяволите! Нищо в този град не привлича толкова внимание, колкото черна лимузина. Предназначението им е да бъдат забелязвани. Дадох яко газ и леко потръпнах, като чух как Сю се стовари на пода от ускорението.

— Ох! — Раздвижи глава наляво-надясно и чух как ставите ѝ се наместват. Точно сега нямаше време за съчувствие.

— Прибери всичко обратно в куфарчето и го заключи! — наредих ѝ аз. — Трябва да огледам каквото има вътре. Провери отзад дали няма и други документи.

— Не може да го вземем! — гневът ѝ ошипа носа ми. Почна да ми писва от миризмата на прекипяло кафе.

Точно обаче в този момент не ми пукаше дали е ядосана, или не.

— Куфарчето е мое, Сю. Трябва да има някаква причина моето куфарче с моите отпечатъци навсякъде по него да съдържа документи, които разкриват как да се проникне в дома на моя шеф. Не ти ли се струва малко подозрително?

Очите ѝ в огледалото се разшириха и тя погледна документите в ръката си.

— Да не искаш да кажеш, че този тип Лео се опитва да те уличи в нещо?

— Така ми изглежда. Но няма да разбера в какво, докато не прегледам всичко.

Мирисът на гнева бавно се разтвори, за да отстъпи на замислено смущение. Стрелнах я с поглед в огледалото. Беше се затворила в себе си. Не я последвах. Бях прекалено зает да си пробивам път през движението. Прелетях точно когато светофарът светна червено, преди насрещното движение да е стигнало до пешеходната пътека. Успях! Черният седан заби нос, щом спирачките заковаха да избегнат сблъсъка. Направих широк завой и спрях в най-близката алея. Почти трябваше да ударя колата в отсрещната страна на улицата, за да завию. Вратите се отваряха точно колкото да можем да излезем в тясното пространство между контейнерите за смет. Извадих ключа и го извих на две. Хвърлих го на седалката. Както каза Боби, няма какво да му мисля. Лео трябва да има и друг ключ. Взех куфарчето от стиснатите пръсти на Сю и я дръпнах за ръката. С другата бе стиснала чантата си в смъртоносна хватка.

— Да вървим!

Гласът ѝ бе замислен и тя упорито държеше на своето.

— Защо Лео те мрази толкова, че да прави всичко това?

Не му беше времето сега! Съвсем наблизо изскърцаха гуми.

— Ще се размърдаш ли, ако обещаю да ти разкажа всичко по-късно?

Кимна и се впуснахме в бяг.

Озовахме се на съседната пряка в центъра на група възрастни туристи. Опитахме се да ги заобиколим, но те не искаха да бъдат карани да бързат. Опитахме се да завием и попаднахме на друга група комарджии, които се трупаха отзад. Казиното пред нас също бе претъпкано. Бяхме оставени без изход. Погледнах назад към алеята. Лимузината препречваше пътя, ключът бе безполезен и двете горили трябваше доста да се потрудят, докато стигнат до нас. Разполагахме само с няколко секунди отдых. Внезапно кихнах, защото обонянието ми бе атакувано от различните миризми в тълпата. Основният мирис бе на ананас. Бог знае защо. Отново кихнах и се опитах да пробия път през групата.

— Я по-бавно! Порадвайте се на деня! — каза ни усмихната жена с бастун и яркорозова козирка срещу слънце, върху която пишеше „Родена да залага!“, на оредяващата сребриста коса.

— Я гледай, Ленърд! — възкликна друга възрастна дама. — Дай да вземем маршрутка.

Потърсих с поглед горилите. Единият се катереше през покрива. Извърнах се, щом чух думите на старицата. Перфектно! Днес нямаше да крадем коли.

Почакахме в тълпата, докато микробусът се приближи и спря. Когато вратите се отвориха със съскане, точно отсреща забелязах, че друг микробус се готви да тръгне. Това беше! Отиваше в нужната посока. Сграбчих ръката на Сю и го посочих. Тя се обърна при шумотевницата, предизвикана от момчетата на Вито. Очите ѝ се разшириха и се стрелнахме през улицата. Микробусът тъкмо се отделяше от бордюра и се наложи да се втурна и да заудрям с куфарчето по вратата. Заклати се и спря. Вратите се отвориха. За наш късмет още не се бе включил в движението.

Сю се задъхваше, когато се качихме на стъпалата. Пресегнах се за портфейла си с надеждата да открия няколко банкноти по един долар, но тя извади абонаментна карта от чантата си. Подаде я на шофьора със замах.

Погледнах я изненадан. Тя сви рамене.

— Продавах я в магазина на казиното. Реших, че така ще ни е по-лесно да обикаляме.

Обхванах лицето ѝ с двете си ръце и запечатах целувка на устните ѝ.

— Умницата ми!

Сю грейна, докато шофьорът ѝ връщаше картата и клатеше глава при странностите ни.

Извърнах се да видя какво става, докато Сю се настаняваше на мястото до мен. Сърцето ѝ още биеше учестено и осъзнах, че мирисът на ананас се разнася от нея. Все още не мога да разгадая тази емоция. Но можеше и да е от опиата. Вгледах се в нея. Краищата на ноздрите ѝ бяха зачервени, а погледът — малко кривоглед.

— Добре ли си? Не знам какво ти е дало хлапето. Изглеждаш пораздрусана.

Обърна се към мен.

— Наред съм. Едва ли беше повече от помирисване — обясни тя.
— Малко ме боли глава, но скоро ще ми мине.

Не усетих мириса на пипер. Само на ананас.

Двамата типове най-сетне стигнаха улицата и останаха да зяпат след микробуса, докато се вливаше в движението. Единият свали бейзболната си шапка и в отчаяние я запрати към стената.

Сю забързано пъхаше абонаментната карта в чантата си.

— Какво има в тази чанта? — попитах я. — Тежи цял тон!

Погледна ме гузно. Мирисът на горещ пясък се примесваше с уханието на карамфил. Добави се нюанс на мандарина заедно с ананас. Плодова салата в пустинята. Странно.

— Нямах възможност да върна всичко. — Пресегна се към чантата си и извади шепа големи медни жетони. Сетих се, че бе ударила хлапето по главата. Засмях се — неочакван изблик, който накара хората да се озърнат.

— Ти си опасна жена, Сю — очите ми искряха от смях и гордост.

Ала доброто ми настроение не продължи дълго. Бях ядосан на себе си, че отидох в „Лъки Страйк“. Почти бях позволил да отвлекат Сю и загубих цял шибан милион. Но поне го бях заменил с куфарче с динамит. Единственото, което още не знаех, бе какво ще се взриви.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Не ни бе нужно много време да вземем кола под наем. Направихме го на името на Сю. Вероятно Лео нямаше да може да ни проследи, а в момента тя разполагаше с повече пари от мен. Не се осмелихме да се качим на самолет. Сигурно Лео вече бе изпратил свои хора на летището.

Докато стигнем покрайнините на града, Сю бе започнала да се отпуска. Колата се изпълни с озон от двама ни, щом облекчението замени прилива на адреналин. Хм! Може би ананасът означава прилив на адреналин. Трябва да проверя. По-скоро бих предположил някаква горчива миризма.

— Е, няма ли най-сетне да ми разкажеш за Лео?

— Не бях го планирал — отвърнах безизразно. Въпросът ми напомни, че още съм бесен на себе си.

Погледна ме, притеснена от категоричното ми твърдение. Леко наклони глава и се извъртя на седалката си. Предпазният колан се вряза в шията ѝ.

— Искам да разбера. Защо те ненавижда толкова, че да иска да те съсипе?

Засмях се неуверено.

— Не се опитва да ме съсипе, Сю. Опитва се да ме убие. Няма значение кой ще го направи — Кармине или момчетата на Вито. Иска ме мъртъв.

— Но защо?

— Дълга история — гласът ми прозвуча студено, изпразнен от съдържание. Взирах се в шосето пред нас.

— И пътят, който ни предстои е дълъг — отвърна тя плахо. Неуспешен опит да разведри настроението. Щом разбра, че не ѝ се удава, сви рамене. Емоции заструиха откъм нея. Вкиснато мляко, кафе, което се готви да изкипи, вряла вода и антифриз. В тона ѝ се промъкна раздразнение. Не просто гняв.

— Щом не искаш да ми кажеш — добре. Твоя работа. Но мисля, че донякъде си заслужих правото да знам.

Вярно беше. По-вярно, отколкото предполагаше. Нещата не свършваха дотук. Бях имал възможност да прегледам съдържанието на куфарчето, докато чакахме да докарат наетата кола. Не знаех откъде се бе сдобил с тях, но документите свидетелстваха за поредица планирани удари върху различни клонове от бизнеса на Кармине. Съдържаше имена и адреси, а също и снимки и схеми. В куфарчето имаше ведомости за легалния бизнес на Кармине наред със сведения за сделки, които се извършваха под масата.

Проблемът беше, че няхах ни най-малка представа какво се планира и от кого. Дали Лео не възнамеряваше да завземе властта в града ни? Или пък целта бе куфарчето да се озове у Вито, а защо не в неназования човек, с когото Лео се готвеше да се срещне? Дали не беше още по-зловещо? Дали не искаха да предоставят куфарчето на Кармине заедно с мои снимки, на които се вижда как влизам в казиното с него? Отпечатъците ми бяха навсякъде — и отвън, и вътре. Просто не знам. Ала знам едно — Лео ще иска да си го получи обратно. Трябва да го занеса на Кармине, преди това да се случи. Надявах се, че все още могат да се намерят и други отпечатъци освен моите и на Сю. Нямаше да е от особена полза, ако просто кажа на Кармине, че документите вонят на Лео.

Сю седеше с кръстосани ръце. Дразнещата обонянието миризма на гнева ѝ изпълваше колата. Въздъхнах. Бях ѝ обещал.

Ръцете ми неволно се свиваха и разпускаха на волана. Откъде да започна? Облегнах се назад, опитах да се наместя удобно. Трудна работа с оглед на обстоятелствата.

— Лео искаше майка ми.

Долових мириса на изненадата ѝ, сякаш не бе очаквала да чуе това. Не бе очаквала молбата ѝ да е от значение за мен. Самият аз бях малко ядосан, че е така.

— Много я искаше. Ключката гласи, че е стигнал дотам да я ухажда. Тя не можеше да го понася. Това съм го чувал от собствената ѝ уста.

Извърнах се. Сю следеше всяко мое движение, запечатваше всяка моя дума. Погледнах шосето зад нас.

— Дори и тогава си беше извратен. Искаше необичайни неща, но майка ми все го отрязваше. Отначало просто си подвиваше опашката и си отиваше, но с годините стана по-настойтелен.

Никога не бях виждал майка ми и Лео заедно. Винаги, когато той се появяше, тя ме отпращаше в стаята ми. Но не съм глух.

— В началото въобще не стигаше дотам да я пребие или изнасили, но вдигаше шум. На няколко пъти се наложи да го заплаши, че ще извика полиция.

Сю продължаваше да ме наблюдава напрегнато, докато карах. Действително бе заинтересувана от мотивите на Лео.

— Когато майка ми се хванала с баща ми... — продължих, но прекъснах, за да добавя едно уточнение: — Не забравяй, че по-голямата част от това, което ти разказвам, е информация от трета ръка, тъй като още не съм бил роден. — Стрелнах Сю с поглед и тя кимна. — Както и да е, майка ми казала на Лео, че вече не участва в играта. Наистина си падала по баща ми, както и той по нея. Малко по малко започнала да отпраща клиентите си и възнамерявала, щом се оженият, да стане почтена съпруга — винаги използваше този израз, когато говореше за онова време. — Почтена съпруга.

Ръцете ми на волана се стегнаха. Част от мен се радва, че никога не съм ставал свидетел на същественият моменти от историята. Друга моя част желае тогава да съм бил на сегашната си възраст, за да разбия черепа на Лео.

— Лео полудял, когато му казала, че ще се омъжи. Нарекъл баща ми с какви ли не имена, после засипал с обиди и нея. Джоузеф — така се казва баща ми — отишъл у тях точно когато Лео започнал да я налага. Наистина си вярвал, че като я пребие, тя ще промени намеренията си. Джоузеф се нахвърлил върху Лео и го отдръпнал от нея. След това го праснал в лицето. Лео заплашил и двамата. Казал им, че никога няма да стигнат до олтара — замълчах и позволих на омразата да ме залее. — Така и станало.

Пръстите ми забарабаниха по волана, докато си припомнях какво ми бе разказвал Джоко. Към края на историята вече разбирал какво се случва, бил е тийнейджър.

— Само няколко месеца по-късно Джоузеф бил убит. Ключката гласи, че Лео е имал пръст в смъртта му. Майка ми го подозираше. Поне така ми каза, когато стигнах възрастта, на която ме видя на

снимката. Но никога не успя да го докаже. — Не преставам да се питам дали някой се е опитал да ѝ помогне да го обвини в убийството. Лео е пълен задник, но разполага със значително влияние. — След смъртта на Джоузеф, когато майка ми се появяваше с мен, Лео отново започна да души наоколо. Взе да я убеждава, че щом иска да бъде майка, трябва да има мъж до себе си. Тя му каза да се разкара. Каза му, че знае кой е наредил Джоузеф да бъде убит. Каза му, че го ненавижда и предпочита да умре, преди да му позволи дори да я докосне.

Включих левия мигач, за да сменя лентата и да изпреваря кола, която се движеше бавно. Сю бе фокусирала погледа си върху мен. Знаех, че през главата ѝ преминават картини, докато ѝ разказвам.

— Според мен, ако Фамилията не бе застанала зад гърба ѝ, Лео щеше да я убие на място. Но те бяха много мили и изпълнени със съжаление към нея заради смъртта на Джоузеф. Месеци наред из цялата къща имаше цветя, изпратени от големите клечки на Фамилията.

Майка ми винаги се бе гордяла с това. Беше запазила всички картички, които ѝ бяха изпратили. Намерих ги след смъртта ѝ.

— Нямаше начин Лео да не ги забележи. Остави я на мира. Но аз непрекъснато му напомням за това, което не може да получи. Кое то никога не бе притежавал. — Засмях се — дрезгав тътен в тясната кола. Сю потръпна от резкия звук. Когато продължих, долових ръмжене в гласа си: — Но и той непрекъснато ми напомня от какво ме е лишил. Ако не беше той, щях да имам истинско семейство, а не проститутка с разбито сърце за майка и никакъв баща. Беше истински късмет, че попаднах на татко. Единствената причина да не ликвидирам Лео незабавно.

Сю замълча за момент. Усещах неудобството ѝ, подушвах загрижеността и съчувствието ѝ.

— Е, историята си я бива. Сега разбирам реакцията ти — в гласа ѝ се промъкна нотка на притеснение. — Ала това ли е всичко?

Изгледах я остро.

— Не е ли достатъчно?

— За да го намразиш, със сигурност — отвърна тя. — Но да се опитва да те убие след толкова години? Само защото майка ти е отказала да спи с него? Нещо не се връзва — очите ѝ примигнаха и полъх на смесени аромати насити въздуха.

— Хората са странни, Сю. Виж какво става в Босна и Сърбия. Бият се заради неща, случили се преди векове между отдавна умрели хора. Но не това е най-странното. Аз знам, че щом ме зърна в дома на татко — вече бях на осем — той се закле да ме види мъртъв.

Устата на Сю зейна. Моята също, когато се бе случило. Беше се разсмял на изражението ми и си бе тръгнал. Никога не бях споделял думите му с татко. Лео бе моя битка, не негова. Прекъснах за секунда да се коригирам:

— Но най-напред трябваше да ме съсипе. Това бяха думите му: „Ще те съсипя, хлапе. После ще танцувам върху гроба ти, както танцувах върху гроба на Джоузеф.“

Докато изричах думите, внезапно получих озарение. Досетих се какъв бе намисленият от него сценарий. Поклатих ядосано глава, щом картинката ми се изясни.

Момчетата на Вито щяха да ме върнат в Ню Джърси и да ме обработват няколко дни. После Лео щеше да даде куфарчето на Кармине с думите, че „го е намерил в стаята ми“. Сал щеше да се досети, че съм отишъл да се срещна с Лео. Вито щеше да ме предаде на Кармине в знак на добра воля. Кармине трябваше да свърши работата. Както вече казах, никой не можеше да му се изпречи на пътя, дори аз. Вито щеше да е доволен, Лео щеше да е доволен, и на двамата ръцете щяха да бъдат чисти. Лошият щях да бъда аз. Идеята да изтезават Сю вероятно за него бе само приятен бонус. Хитро. Хитро.

— Трудно ми е дори да си представя подобна степен на омраза — каза Сю с все още широко разтворени очи. — Предполагам, че си прав. Чувала съм за такива неща. Но никога лично не съм се сблъсквала с тях.

Изместих сцената от съзнанието си. За щастие, планът на Лео вече не струваше пукната пара. Куфарчето беше в мен. Владеех положението. Щеше да се наложи Кармине да поразчисти у тях — да открие пукнатината в организацията си. Бях убеден, че ще измисли подходящо възмездие за Лео.

Прииска ми се да мога лично да благодаря на Лео за коварния му план. Мамка му, трябва импулсивно да е стигнал до него. Няма как да е знаел, че съм решил да отида във Вегас или че ще го посети. Или пък е

знаел? Кога за последно бях проверявал хотелската стая за подслушвателни устройства?

Едър заек притича през пътя и внезапно примигнах. Рязко завих да не го ударя и успях на косъм. Дойдох на себе си и си зададох един въпрос. Ето ти теб и преход — от почти прегазения заек към чанта, пълна с жетони.

— Между другото — попитах, — защо толкова се съпротивляваше на хлапето? Щеше да те убие и тогава нямаше да ми дължиш нито цент.

Въпросът ми стъписа Сю. Зяпна ме с отворена уста и за миг челюстта ѝ се раздвижи безмълвно.

— Аз... не знам — погледът ѝ се стрелкаше във всички посоки, докато се опитваше да открие някаква логика. — А ти защо ме спаси? — Нападението е най-добрата отбрана. За щастие го очаквах.

— Заради парите. Днес загубих цял милион — гласът ми бе равнодушен. Погледнах я с вдигнати вежди. После отново се съсредоточих в пътя.

Тя се втрени в профила ми един дълъг миг. Не трепнах. Нямаше смисъл. Долавях съмненията, които се вихреха в съзнанието ѝ.

Вирна нос и се опита да изглежда надменна — пускаше ми въдица.

— Ами наех теб да го свършиш бързо и чисто. Него изобщо не го познавах. Можеше да оплеска нещата и да ме остави жива.

Добро попадение. Изсмях се. Погледнах я — от очите ѝ искреше смях. Взех бързо решение. Дадох десен мигач и спрях встрани на пътя. Гумите зацепиха и леко поднесоха по навятия гъст пясък. Пътят бе почти пуст. Не бе изненадващо заради жегата и поради факта, че бе средата на работния ден.

Разкопчах предпазния колан и се обърнах с лице към нея. Напрегнатият ми поглед внезапно я притесни.

— Не мога да оставя никого на Лео. Особено теб. За кратко време ти придоби изключителна важност за мен.

Страшно, но бе истина. Взех дланта ѝ в двете си ръце. Приливът на сила нарастваше с всяка изминала минута. Главата ми ехтеше.

— Господ знае, че не съм го планирал. Между нас съществува нещо, което не разбирам. Дълбоко, зашеметяващо, плашещо до смърт. — Усещах мислите ѝ да витаят около мен, докато докосвах ръката ѝ.

Плашещо. Ала го исках. Нуждаех се от него.

— Ще ти обеща нещо — казах ѝ аз.

Станах изключително сериозен. Защото беше сериозно. Пуснах дланта ѝ и тя я отдръпна. Не исках да се разсейвам. Спрях погледа си в нейния и заговорих на човека, скрит зад него:

— Не давам лесно обещания, но ги спазвам.

Седеше безмълвно с ръце в скута и се вслушваше в думите ми.

— Ще те пазя. И ще се опитам да те държа извън грозните неща в живота ми. Но, Сю, аз съм това, което съм. Няма да се променя заради теб. Ще те браня от опасностите и от закона, доколкото съм способен. Ала може да не се окаже достатъчно. Затова, ако искаш да си вървиш, направи го сега.

Долових как страхът се надига у нея като зноен повей. Но имаше и друго. Привързаност, нещо повече от желание, но по-малко от любов. Поклати глава. Пресегна се към ръката ми и аз ѝ позволих да я хване.

— Никога не съм срещала човек като теб, Тони. Животът ти ме плаши. Не мога да го отрека. Но ти ме правиш щастлива — усмихна се по-лъчезарно от слънцето. Дъхът на топъл, току-що изпечен хляб изпълни колата. — Дори когато изпитвах ужас в гаража, бях щастлива, защото бях с теб. Затова, ако трябва да стана част от живота ти, за да те имам, ще го направя.

Въздъгнах. Змията, стегнала стомаха ми в кълбото си, се отпусна. Бях се надявал, че ще каже точно това. Странно, не бях осъзнал, че бях чакал точно тези думи, преди да ги изрече.

Покрай нас профуча с пълна скорост камион с ремарке и въздушната вълна разлюля колата. Побутна ме леко напред към нея и аз продължих да се накланям дори след като той отмина.

Покрих устните ѝ в нежна целувка. Опрях ръка в нейната врата. През мен премина пулсираща топлина заедно с познатите пробуждания. От толкова близо усещах биенето на сърцето ѝ и долових как ритъмът се ускорява, докато не съвпадна с моя. Останахме така известно време — притиснали устни, без да помръдваме. Езиците ни подеха танц сред топлата влага. Взаимно се наслаждавахме на вкуса си. Обичах вкуса ѝ. Исках да съм до нея. Исках да потъна в уханието ѝ.

С дясната си ръка поддържах равновесие, протегната през седалката ѝ. Придвигих лявата, гола до рамото, докато спря в скута ѝ.

Притисна се към кожата на бедрата ѝ. В мястото на докосването нервите вибрираха. Леко раздвижих длан и я погалих. Реакцията ѝ на едва доловимото докосване бе толкова силна, че усетих зашеметяващо напрежение в слабините си. Не бях започнал с намерение за секс, но нямах нищо против развитието. Ароматът ѝ се промени в наситения мускус, към който бях започнал да се пристрастявам.

Плъзнах ръка нагоре под памучните шорти, след малко продължих през втория копринен слой, докато пръстите ми не достигнаха тялото ѝ. Дишането ѝ се учести и долових как сърцето ѝ пропуска удар, докато втори камион ни задмина и разлюля колата. Извих се така, че да пхна дясната си ръка зад главата ѝ и да заровя лице в меките къдрици. Мощна вълна се надигна помежду ни. Накара всяко косъмче по мен да настръхне. Копнежът ми ме подтикваше да бъда настоятелен, но го овладях и се съсредоточих върху нейното удоволствие. Върнах сребрилата магия в тялото ѝ и усетих как то цялото се напрегна, щом вълната я помете.

Устните ми се склупиха върху нейните, докато бавно я галех. Ръцете ѝ бяха заклещени между телата ни, коланът я държеше здраво в дълбоката седалка. Единствената част от нея, която можеше да се движи, бе ханшът и тя се извиваше и огъваше при докосването ми. Устните ми се движеха върху нейните в унисон с движенията на ръката ми. Езикът ми я възбуждаше. Ту бързо, ту бавно, докато вече едва се владееше.

От устата ѝ се разнесе вик на изненада, когато премина ръба. Усетих тялото ѝ да се напруга под моето, а после — да се отпуска, докато се рееше върху пухкав облак. Отдръпнах се от нея, за да видя лицето ѝ. Очите ѝ бяха в онова полузатворено положение, което се появява единствено след оргазъм. Не спеше, но и не бе съвсем будна.

След малко се разсмях неуверено, докато покривах бузите и устните ѝ с въздушни целувки.

— Встрани на някакъв път в Невада! Човек никога не може да скучае с теб!

Разсмях се.

Изобщо не отвори отново очи, преди да потъне в дълбок сън.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Отне ни почти осем часа да стигнем от Лас Вегас до моя дом. Бе дълъг ден в края на дълга седмица.

Не мога да спя в коли и затова, когато пристигнахме, бях почти мъртъв. Поканих Сю да остане при мен и да се наспи след пътуването, но тя искаше да се прибере.

Помислих дали да не се отбия в офиса или при Сара, но се отказах. Нуждаех се от почивка. Все пак направих опит да се свържа с Кармине заради куфарчето. Нямаше да се прибере, докато не стане време за играта. Казах на Марвин, че ще го видя тогава. Не бе въпрос, който може да се обсъжда със служителите.

Разменихме домашните си телефони със Сю. Предложих ѝ да обядваме на другия ден или нещо такова. Спомням си, че мънках думи от типа на „Ще се видим по-късно. Обичам те“. Все още не бях сигурен, че съм влюбен в нея, но определено я желаех. Това са различни неща.

Резкият звън на телефона ме стресна и събуди. Присвих натежалите си от сън очи към часовника отсреща. Показваше 7:10. Завесите в спалнята не бяха плътно затворени и лъч избледняваща слънчева светлина падна върху краката ми, свити под завивката. Още дори не беше нощ. Ох, да му се не види. Бях спал цели два часа.

Вдигнах слушалката на второто позвъняване. Много малко хора знаят домашния ми номер.

— Кажи?

— Тони?! — гласът на Сю бе писклив и паникьосан. — Ох, слава богу! Трябва да те видя! Веднага! Положението е много лошо. Ох, божичко! Много, много по-лошо. По дяволите! — Усетих гнева ѝ като собствен. Единственото, което ми липсваше, бе мирисът.

— Ей, ей — казах аз успокоително, вече напълно буден. — Давай по-кратко. Какво има?

— Тя е в инвалидна количка, Тони. Този път наистина е капакът на всичко. Има медицинска сестра, разни уреди и... ох, господи! Не

мога да се справя с положението!

Изритах завивките и се претърколих до седнало положение. Гласът ѝ леко се отдалечи и разбрах, че някой се е включил в разговора ни. Навярно по деривата.

— Слушай внимателно, Сю. Може ли да се срещнем на мястото, където се запознахме? — надявах се да схване намека и да дава възможно най-оскъдна информация.

Дори не забави темпото.

— Моля те, ела тук! Наистина трябва да те видя! Моля те, Тони.

Въздъгнах. След около половин час се озовах в „Мустанга“, подкарал бавно по стария павиран път. Поне бях имал време да си взема душ, но въпреки това се чувствах скапан. Май не бе най-подходящият ден да се запозная със семейството ѝ. Хайде, толкова по въпроса.

Не запомних адреса, когато ми го даде, затова проверих. 10522 Вивиън Драйв. Беше малко извън града. Най-сетне открих номера върху стълба на тухлена арка. Свих в отклонението и открих порта. За щастие, Сю се бе сетила, че има алармена система, и разполагах с кода. По навик, щом спрях, хвърлих поглед към оградата. Нуждаеше се от сериозна работа. В сегашното си състояние едва ли би могла да изпълнява предназначението си.

Спрях колата до малката кутийка и отворих капачето. Въведох четирите цифри — 4628. Отново поклатих глава. Семпла комбинация, която всеки с малко мозък в главата си можеше да елиминира.

Проблесна зелена светлина, портите от ковано желязо се разтвориха със скърцане и бавно задраха навътре. Хм! Сигурно някой проводник бе прекъснат. Или се нуждаеха от смазване.

Когато навлязох в алеята, високи дървета препречиха погледа ми на повече от няколко метра. Това не беше хубаво. Най-сетне успях да съзря къщата. Спрях и зяпнах. Напълно си го заслужаваше.

Бе разположена на височината на нисък хълм. Елегантната предна веранда, която минаваше по цялата фасада, изкусително приканваше, а бялата боя проблясваше на слънцето. Исусе Христе! Тара! Точно копие на плантацията Тара от „Отнесени от вихъра“.

Филмът е един от любимите на Линда. Обича да седи пред телевизора с кутия хартиени кърпички и голяма купа сладолед. Не мога да си обясня защо. Военните сцени са направо смехотворни.

Наистина не мога да разбера удоволствието да гледаш нещо с единствената цел да ридаеш неудържимо.

Подкарах „Мустанга“ по извитата алея и паркирах точно отпред. Една „Гео Метро“, боядисана в зеления цвят на английските състезатели, бе паркирана точно пред мен. Това трябва да е истинската кола на Сю. Подхождаше ѝ.

Сигурно ме бе чакала, защото вратата незабавно се отвори и тя се спусна към мен. Плачеше, но от ярост, не от болка или обида. Гневът ѝ ме блъсна в гърдите. Трудно си поемах дъх от силата му. Едва бях излязъл от колата и тя се втурна в обятията ми. Притиснах я за миг и бях готов да се разкихам от миризмите, които ме погълнаха. Успях да я убедя да се разходим отвън. Не исках някой да ни подслушва.

Щом се отдалечихме на достатъчно разстояние от къщата и дърветата ни скриха, аз я погледнах в лицето.

— Сега ми кажи какво става.

Подсмръкна и изтри очите си с ръка.

— Случи се отново. Този път е другата ѝ тазобедрена става.

Челото ми се сбърчи от изумление.

— Да не би пак да се е хвърлила през балкона?

Леле! Наистина бях впечатлен.

— Не, не. Лекарят казва, че е от стреса. Но не може да ходи. Какво да я правя, Тони? Не мога повече да понасям! — Беше готова да закрещи. Нищо чудно.

Чакай, чакай! Увреждане на става, породено от стрес? Не на мен тия.

— Кой е в къщата в момента?

Скръстих ръце и заех стабилна, непоклатима стойка.

Пое си дълбок, успокояващ дъх. Когато проговори, вече звучеше по-овладяно:

— Майка ми и сестрата.

— Откъде се е появила сестрата?

— Бекки. Явно няма нищо лошо Бекки да наеме сестра. — Изкипялото кафе опари ноздрите ми. — Естествено, Бекки не може да си позволи да загуби работата си. Бекки има семейство, което трябва да издържа, и съпруг, за когото да се грижи. Аз нямам никакви основания да бягам и да оставям всичко на клетото семейство на Бекки. Нямам какво толкова да правя и трябва да проявя нормалната

учтивост да бъда при нея. — Усилено се опитваше да не вярва на думите си, част от тях не отговаряха на истината. Но си вярваше.

Не коментирах излиянието ѝ.

— Кой лекар ти каза, че се дължи на стрес?

Сви рамене, но миризмата ѝ издаваше смущение.

— Лекарят на майка ми, естествено. Иначе откъде щеше да вземе инвалидната количка и останалите неща?

Така. Най-сетне мъглата се вдигаше.

— Доставка на стоки по домовете.

Позволих ѝ да асимилира информацията със зяпнала уста. Емоциите ѝ се надпреварваха коя да вземе връх, когато остана единствено изкипялото кафе. Очите ѝ се присвиха. Скръсти ръце на гърдите си.

— Проклетата малка КУЧКА! — възкликна тя яростно.

Харесвам гнева. Много по-добър е от депресията. Може да помогне на Сю да направи големия скок и да се измъкне от адската яма.

Погледнах я в очите и забелязах болката, причинена от всичките разочарования и преднамерени жестокости в живота ѝ. Дори когато бе гневна, погледът ѝ бе на преследвано животно. Но онова, което надделяваше, бе неподправена и чиста невинност. Все още не можеше да си обясни предателството и дребнавостта. Не беше покварена. Все още.

Заслужаваше нещо по-добро от това.

Колкото и да ми се искаше да премахна болката ѝ, осъзнавах, че не съм готов да се окажа в разгара на семейна война. Сега, когато първоначалната криза бе преодоляна, можех да опитам пътя на убеждението.

— Виж, Сю, няма да има никаква полза да ѝ се опълчваш. Просто ще го отрече. Да направим нещо смислено и да ти помогнем да се поуспокоиш.

Вирна въпросително глава. Поведох я обратно към колата и извадих метален клипборд.

— Засега съм твой консултант по сигурността. Има неща, за които трябва да се погрижим. Не мога да стоя тук денонощно. Не след дълго хората ще разберат, че сме свързани.

Челюстта ми се напрегна при миризмата на зараждащия се страх. Беше направила своя избор, но случката в гаража я бе разтърсила по-силно, отколкото искаше да покаже. Опитах се да не обръщам внимание на това.

— Нека бъдем добри с честните хора и да вгорчим живота на останалите, става ли?

Очите ѝ се разшириха. В тях се четеше паника.

— Виж какво — казах бързо с хладен плам. — Понякога опасността те намира. Гадно е. Но няма причини да живееш в страх, ако оправим някои неща. — Пресегнах се и докоснах лицето ѝ с опакото на ръката си. — Ще те пазя. Обещах съм ти.

Втренчи се в очите ми и разбрах, че ми вярва. Надявах се, че ще съумея да спазя обещанието си. Кимна, решимостта ѝ нарастваше при допира ми.

— Какво трябва да направим?

Първото, което направихме, бе да сменим кода на входната врата. Сю си призна, че никога не е бил сменян, откакто се бе преместила тук. Бог знае колко хора знаеха комбинацията. Избрах необичайно число. Най-добре е да се прави произволно, без модел. После обходихме периметъра на тухлената стена, която ограждаше „плантацията“. Бодливата тел беше стара и провиснала. Трябва да се смени. После посочих няколко дървета, които се извисяваха над нас. Сю се влачеше зад мен, докато си водех бележки, и кимаше някак безсмислено. Разбихах, че по-голямата част от думите ми не стигат до нея, но целта бе да отвлека мислите ѝ от майка ѝ.

— Дърветата трябва да бъдат подкастрирани. Човек със стълба може да се протегне, да се хване за клоните и да прехвърли стената.

Обиколихме имота. Беше очевидно, че се бе старала да възвърне предишния му блясък. Тревата бе окосена и напоена. Натрупваните с години купчини листа и борови иглички бяха изчистени и бе настлана нова почва. Гордееше се със свършената работа. Можех да го подуша. Посочи стаята си на втория етаж. Прозорецът бе ограден от облак пъстри пълзящи рози. Трябва добре да ги огледам отвътре.

Следващото, което ми показа, бе плувният басейн. Беше права за гъските. Навсякъде се виждаха курешки. Големите птици не обърнаха никакво внимание на Сю, но щом аз се приближих, нервно се защураха наоколо. Опитах се да ускоря процеса и изляях като куче. Но

не се получи, както го мислех. Искаше ми се само да е смешно, ала звукът изскочи дълбоко от гърдите ми. Нисък, заплашителен, съвсем като от вълк. Странно. Той премина в злобно ръмжене и усетих как зъбите ми се оголват. Сю ме погледна леко разтревожено, щом гъските внезапно се издигнаха във въздуха, обзети от паника.

Пронизително крякане съпроводи полета им и не след дълго територията бе свободна от нежелани посетители. Част от мен искаше да ги последва. Да ги преследва, докато ловът успее. За мой късмет луната отдавна бе преминала пълната фаза и успях да се овладеея.

Трябва да съм изглеждал толкова стреснат, колкото и Сю. Гласът ѝ издаваше изумление:

— Почувствах го! Как живееш с такива усещания?

Почувствала го е? Опитах се да се отърся, свих рамене.

— Свикнал съм. За щастие, не обичам гъски. Много са мазни.

За миг очите ѝ се разшириха. Усмихнах се. Щом разбра, че я поднасям, също се разсмя.

Поколеба се, когато пристъпихме на широката предна веранда.

— Какво има? — попитах я.

— Малко ми е нервно. Представих ти майка ми в такъв вид, та ме е страх, че щом се запознаеш с нея, ще откажеш да живееш тук.

— Не съм казвал със сигурност, че ще го направя, не помниш ли? Но какво имаш предвид?

Сви рамене, докато търсеше думите:

— Толкова много хора ѝ вярват. Понякога се боя, че може аз да съм побърканата и че ще повярваш на нея, не на мен. Или пък ще разбереш точно какво представлява и няма да искаш да останеш, щом тя е тук. — Погледна ме нервно и сведе глава. Пак бе притеснена.

Пресегнах се, поставих пръст под брадичката ѝ и вдигнах лицето ѝ.

— Цял живот съм се учил да преценявам хората. Умението е необходимо в професията ми.

Понечи да каже нещо, но аз притиснах пръст към устните ѝ.

— Обещавам ти, че няма да те съдя според мнението ми за нея. Става ли?

Придобих стъписано изражение.

— Винаги, когато реша, че съм те разбрала, отново ме изненадваш. Имаш такива непоклатими схващания, затова ми е трудно

да повярвам, че би могъл да кротуваш и да си мълчиш, ако нещо не ти харесва.

Мрачна усмивка озари лицето ми.

— Честно казано, ако съвсем не ми хареса, навярно ще се опитам да я уплаша.

Сю се разтревожи. Трескаво сграбчи ръката ми.

— Не, от това няма да има полза. Ако я уплашиш, ще извика полиция. Правила го е и преди. Не искам да рискуваш.

Освободих се от здравата ѝ хватка с усмивка.

— Знам, Сю. Всичко е наред. Шегувам се. Никакви тактики за сплашване. Обикновено предизвикват обратна реакция. Не, ще я убия с учтивост. Специалист съм в това.

— Веднага ще го разбере — направи гримаса тя.

— Няма значение — засмях се аз. — Тя може единствено да подозира. Ще бъде мил, грижовен и извънредно покровителствен.

— А пък аз ще се опитвам да не се издавам. — Сю ме дари с несигурна усмивка и се обърна към вратата. Спрях я, като докоснах ръката ѝ. После я притеглих обратно и я поведох до паркираните коли.

Заставих се да придобия сериозно изражение. Бях срещал хора като майката на Сю и преди.

— Трябва да знаеш, че ще се опита да постави клин помежду ни. Ще отправи безумни обвинения. Без да знае нищичко за мен, освен онова, което е написано на визитката ми, ще каже, че те поставям в опасност или че се стремя единствено към парите ти. Ще каже какво ли не, за да те накара да се уплашиш от мен. Нещо от това дори може да се окаже истина. Би ли могла да понесеш подобно напрежение? Ако не можеш, по-добре изобищо да не започваме. Положението само ще се влоши, ако се нанесе.

— Ако? — гласът ѝ се извиси с няколко тона по-високо. Мирисът ѝ бе смесица от обилна роса и резлив полъх.

Въздъгнах.

— Трябва да ти кажа нещо, Сю. Имам си къща и я харесвам. Може би ще е по-добре да се виждаме навън и да не живеем на едно и също място. Ще преценим. Особено ако не можеш да се справиш с натиска.

Слушаше ме, но докато говорех, стисна челюст. Нагорещеният метал на решимостта едва не ме накара да се усмихна. Бе взела

решение и щеше да се придържа към него.

— Не. Аз го искам. Ако не се справя, тогава ще решим друго.

Усмихнах ѝ се. Щеше да опита, но не бях сигурен, че ще успее.

— Тогава хайде да влизаме и да поздравим лъва. Но ме остави аз да говоря.

Тя кимна.

— Да започнем с това, че съм „консултант по сигурността“, а не твой любовник. Ще обиколим къщата и ще ти кажа какво трябва да се направи. Няма да споменаваме мониторите на глас, но ще им хвърля един поглед, докато вървим. После ще отидем в моя офис да подпишем документите.

— И вместо там къде ще отидем? — попита тя с многозначителна усмивка.

Изглеждах я сериозно и вдигнах вежди.

— В моя офис да подпишем документите. За да мога да започна с ремонта.

— Сериозно ли? Искам да кажа... мислех...

Разбрах смущението ѝ. Бръкнах в задния джоб и извадих кутията с визитките. Невинаги я нося у себе си, но я бях грабнал за днешното посещение. Отворих я и ѝ подадох бяла визитна картичка с черен надпис и засукано лого.

Взе визитката и я прочете на глас: „Специални услуги. Консултации по сигурността. Антъни Джодоне, президент“.

— Притежаваш истинска корпорация?

Засмях се.

— Естествено. Наистина имам охранителна фирма. Наел съм апартамент за офис в центъра. Повечето ми клиенти са от Фамилията, но няколко са си съвсем законни. Така имам възможност да се занимавам с нещо през работния ден. Освен това е полезно да разполагам с местенца из града, когато се стъмни, за другата ми работа. Навсякъде, където инсталирам нещо, има задна врата, вградена за моя употреба.

— Щом имаш офис, защо се срещнахме в онзи ужасен бар? — Киселият мирис на нейната неприязън се понесе от вятъра.

— Ще предам на Джоко думите ти — обидата в гласа ми не бе съвсем престорена. Лицето ми красноречиво го показваше. Непрекъснато забравя, че тези хора са ми приятели.

Изчерви се и започна да тъпче на място. Притеснение и срам замениха отвращението.

— Ей, само се пошегувах.

Ала по безизразния ми тон разбра, че аз не се шегувам, и се отдръпна.

— Срецам се с клиентите си в бара, за да ги поставя в неравностойно положение. Изнервям ги. Върши работа, нали?

Енергично кимна няколко пъти.

— Офисът ми е в един блок в центъра. Плащам наем на собственика. Нае компанията ми да инсталира и поддържа охранителната система в сградата. Така че, ако имаш нужда от мен за други услуги и се споразумеем за условията, сделката ще бъде чиста и ясна.

Обикновено не работя пряко с клиенти заради възможността „да са ни виждали заедно“. Но този случай си имаше покритие. *Божичко, лейтенант, ами тя беше богата клиентка, която си плащаше сметките. Защо ще искам да умира?*

В този миг очите ѝ леко се разшириха.

— А, това ли било — извърна поглед от мен.

В тона ми се промъкна острота.

— Да не би да си размислила?

— Ами всъщност... Искам да кажа... — вдигна очи към мен и изражението ѝ придоби топлота. В погледа ѝ, наред със страха, се четеше още нещо. По-дълбоко чувство. — Мисля, че започвам да се влюбвам в теб, Тони.

Разпознах миризмата, но не можах да я възприема като това, което носят ми подсказваше. Гледаше ме с надеждата, че някак ще реагирам. Така и направих, но вероятно не по начина, който бе очаквала. Поклатих глава.

— Моля те, недей. Това, което чувстваш, не е любов, а страст. Или е свързано с кризата. Силно е, но не е трайно. Не е достатъчно за всеки ден от живота. Не е възможно вече да сме влюбени. Още не.

Леденият възел на страха в стомаха обаче ме накара да осъзная, че нещата може и да са стигнали твърде далеч. Мамка му!

— Виж какво — поставих ръце на раменете ѝ, като нарочно я държах на една ръка разстояние. — Дори и да има нещо, преднамерено

се държа на дистанция. Няма да съм в състояние да дръпна спусъка, ако позволя да отидем твърде далеч.

Погледът ѝ натежа от мъка и леко смекчих тона си.

— Когато за първи път бяхме заедно, реших, че ако искаш да се отървеш от живот, който е достатъчно тежък, за да те накара да наемеш някой като мен, ще бъде неправилно да ти откажа. Иначе бих те използвал. Като всички останали. Да бъда с теб, защото аз искам нещо. Разбираш ли?

Кимна.

— Но какво ще стане, ако настъпи момент, когато реша, че искам да живея?

Почувствах прилив на надежда и незабавно го смазах като досадно насекомо.

— Не изпреварваме ли малко нещата? — нарочно вложих нотка на черен хумор в гласа си. — Още не си ми платила, а пък аз не съм се съгласил да свърша работата.

Усмихна се неуверено. Отвърнах на усмивката ѝ, но следващите ми думи бяха сериозни:

— Дай да позабавим темпото и да видим, става ли? Може да решиш, че изобщо не ти харесвам чак толкова.

Постави ръката си върху моята, която лежеше на рамото ѝ.

— Няма да променя решението си. Готов ли си да влезем?

Наблюдавах я, докато се приготвяше да посрещне ситуацията. Над главата ни се разнесе бръмчене. Вдигнах поглед и видях, че са се включили старите живачни лампи, осеяли двора. Леко сбърчих чело. Повдигнах брадичката ѝ и бавно завъртях лицето ѝ в двете посоки на безличната бяла светлина. Тя ме погледна озадачено и долових мириса на смущението ѝ.

— Какво правиш? — попита ме, щом пуснах брадичката ѝ.

Въздъхнах и поклатих глава.

— Няма да стане тази вечер, Сю. Сега си отивам право вкъщи.

— Какво! Искам да кажа...

— Под очите ти има тъмни кръгове и кожата ти увисва. И двамата не сме спали достатъчно в продължение на дни. — Аз не бях спал както трябва почти седмица. — Ако сега влезем и подхванем нещата, ще са ни нужни часове. Ставам раздразнителен, когато дълго

време съм бил лишен от сън, затова ще се прибера, а ти също трябва да поспиш.

— Ами майка ми? Не мога да се прибера сама, Тони. Просто не мога.

— Разбира се, че можеш. Влизаш, не ѝ обръщаш внимание, качваш се горе и си лягаш.

— Но тя ще ме последва и ще крещи. Няма да мога да мигна.

Усмигнах се мрачно.

— Този път майка ти се е въоръжила с двуостър меч, Сю. Реже и в двете посоки. Ако те последва до стаята ти, ще трябва да стане от инвалидната количка, нали? В такъв случай сестрата ще те подкрепи пред семейството ти. Ако си остане в нея, значи не е в състояние да мръдне от долния етаж и ти ще можеш да спиш. Разбираш ли?

От нея се разнесе букет миризми, а погледът ѝ придоби стреснато изражение в разширяващия се кръг светлина.

— Но аз не знам дали Бекки е платила на сестрата за през нощта.

— Вече минава пет. Ако сестрата още е там, напълно съм сигурен, че възнамерява да остане. Била е тук снощи, така че навярно има стая за нея.

— Но ще продължавам да чувам майка ми. Холът еhti из цялата къща.

— Какво? Да не би да нямаш уредба в стаята си? — завъртях очи. — Моля ти се.

Претършувах предния си джоб и извадих малко пластмасово пакетче с оранжеви тапи.

— Ако ще те накара да се почувстваш по-добре, сложи си тапи в ушите.

Разгледа тапите с удоволствие и ги стисна през калъфчето. Гледаше ги как възстановяват предишната си форма и пак ги стисна. Извадих ги и ѝ показах как да ги свие и постави в ушите си. Накарах я леко да ги натисне, докато паснат плътно. Едното ухо отне повече време, докато нагласим тапата да прилегне плътно. Щом ги свали и ги пхна в джоба си, продължих:

— Тапите не изолират звука напълно. Само го заглушават. Все още ще си в състояние да чуваш отдалеч високи звуци, но не достатъчно силни, за да те държат будна.

Внезапно се приведе напред и силно ме целуна по устните. Горещата вълна на желанието премина през мен. Неочаквано тялото ми бе твърдо и готово като първия път, когато я докоснах. Исках повече и жадно се пресегнах към нея. Ала разумът ми надделя. Свих юмруци, за да не я грабна в обятията си. Не. Няма да започвам отново. Заставих ръцете си да се протегнат към раменете ѝ и леко да я отблъснат.

— Иди се наспи, Сю. Първата ми работа утре сутринта е да дойда при теб, но тогава и двамата ще се чувстваме по-добре.

Отстъпи и кимна. Изпитваше прекалено много чувства и обонянието ми не съумя да ги определи. Можех само да предполагам.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Къде е? Вече трябваше да е тук.

Отворих бавно очи и примигнах няколко пъти. Думите, които прозвучаха в съзнанието ми, не бяха сън. Усещах натиска на напрежението и тревогата, но отдалеч. Хвърлих поглед към часовника и изругах. Вече бе 9 сутринта! По дяволите! Последният път, когато бях спал непробудно дванайсет часа, бе... ами последният път, след като бях бодърствал в продължение на седмица.

Сложих любимото си кафе да се свари. Френч Маркет, прясно смляна ароматна смес. Най-добре върви с ирландска сметана. Уханието му се промъкна сред парата от душа. Опитвах се да освободя главата си от тревогата. Прекрасно разбирах, че това, което чувствам, е отчаянието на Сю. Не разбирах защо става така, но се получава — когато я докосвах, прониквах в мислите ѝ. Може би прекарвах прекалено много време с нея.

Включих компютъра да си проверя пощата и се заех да събирам тенджерите и тиганите, разхвърлени из дневната и спалнята. Снощи бях прекалено изтощен и се опасявах, че няма да чуя алармата, ако някой влезе. Затова приложих едно не толкова високотехнологично решение — натрупах по три метални тигана под всеки от прозорците и загасих осветлението. Който и да успееше да се справи с алармената система, щеше да вдигне оглушителен шум. Достатъчен да събуди и мъртвите.

Отпихах от огромната чаша с кафе от Ява и се наслаждавах на аромата. Вкусът никога не е хубав след ментова паста за зъби, затова засега се радвах само на уханието, докато седях на бюрото си. Софтуерът ме уведоми, че качва 32 съобщения. Отиде ми сутринта! Противно на вътрешния си глас, реших да проверя гласовата поща. Да видим — след работата в Атлантик Сити, промяната през пълнолунието и пътуването до Вегас бях липсвал девет дни. Грабнах химикалка и бележник и се залових за работа.

След като три пъти преправях съобщението до един клиент, защото ми звучеше арогантно и снисходително, ми стана зле от отчаянието на Сю, което ме притискаше. Вдигнах слушалката и набрах номера, който вече бях научил наизуст.

— Ало? — гласът на Сю звучеше по същия начин, както в главата ми. Единственото, което липсваше, бе миризмата на нажежен метал, излъчвана от разочарованието ѝ.

— Хайде, успокой се! — изръмжах. — Имам да свърша малко работа тук. Почети някоя книга или си вземи гореща вана. Ще дойда, след като се погрижа за бизнеса си!

В съзнанието си усетих, че се стряска, а после притеснението ѝ ме заля. Затворих, без да дочакам отговора ѝ.

Сигурно бях прекалено рязък, но си имах свой живот, по дяволите! Не можех да стоя по цял ден и да ѝ държа ръката.

След като прослушах цялата гласова поща — бях надценил броя, съобщенията бяха само двацет и седем, — направих списък на клиентите, които се налагаше да посетя. Но първо трябваше да сваля остатъка от напрежение в раменете си.

Набързо се преоблякох в шорти, тениска и маратонки. Отново включих алармената система, макар че нямаше да отсъствам дълго. Атлантик Сити и Вегас продължаваха да преобладават в мислите ми. Параноята ме държи жив.

На излизане проверих пощенската си кутия. Не бе изненадващо, че вътре нямаше нищо, освен жълта картичка, която ме уведомяваше, че трябва да отида до пощата да си прибера писмата. Бяха се натрупали от доста време.

— Господин Джодоне! — долетя до мен глас от отсрещната страна на улицата, докато се връщах към верандата да оставя картичката. — Тони?!

Обърнах се и видях Мери Стики, отдавнашната ми съседка. Не ме харесва особено, но ме търпи, защото не вдигам шум и кося тревата по моравата. Държеше кутия.

— Да, Мери? — попитах любезно. Отчаянието, което все още усещах, ме затрудняваше да бъда учтив. Мери винаги мирише на „Доктор Пепър“. Не съм сигурен дали това е основната ѝ миризма, но тъй като все си вре носа в работите на хората, навярно трябва да е на

антифриз. Любопитството не е черта, която ми допада в хората. Но ме държи нащрек, така че е полезно.

— Човекът от ЮПиЕс идва вчера. Отбива се няколко пъти и попита дали може да остави пакета при мен. Естествено, разреших му.

— Естествено, че си му разрешила — в думите ми прозвуча лек сарказъм.

Проклетата досадница! Все пак си наложих да се усмихна, защото тя се стресна и замириса на неодобрение. Подаде ми пакета, без да продума повече. Погледнах адреса и познах какво има вътре. За щастие, компанията не се рекламира върху кутиите за доставка и пакетът си беше цял, така че тя не можеше да знае какво съдържа. Но другото, което Мери не знаеше, бе, че направи деня ми щастлив.

— Страхотно! — възкликнах слънчево аз. — Отдавна го чаках.

— Толкова е тежко — отбеляза тя и мощният полъх на антифриз, причинен от любопитството ѝ, замъгли оцета на предишното ѝ неодобрение. — Пък и формата е странна.

Тясната кутия бе дълга около петдесет сантиметра. Да. Напълно достатъчно за опаковъчния материал около предмета.

Пренебрегнах намека за въпрос.

— Благодаря, Мери.

Обърнах се и се запътих към къщата си. С тъгълчето на окото си видях как тъпче на място и неохотно се отправя към дома си.

На верандата забелязах това, което вчера бях пропуснал поради изтощението си — три залепени съобщения, всичките от ЮПиЕс, че са се опитали да доставят пратката по различно време и сега тя ме чака в офиса им. Предполагам, че след като не съм се появил там, са опитали още веднъж. Набрах кода, за да изключа алармата, и поставих съобщенията и кутията на кухненската маса до бележника с клиенти за посещение.

Изключих кафе-машината, отново настроих алармената система и се отправих да потичам. Устоях на порива да отворя кутията. Знаех какво има вътре и щях да се порадвам на новата играчка по-късно. Първо ще трябва да се оправя с бизнеса си и Сю.

Бяха изминали часове, когато най-сетне се появих пред дома ѝ.

— Какво те забави толкова? — запита тя.

Поклатих изнурено глава.

— Няма да повярваш какъв ден изживях. Господи, понякога хората са пълни идиоти!

Дори дългото бягане и коремните преси, които направих в спортната зала у дома, не ме бяха подготвили. Обикновено тичането караше вълка да стои настрана и можех да се държа професионално и любезно. Днес бе жива мъка.

Мирисът на Сю бе започнал като притеснение, примесено с разочарование. Държеше се на дистанция, когато дойдох, и можах да усетя, че отчасти ми бе сърдита за закъснението. Сърдеше се и на себе си за нуждата да бъде близо до нея. Но усещането бавно преминаваше в любопитство. Щом се озовахме на сянка, свалих огледалните слънчеви очила. Седнах до нея на богато украсена пейка от ковано желязо и ги пъхнах в джоба на сивата ми спортна риза.

— Какво е станало? Пак ли Сара?

Леко махнах с ръка.

— Да, но имаше и други.

— Успя ли да поправиш сензорите в магазина й?

Сю проявяваше истинско любопитство. Можех да го усетя и подуша. Добре де, защо да не изпусна малко пара.

— Нищо им няма на сензорите, Сю. Не и в този магазин. Винаги е грешка на някой служител или истинска кражба. Но аз трябва отново и отново да им демонстрирам как се нулират магнитните ленти. Проверяващите служители не са прочели писмото, в което се обяснява, че книгите с твърди корици имат сензори в средата, близо до гръбчето. Те проверяват само баркода, но не прекарват устройството през демагнетизатора. Всяка книга е издала сигнал при излизане от магазина. Но това е лесната част. Трябваше да прекарам там само половин час.

След което бях решил, че универсалният магазин „Хъмфрис“ ще получи значително увеличение на годишната си такса за поддръжка. Прецених, че ако утроя хонорара, може би ще се заемат сериозно с бизнеса си или поне ще назначат някой с капчица мозък в главата да управлява. Бях получил повече от двайсет заявки за ремонт само за три месеца. Абсурд.

— Разбрал си проблема и си направил демонстрацията толкова бързо? — Миризмата на карамфил, предизвикана от гордостта й, се примеси с изненада.

— Не трябва да си неврохирург, за да се сетиш. Единственото, което трябваше да направя, бе да наблюдавам служителите няколко минути. Написах паметната бележка. Беше очевидно, че не са я чели.

— Сигурно си получил доста обаждания за работа, след като те нямаше толкова време — опитваше се да ми предложи правото на съмнение.

Свих рамене и поклатих глава.

— Всъщност не чак толкова. Повечето от обажданията са свързани със заплащане на сметки. Счетоводителите ми винаги се оплакват, докато не ги опиша точка по точка.

Не исках да се оправдавам, обвинявайки клиентите си. Искях да си докажа, че мога да продължа обичайния си живот въпреки съществуването ѝ. Но независимо от желанието ми да си го призная или не, през целия ден трябваше да водя борба със себе си — да не отида при нея и да се хвърля в обятията ѝ. Наистина ме дразнеше това, че положението бе станало трудно.

— Винаги ли искаш такса, когато посещаваш клиенти?

Разсмях се.

— Само когато се окажат пълни идиоти. За мой късмет това се случва доста често. Годишната такса покрива проверка на оборудването на всеки три месеца и рутинна поддръжка. Ако е по вина на служителите, се заплаща отделно. — Усетих, че не ме разбира. По-лесно щеше да стане, ако ѝ дадох пример. — Да вземем лекарския кабинет, където бях. Точно след заминаването ми за Източния бряг — преди да се запозная с теб, — човекът, излязъл последен от кабинета, забравил да заключи входната врата, но настроил алармената система. Вятърът блъснал вратата и алармата се задействала. — Стрелнах я с поглед и видях, че бях приковал вниманието ѝ, затова продължих: — Охранителната компания, която осъществява наблюдението, извикала полицията. Направили проверка и не открили нищо нередно.

Облегнах се и протегнах крака. Извих гръб над облегалката на пейката и дочух няколко задоволителни изпуквания, докато гръбнакът ми се наместваше.

— Но защо са извикали теб? — запита тя.

— Хвана ме. Охранителната компания изключила системата дистанционно след фалшивата тревога. При повечето системи всички лампички примигват след пренастройването, докато не се въведе три-

или четирицифрен код. Всичко това е обяснено в брошура, която давам на клиентите си, когато им инсталирам системата. Дори съм написал името и телефонния номер на началника на охранителната компания. Всяко лице, което има ключ от сградата, я притежава. Но те изобщо хвърлят ли поглед върху инструкциите?

— Не го ли правят?

Поклатих глава с покровителствено изражение.

— Дори не се и опитват. И така, мен ме няма, да кажем, девет дни. През цялото това време системата е била изключена. Но си просветва празнично на стената. Извадили са дяволски късмет, че никой не е влязъл да опразни помещенията.

Поклатих глава, като се сетих за гнева на двамата лекари, собственици на сградата, щом разбраха. Естествено, те никога не си тръгват последни, затова не знаели за алармата, докато не им връчих фактурата. Няколко от момичетата на рецепцията изпаднаха в ужас, че може да ги изхвърлят. Миризмата на страха им ме накара да почувствам такъв ненаситен глад, че изгълтах троен бургер, докато отивах към следващото място.

— И както винаги, има служители, които забравят кода и не могат да влязат в сградата или пък не могат да го запомнят и го записват на лист, а после го губят. В резултат на което аз трябва да включа лаптопа и да им създам нов код в главния компютър. Обичайната работа. Просто е уморително и досадно.

По време на тирадата ми забелязах как в един момент Сю потрепна и се сетих за какво бях дошъл.

— Между другото, за какво беше паниката тази сутрин?

Сега изглеждаш добре, но по-рано беше истински разтревожена.

Погледна ме и сухата гореща миризма, която говореше за смущение и срам, се надигна от нея.

— Май съм от твоите идиоти. Забравих кода за портала и днес никой не можа да влезе или излезе навън.

Зяпнах я с отворена уста. Стиснах челюсти и се опитах да измисля нещо, което нямаше да бъде прието като обида.

— Но нали го записа? Поиска ми лист и после го пхна в джоба. Не може да е изчезнал безследно.

— Записала ли съм го? — Тревожното изражение се заменяше от гняв. Замисли се за момент. — Прав си! Така е.

От нея започна да се излъчва миризма на прекипяло кафе и прах, насити се и изпълни въздуха.

— Значи сигурно съм го загубила. Направо не вярвам, че мога да съм толкова глупава.

Протегнах ръка към нейната да я утеша. Плъзнах я нагоре към шията ѝ и нежно разтрих мускулите.

— Хей, не бъди толкова строга към себе си, Сю. Беше изтощена. Затова снощи и двамата си легнахме рано. Не е голяма работа. Наистина. Какво прави цял ден?

Настроението ѝ започна да се разведрява, докато продължавах да я масажирам. Отпусна се.

— Всъщност не беше никак лош ден. Изчистих целия горен етаж! После почетох и взех дълга гореща вана за пръв път от месеци насам.

За момент забравих масажа.

— Нямате икономка? Сама чистиш къщата?

Вече ми бе обяснила защо за нея ваните са невъзможни. Винаги, когато правеше опит, майка ѝ досаждаше, искаше разни неща и въобще я дразнеше.

Този път покровителственият поглед бе предназначен за мен.

— Не, разбира се. Имам жена, която идва веднъж седмично — днес. Но не успява да се справя с децата. За щастие, днес нямаше никакъв начин да влязат.

— Децата? — Досега не се бях сетил да попитам, но в една дълготрайна връзка това можеше да се окаже от значение. Не че ги мразя всъщност.

Разгада интонацията ми и поклати глава.

— Не, не са мои. На Бекки са. Честно казано, след като съм с тях от два месеца, може никога да не поискам деца.

— Значи ги гледаш всеки ден? — Това би обяснило защо се чувстваше толкова съсипана, че да поиска да бъде убита.

Кимна ядосано.

— Може да се каже. В действителност майка ми беше тази, която се съгласи да се занимава с децата през лятото. Но се оказах аз, защото майка ми никога не върши това, което трябва.

— Какво имаш предвид?

— Майк ходи на футбол, а Синди взема уроци по плуване в Младежката асоциация.

— Обаче майка ти не шофира. Защо тогава се съгласява да ги приеме? А и защо Бекки би искала начинанието да не успее?

— Вече ти казах. Предполага се, че съм прикрепена към болната. Щом майка ми е приела нещо, и аз съм вътре. Това е положението. И все пак обикновено ми е приятно да ги водя някъде, защото иначе ще срутят къщата. Тичат наоколо, събарят предмети, оставят кухнята в хаос, след като са „пекли бисквити“, докато пазарувам. Миналата седмица Майк пусна кристалната купа за пунш от горната площадка на стълбището, защото искал да провери дали ще експлодира. Страхотна изненада — така и станало. Майка ми никога не ги кара да си разтребват. Това е мое задължение.

Едва сдържах усмивката си, докато Сю ми разказваше за кристалната купа. Като дете бях направил нещо подобно. Естествено, трябваше да си почистя и ме наказаха с една седмица без телевизия.

— Тогава, щом днес децата ги няма, моментът е подходящ за нас. Но не забравяй какво сме се уговорили — „консултант по охраната“, нали?

Погледна ме и се нацупи. После храбро се усмихна. Ухание на мандарини изпълни въздуха. Приведе се и ме прегърна. Отвърнах с ентусиазъм.

— Радвам се, че си тук — рече тя.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Само след минута вече влизахме през масивната дъбова врата и бях възнаграден с първите впечатления от майката на Сю. Трябва да призная, че видът ѝ действително бе окаян. Едва не се разсмях с глас, но едва ли това щеше да създаде добрия тон. Сю ме стрелна с поглед, но не успя да разгадае изражението ми. Безизразната физиономия е мой специалитет — бях я тренирал достатъчно дълго.

Мира Куентин седеше в инвалидна количка, а зад нея се бе изпънала медицинската сестра. Лицето ѝ изглеждаше измъчено, очите ѝ бяха потъмнели и хлътнали. Беше се изгърбила леко напред, отпусната тежко върху облегалките за ръце. Беше се постарала да се смали възможно най-много, като се превие върху седалката. Краката ѝ видимо трепереха от напрежението.

Проблемът беше, че вонеше на измама. Лъжа след лъжа, докато носът ми пламна от миризмата на черен пипер. Освен това смърдеше на мърша като своята дъщеря лешояд. Не Сю. Русата вещица. Незабавно станах по-предпазлив от обикновено. Също и заради острия мирис на водка, който ме удари като порив на вятъра. Странно — Сю не бе споменавала, че майка ѝ пие.

Очите на Мира блестяха от подозрение и гняв. Необичайно за действително болен или наранен човек. Болката притъпява погледа. Ако тазобедрената ѝ става беше увредена, щеше да я пази и да не поставя тежестта си върху нея. Сю ми бе казала, че е подменена лявата ѝ става. Следователно трябваше да отпуска тежестта върху нея, а не върху дясната, която се предполагаше, че е болна.

Когато се вгледах по-отблизо, разбрах, че бледото лице и хлътналите очи се дължат на грим. Когато очите са наистина хлътнали, тъмните кръгове под тях всъщност са сини от наранените подкожни кръвоносни съдове. Нейните „хлътнали“ очи бяха творение на кафяв молив. Долових восъчния мирис на козметика. Тъмният нюанс бе нанесен неравномерно, което говореше, че е действала набързо. Носът

й бе малко по-блед от лицето. Тц-тц! Прекалила е с пудрата. Навярно, когато е трезва, обръща повече внимание на детайлите.

Стрелнах Сю с поглед да проверя дали е забелязала. В главата си усещах смущението и отчаянието от прозрачната тактика на майка ѝ. Онова, което не можех да си обясня, бе защо Сю не я бе разобличила. Част от мен искаше да протегна пръст, да изтрия оцветеното с молива и да кажа: „Опа, пропуснали сме местенце.“ Но и това не бе подходящо.

Може би някога майката на Сю е била красива жена. Сега бе отблъскваща. При това нарочно, което още повече влошаваше положението.

Реших да изпробвам деликатен подход. Клекнах пред количката. Искях очите ни да бъдат на едно ниво, за да следя реакцията ѝ. Миризмата на водка едва не ме събори. Трябваше да дишам през устата, за да се овладеея.

— Госпожо Куентин — произнесох високо и бавно, — аз съм Тони Джодоне. Как сте днес?

В погледа ѝ проблесна ярост, а гласът ѝ бе пропит от отрова. Престорих се, че не забелязвам.

— Може да изпитвам силни болки, но не съм глуха, идиот такъв!

Хм! Човек би си помислил, че първо ще започне с добро. Ще се опита да ме привлече на своя страна. Добре, Джодоне. Време е да задействам магията.

Напълно овладян, вдигнах вежди и придобих извинително изражение. Понижих глас и попитах примирително:

— Ужасно съжалявам, госпожо Куентин. Сю спомена, че сте си наранили таза. Изобщо ли не можете да се изправяте?

Очите ѝ отново проблеснаха. Леко вдигна глава. Сладникавият, прекалено наситен мирис, издаващ черния пипер на измама и злобна радост, за момент надделя над алкохола.

Въздишката ѝ бе тежка и престорена.

— Не.

Беше доволна, че най-безочливо ме лъже. Миризмата ѝ напомняше тази на Лео повече, отколкото ми се искаше да мисля.

— Напоследък всичко е толкова стресиращо. Толкова ми се иска да не бъде такова време за милата Сю.

Хвърлих поглед към Сю, която отново миришеше на обида и гняв.

— Убедена съм, че стара, саката жена като мен пречи на изявите й — в края на репликата се промъкна острието на бръснач.

Отговорът ми бе по-сладък от мед:

— Е, това ще се промени, госпожо Куентин. Може ли да ви наричам Мира? Ще бъда наоколо да помагам на Сю да се грижи за вас.

Подуших прилива на надежда у Сю и вътрешно потръпнах. Господи! Защо казах това? Логиката в мен говореше, че трябва да се държа на разстояние, но като че ли просто не можех да се възпра. Успях да задържа приятното, професионално изражение, макар че се стреснах.

Забелязах, че погледът на Мира светна от недоверие и здравословна доза лошо предчувствие. Все пак се постара да поддържа добрия тон:

— Предпочитам госпожа Куентин, благодаря. Опасявам се, че не разбирам, господин... Джодоне, нали така? Защо ще бъдете често наоколо?

Погледнах Сю, сякаш бях изненадан. Не бе съвсем престорено. Тя се държеше спокойно и овладяно. Браво на нея! Върнах погледа си върху майка й и попитах:

— Сю не ви ли е казала? Ще се нанесе в мазето.

Гласът ми затихна в края на изречението. Съдържаше окончателна нотка, която леко ме обезпокои. Срещата с Мира реши нещата. Миризмата й не ми хареса. Вонеше на заплаха към моята женска.

Застинах. Женска? Не бе дума, която някога бих употребил за жена, но сега нямах време да мисля за това. Не и с Мира пред себе си.

Когато продължих, тонът ми бе студен, но спокоен. Заплахата трябваше да прозвучи недвусмислено ясно.

— Нает съм да отговарям за сигурността на имота и за бодигард. Вече никога няма да ви се случи да паднете — усмихнах се с прелъстителната усмивка на змията към Ева. — Ще направя всичко възможно да получавате *точно* тези грижи, които заслужавате.

Удари ме полъх на загоряло кафе. Неподправен шок и ярост разклатиха самообладанието й. Усети, че съм я погнал, и смени тактиката. Вече не си правеше труда да се преструва.

— Не ни е нужна никаква помощ! Така че няма да се нанасяте. Махайте се!

— Майко! — възкликна Сю. — Казвала си, че не искаш и сестра. Ами онзи ужасен човек, който се обади? Нуждаем се от някого наоколо. Къщата е моя и решението е мое. Тони остава.

Усетих наченките на главоболие. Нагорещеният метал на решимостта и отчаянието на Сю надделяха над карамелизираното кафе от майка ѝ.

За секунда Мира присви очи, за да възвърне заучената невинност на погледа си. Миризмата на кафе изчезна.

— Но, Сузи, миличка, ще излезе доста скъпо.

Сю издаде челюст, но тонът ѝ бе спокоен:

— Имам пари, майко. Забрави ли? Не си ли ти тази, която ме кара да върна на Бекки парите за сестрата, тъй като е трябвало да бъде наета по моя вина? Казвала си ми, че пиляя парите си лекомислено, а трябва да ги използвам за нещо полезно. Е, това е полезно и ти не можеш да ми го отнемеш!

Олеле, лош ход! Май трябваше да обсъдим сценария по-обстойно. Бях почти сигурен в отговора. Нов изблик на ярост експлодира в носа ми, като увеличи главоболието с една степен и така загъделичка ноздрите ми, че едва се сдържах да не кихна.

Мира насочи треперещ пръст към Сю:

— Не смей да ми държиш такъв тон, Сузи Линет Куентин! Не искам никакъв непознат мъж да живее в мазето ми. Не знаем нищо за него. Може да се окаже сериен убиец!

Да, това беше следващата реплика.

Сю се извърна към мен с упорито изражение.

— Сериен убиец ли си? — гласът ѝ трепереше от гняв.

Замислих се за миг и се усмигнах зловещо.

— Не. Никога не ми е идвало наум. Но мога да опитам, ако настоявате.

Веждите на Мира хвъркнаха до челото ѝ и тя притисна ръка към устата си от ужас и неодобрение.

— Тони! — Сю говореше през стиснати зъби. Проблесна мимолетно раздразнение. Май не ѝ помагах особено.

Полагах огромни усилия да не се разсмея.

— Моля за извинение, госпожо Куентин. Нает съм, за да ви пазя. Работя в тази сфера от години. Ще положа всички усилия да не се натрапвам в живота ви. Дори няма да разбирате, че съм тук. Но ще бъда. За вашето благо и за благо на Сю — от тона ми лъхаше топлота. Умишлена.

— Вече си успял да я прекараш, нали? — Мира се извърна и злобно изгледа Сю. — Винаги си била слаба. Баща ти ненавиждаше тази черта у теб.

Не реагирах, но Сю подскочи като попарена. Гореща влага изпълни въздуха. Гърлото ми се сви.

— Опитях се да те възпитам с някакво чувство за собствено достойнство — Мира поклати глава отвратена. — Само се виж докъде стигна. Срам и позор.

Пресегна се и плесна бедрото на дъщеря си с пареща сила. Сю отскочи, когато върху кожата ѝ разцъфна червен отпечатък от ръката ѝ.

— Вижте я само тази пачавра. Нищо чудно, че се държиш като курва. Отлично разбираш, че той е с теб само заради парите ти. Кой ли почтен мъж би те погледнал?

Присвих очи и едва се сдържах.

— Вашето мнение — казах ледено — не ме засяга. Но трябва да осъзнаете, че решението е взето. Независимо дали го одобрявате, или не.

Мира ме погледна заплашително. Ръцете ѝ върху количката се напрегнаха и си помислих, че ще се надигне и ще ме зашлеви. Само да посмее! Нямаше да се чувствам отговорен, ако стане така. Но не. Насочи яростта си към Сю, която видимо потръпна. Пристъпих поблизо. Изобщо не ми пукаше коя е. Няма начин да напада моето момиче.

— Ще съжаляваш, Сузи. Помни ми думите. Това решение ще ти причини безкрайна мъка.

По израза на лицето ѝ можах да разбера кой ще бъде причината за това. Обърнах се да изгледам новия си противник. Придадох на очите си ледено, убийствено изражение. Между нас бушуваше бял пламък.

— Надявам се, че ще можем да работим заедно, госпожо Куентин. Сю има нужда от двама ни, за да е здрава и доволна. Бих предпочел да работя с вас, а не срещу вас за постигането на тази цел.

Поне това бе истина.

— Казва се Сузи — уточни Мира саркастично. Обърна се към Сю: — Съжалявам, че не харесваш достатъчно рожденото си име, за да го използваш. Беше любимото на баща ти. Но предполагам, че за теб няма значение, тъпа, неблагодарна мръснице.

Сю бе готова да заплаче. Трябваше да прекратим сблъсъка. Сведох поглед към застаряващата актриса в инвалидната количка. Думите ми бяха от стомана:

— Ще се нанесе в края на седмицата.

Пристъпих част от сантиметър напред и най-безочливо наруших личната ѝ територия. В отговор тя се облегна назад. Хубаво. Гадеше ми се от мириса на алкохол в дъха ѝ.

— Разберете, че ме е наела Сю. Ще докладвам единствено на нея. За каквато и да било опасност, която я застрашава.

С това обещание се изправих и се обърнах към Сю. Гневът и възмущението на майка ѝ ме удряха в гърба. Не ми трябваше да ги надушвам.

— Да не би да намекувате, че представлявам заплаха за собствената си дъщеря? — запита високо Мира. Обидата ѝ бе искрена, но се усещаше и чувство за вина. — В такъв случай не възнамерявам да седя тук, за да ме обиждат!

Не ѝ доставих удоволствието да я погледна.

— Не, определено не възнамерявате. Можете да напуснете веднага щом пожелаете.

Сю придоби разтревожено изражение, но аз почти незабележимо поклатих глава. Тя прехапа устни и не каза нищо.

— Сузи, няма ли да се намесиш — интонацията бе заповедна, не въпросителна.

Сю преглътна с усилие и затвори очи.

— Да, но само защото считам, че е време да покажа на Тони къде ще се настани. — Изпратих ѝ въздушна целувка да я поздравя. Въздъхна бавно, напрегнато, но Мира не можеше да го види, защото тялото ми я закриваше.

— Разбирам — рече тя.

Погледът ѝ пронизваше гърба ми като кинжал. Можех да подуша омразата ѝ, която миришеше на препечен лют мексикански пипер и надделяваше над вонята на алкохол.

— Но аз няма да се чувствам никак удобно. Дори и да успеете да се нанесете, едва ли ще се задържите тук дълго!

Можех да си позволя да бъда пренебрежителен към нея. Така и сторих. Хванах Сю за ръката и я поведох навън. Докато излизахме, хвърлих поглед към сестрата. Очите ѝ се завъртяха и издиша с отвращение. Лично аз не бих паднал толкова ниско, че да си изкарвам хляба, като обслужвам хленчеши хипохондрици. Но всекиму своето.

Отначало стъпките на Сю бяха неуверени, но колкото повече се отдалечавахме от майка ѝ, толкова повече си възвръщаше сигурността.

Обиколихме горния етаж и тя ми показва къде са разположени скритите монитори. Слаба работа. Обхватът не бе достатъчен. За късмет имам приятел в този бизнес.

Стаята на Сю бе истинско преживяване. Отвсякъде се носеше аромат на цветя. Полените във въздуха бяха толкова гъсти, че можеше да стъпваш върху тях. Двойни дървени рамки, натежали от пълзящи рози точно пред отворените прозорци. Розовите от едната страна, жълтите от другата. Само една мрежа задържаше отвън дузините пчели, които се стрелкаха напред-назад.

Дървените рамки трябваше да изчезнат.

Сю се намръщи, когато я уведомих.

— Не! Рамките са единствената причина да избира тази стая. Обичам да имам рози на прозорците си!

Силата на реакцията ѝ ме изненада. Отново разгледах разположението им.

— Е, поне можем да подкастрим розите под прозореца.

— В никакъв случай.

Скръсти ръце на гърдите си. Думите ѝ не търпяха възражение. Нажеженият метал на решимостта ѝ опърли ноздрите ми. Разбрах, че ще бъде непреклонна по въпроса.

— Добре — склоних аз, махнах мрежата и погледнах навън да получа представа за конструкцията. — Ами ако ги преместим встрани, където не могат да бъдат използвани за стълба? — Успях да прибера главата си, преди пчелите да ме последват. — Или да инсталираме прозорци, през които не може да се влезе. Това са единствените възможности да не бъдеш убита.

— Розите са прекрасни през лятото — бе потънала в размисъл. — Те са най-хубавото в къщата. По-скоро бих сменила прозорците.

— Ще струва пари. Но... щом е толкова важно за теб.

Сю засия. Още един повод за въздишки. Превръщах се в желе за тази усмивка. Лоша работа.

Както и да е, настроението ѝ позволяваше да повдигна неприятния въпрос. Затворих вратата и чух как щракна. Скръстих ръце на гърдите си, уравних тежестта на тялото. Заговорих тихо, вперил поглед в очите на Сю:

— Откога майка ти е алкохоличка?

Занемя.

— Какво говориш? Майка ми не пие! Какво те кара да мислиш така?

Дрезгав смях се изтръгна от гърдите ми, преди да успея да го овладеея. Продължаваше да изглежда смутена. Леле! Силата на отхвърлянето бе по-голяма, отколкото аз съм способен да докарам, но поне трябваше да опитам.

— Не помниш ли, че съм в състояние да надушвам повече неща, отколкото другите хора, Сю. Тя вони на водка.

Колелцата в мозъка ѝ се завъртяха. Направи няколко крачки из стаята. Четях мислите ѝ. „Не е възможно. Сигурно греша. Но Грейс от работата пиеше, а аз не разбрах, докато не я пратиха на лечение. Ох, боже! Ами ако е прав?“

Не направи никакъв коментар, но когато се върнахме в коридора, цялата се тресеше. Опитваше се да говори нормално, но се преструваше.

Следващото, което ми показва, бе мазето.

Наистина заемаше цялата площ. Беше голямо почти колкото къщата ми. Бе облицовано с тъмна орехова ламперия, а килимите бяха в бургундско червено. Ламперията можеше да остане, но не и килимите. С двете ставаше прекалено мрачно. Казах го на Сю.

— Избери си какъвто цвят искаш. Купи нови мебели, ако тези не ти харесват. Само остани, моля те.

Беше почти в истерия, защото мислеше, че запознанството с майка ѝ ще промени решението ми. Особено след като научи за водката. Можех да го подуша, да го усетя дълбоко в себе си.

Огледах цялостно обзаведената кухня и огромната спалня, която правеше моята да прилича на килия. Имаше маса за бiliarд. Топките бяха подредени в очакване на следващата игра. До стената бе поставен

автомат за пинбол. Сю щеше да бъде горе. По всяко време. Можеше да слиза при мен или аз да се качвам.

— Сигурно по-късно ще съжалявам...

Сю ме дари с широка усмивка и се хвърли в прегръдката ми с радостно възклицание. Изобилие от цитруси, пресен хляб, подправки. Отвърнах на прегръдката ѝ.

— Но не забравяй какво ми каза. Идвам и си отивам, когато поискам, нали?

Долових проблясък на страх и ревност, които не говореха нищо добро. Реших да запазя топлината на чувствата и я поведох към спалнята с огромното двойно легло.

Понечи да се отдръпне.

— Не мога! — високият ѝ шепот отекна с яростното биене на сърцето ѝ. — Майка ми е горе!

— Не сме на четиринайсет години — усмивката ми беше едновременно нежна и развеселена. — Не ни е забранено.

Побутнах я назад и след кратко отскачане от леглото тя се озова просната на него.

— Овен това приемам работата си на телохранител изключително сериозно. Ако видя и най-дребния намек за опасност — казах, докато лягах върху нея, — ще те закрия с тялото си.

Тя захихика. Целунах я.

— Каква е опасността?

Гласът ѝ бе натежал от радост и надигащо се желание. Опитах да се съсредоточа върху думите ѝ, но тялото ми искаше да завладява. Посочих пода. Погледът ѝ проследи пръста ми към малкия черен щурец, който подскачаше по килима.

— Може да е отровен — развалих сериозното впечатление, като се разсмях. Тя отвърна на смеха ми.

Звънецът на входната врата издрънча и отекна през високоговорителите в дневната на долния етаж. Правилно свързване. Одобрявам.

— Майка ми ще отвори. — Сю дълбоко ме целуна.

Една мисъл ме прониза и рязко се отдръпнах. Сkochих от леглото и тръгнах към стълбите.

— Какво има?

— Нали сменихме кода на външната порта. Кой може да е стигнал дотук?

Притисна ръка към устата си.

— О, господи! Мама! — Мускусът на желанието ѝ рязко придоби кисел нюанс.

Придвигваше се достатъчно бързо да ме изпревари по стълбите. Сграбчих грубо ръката ѝ и я притеглих зад себе си.

Оръжието изскочи от скрития кобур под спортната риза. Със светкавично движение заредих патрон в пълнителя. Когато се появихме на основния етаж, дочух гласове. Сестрата бе в безсъзнание на пода. Старият ми познат Вини Кобленц се бе привел над инвалидната количка на Мира. Вини е от Фамилията по майчина линия. Баща му не одобряваше особено избора му на кариера.

Две месести ръце бяха опрени на двете облегалки на количката. Оръжието му — деветмилиметрова „Берета“ — се виждаше в кобур на рамото под спортното му сако.

— От вас зависи дали ще се разберем с добро, или не, госпожо.

Миришеше на мокра глина. Не съм съвсем сигурен на коя емоция отговаря този мирис. Може просто да си е неговият.

Мира Куентин ядно пръскаше слюнки:

— Ах ти, копеле такова!

Вини се усмихна. Обръщението винаги му е допадало. Полага огромни усилия да си го заслужи.

— Не може така да нахлуваш тук и да ме заплашваш! Ще извикам полиция!

Той грубо разтърси количката ѝ и тя изпищя. Погледнах към жълто-кафявия флакон за лекарства, който тупна на пода. Напрегнах поглед да разчета надписа. Интересно! Генеричен оксикодон с популярното название „Перкоцет“^[1]. Я гледай ти. Не било само пиенето.

Точно тогава Вини се разсмя. Разбираше, че старицата не представлява заплаха, и си играеше с нея.

Навярно тя не беше. Но аз съм.

Сю се опита да си пробие път покрай мен, но я задържах здраво и я удостоих с остър поглед, за да ѝ подсказва да си държи устата затворена. Изражението ѝ бе истерично, мирисът на амоняк издаваше

паниката ѝ, но се подчини. Премести се до място, откъдето можеше да наблюдава сцената, но да остане защитена зад дебелата стена.

Докато излизах изпод стълбите, насочих пистолета на равнището на таза му.

— Назад, Вини!

Вдигна очи и в същия миг посегна към оръжието си.

— Даже не си го помисляй! — Стиснах здраво пистолета с две ръце и със свръхестествена бързина насочих цевта към него.

Ръцете му застинаха. Вдигна ги встрани от тялото си и отстъпи от количката. Мазен кичур пясъчноруса коса падна върху очите му. Тонът му бе снизходителен:

— Гледай ти, Тони Носа. Отдавна не съм те виждал.

— Аз също. — Приближих се към него.

Протегнах ръка, докато стисках здраво оръжието си, и извадих „Беретата“ му от кобура. Не опита да се съпротивлява.

— Тази територия не е твоя — изръмжа той, след като затъкнах пистолета му в колана си. Мира бе толкова изненадана, че не обели и дума. Сю бе влязла в стаята и застана встрани до майка си. Наблюдаваше ни.

— Вече е. Тези дами са под моя закрила.

— Мислех, че това не е по твоята част. — Очите му леко се присвиха и миризмата му издаде подозрителност.

— Нает съм за техен бодигард — винаги е по-просто да кажеш истината.

Бавно свали ръце, като внимателно следеше движенията ми. След миг сивите му очи се проясниха.

— Бодигард, а?

Прие твърдението ми с кимване. После, както подобава, започна да се обръща към мен като към закрилник, глава на семейство:

— Възрастната дама сключи сделка с мен, Тони. Дължи ми пари. Не отговаряше на обажданията ми. Обиден съм. — Притисна ръка към сърцето си, за да демонстрира своята искреност. Действително миришеше на обиден. — Трябва да получа каквото ми се полага. Знаеш го. Единственият начин да оправим положението.

Поклатих глава.

— Тя няма пукната пара, Вини. Обещала е пари, които не са нейни и тя не разполага с тях.

— Не ме интересува откъде идват парите. Бяха дадени обещания. Предложих ѝ услугите си. Тя ги прие. А пък сега е наела теб, добре. Склонен съм да се договорим.

Заявлението бе произнесено с равен тон, но погледът му не се отклоняваше от моя. Козовете бяха в мен. Нямаше друг избор, освен да се пазари, но щеше да прояви инат. Проблемът беше, че бях съгласен с него. Не бе в полза на Сю. По дяволите!

Замахнах подканящо с пистолета.

— Да обсъдим положението отвън.

Трябваше да разбере как е проникнал вътре. Вини не беше от онези, които се катерят по дърветата. Освен това го исках далеч от жените, в случай че „преговорите“ загрубеят.

Отправи се към вратата. Не ми хареса начинът, по който се движеше. Миризмата му се промени. Сякаш се готвеше да ми се нахвърли. Блъснах го по тила със „Зиг Зауера“.

— Изобщо не се опитвай, Вини. Кръвта се чисти трудно от истинското дърво.

Спря, кимна, без да се обърне, и отвори външната врата.

Последвах го навън и тръгнахме към портата. В алеята нямаше нови коли.

— Как влезе, Вини? Не си падаш по катеренето.

Сви рамене.

— Алармената система е стара. Прекъсни електрическото хранване и вратите веднага се разтварят.

Обезпокоително.

— Трябва ли да се прекъсва хранването на цялата къща?

Спря, извърна се и ме изгледа.

— Защо да ти обяснявам? Какво ще спечеля?

Бяхме извън кръгозора на къщата. Измъкнах деветмилиметровия му пистолет от колана си, щракнах скобата и пълнителят падна на земята. Подадох му обезвреденото оръжие с дръжката напред. Изглеждаше изненадан, но си го взе.

— Отвори патронника. — Държах „Зига“ на прицел в здрава хватка, опрял ръка до тялото си.

Плъзна затвора назад, един самотен патрон изхвърча във въздуха и се приземи до пълнителя.

— Доволен ли си? — попита саркастично той.

— Не се будалкай. Не бях длъжен да ти го връщам.

Прецени логиката.

— Да, наистина. Добре. Както и да е, ти какво общо имаш с цялата история? Бодигард си, колкото аз съм Дядо Коледа.

Помислих да излъжа, но, така или иначе, щеше да има още въпроси. Фамилията е изненадващо малка въпреки броя на хората. Свих рамене.

— Дъщерята е новото ми гадже. Нае ме да пазя нея и майка ѝ. Дори е официално оформено.

— Мамка му! Гадна работа! Значи трябва да се разправам с теб за парите, които ми дължат?

Поклатих глава.

— Няма да има никакви пари, Вини. Колко на месец ти обеща дъртата вещица?

— Десет хилядарки — отвърна той унило.

Подсвирнах.

— Май цената на бодигардовете се е покачила, откакто влязох в бизнеса.

Стисна устни и помръдна рамо.

— Щях да си свърша работата добре. Щях да държа лешоядите надалеч.

— Нито един лешояд няма да прелети покрай мен, повярвай ми. Време е да си тръгваш, Вини.

Върнах пистолета си в кобура. Можех да се оправя с него и без оръжие. Изпратих го до портата и подуших раздразнението му. Обърна се да ме изгледа и си помислих, че може да се опита да ме нападне.

Ненадейно тялото ми бе пронизано от мощен гняв, който изпълни мускулите ми с адреналин. Не принадлежеше на мен. Някак си го разбирах, но въпреки това ми въздействаше. Вперих поглед във Вини и видях как очите му се разширяват. Виждах блясъка на моя поглед, отразен в неговия. За пръв път ми се случва, когато пълнолунието е толкова далеч. Ще трябва да поработя върху това. Заставих се да се успокоя. Вълкът в мен се спотаи. Сякаш се бе превърнал в друго същество. Куче на каишка.

— Да, разбира се, Тони. Както кажеш. — Вонята на амоняк измести загорялото кафе. Искаше ми се да се впусне в бяг, надявах се

да го направи, за да мога да го подгоня. Вървеше предпазливо. Бавно. По дяволите!

Останах до портата, докато подкара колата. Мускулите ми вибрираха от енергия. Очите ми пареха. Никога не бях реагирал така, когато няма пълнолуние. Дълбоко в себе си разбирах, че се дължи на Сю. Удоволствието, връзката — всичко това караше другите особености, които се опитвах да потисна, да изплуват на повърхността. Вълкът в мен изчакваше уверено. Инстинктите ми ме водеха към цел, която бе неизвестна и не можех да разбера. Не ми харесваше, че не знам какво се крие зад следващия завои.

След като се бях отървал от Вини за момента, отидох да проверя оградата. Разбрах какво има предвид. Към нея имаше отделно захранване, направо от електрическия стълб. Не бе нужно да се прекъсва токът в къщата. Върнах се по алеята, потънал в размисъл какво да правя с електричеството. Хванах края на спора, който явно се бе разгорял след излизането ми. Беше почти едностранен. Мира беше бясна на Сю и се опитваше да вкара онзи клин. Това, което усетих, бе гневът на Сю. Няколко минути подслушвах пред вратата.

— За бога, Сузи! — дочух пискливия глас на Мира. — Та той знаеше името на човека!

— О, хайде стига! Тя също го знаеше.

Гласът на Сю бе успокоителен въпреки гнева. Опитваше се да усмири майка си. Аз не бих избрал този подход.

Щях да ѝ се развикам.

— Това доказва единствено, че е говорил с него, майко. Ти също знаеш името му. — Последва пауза. — Пък и каква полза има от бодигард, който не знае кои хора представляват заплаха?

— Те извадиха оръжие, Сузи! Такива типове ли искаш вкъщи? Ами децата на Бекки?

Това си бе проблем на Мира, не на Сю. Пък и дъртата вещица сама си бе виновна, че е приела условията на Вини. Беше извадила късмет, че той ме уважава, иначе щяха да пострадат.

Почти усетих измъчената въздишка на Сю. Изумих се, когато думите от устата ѝ се оказаха огледален образ на моите. Навярно връзката работеше в двете посоки.

В гласа ѝ се долавяше ярост:

— Ти започна, майко. Вини дойде, защото ти му даде обещания. Нямахме право да се вълличаш в неща, които засягат и мен. Що се отнася до оръжията, трябва да се радваш, че Тони има пистолет. Какво щяхме да правим, ако този човек бе дошъл, а Тони не беше тук и не бе въоръжен? — гласът на Сю прозвуча по-силно и по-рязко. — Да не би да искаш да прекараш остатъка от живота си в истинска инвалидна количка? Можеше да ни пребие, да ни изнасили, дори да ни убие!

Тишината се проточи няколко дълги секунди. Долових горчивината в гласа на Мира заедно с изненадата, че Сю ѝ отвръща:

— Истинска количка. Какво намекваш?

Точно тогава отворих вратата и двете се извърнаха към мен. Сестрата вече не беше на пода. Не знаех къде е.

— Нищо, майко. Нищо, разбираш ли?

Сю тръгна с намерението да ме прегърне, но аз леко поклатих глава. Спря пред мен и миризмата ѝ издаде силно разочарование. Дишането ѝ бе ускорено. Виждах веничка яростно да пулсира на шията ѝ. Тези сблъсъци не бяха никак полезни за кръвното ѝ налягане.

— Всичко е уредено — заявих аз.

— Обадихте ли се на полицията? — попита Мира. — Арестуваха ли го?

— Не. Той просто се опитваше да получи каквото му е било обещано. Убедих го, че идеята не е добра. Отиде си. Ще се обадя на един познат да поправи оградата. Докато се върна, портата и оградата ще бъдат обезопасени.

Полъх на страх блъсна носа ми. И двете изглеждаха притеснени.

— Ще ходиш някъде?

В гласа на Сю имаше нюанс, който вече бях започнал да разпознавам. Съчетание от страх и ревност.

— Излизате! — възкликна Мира. — Що за бодигард сте вие?

По изражението на Сю разбрах, че е съгласна с майка си по този въпрос. Уф! Поех си дълбоко дъх.

— Виж какво, Сю. Трябва да отидем до офиса ми, да попълним документите и да направим график, който устройва и двама ни.

Съгласи се колебливо. Появи се сестрата. Окото ѝ бе насинено чак до побеляващата руса коса. Вيني трябва да я е проснал още с идването си. Държеше чанта в ръка и се готвеше да си тръгне. Беше

трудно да се ориентирам сред всичките чувства, които бушуваха из стаята, но мисля, че бе уплашена и разгневена.

Въздъгнах. Сю нямаше да остави майка си сама. Един поглед към сестрата ме убеди, че е решена да напусне, без дори да е изрекла думите.

Придърпах я в съседната стая да поговорим насаме. Извадих портфейла от джоба си и отброих три стотачки. Написах телефонен номер върху една от визитките си. Подадох ги на сестрата едновременно и казах:

— Бихте ли останали още няколко часа? Ще ви бъда изключително благодарен. Налага се да подпишем някои документи само на пет минути оттук. Номерът е на мобилния ми телефон. Обадете ми се незабавно, ако възникне проблем. Ще се озова тук преди полицията. Става ли?

Хвърли поглед към вратата. Гласът ѝ просъска:

— Не мога да нося отговорност за тази жена! Нарочно настояваше за практикуваща сестра, за да мога да я тъпча с „Меперидин“. По ръцете ѝ има толкова белези, че трябваше да ѝ бия инжекцията направо в таза! Освен това гълта „Перкоцет“ като бонбони и ги прокарва с водка. Няма да участвам в това!

Вдигнах вежди. Не можех да се усъмня в сестрата. Нищо чудно, че Сю се побърква. Виждал съм и други, поели със същия влак. Сестрата миришеше на гняв и страх. Усмихнах се обнадеждаващо и извадих още две стотачки. Погледът ѝ проследи движението ми и към мириса ѝ се добави алчност. За всеки случай прибягнах към леко ласкателство:

— Не мога да се доверя на никой друг в този момент...

Една въздишка ме уведоми, че съм спечелил. Вдигна два пръста.

— Два часа. Нито миг повече. Но ако възникне дори един проблем, обаждам се на полицията и си измивам ръцете от нея.

Спретнато сгъна банкнотите и ги пхна в чантата си. Обърна се и се върна в другата стая.

Реших, че тези пари трябва да излязат от джоба или сметката на Вини. Сестрата изобщо не влизаше в играта. Надявах се тя да се погрижи за Вини, след като се разправя с него. Заслужаваше да го кърпят без обезболяващи.

[1] Вид наркотик. — Б.ред. [↑](#)

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Докато карахме към офиса ми, обясних подробностите по договора за охрана. Щеше да покрива всички обстоятелства, но да съдържа и специално изключение в случай на самоубийство. Такъв е стандартът. Можеш да опазиш хората от света, но не и от самите тях. Затова смъртта ѝ трябваше да изглежда като самоубийство. Кимна нервно. Страхът и безпокойството я обгърнаха като облак.

— Колко ще струва? — попита тя, щом приключих с изброяването на условията.

Въздъгнах. Достатъчно тежко ми бе да си представям, че ще гледам как умира. Можех да го направя — бях виждал и други мои близки да си отиват, — но никак не ми харесваше.

— Един милион.

Не гледах лицето ѝ, докато го изричах. Не отклонявах поглед от пътя пред нас. Възцарилата се в колата тишина ми се стори безкрайна.

Най-после я стрелнах с очи, но не успях да разгадая погледа ѝ. Когато отново я погледнах, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Не разбирах дали е щастлива, ядосана или натъжена. Миризмите се бяха смесили. Затова зачаках да го чуя от собствената ѝ уста.

— Разбрахме се.

Заплака, прикрила лице с ръцете си. Страхотно. Все още не знаех какво изпитва. Сигурно не трябваше да се изненадвам от сълзите. В момента е емоционална развалина. Би могла да поговори с някого, който не е толкова замесен.

Аха. Познавах точно който ни трябваше.

Обадих се през слушалките на мобилния телефон. Наистина ненавиждам хората, които карат със залепен до ухото си телефон. Женски глас отвърна:

— Добър ден. Кабинетът на доктор Корбин.

— Здравей, Карен — поздравих я аз. — Там ли е синчето, Джон?

Долових сподавен смях, но после тя сигурно чу плача на Сю. Тонът ѝ стана по-сериозен и загрижен:

— Може ли да му предам кой го търси?

— Да. Отец Гуидо Сардучи — опитвах се да не обръщам внимание на хлипанията на Сю. В нея бушуваха гняв, благодарност и болка. Разкихах се и почти излязох от пътя.

По дяволите, какъв коктейл! Дори не знаех има ли някаква връзка с мен. Обърнах внимание на мъката ѝ, като ѝ подадох кърпичка от кутията под седалката ми. Прие я с бегъл поглед в моята посока и чух как си духа носа. Завих по първата улица на изток към предградията.

— Доктор Корбин на телефона — долетя приятен тенор. — Кой ме търси?

— Белята. С главно „Б“. Как си, Синко Джон?

Въздишката бе толкова дълбока, че я чух през слушалките.

— Наистина мразя да ме наричаш така, Тони.

— Я стига — свих рамене автоматично, макар да знаех, че не може да ме види. — Ти започна.

— Бяхме деца! Аз вече пораснах.

Можехме да продължим със закачките цял ден, но ме вълнуваха други проблеми.

— Да, добре... както и да е, имам нужда от час за нов пациент.

Доктор Джон Корбин е един от най-блестящите психиатри в града. Освен това ми е приятел от детинство. Можех да му се доверя: той ще помогне на Сю в превъзможването на някои от проблемите ѝ. Не лъжа. Не съм нито терапевт, нито социален работник. Джон е. Сю имаше нужда някой да ѝ помогне да се ориентира в тази каша с майка ѝ и с мен. Ако успееше да преодолее част от болката си, може би нямаше да се стигне до финала на представлението.

Искрено ми се искаше да вярвам в това.

— След толкова години най-после се реши да ти прегледам главата, а? Крайно време беше.

Джон много добре знае с какво си изкарвам хляба. Той също е от Фамилията.

— Главата ми си е наред — отвърнах. — В пълна хармония съм със себе си.

Настъпи пауза. Тонът му стана изключително сериозен:

— Искане ми се да ти повярвам, Тони.

Не отвърнах на забележката му. Хармонията е състояние на духа. Всеки един — майка, проститутка, учител, счетоводител, убиец — може да се чувства удобно в ролята си. Аз поне се чувствам.

— Става дума за една приятелка. Има нужда да си поговори с някого.

— Добре — неясен звук, който можеше да бъде и уморен смях, долетя през слушалките. Настъпи мълчание. Шумолеше хартия. — Мога да я вмъкна другия месец, някъде към двайсети.

— Ние сме на минута път от кабинета ти, синко Джон — от хумора почти не бе останала следа.

— Тони! Божичко! Мислех да приключвам за днес.

Спрях на отсрещната страна на паркинга.

— След минута съм при теб. — Сю ме гледаше с изумление. — Чакай малко, черният „Мерцедес“ твой ли е?

— Да... — отвърна той провлечено. — Защо?

Беше единствената кола в северния край на паркинга. Паркирах напърно зад нея.

— Току-що те блокирах. Вече имаш време да ни приемеш.

Сю се разсмя, но горещите солени сълзи можеха да рукнат всеки момент. Отново дочух страдалческа въздишка. Ето така му действам аз.

— Да разбирам ли, че пациентката ми е до теб в колата?

— Сузи Линет Куентин. Помоли Карен да й направи картон.

— Чакай, чакай. Чувал съм това име. Не бе ли по първите страници миналата година? Печалбата от лотарията?

— Същата. Виждаш ли, дори ти водят клиенти, които могат да си те позволят. Не съм ли истински приятел?

Смееше се, когато прекъснах разговора. Сю слезе от колата. Когато вдигна поглед към мен, по лицето ѝ се четеше печал.

— И ти ли мислиш, че съм луда?

Усмихнах ѝ се и се опитах да си представя топла мъгла, която се надявах да достигне до нея.

— Не си луда. Само си набила в главата си неща, за които не мога да ти помогна. Според мен трябва да получиш реален избор дали искаш да приключиш, или не. Джон ще ги помогне в избора.

Миришеше на изненада. Нищо повече.

Влязохме в сградата и се регистрирахме при охраната. Размахах куриерската си карта и показах оръжието си. Охранителят не пожела да го задържи, но записа името ми и номера на разрешителното.

— Защо му викаш „Синко Джон“, щом не му харесва? — попита тя, докато влизахме в асансьора.

Усмигнах ѝ се.

— Името му е Джон Уолтън Корбин. Второто е моминската фамилия на майка му. Продължава семейната традиция, нали разбираш? Значи, Джон Уолтън? Джон — синчето Уолтън? — усмигнах се с надежда.

Разбра шегата, но не ѝ беше толкова смешна, колкото все още е за мен. Свих рамене.

— Какво да ти кажа? Беше страшен купон, когато бяхме деца. Освен това той пръв започна.

— Вече го каза. В какъв смисъл е започнал?

В гласа ѝ най-сетне се бе промъкнал малко хумор. Спряхме на седмия етаж. Беше ми приятно да знам, че наистина слуша какво говоря.

— Помниш ли как ме нарече Вини, когато се изправих пред него?

Придоби смутено изражение.

— Всъщност не. Бях много загрижена.

— Тони Носа. Удостоен съм с този прякор от трийсет години.

За миг ме зяпна, после се разсмя.

— Тони Носа? И доктор Корбин го е измислил?

Свих рамене, но се усмигнах.

— Ей, като дете имах голям нос. Положението се оправи, когато пораснах, но прякорът остана.

— Тони Носа... — повтори тя и безуспешно се опита да прикрие усмивката си. Мирисът ѝ говореше за притеснение, примесено със смях. Хубаво. По-добре притеснена, отколкото обидена.

Стигнахме до кабинета на Джон. Вратата бе оставена откритата. Внимателно я бутнах, като прикривах Сю с тялото си. Беше се съгласила с хонорара. И аз можех да го спечеля.

Джон Уолтън Корбин, доктор по медицина и доктор на хуманитарните науки, се бе разположил зад рецепцията и редеше пасианс на компютъра. Сладникавата миризма на диетичен шоколад

достигна до мен. Не изразява определено чувство. Джон просто си мирише на шоколад.

— Мисля, че в някои щати се счита за углавно престъпление да вземеш лекар за заложник — отбеляза той вместо поздрав, но в очите му проблясваше пламъче.

— Ще го имам предвид.

Изключи компютъра.

— Казах на Лора, че следващия път ти черпиш, след като отмени резервацията за вечерята.

Изпръхтах.

— Винаги аз черпя. Много си евтин.

Усмихна се и се обърна да поздрави Сю.

— Здравей, Сю. Аз съм доктор Корбин. Приятно ми е да се запозная с приятелка на Тони. Приятелите му са сред най-добрите ми клиенти. Самият той не е побъркан, но от години подозирам, че е латентен.

Сю се усмихна широко и шоколадът се смеси с цитрус. Добре.

— Е, не е съвсем зле — хвърли усмихнат поглед към мен.

Джон винаги го е бивало да кара хората да се чувстват непринудено. Поведе Сю към кабинета си, а аз останах в приемната и се приготвих за дълго чакане. Бях доволен, че се представи като „доктор Корбин“. Искаше ми се отношенията им да си останат професионални. Знам, че не трябва да ревнувам, но проклет да бъда, ако не усетих пробождане.

И сега чаках да чуя разговора им. Напълно нормално, като се има предвид слухът ми. Затова останах. Обичам да съм наясно с нещата. Но от друга страна, беше много странно.

Не бях очаквал, че ще изпитам всички нейни емоции. Всички чувства, които умея да разпознавам, и няколко, които не мога, ме заливаха в продължение на повече от час. Не само миризми — истински чувства. Преминах през сълзи, смях, потиснатост, приповдигнатост. Не знаех какво да мисля, когато му разказа за мен.

Отначало не мислеше да го прави, ала той я прекъсна, докато търсеше думите и се опитваше да не произнесе истинската — „убиец“.

Долових усмивката в гласа му, докато ѝ отговаряше:

— Всичко е наред, Сю. Известно ми е, че на Тони му плащат да убива хора.

Нейният глас почти не се чуваше, едва доловимо възкликна: „О!“

Тогава започна да се разкрива. Премълча за вълка. Дори не бях се сетил за това, когато дойдохме, а трябваше, по дяволите. Ще трябва да й кажа, че темата е табу. Не съм сигурен дали Джон ще й повярва, или не. Но можеше и да повярва и работата щеше да стане дебела.

Ала тя се бе почувствала предадена, когато действително назовах цената на работата. Усетих го, помирих го. Беше ли очаквала да откажа? Нямаше ли реакцията й да бъде същата? Искаше ми се да знам какво иска от мен.

Джон обмисли думите й за няколко минути и мълчанието се проточи. Най-после тихо попита:

— Разбираш ли защо е постъпил така, Сю?

Отговорът й прозвуча след шумолене и духане на носа.

— Не.

Не можех да не се съглася. Мислех, че съм назовал произволна цифра. Безспорно доста височка, но случайна.

— Знам обичайната цена на работата на Тони, Сю. Фактът, че е необичайно висока, означава две неща: първо, че означаваш много за него. Не иска да те види мъртва, но е бизнесмен. Ти си потърсила услугите му. Ще го направи — не се заблуждавай за това. Но е определил достатъчно висока цена, за да те накара да се откажеш.

Емоциите на Сю рязко се промениха. Чух как сърцето й пропусна удар. Но можеше да е и моето сърце. По дяволите! Мразя го, когато ме поставя на място.

— Второ, нуждае се от много пари, за да се покрие някъде след това. Някъде, където ще може да се отдаде на пиене, на хазарт или да бъде сред множество хора, за да няма възможност да мисли. Знае какво му е нужно да преодолее загубата ти. Той е умен, Сю. Разбира от психология на почти професионално ниво — добави Джон с нотка на горчивина в гласа. — Оценките му в колежа определено бяха по-добри от моите.

— Той има академична степен? — Сю бе изненадана. Почувствах се малко обиден. Явно не разбира, че става дума за избор на кариера, а не че мога да правя единствено това.

— Да, така е — по икономика, с втора специалност психология. Трябваше това да учи с неговия талант. Аз просто продължих образованието си. Той тръгна... да кажем, в друга посока. Не бих ти

препоръчал обаче да се опитваш да го манипулираш. Никога. Бъди откровена с него и той ще бъде откровен с теб. Освен ако не те лъже, което също прави по-добре от всички, които познавам.

Не. Лъжите остават за работата. Прекалено усложняват личния живот. Предпочитам да си държа устата затворена, но не и да лъжа. Джон би трябвало да го знае, то е рядко изключение. Обикновено не ги смесвам.

Когато най-сетне вратата се отвори, Джон ми махна да вляза. Разминах се със Сю. Упорито гледаше в пода. Знаеше, че бях участвал в сеанса. Миришеше на вина и лек страх. Докато се разминавахме, докоснах рамото ѝ и тя отскочи крачка встрани. Погледна ме стреснато. Задържах ръката си върху нейната и ѝ намигнах. Усмихна се свенливо, но вината остана.

Джон затвори вратата зад гърба ми. Разположих се на стола за гости и разгледах стената на неговата гордост. Кариерата му е впечатляваща: бивш президент на Националния съвет по психиатрия, „Джон Хопкинс“, „Нотр Дам“. Абсолютно истински отличия и напълно заслужени. Обичам да имам интелигентни приятели. Държат ума ми нащрек.

Седна и известно време мълчаливо ме зяпаше. Върнах му погледа. Преметнах крак върху крак и се облегнах на стола. Ако ще си играем на „кой ще издържи по-дълго“, трябва да се настаня удобно. Мирисът му говореше за озадачаване и слабо раздразнение.

— Не съм съвсем сигурен защо доведе Сю при мен — каза той.
— Отначало реших, че ти е нужна някаква измислена диагноза...

Изсумтях.

— Не бих те карал да лъжеш, Джон. Никога не съм го правил. Освен това не мисля, че ти се налага да скалпиш нещо. Какво установи?

Забарабани с пръсти по бюрото и си пое дълбоко дъх. После се облегна на стола си с висока облегалка и преплете пръсти зад главата си. Пружините изскърцаха рязко в тишината. Спря на няколко сантиметра, преди да наруши равновесието и да падне по гръб. Отново си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Знаеш, че не мога да ти кажа, Тони. Мога да споделя обаче, че има голяма вероятност депресията ѝ да е клинична.

— Я стига. Това и аз можех да ти го кажа.

— Накратко — заключи той сериозно, — склонността ѝ към самоубийство е гранична.

Честно казано, границата отдавна бе премината.

— Знам — отново кимнах в знак на потвърждение.

Рязко се върна в седнало положение и остро плесна длани върху гладкото дърво. Миришеше на плесен и изкипяло кафе. Плесента сигурно бе смайването. Я, научих още една!

В гласа му се прокрадна раздразнение:

— Тогава защо не я доведе по-рано?

Аз се разсмях, а той се намръщи.

— Току-що се запознахме, Джон. Едва сега ми се удава възможност.

Гневът му ми напомни, че трябва да го осветля защо съм я довел. Не исках да остава с погрешни впечатления и да реши, че искам да я лекува.

— Целта не е като при обикновените ти случаи, Джон. Навярно не ти е споменала докъде стига склонността ѝ към самоубийство.

Но знаех, че го бе направила. Гласът ми бе равен, но съдържаше предупредителни остриета. С Джон имаме някои философски различия.

— Разбери, че трябва да умре, ако го желае, Джон. Изборът е неин. Единствената ти задача е да установиш дали наистина го желае. Не ми се иска да пропилее години и да наема човек след човек с надеждата, че един ден ще бъде щастлива. Ако е готова, ще си свърша работата.

След кратко мълчание, по време на което подреди мислите си и миризмата му говореше за размисъл, той ме попита:

— Какво представлява тя за теб, Тони? Защо се опитваш да ѝ помогнеш, вместо да ѝ видиш сметката?

— Това си е моя работа.

Усмивката ми изчезна. Той ровеше да открие потвърждение за догадките си за Сю. Няма начин. Думите ми бяха окончателни. Нямаше да научи нищо по този въпрос.

— Познавам те от години, Тони. Виждал съм това изражение и преди. Само си мислиш, че лицето ти не те издава. Но за мен си като разтворена книга.

Примирих се.

— Направи най-доброто си предположение.

— Влюбен си в нея. — Лицето му беше спокойно.

— Не съм! — Кръвта ми кипна.

Поклати глава. Забавляваше се.

— Винаги си си падал по жени с проблеми.

— Ей! Невинаги. Ами Линда? Тя си е нормална.

— Линда? — изкикоти се той. — Ти мислиш, че жената на Кармине е нормална? — Завъртя очи. — Леле!

Джон се облегна на стола си, отново овладян. Смених темата. Нито приех, нито отхвърлих предишното му твърдение.

— Спомена ли ти, че майка ѝ се друса? — Знаех, че не е, затова вдигнатите вежди на Джон не ме изненадаха.

Взе химикалка и вирна глава.

— Как разбра?

Свих рамене.

— Сестрата ми каза. Рецепти за обезболяващи, но най-вече гълтала „Перкоцет“ като бонбони — изобразих с пръсти кавичките. — Плюс това каза, че има следи по целите си ръце. — Вдигнах пръст и добавих: — На всичкото отгоре е алкохоличка. Усетих го по дъха ѝ.

Добави думите „податливост“ и „допълнителна зависимост“ към списъка в бележника си.

Щом свърши, отново се облегна. Загледах го втренчено, за да се върне към темата.

— Е, можеш ли да я направиш щастлива? Или да подготвям плановете си?

Започна да увърта като всеки лекар. Гримасата му бе толкова недоловима, че повечето хора не биха я забелязали. Приведе се напред, подпря лакти на масата и преплете пръсти пред себе си. Езикът на тялото му и миризмата говореха за искреност и загриженост.

— Знаеш най-добре от всички, че никой не може да е непрекъснато щастлив, Тони. Всички ние изпитваме съмнения, имаме страхове и пристъпи на депресия. Това, което действително мисля, е, че мога да ѝ помогна да вземе мотивирано решение. Мисля, че мога да ѝ помогна да пожелае да живее.

Ето, пак тази разлика във философията ни. Разбирането, че да умреш не е мотивирано решение. Но Джон е добър. Ако го държа в пътя, накрая ще свърши онова, което искам.

Насочих пръст към него.

— Без лекарства.

Срещал съм много хора, които превъртаха още повече, щом започнеха да вземат лекарства. В такъв случай решението едва ли щеше да бъде мотивирано.

— Не ги препоръчвам — вдигна ръце той в умиротворителен жест. — Занимавам се с поведенчески проблеми. На Сю ѝ липсва инструментариумът, който е вроден на повечето хора. Тя го нарича „гръбнак“. Приемам го като обяснение. Тя се нуждае от непрекъснати уверения, че има стойност. Мисли си, че е грозна, ненужна, че не заслужава любов. За начало малко постоянно насърчение няма да ѝ навреди. Похвали я, когато прояви решимост по отношение на семейството си.

Не ми казваше нищо ново. Изобщо не бих си правил труда да разговарям с него, но не исках да разбера, че съм чул целия сеанс.

— Не се безпокой, ще имам достатъчно възможности за това, когато се нанесе. Ще бъда сам с нея и майка ѝ.

— Ти ще се нанасяш? — По миризмата му установих, че е намерил какво да предъвка.

Точно така. Сю не го бе споменала. Интересно. Той седеше с леко отворена уста. Въпросът бе на върха на езика му. Отказа се. Примигна, но лицето му не издаваше нищо. За разлика от миризмата. Току-що бе осъзнал, че Сю не е била напълно откровена. Въпросът бе много важен, за да го пропусне просто така по време на сеанса. Думите му прозвучаха тихо и спокойно:

— Е, възможно е това да помогне. Макар всъщност да има нужда да е далеч от членовете на семейството си. Предложих ѝ го, но не бе готова на такава стъпка. Щом си там, може постепенно да се научи да се справя с майка си и останалите, като разполага с достатъчно пространство, за да не се чувства в капан. Ако си в състояние да поддържаш поне малко професионална дистанция и не се набъркаш в кашата, знам, че ще успеем да задвижим нужните колелца.

„Нужните“ е доста относително. Може да се окаже, че окончателната ми диагноза силно се различава от тази на Джон. Ако тънкостите на занаята не предизвикат поврат в желанието ѝ да умре, щеше да се наложи да подготвя плановете си, без да споделям с него. Въпреки това кимнах.

Поприказвахме още малко за общи приятели. Щом свършихме, отидохме при Сю в чакалнята. Тя говореше бодро, но се преструваше:

— Съвсем ли съм откачила? Задържа се доста време.

Усмихнах се.

— Не чух от Джон нищо, което вече да не ми е известно. Според него ти трябва буфер между теб и семейството ти. Каза още, че би желал да продължите да се виждате. Ти какво мислиш?

Премести поглед от мен към Джон, после кимна срамежливо и малко притеснено:

— Приятно ми бе да си поговоря с вас, доктор Корбин. Бих искала отново да го направим.

— И на мен ми беше приятно, Сю — усмивката му бе искрена и сърдечна. — Удобно ли е утре по същото време?

— Лора няма ли да мрънка? — попитах го аз.

Поклати глава. Само шоколад, никакъв черен пипер.

— Не. Ще ходи на някакво месечно събрание. Така или иначе, нямах какво да правя. Намирам, че това е важно — той настойчиво погледна Сю. — Мисля, че ти си важна.

Тя се усмихна, но сведе очи. Май ще се наложи да я науча как да приема комплименти.

Отидохме в офиса ми, за да подпишем договора за консултантските услуги и за бодигарда. Споразумяхме се, че е добра идея да плащам наем за жилището в мазето. Сю изчете внимателно всички документи и номерира всяка страница, преди окончателно да го подпише. Дори поправи печатна грешка във формуляра.

— Наистина ли се налага да напуснеш града? — попита ме тя нервно, след като всички документи бяха подписани. Дадох ѝ екземпляр и запазих един за себе си.

— Ами външната порта? А Вини?

— Да, трябва да замина. Очакват ме. Не бих се тревожил заради Вини. Едва ли ще се върне скоро. Но ако ще те накара да се почувстваш по-добре, мога да оставя колата си пред вас. Ще взема такси. Вини познава колата ми. Но не смятам, че ще си рискува живота за толкова малко пари.

Не ми се искаше да тревожа Сю, въпреки че самият аз изпитвах леко безпокойство. Веднага се обадох на Гари и му обясних проблема.

Съгласи се да поправи оградата като експресна поръчка още същия ден.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сю седеше на леглото у нас. Отидохме там, след като приключихме в офиса, за да си събера багажа. Понякога партията покер продължава повече от ден и затова си вземам дрехи за преобличане.

— Може ли да дойда с теб?

Поклатих глава, докато слагах две ризи и няколко чифта бельо в един сак.

— Никакви жени. Никакви изключения.

Сю присви колене към гърдите си. Изглеждаше окаяно. Тъжна и притеснена заради Мира. Заради целия свят.

— Извинявай — каза тя за десети път.

Приседнах на леглото до нея.

— Разбери, това няма нищо общо с теб. Правя го всеки месец. Не бягам от теб. Но вече ти казах — няма да променя живота си.

Усмихна се, но усмивката ѝ беше тъжна. Мразя да я гледам тъжна, когато отивам да се забавлявам. Хрумна ми една идея.

— Чуй какво ще ти кажа! — Седнах до нея и плъзнах ръце през раменете ѝ. — Приятелките и съпругите на нашата мъжка компания се събират довечера, докато ние играем. Хайде да проверя дали не може да отидеш с тях? Чувал съм, че си прекарват страхотно. Возят се в лимузина, изобщо всякакви екстри.

Погледът ѝ светна от едновременния прилив на възбуда и страх.

— Мислиш ли, че ще се съгласят? Не познавам никоя от тях.

— Ей, те са страхотни момичета. Страшен купон! Сигурен съм, че няма да имат нищо против.

Взех мобилния си телефон и набрах номер. Кармине отговори и аз му обясних блестящото си хрумване. Даде ми да говоря с Линда. След няколко минути всичко бе уредено. Линда изгаряше от любопитство да види жената, която е била способна да ме хване, и щеше да мине да вземе Сю, преди да отиде при останалите. Тя помоли Сю да се облече официално, защото щели да обикалят клубовете.

Вдигнах вежди. Случвало ми се е да обикалям клубовете с Линда преди. Знам какво е — истинско събитие. Засмях се и затворих.

Предложих на Сю да не казва на Мира, че ще излиза. И двамата знаехме, че дъртата вещица ще се опита да провали всичко. Сю отказа категорично.

— Не. Трябва да мога да излизам от време на време. Трябва да имам приятели. Плюс това, не мога ей така да се измъкна, щом на алеята ме чака лимузина. Просто не бива да обръщам внимание на реакцията на майка ми. Но се надявам, че Линда няма да се притесни много.

Кимнах, но добавих:

— Не се безпокой. Линда ще направи всичко възможно да те измъкне. Ще се оправи с Мира, без окото ѝ да трепне.

Откарах я до тях. Целувката за довиждане продължи по-дълго, отколкото възнамерявах. Когато тръгнах, бях възбуден и притеснен, а тя бе доволна и се гордееше със себе си от реакцията ми.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Разполагах с няколко минути, когато пристигнах у Кармине. Първо се отбих до банката. Бях забравил куфарчето от Вегас и трябваше да се върна вкъщи. Знаех, че куфарчето няма да мине през охраната, затова пъхнах книжата в плик, като си сложих ръкавици да запазя всички отпечатащи невредими, и го оставих в багажника. Охраната ме посрещна на вратата. Предадох им арсенала си — „Зиг Зауера“ и „Колта“. Извадих от джоба си пачка банкноти и също им ги дадох. Играем само с пари в брой. Никакви чекове. Никакъв кредит.

Въпреки всичко ме обискираха и прекараха детектор за метали по тялото ми. Става дума за много пари, затова мога да се примиря с някои неудобства. Надникнаха и в плика, без да го докосват и без да четат съдържанието. Щом свършиха с проверката, връчиха ми поднос с чипове. Обикновени пластмасови чипове, каквито можете да си купите в магазините за преоценени стоки, но стойността им е много по-висока от пет, десет или двапет и пет цента. Става дума за пет, десет или сто долара.

Кармине има страхотна къща. Прилича на ранчо, застроено безразборно на обширна разгърната площ, с отделна стая за покер, където можем да се изолираме от света. За каквото и забавление се сетите, ще го намерите у Кармине. Пиене, пушене, хазарт, в каквото количество и колкото често ви се иска. Но никакъв секс и никакви наркотици. Поне не и когато играем карти. Партията покер е само за мъже и дрогата е забранена.

Петимата играем всеки месец. Аз, Кармине Леоне, Джоуи „Змията“ Карасюк, Айра Хилиард и не на последно място Луис — произнася се „Луи“ — Периконе. Петимата израснахме заедно сред Фамилията.

Правилото е следното: пристигащ, плащащ на охраната мизата от десет хиляди долара плюс хилядарка на всеки като хонорар. Охраната винаги е една и съща и няма никакви изненади. Хонорарът, получен от всеки от нас, ги прави неутрални. Обискират те, дават ти чиповете и

пазят оръжието ти. Играем, докато остане един победител, който винаги прибира петдесет бона. Или си вътре, или забогатяваш. Може да се случи играта да продължи няколко дни.

Когато ме въведоха, Кармине стоеше до бара и си приготвяше питие. Той мирише на уиски, пури и скорошен секс. Кармине винаги мирише на скорошен секс. Днес в частност миришеше на Линда.

Беше ми необходимо известно време да намеря нещо, което да мирише като Линда. Когато го открих, ми стана смешно. Мирише на *sarracenia rubra*. Не разбирам много от ботаника, но щом помирисах една в малък цветарски магазин на изток, го проверих. Растението е насекомоядно, като венерината мухоловка, но цветовете ухаят на рози. Точно като нея, без грешка. Сладка и смъртоносна.

— Здравей, Тони! Радвам се, че успя! — Кармине изви вежди към обемиестия плик в ръцете ми.

— За нищо на света не бих пропуснал. Разполагаш ли с минутка? Трябва да поговорим.

Той кимна и направи жест да го последвам отзад. По пътя поздравих счетоводителя Айра и Луи, който се занимава с охрана като Вини. Айра мирише на прясно нарязан лимон с нюанс на черешови бонбони за кашлица. Луи ми напомня пустинята. Суха и песъчлива.

Кармине затвори вратата зад мен, щом се озовахме в малката конферентна зала зад бара. Настана се пред масата и ме покани да седна.

— Какво има?

Изречението му бе сериозно. Надушвах гнева му. Бях съчетал „играта“ с работата.

Разказах му цялата история във Вегас колкото можах по-бързо. Облегна се и цялото му тяло говореше, че ме слуша внимателно. Не ме прекъсна нито веднъж; просто чакаше да свърша. Разкопчах белезниците от куфарчето и му го подадох. Продиктувах му комбинацията, защото изобщо не мислех да използвам куфарчето отново. Отвори го и надникна вътре.

Наблюдавах лицето му. Миризмата се промени: загриженост, гняв, откровена ярост.

— Някаква идея кой се е раздрънкарал?

Докато разглеждаше книжата, аз отново седнах и кръстосах ръце на гърдите си. Поклатих глава.

— Никаква. Опасявам се, че съм този, който носи лошите вести. Те искаха да решиш, че съм аз.

Миризмата му се замъгли — твърде много усещания, за да ги разбере. Затвори куфарчето решително и го заключи.

— Ще имам грижата — рече той безизразно. — Никак не ми харесва да го кажа, но се радвам, че ми го донесе. Днес нищо не може да се направи, но ще задвижа машината. Ти продължавай да си гледаш работата и си пази гърба.

— Правя го. Осведоми ме, когато разбереш нещо. Имам нужда от информация — гласът ми беше студен и безизразен. Не обичам да ме притискат в ъгъла.

Кармине кимна само веднъж.

— Да вървим да играем. Ще ми помогне да мисля.

Джоуи Змията пристигна тъкмо когато се върнахме на масата. Може и да има друга миризма, но винаги се усещаше само тази на мехлема за разтриване „Викс“. Не разбирам защо го употребява в такива количества, но евкалиптът надделява над всичко останало.

Кармине бе домакин и затова раздаде пръв. След това раздаванията се редуват по посока на часовниковата стрелка. Бяха минали шест раздавания, когато телефонът иззвъня. Кармине се извърна и нареди с поглед на един от охраната да го вдигне. Не прекъсна разговора на останалите. Обсъждахме положението в Близкия изток. Разговорите за работа бяха забранени. Само спорт и текущи събития.

Реших да се обадя на Линда, за да видя как са нещата при нея и Сю. Поисках телефон от седящия наблизо бодигард. Изчаках известно време и тъкмо бях готов да затворя, тя вдигна и промърмори накъсано:

— Ох, момент, настъпих нещо с новите си обувки. Само за момент. — Отново дочух движение.

— Хайде, Линда — в гласа ми прозвуча отчаяние. — Намери удобно място.

Говорех високо, защото телефонът не бе до ухото й. Повторих думите няколко пъти. Най-после получих отговор:

— Всичко е наред. Влязох в лимузината. Както и да е, ето какво стана. Дойдох тук и Сю беше готова, но не съвсем подходящо облечена, разбираш ли? Всичко, което има, е развлечено делово облекло.

Размахах ръка с надеждата, че ще ускори темпото. Никога не можеш да накараш Линда да направи нещо по-бързо, отколкото е решила. Пък и не е сигурно дали ти се иска да го направи. Като набере скорост е като фучащ товарен влак.

— Обаче косата ѝ е прекрасна, Тони! Трябва да я видиш вдигната, както ѝ я нагласих!

— Линда... — казах умолително. — Ние тук играем!

Тя съобрази.

— А, да, извинявай. Както и да е, обясних ѝ, че дрехите трябва да заминат! Наложих се да ѝ преровя гардероба и после да срежа една копринена блуза с ножицата. Но ѝ намерихме нещо за случая. Трябва да я видиш, Тони. Толкова е секси! Ще побърка пичовете в клубовете.

Присвих очи и тонът ми стана безизразен. Виждал съм версиите на Линда за „секси“.

— Не съм сигурен, че ми харесва това, което чувам.

Въздъхна раздразнено.

— О, престани! Ще ходим по клубове на Кармине. Няма дори надежда някой да ни закачи.

Бях принуден да се съглася с нея. Кармине си пада ревнив. Всички го знаят. Никой не би пожелал да си навлече такава беля.

— Е, какъв е проблемът?

— А, да! Както и да е, тъкмо се готвехме да тръгнем и — леле! Ето ти я майка ѝ. Вещица директно от ада!

Въздъхнах. Бях вбесен. Не бях прав. Линда е фучащ товарен влак, теглен от безброй локомотиви.

— Хайде бе! Все пак, Линда, побързай, моля те! Трябва да се връщам.

Почти бях в състояние да видя утешителните ѝ жестове.

— Добре. Та, както и да е, тъкмо щяхме да тръгваме, когато входната врата се отваря и влиза едно сладко семейство юпита. Татко, мама и две изчадия — за момент тя се спря и въздъхна. — Всъщност това беше гадно. Децата са сладки. Обаче родителите им са идиоти. Майка им е сестра на Сю.

Точно така. Като че ли не го знаех.

— Нахвърлиха се върху Сю с обяснението, че милото мамче е обещала Сю да гледа децата, защото на сестричката били причинени толкова неудобства миналата седмица, каквото и да означава това.

Завъртях очи.

— Със Сю ходихме във Вегас — без позволение.

Настъпи пауза, преди изпълненият ѝ с недоверие глас да изрече:

— Сигурно се шегуваш. Надявам се да е така.

— Опасявам се, че е истина.

Дочух как бавно издиша.

— Доо-бре, щом е така. Та стигнахме дотам, че мама и сестричката се нахвърлят върху Сю. Проблемът е, че тя иска да се откаже. Казва, че се чувства виновна.

Свих рамене.

— Нищо чудно. Затова ходи при Джон Корбин.

Долових усмивката в гласа на Линда.

— Синчето Джон? Без майтап? Не съм го виждала от сто години.

Как е той?

Погледнах с копнеж към масата за покер. Започваше още една ръка без мен.

— Не се отклонявай от темата, Линда. Искam Сю да излезе тази вечер. Някакви идеи?

— Ами всъщност имам идея, но Кармине ме отрязва. Ако го придумаш да склони, ще сме свободни.

Точно в този миг Кармине ме погледна, сякаш бе дочул думите на Линда.

— Давай нататък.

— Тази вечер ни пазят Майк и Джери. Знаеш, че Майк е луд за деца. Има четири, а петото е на път. Мрази да ходи по клубове, но Кармине го заставя, защото е едър и изглежда страшен. Никакви лудории тази вечер, Тони. Ще ходим само в клубове на Кармине. Честна дума. — Представих си я вдигнала ръка за „честна дума“ като момиченце скаут.

— Е, и какво? Да не би да предлагаш Майк да гледа децата? Защо просто не теглиш една на родителите и да тръгнете?

— Едно е да се каже, друго — да се направи. В лимузината сме. Новата играчка на Кармине — моделът е от тази година. Другата кола ни е блокирала. Ще трябва да им угодим или да ги изблъскаме от алеята. На Кармине това никак няма да му хареса.

Трябваше да се съглася. Бог знае каква бе застраховката на такъв звяр.

— Вече го питах, Тони. Искam да кажа, питах Майк. Би предпочел да остане тук с изчадията, отколкото да дойде с нас. Кармине заяви, че няма да плати на Майк, ако си играе на бавачка. Предложих на Сю и тя се съгласи да му плати. Не мисля обаче, че това е нейно задължение. Имам предвид, не е като да е обещала, че ще ги гледа, и е забравила. Някой друг е поел ангажимента от нейно име. Не е честно. Децата вече обожават Майк. Знаеш как добре се справя с тях. Вече са подхванали някаква игра в съседната стая, докато ние уредим въпроса. Ти какво мислиш? Кармине ще се съгласи, ако ти поемеш разноските, макар аз да считам, че родителите трябва да го направят. Ще се опитам да ги натисна. Но Кармине ще иска твоето мнение.

Замислих се за момент и почувствах Сю в мига, в който си я представих. Сърдита и обидена. Толкова силно ѝ се искаше да се позабавлява. Харесваше Линда, но едновременно изпитваше чувство за вина, макар да си даваше сметка, че няма основание. Това реши нещата, отдалечих слушалката от ухото си, без да прикривам мембраната.

— Ехо! Кармине!

Извърна се на повика ми. Видях какви карти държи. Ако никой нямаше фул, по-висок от дама, щеше да обере пода. Зарадвах се, че не участвам в това раздаване. Купчината беше доста голяма, основно от сини чипове.

Леко повдигна брадичка в знак, че ме е чул.

— Ще дам кинтите на Майк, ако одобриш идеята на Линда. Какво ще кажеш? Моето момиче се нуждае от излизане. Цялото ѝ семейство са задници.

Той тихичко изпръхтя.

— Хайде, Кармине, кажи? Знаеш, че Майк предпочита да остане с децата. Ще платя хонорара му.

Пръстите му забарабаниха по масата.

— Въпросът не е само в това, Тони. Просто не съм сигурен дали искам момичетата да излизат, когато само Джери ги охранява.

Знаех, че от известно време насам има проблеми с Джери. Да не би положението да се е влошило? Дали не излагах Сю на опасност?

Долових остротата в тона си:

— Така ли? Защо?

Поклати бързо глава няколко пъти. Опитваше да се отърси от лошото предчувствие. Миришеше едновременно на гняв и тревога. Похлупи картите си на масата, докато размишляваше.

— Знаеш ли какво повишение искаше той?

Кармине обикновено не възпира хората, които се стремят да се издигнат. Погледна ме пронизващо.

— Искаше твоята работа.

Вдигнах вежди. Дори не подозирах, че Джери се интересува от този вид дейност.

— Казах му, че всичко, което вършиш за мен, ме задоволява и не се нуждая от двама души. Вече не. Просто няма работа. Той разбира, че не може да започне самостоятелно без моята подкрепа, но не е доволен — сви рамене. — Е, предполагам, че не е настъпил краят на света. Никога не би се осмелил да стори зло на момичетата. Знае какво го чака после.

Помисли още малко, докато държах телефона встрани от тялото си. Чувах, че Линда се опитва да привлече вниманието ми. Притиснах слушалката плътно до бедрото си, за да заглуша думите ѝ.

— Майк получи увеличение миналата година. Ще можеш ли да си го позволиш?

Назова цифрата. Подсвирнах.

— Май ще се наложи да спечеля тази вечер.

— Значи ще платиш? В брой?

Пресегнах се към купчината чипове, със съжаление подбрах повечето от сините и ги прибавих към неговата купчина.

— Разбрахме ли се?

Направи гримаса, но кимна неохотно. Бях готов да вдигна слушалката до ухото си, когато той внезапно щракна с пръсти. Изпъна малкия си пръст във въздуха и лекичко го разклати.

— Чакай. Кажи им да минат първо през Карлин. Оттам могат да вземат Джак. Да, така вече става.

Усмихна се едва доловимо и се върна към играта, без да промълви и дума повече. Миризмата му незабавно се успокои. Вече не се безпокоеше. Реакцията му уталожи собствените ми страхове.

— Чу ли, Линда? — запитах я аз.

— Благодаря, Тони! Ще направя всичко възможно Сю да прекара страхотна вечер. — За момент замълча и добави: — Знаеш ли, че ѝ

викат Сузи? Звучи като куклата Барби. Да ти се доповръща!

— Ами такава ѝ е името.

— Така ли? По дяволите, когато ти е известно, че някой не харесва името си, а тя директно го заяви пред тях, трябва да го наричаш както иска. Мамка му, може да иска да ѝ викат „Кармен Миранда“ и те трябва да уважават избора ѝ, нали?

Не можех да не се съглася.

— Пък и майка ѝ! Божичко, тази жена ме кара да скърцам със зъби! Взе да се оплаква колко безпомощна се чувства в инвалидната количка — тонът на Линда бе огорчен и саркастичен.

Изплюх думите с гняв:

— Преструва се!

— Няма значение! Моята майка също е в инвалидна количка! Но се справя отлично.

Мамка му! Беше права. Бях го забравил. Едно време си мислех, че Лизел може да ми стане тъща. Тя е страхотна жена и има невероятен хъс за живот. Линда го е наследила от нея.

— Помниш ли, получи се толкова нелепо — добави Линда с гняв и печал. — Напи се и падна по стълбите. Гръбнакът ѝ бе много зле натрошен. Надолу от кръста е парализирана. Никога вече няма да може да ходи — думите ѝ прозвучаха безизразно, но аз познавам Линда. Плачеше ѝ се, когато се сетеше за майка си.

— Как се справя?

Тонът ѝ стана твърд. Представих си как предизвикателно повдига брадичка.

— Майка ми не си пада по лежането. Бедите просто се случват. Кармине ѝ купи от онези моторизирани инвалидни колички. Нали ги знаеш, които имат копчета и можеш да се движиш наоколо? Фучи из къщата си като вихрушка. Захранва се от слънчеви батерии. Майка ми настоява да живее сама. Дори сама си пазарува, като тегли малка количка. Миналия месец ходи на Хаваите с приятелките си. Направили така, че облегалката да може да се сваля назад. — За миг смехът на Линда прозвуча дрезгаво. — Танцувала лимбо и спечелила състезанието! Получила награда и всичко както си му е редът. Но според мен са ѝ позволили да спечели.

Присъединих се към смеха ѝ. Беше толкова типично за Лизел.

— Добре се справя.

— Затова не изпитвам никакво съчувствие към някого, който дори не се опитва.

— Каза ли й го? — усмивката ми бе широка цял километър.

— Очи в очи! Но не ми спечели приятели. Освен може би Сю. О! Забравих да ти кажа. Майка ми ме помоли да попитам дали Кармине не би й купил една от онези инвалидни колички с подвижните колела. Иска да участва в състезания! Можеш ли да си представиш? Стопи тлъстините в горната част на ръцете си, докато беше в обикновената количка, и не иска да се отпуска — гласът й бе изпълнен с радост и гордост.

Разсмях се.

— Виж, трябва да се връщам, преди да развалят настроението на Сю и да й съсипят вечерта. Ще се чуем по-късно! Предай на Кармине страстна целувка от мен! Страхотен е!

— Какво ще кажеш да... — но тя вече беше затворила.

Изключих телефона и го върнах на бодигарда.

— Всичко ли е тип-топ? — попита Айра, когато се върнах на мястото си. Беше започнала нова игра, а пред Джоуи се мъдреше огромна купчина чипове. По дяволите! Беше извадил по-силни карти от Кармине. Кимнах.

— Да. — Обърнах се към Кармине: — Линда каза да ти предам страстна целувка. По устните ли я искаш?

Погледна ме и направи гримаса, като че ли се целуваше. Широкото му лице светна в усмивка и той посегна към колана си.

— Да, пиленце, ще ти покажа какво да целунеш. Дай тук муцунка!

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Беше към четири сутринта, когато Майк и Джери бяха допуснати до играта. Когато става дума за момичетата, Кармине не се задоволява с устни съобщения. Хората могат да бъдат купени или изтезавани. Кармине иска да гледа лицата им. Много го бива да разбира кога го лъжат. Преди носът ми да придобие новите си способности, бе по-добър от мен.

Айра рано се бе лишил от парите си и хъркаше на дивана в ъгъла. Луи току-що бе загубил последния си чип и се утешаваше до бара. Ако не спечелех следващото раздаване, също бях вън. Джоуи и Кармине бяха почти наравно, така че явно ни очакваше дълга игра.

Разбирате ли, когато някой загуби, не може да си тръгне просто така. Имаме си твърди правила. Петдесет хилядарки са доста пара, при това — в брой. Затова играем само през седмицата. На следващия ден винаги има отворени банки.

Освен това, за да се избегнат възможни „злополуки“, когато победителят си тръгне, един от бодигардовете го изпраща до банката му. Останалите играчи киснат в къщата с другия бодигард, докато победителят не внесе сумата. Ако нещо се случи на победителя или бодигарда, останалите са задържани, докато не определим чия е вината. Тогава човекът се отстранява от играта. Завинаги. Така Луи спечели правото си да участва, а Марвин намери работа.

Предшественикът на Луи бе извадил лош късмет. Беше решил, че парите му трябват. А трябваше просто да помоли за заем. Проблемите му се разрешиха по гадния начин. Жалко. Хари беше готин тип, но позволи проблемите да се изпречат на пътя на етиката му.

Когато влязоха Майк и Джери, Джоуи отиде до тоалетната и Кармине можа да поговори с тях. Майк пристъпи към масата, а Джери грабна бира от хладилника. Майк мирише на качествени италиански подправки — пресен босилек и чесън — сигурно заради кухнята на Мари.

— Наред ли е всичко? — запита Кармине.

— Да. Момичетата са си у дома, живи и здрави.

— Платиха ли ти? — попитах го. — Или Кармине ти дължи пари?

— Не — махна той небрежно. — Платиха си. Направих им отстъпка. Децата са приятни.

— Колко им взе? — в гласа на Кармине прозвуча острота. Не бях сигурен защо. Чувствата бяха смесени.

Майк сви рамене.

— Пет стотарки. Както споменах, Синди и Майк са наистина добре възпитани. Добри деца. Просто се нуждаят от твърда ръка. Жалко, че родителите им са такива. Малкият Майк — така му виках, проявява голям интерес към стрелбата. Но родителите няма да му позволят — поклати глава. — Жалко, че ще се загуби истински талант.

Разсмях се под носа си само като си го представих. Бекки и мъжленцето ѝ едва ли бяха планирали да се лишат от пет стотачки за бавачка.

— Взел си им петстотин? Тогава за какво ти плащам две хиляди и петстотин?

Изпреварих отговора на Майк. Разбихах, че няма да каже истината пред шефа си. Щеше да измисли нещо, което да задоволи Кармине, но нямаше да бъде истина.

— Караш го да ходи там, където не му харесва, Кармине. Знаеш по-добре от мен, че това струва повече.

Кармине се взря в Майк. Миришеше на подозрение и лек гняв.

— Не обичаш да излизаш с момичетата?

Майк сви рамене. Не беше болка за умиране.

— Няма значение. Правя това, което ми наредиш.

— Харесва ли ти? — попита той бавно, малко заплашително.

Майк никога не лъже Кармине. Но и никой друг не се осмелява.

— Честно ли? Предпочитам да съм си у дома при Мари и децата. Но момичетата излизат само веднъж месечно. Ще го правя. Не е кой знае какво.

Кармине кимна доволно. Майк се обърна към мен. Беше се сгорещил.

— Приятелката ти е страхотна, Тони. Струва си. Става за семейство.

Кармине го прекъсна:

— С Тони можете да си говорите, като свършиш с отчета. — Той не отстъпва пред никого.

После се обърна към Джери. Мирисът му внезапно се промени — стана по-агресивно, по-наситено мускусен.

— Къде ходиха момичетата? — попита го той.

Джери настани високата си фигура на освобождения от Айра стол. Дори и седнал, стърчи с една глава над останалите. Те с Майк са едри мъже, ала Майк е по-широк в раменете, а Джери е строен, но това заблуждава. В действителност е по-гадният от двамата. Джери приближи свития си юмрук към устата си и се закашля. Лош навик от годините пушене.

Той мирише на болест. Има му нещо, но отказва да се прегледа. Миризмата е наситена и натрапчива. Не мирише на смърт като Лео, но е много близо.

Джери овладя кашлицата си и отвърна:

— Ходихме на обичайните места. Първо при Карлин за вечеря. После в „Синьо кадифе“ и най-накрая — на танци в „Маргарита“.

Кармине придоби изражение, което не успях да определя. Замириса на очакване и похот.

— Случи ли се нещо интересно?

Джери се захили и оголи ред неравни пожълтели зъби.

— Да. Линда си падна по новата стриптийзърка.

Лицето на Кармине светна в усмивка, изпълнена с триумф и желание. Силно замириса на секс.

— Коя по-точно?

— Дребната с червената коса в „Синьо кадифе“.

Кармине сви юмрук и рязко се блъсна по гърдите с вид на победител.

— Да! Надявах се да я види. Изгарям от нетърпение да оправя малкото парче още откакто го наех.

Поклатих глава с усмивка. Кармине и Линда са странна двойка. Бяха се разбрали, че не се счита за изневеря, ако спят с един и същи човек.

— Тя отвърна ли на Линда?

Джери се усмихна малко зловещо. Трябваше повторно да го погледна. Сега наистина замириса като Лео. Лоша работа.

— Ти как мислиш?

Докато Кармине се наслаждаваше на победата си, аз се възползвах от случая да попитам:

— Как се разбира Сю с останалите момичета?

Джери се извърна към мен. Лют мексикански пипер опари носа ми. Нищо чудно. Ала думите му бяха учтиви. Това е добре.

— Отначало много се притесняваше, но Линда успя да я извади от черупката ѝ. До края на вечерта и двете бяха в стихията си. Само Керъл си кротуваше.

Луи долови името на Керъл и се извърна над питието си.

— Какво каза за Керъл?

— Казах само, че нещо не е в настроение — обясни Джери. — Нещо ѝ е тъпо. Мисля, че е свързано с хлапето, с което се среща. Казва, че си го изгонил. Съветваше Сю да стои далеч от Тони, защото накрая ще му стане собственост точно като нея.

— Мамка му! — избухна Луи. Силата на яростта и обидата му ме изненада. Тресна чашата си върху бара и част от нея се разля по ръката му. — Чука се с някакъв пънкар и просто защото се е чупил, предполага, че съм го светнал? И изобщо не ѝ идва наум, че може просто да я е зарязал?

Миризмата на Луи говореше, че е наранен и предаден.

— Обясни ли ѝ, че нямаш пръст в изчезването му? — попитах го.

— И дума не съм ѝ казвал за тази връзка! Реших, че е мимолетна. Помислих си, че може малко да се освежи, като се мъкне с хлапето. Напоследък се чувстваше остаряла.

В последните му думи прозвуча тъга. За момент зарея поглед в пространството. Знаех, че се сеца за по-добри дни. Бяха заедно от около шест години. Истински рекорд за Луи.

Не ми се искаше да прекъсвам размишленията му.

— Би могъл да споменеш пред нея, че не си го направил — предложих аз. — Може дори да помогнеш да го намери, за да ѝ докажеш. Ще си състави по-добро мнение за теб. Ще спечелиш точки. Просто не го пребивай, когато го откриеш. Кажи ѝ, че се надяваш да остане при теб. Че искаш да е така.

Мамка му! Отново прозвучах като Синчето Джон. Всеки месец е същото. Може би Джон трябва да участва в следващата игра, а аз да си почина.

— Дааа — повлече той замислено. Надеждата се надигна от него като балон. Накара ъгълчетата на устните му да се извият в усмивка.

— Ще открия хлапето и ще ѝ го поднеса като подарък. За разнообразие ще бъда добро момче. Да. Това ми харесва. — Въздухът се насити с цитрусов аромат.

Извади мобилен телефон от джоба си, но Джери го потупа по рамото, преди да успее да набере номера. Протегна ръка за телефона, без да произнесе и дума. Луи въздъхна притеснено и раздразнено, затвори го и му го подаде.

— Забравих. Никакви обаждания — обърна се той към Кармине. — Извинявай.

Кармине сви рамене, сякаш изобщо не е забелязал, но разбирах, че напрегнато следи Луи с ъгълчето на окото си.

— Правилото е прието от всички, не е само мое. Ако никой друг не възразява, лично аз — също.

Свих рамене.

— За мен няма значение. За теб, Джоуи?

Джоуи отново бе заел местото си. Миризмата му издаваше решимост, но не и враждебност. Лицето му беше безизразно.

— Правилата ни не са случайни. Аз трябваше да се разделя с телефона си. Никакви обаждания. След няколко часа ще се прибереш. Тогава се оправяй.

Надигнах се и се отправих към бара да си наля още едно питие. Луи още бе там и ми подаде бира в зелена бутилка. Някои видове вносна бира ми харесват. Други имат вкус на боя за обувки.

Джери се повлече към мен. Миризмата му го изпреварваше и трябваше да извърна глава. Все едно си до някой, който не се е къпал от години.

— Чувам, че напоследък прехвърляш някои от ангажиментите си.

Изгледах го подозрително. Къде ли го беше чул?

— Така е. И какво от това?

Полагаше огромни усилия да изглежда безразличен. Не се получаваше.

— Аз съм на разположение, ако някога имаш нужда от съдействие. Опитвам се да пробия в бизнеса. Ако мислиш да

поосвободиш графика си... — не довърши мисълта си. Сви рамене. — Една препоръка от теб може да ми е от полза. Има тежест.

— Нямам намерение да се пенсионирам, Джери. — Изправих се и заобиколих бара. Трябваше да намеря нещо, което да прочисти мириса на тлен от носа ми. Нещо силно. Може би чушки. Или чесън. Салца! Щеше да свърши работа. Наведох се над бара и потърсих неотворена бутилка.

— От къде разбра, че отказвам работа? — запитах го, без да поглеждам нагоре.

Не отговори веднага, но миризмата му се промени. Мислеше, че съм отстъпил, защото ме е страх от него. Лайната ми кипнаха. Добре де, лош израз, но пък верен. Изгледах го остро и се отказах от пикантния сос, минах пред бара и се изправих непосредствено пред него. Ако си търсеше предизвикателството, щеше да си го получи.

Внезапно Кармине също се озова до Джери. Както и аз, бе застанал малко по-близо от необходимото. Погледът на Джери бързо се стрелкаше от единия към другия и чух как сърцето му започва да бие по-силно. Кръвта във вените му бе близо до повърхността. Миришеше на страх и ярост. Добре. Сетивата ми бяха нащрек и долавях леко изтракване винаги, когато си поемеше дъх. Беше бавен. Лесна плячка. Част от мен се питаше дали кръвта му не е горчива. Щеше ли да ми хареса вкусът ѝ? Лека тръпка накара косъмчетата по кожата ми да настръхнат. Оставих мисълта да се отрази в погледа ми. Позволих му да разбере с кого точно си има работа.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш, Джери? — попита гневно Кармине, преди да успея да изрека и дума.

— Само си бърбех с Тони — опита се да съсредоточи поглед върху Кармине, но не можеше да отдели очи от мен. Знаех, че моят поглед все още е човешки. Без издайнически блясък. Но бе поглед на ловец. Бях такъв. В която и да било форма.

Не насочи веднага вниманието си към Кармине. Това не му донесе нищо добро. Кармине се пресегна и сграбчи брадичката му. Рязко извърна лицето на Джери, докато погледите им се срещнат. Гласът му бе тих, но тежеше като олово:

— Вече казах не, нали? Не ти ли казах, че не искам да се занимаваш с тези работи? Да не си глух?

Джери се сгърчи на стола и погледна към Кармине. Доволен, той пусна брадичката му, но не и преди почти да одере парченце от кожата му. Тази вечер действително не бе в настроение да се противопоставят на заповедите му. Джери трябваше да сведе поглед, за да срещне вбесените му очи. Кармине не е висок, но то е без значение, когато ти си шефът.

Джери продължаваше да изглежда недоволен. Изпълваше го много по-силна враждебност, отколкото можеше да си позволи. Това ме накара да се запитам какво крие.

— Каза, че докато Тони е в бизнеса, няма нужда от мен. Но ако той се оттегли, искам да участвам.

Нещо в начина, по който го изрече...

— Казвал ли съм, че се оттеглям? — Приближих се още на сантиметър към него. Тонът ми бе едновременно хладен и възбуден. — Когато се почувствам достатъчно стар да се пенсионирам, ще те уведомя. А ти по-добре се надявай никога до мен да не стигне клюката, че искаш да ускориш процеса.

Лицето на Кармине придоби предпазливо изражение и свирепият му поглед можеше да прогаря дупки. Погледът на Джери се стрелкаше напред-назад между двамата ни, докато нервно облизваше устни.

— Изобщо не съм споменаващ подобно нещо. Просто моля за възможност да покажа на какво съм способен.

Кармине бодна гърдите на Джери с пръст и почти го събори от стола. Човек забравя колко е силен, докато не се наложи той да му го припомни.

— Ще показваш възможностите, които аз искам да показваш, Джери! Ясно ли е? Не желая да се промъкваш зад гърба ми и да говориш с Тони или с когото и да било друг. Минаваш само и единствено през мен. Аз ще реша кога си готов да опиташ нещо друго. Капиш?

Джери кимна. Погледът му пламтеше, ала не отвърна.

— Ти и Майк се прибирате. Ще обсъдим това утре точно в девет, в „Карлин“.

— Разбира се, Кармине, както кажеш — думите бяха предпазливи, нито сърдити, нито саркастични. Добър подход. На Кармине лесно му гърмят бушоните. Майк мъдро бе останал извън караницата и тихичко си тръгна с Джери.

Седнах на масата и Кармине ме последва. Видимо се успокояваше, като птица, която пригладжа разрошената си перушина. Върху масата нямаше чипове, така че навярно Джоуи бе спечелил последното раздаване. Кармине взе колодата и започна да я разбърква. Джоуи мълчаливо бе наблюдавал цялата сцена. Кармине подхвана репликата му за изключването на мобилните телефони — сякаш никога не е бил прекъсван.

— Да бе, няколко часа. Ще се наложи да висиш, докато не си върна парите, приятелю.

Джоуи изпръхтя и взе картите, които Кармине бе раздал. Когато свърши с раздаването, аз си спомних нещо. Протегнах ръка към Кармине.

— Между другото, не ми ли се дължи нещо?

— Да, да! — Пусна купчина сини чипове в шепата ми. Щяха да ме задържат в играта достатъчно дълго, за да спечеля.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Прибрах се вкъщи към обяд на следващия ден. Джоуи спечели играта. За първи път от месеци насам.

Веднага си легнах. Обадох се на Сю и ѝ казах да дойде, ако иска. Сигурно съвсем съм се бил отнесъл, защото дори не съм разбрал кога е отворила вратата с ключа, който ѝ бях дал. За щастие, помнеше кода на алармената система. Не съм сигурен дали е за добро, че ѝ го дадох, но така стана.

Събуди ме докосването на топли ръце, които разтриваха гърба ми. Разтревожих се, че не съм я чул, но въпреки това въздъхнах доволно. Усетих парфюма ѝ, но истинската ѝ миризма се промъкваше под изкуствената. Сладка и мускусна. Обля ме топлина. Хвърлих поглед встрани и видях ръцете ѝ да отпускат възлите по мускулите ми.

Някаква част от мен никак не е доволна, че толкова се привързах към Сю. Но вината не е нейна. Проблемът е мой. Трябва да се отдръпна от нея. Разбирам го, но не искам. Разбирам, че Джон също е прав. Ще бъде болезнено, ако се наложи да дръпна спусъка; ще ме боли при гледката на тези ръце, прострени безжизнено на земята. Щях да я сънувам. Това също ми е известно. Може би накрая щеше да се наложи отново да дръпна спусъка, за да престанат сънищата.

Борех се да си пробия път през мрачните представи към усещането и уханието на съвсем жизненото ѝ тяло.

— Добре ли се забавлява? — попитах сънливо и се прозях.

Долових усмивката в гласа ѝ.

— Страхотно! Толкова съм ти благодарна, че успя да го уредиш. Линда и Елън си ги бива. Но Керъл е малко странна.

В гласа ѝ прозвуча напрегнатост, която ме застави да се претърколя и да се взра в лицето ѝ. Вперих поглед в стреснатите ѝ очи и поклатих глава.

— Чух за това. Не го е направил той.

Дишането ѝ се учести.

— Керъл се кълне, че е той. Просто отива и го убива. Чувства се притисната и се бои за живота си — изражението на Сю красноречиво говореше, че тя наистина се страхува за нея.

Леко се намръщих.

— Керъл дрънка прекалено много. Но Луи е луд за нея. Винаги е бил. Никога не би й сторил това. Дори ще се опита да издири хлапето и да й го върне, ако толкова го иска.

Изумление прекоси чертите й и погъделичка ноздрите ми. Челюстта й увисна.

— Той би ли постъпил така? По нейните думи е истинско чудовище.

— Не ме разбирай погрешно — отвърнах сериозно. — Луи е чудовище. Ако не обичаше Керъл, щеше да ликвидира хлапето. Не става дума, че е неспособен на това.

— О! — гласът й прозвуча тихичко и неуверено. Изведнъж ми хвърли сърдит поглед и леко ме блъсна в гърдите. — Но ти не си ми казал, че си ходил с Линда.

Изненадах се. Никога не ми беше идвало наум. Сега, като се замисля, може би е трябвало.

— Знаеш ли, не ми е хрумвало дори за миг. Има ли някакво значение?

— Беше странно. Когато дойде и огледа къщата, направо изпадна в захлас. Трябваше да надзърне във всяка стая и непрекъснато си мърмореше под носа „Това е Тара. О, господи! Това е Тара!“ После се обърна към мен: „Леле, Тони добре се грижи за теб!“

Разсмях се. Не се бях сетил за възможността Линда да си помисли, че аз съм купил къщата за Сю, но очаквах да я поразя.

— Опитах се да й обясня, че къщата си е моя, но тя само кимаше по онзи странен начин. Нали разбираш, сякаш искаше да каже: „Да бе, сигурно е твоя.“ После подхвърли, че навярно наистина много ме харесваш, защото не си харчил толкова за никоя след нея.

Потръпнах. Но и в този случай бе по-добре да кажа истината.

— Ясно, разбрах намека. Линда и аз бяхме заедно в продължение на няколко години. После се разделихме. — Свих рамене да покажа, че не е кой знае какво. Но в действителност решението беше трудно. Бях съжалявал в продължение на месеци. — С нея имаме различни ценности. Тя иска пари и власт, аз исках някоя, с която да ми е добре.

Тези цели се изключват взаимно. Хвана се с Кармине. Подхождат си по-добре.

— Толкова е хубава и забавна. Никога ли не си съжалявал, че сте се разделили?

Дарих я със сърдечна усмивка. Още бе свенлива.

— Чувстваш се като врабче сред ято пауни, а?

Кимна.

— Те всичките са просто великолепни.

Нямаше никакво съмнение, че ревнува. Подуших го — пипер, но по-близо до едрите люспи и семки на кайенския пипер, като този, с който поръсвам пицата си.

Пресегнах се и докоснах лицето ѝ. Тя се притисна към ръката ми.

— Те са трофеи, мила, и всички много добре го знаят. — Долепих я към гърдите си и заговорих в косите ѝ: — Ако исках трофей, щях да бъда с някоя от тях. Но на мен са ми нужни ум и характер. Красивата външност не е вечна. Някой ден Кармине, Луи и Айра ще поискат да ги сменят с по-нов модел — тъжно е, но е факт.

Стегнах още повече прегръдката си. Миризмата ѝ, толкова близо, пробуди нещо в мен. Нещо, което ме накара да се замисля за дом, за сигурност, за вечност. Овладях се с усилие. Харесваше ми да бъда сам. За съжаление, колкото повече се опитвах да убедя себе си, че искам да остана сам, толкова повече надушвах собствените си лъжи.

— А ти какво искаш? — попита тя с въздишка.

Замислих се върху думите на Майк — постоянна връзка. Това ли исках? Просто не знам. Целунах косата ѝ.

— Теб.

Изплъзна ми се от устата, както и нежното обръщение. През лятната гора премина повей на затоплена захар и канела. Вдъхнах дълбоко и се опитах да дойда на себе си. Смених темата, като се върнах към вчерашната вечер.

— Като изключим Керъл, беше ли ти забавно?

Усмихна се и подуших щастieto ѝ.

— Линда е просто чудесна! Цяла вечер си говорихме. Сигурно сме отегчили другите момичета. Имаме толкова общи неща! Струва ми се, че я познавам цял живот, след като сме прекарвали едва няколко часа заедно. — Изведнъж отдръпна леко глава и добави с доловимо огорчение: — Всъщност прекарахме няколко часа. Закарахме Елън и

Керъл към един след полунощ и останахме в лимузината да пием вино и да си побърим някъде докъм три. — Изведнъж тя бурно се разсмя и гърдите ѝ се удариха в моите. — Беше толкова смешно! Когато отидохме в някакъв клуб, „Синьо кадифе“, Линда се престори, че си пада по стриптийзърките! Честна дума, никога не съм се смяла толкова!

Сю не можеше да види лицето ми. Прехапах устни и сдържах смеха си. Не бях наясно как точно да ѝ го кажа. Не бях сигурен, че е в състояние да приложи буржоазните си ценности към Линда.

Вдигнах ръка уж да почеша горната си устна. Прикрих усмивката. Но мисля, че не успях да изтрия шеговитото пламъче в погледа си.

— Виж сега, трябва да ти кажа, че не се е преструвала.

Сю вдигна глава и ме изгледа с любопитство. Единственото, което можеше да види, бе движението на ръката ми.

— Какво искаш да кажеш?

Отместих ръка и усмивката ми лъсна.

— Линда го прави и по двата начина.

Сю продължаваше да изглежда смутена. Поклати глава да покаже, че не ме разбира. Опитах отново:

— Линда е бисексуална. Знаеш тази дума, нали?!

Изражението на лицето ѝ можеше да послужи за нагледен пример на изумление. Устата ѝ леко увисна, а очите ѝ се разшириха.

— Прави секс с жени?

— А също и с мъже — махнах с ръка. — Всъщност само с един мъж — с Кармине.

Гласът ѝ издаваше неверие:

— И той няма нищо против?

Свих рамене.

— Ни най-малко. Обича да гледа.

Наблюдавах я, докато осмисляше чутото. Очите ѝ останаха широко разтворени толкова дълго, че се наложи да я попитам:

— Добре ли си? Изглеждаш малко странно.

— Ами... Линда беше в стаята, докато се преобличах. Обръщаше огромно внимание на всичко, което говорех в лимузината! Искам да кажа... — запъна се тя.

Схванах мисълта ѝ, но предположението ѝ беше погрешно.

— Линда пусна ли ти се?

Вдигна вежди и леко вирна глава.

— Всъщност не.

— Тогава изобщо не си мисли, че проявява интерес към теб.

Явно не можеше да преодолее шока. Разсмях се тихичко. Може да беше грубо от моя страна, но не успях да се сдържа:

— Никога ли не си имала приятели гейове?

— Да, в колежа. Но само гейове. Никога не съм имала приятелки, които да са... като Линда.

Надявах се да разбира, че не се смея на нея, но не бях в състояние да изтрия усмивката от лицето си.

— Сю, хвърляш ли се в обятията на първия срещнат мъж?

— Разбира се, че не!

Погледнах я настойчиво.

— Линда също не се нахвърля на първата срещната жена.

Все още изглеждаше притеснена, затова изтрих усмивката и я погледнах с цялата сериозност, на която бях способен.

— Разбери, Линда знае, че си с мен. Значи разбира, че си хетеро. Също така знае, че не си падам по груповите изпълнения, така че никога няма да те закачи. Нима щеше да имаш по-ниско мнение за нея, ако излизаше само с латиноамериканци? Или чернокожи?

Поклати глава.

— Естествено, не. — Свих рамене. — Тогава какво значение има, че харесва и мъже, и жени? Голяма работа. Спокойно можете да бъдете приятелки. Няма да се опита да те прелъсти. Освен ако ти самата не поискаш... — добавих предпазливо. Не познавах чак толкова добре предпочитанията на Сю. Не трябваше автоматично да отхвърлям възможността.

Върху лицето ѝ незабавно се изписа паника.

— Не! Изобщо не ми е по вкуса!

Но изведнъж се замисли и се изчерви. Миришеше на нещо много близко до желанието, силно примесено със смущение.

— Но си мислила за това? — попитах я лукаво.

Поклати глава.

— Не точно. Но не съм сигурна дали трябва да съм ѝ благодарна или засегната, че не прояви интерес към мен.

Избухнах в такъв мощен смях, че тя нямаше как да не ме последва. Прегърнах я силно. Смеехме се и се търкаляхме, бяхме доволни и щастливи. Искаше ми се да останем така завинаги — просто щастливи, просто заедно. Бедата е в това, че знам: някой ден съдбата ще почука на вратата.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Изминаха няколко дни. Отношенията ни със Сю се развиваха прекрасно. Постепенно започнах да прекарвам все повече време с нея и да я опознавам. Предишния ден вечеряхме с Кармине и Линда. „Карлин“ предлага най-добрата италианска кухня в града. Естествено. Всички ядохме повече, отколкото трябва, а после останахме до късно и играхме покер у нас. Човек би си помислил, че съм се наситил на играта, но не, обичам да играя. Най-много ми харесва американският покер.

Установих, че не преспивам често в къщата на Сю. Опитах. Прекарах няколко нощи там, заключен долу. Но Сю изобщо не можеше да се отпусне достатъчно, за да направим нещо повече от това да се гушнем. Копнееше за секс и не можеше да спи. Вариантът не ми се нравеше. Бях оставил дрехи за преобличане и тоалетни принадлежности, но нищо за постоянно. Нямам достатъчно доверие в Мира, за да държа оръжието си там. А където съм аз, там е и оръжието ми. Знам, че Сю се дразни, но това е положението.

Като стана дума за оръжие — най-сетне сглобих новата си играчка. Пистолетът „Анкор“ на фирмата „Томсън Сентър Армс“ меко проблясваше на флуоресцентното осветление над работния ми тезгях. Току-що бях приключил смазването му с последния слой масло. Пакетът, който Мери ми бе предала, съдържаше направеното по поръчка оръжие. Имаше цев от неръждаема стомана и пълнител за шестмилиметрови патрони с покритие от хромов оксид. Не можеш да си купиш подобна цев от магазина. В края на краищата кой би пожелал да има синкава неръждаема цев? Аз. Харесва ми, че неръждаемата стомана е устойчива на атмосферните влияния, но прекалено се забелязва през нощта.

Дълго и упорито бях спорил със себе си за оптическия мерник и най-сетне се спрях на „Черния диамант“ от титан на фирмата „Бърис“ с балистична характеристика 4X-16X — 50 милиметра. Доста е голям за пистолет, но „Анкор“ могат да се приспособяват: служат и като

пистолети, и като пушки. Рамата поддържа оптиката, така че бих могъл да използвам цеви с всевъзможен калибър и дължина. Все още не бях сигурен в уверенията на „Бърис“, че лещата не просто е устойчива, а изобщо не подлежи на надраскване. Следователно не се налага да използваш дори чист сух парцал за почистване. Ако се окаже истина, ще бъде изключително полезен в действие. Освен това харесвам оптиката на „Бърис“. Някои хора биха спорили, че вече има много подобри вносни оптически изделия. Сигурно е така. Но човек, който напуска работата си като първокласен проектант и създава собствена компания, защото бившата му фирма извършва масови съкращения, заслужава уважението ми.

Очаквах с нетърпение да отида на полигона и да настроя далекомера, но нямаше да е днес. Докато си вземах душ, на мобилния ми телефон се бе получило интересно съобщение. Второто странно обаждане в продължение на няколко дни. Първото беше от Лео. Беше ми трудно да предположа откъде се е сдобил с номера ми, но обаждането не ме изненада, след като шпионинът му не бе успял да намери документите. В деня след играта се бях сетил за куфарчето отзад в колата ми и отидох да го прибера. Багажникът бе отворен, а куфарчето зееше разбито. Можеше да бъде единствено някой от хората на Кармине или ако трябва да бъдем точни, от хората на Лео.

На съобщението, записано в гласовата ми поща, Лео ръмжеше: „Върни ми това, което ми принадлежи, Джодоне. Върни го или ще стане лошо.“

Вече бе станало достатъчно лошо. Бях бесен, че трябваше да закарам „Мустанга“ на ремонт, за да поправят ключалката на багажника. По време на вечерята съобщих на Кармине за обаждането. Прекъсна предположенията на Линда с една-единствена рязка дума: „Престани!“, и продължи да се храни. После разговорът бе леко напрегнат, но след няколко минути успях да разведрия настроението.

Когато се прибрах, позвъних на Лео и оставих своето съобщение на гласовата му поща: „Майната ти.“

Днешното съобщение беше изненадващо. Разпознах гласа, но само защото си бях дал труда да го следя известно време. Явно ме беше надушил, което леко ме обезпокои. Малкото копеле действително си го бива. „Трябва да се видим — бе казал Скоти. — Разполагам с

информация, която ти е нужна. Търговският център в Саутсайд, пред сергията за гевреци. Точно в дванайсет.“

Нямах особено доверие в хлапето, но преди никога не ме беше търсило. Това разпали любопитството ми. Ала в никакъв случай не можех да се срещна с него на обществено място. Ако не е капан, ще ме разбере.

Пътюм се отбих в един магазин. Стигнах рано до търговския център и го обиколих, като се вмъкнах в магазин за подаръци, откъдето купих картичка и бонбони за Сю. Пликът в ръцете ми ме правеше незабележим. Не разпознах нито едно цивилно ченге и никой от охраната на центъра не прояви интерес към мен. Нищо чудно. Днес бях рус, имах мустаци и носех спортна шапка.

Когато Скоти се появи, аз го проследих от разстояние. Беше изнервен — поне това бе очевидно. Не бях достатъчно близо да подуша емоциите му, но жестовете му недвусмислено издаваха напрежение.

Извадих късмет. Спря се да завърже връзката на маратонката си и подпря крак на една пейка. Чудех се как да осъществя плана си. Беше се наредил на опашката пред сергията за гевреци, купи си топъл осолен геврек и го удави в кетчуп, преди да седне.

Запътих се директно към него и го потупах по рамото. Подскочи цял метър.

— Ей, хлапе, забрави си мобилния телефон. — Поставих върху масата телефона с предплатена карта, който бях купил в града, с дисплея надолу.

Внезапно подуших миризмата му — болезненият първичен страх се примеси с карамфил, когато позна гласа ми. Шокът от изненадата бе достатъчен да ми каже, че не е изнервен заради възможен капан, а защото се боеше да се срещне с мен лично. Толкова го бях впечатлил. Добре де, почувствах се леко поласкан.

Не изчаках отговора му. Отдалечих се, докато стреснато зяпаше телефона. В отражението на една от витрините наоколо забелязах, че го взема и го върти в ръцете и. Видя жълтото листче с трите печатно написани думи. „Тръгвай. Пет минути.“

Излязох от търговския център. Момчето е умно. Прецених, че ще разбере. И двамата сме в един бизнес. Не можем да си позволим среща.

Отидох до „Камарото“, което бях заел от Кармине, настаних се вътре и зачаках. Когато часовниковата стрелка отброи последната секунда от петминутния срок, натиснах скоростомера, който щеше да включи телефона му.

Гласът му бе предпазлив, когато отговори:

— Ало?

— Какво може да е толкова важно, че налага да си говорим, Скоти? — На фона долавях усилващ се и затихващ рев. Заслушах се внимателно. Ясно. Беше на площадката за скейтборд. Добър избор. Там можеше незабавно да разпознае цивилно ченге.

Запалих колата и подкарах по магистралата.

— Човече, това беше яко, господин Джодоне! — възкликна той. — Отначало дори не ви познах! Харесва ми идеята с мобилния.

— Радвам се, че я одобряваш. Щом свършим разговора, унищожи апарата. Аз ще сторя същото — обясних безизразно, но бях доволен, че не се обърна към мен с „Тони“. Още не го беше заслужил. — Какъв е проблемът?

Заговори за работа. Такъв си е Скоти — не може изведнъж да превключи или изключи.

— Появил се е нов талант. Говори се, че поръчката е шефът ти.

Това привлече вниманието ми. Откъде, по дяволите, Скоти ще знае за нов наемен убиец, при това по следите на Кармине?

Навярно бе приел мълчанието ми като знак за недоверие, защото продължи:

— Имам приятелка, която работи по улиците. Новият тип си пада по агнешко, а тя изглежда малка, така че прекарва известно време с нея. И аз също. Онзи говори насън и тя чула думите му.

— Какво ѝ пука на нея, че може да се случи нещо на Кармине? Пък и на теб?

— Не ѝ пука. Каза ми, защото знае с какво се занимавам, а онзи е конкуренция. Предполагам, че тя ме харесва.

Опита се да ми го пробута като обяснение. Лошо.

— Ти какво печелиш от цялата работа?

За момент се възцари мълчание. Чувах дишането му. Искаше ми се да мога да го помириша. Гласът му премина в шепот:

— Онзи ден се провалих. Мишената хукна да бяга, защото се уплаши. Не е редно хората да се плашат от деца — беше разтревожен и

малко стреснат от факта.

Вече не е дете. Тийнейджърите ужасно стряскат хората. Скоти навлизаше в нов период от живота си.

— Както и да е — продължи той, — надявам се, че ако информацията е полезна, в замяна ще ми покажеш това-онова. Нови методи.

Ясно. Искаше да научи за пистолетите. Трябваше да престане да действа отблизо.

— Е, и? — притиснах го аз.

— И... — призна той неохотно — ако Леоне е мъртъв, не може да ми предостави работа. Той е единственият печен в този град със скапани хленчовци, които всъщност не искат добре свършена работа.

Хубаво. Хлапето се гордее с работата си. Право е. Много хора не позволяват на наемния убиец да си изпълни задачата. Искат съдействие. Това води до грешки.

— Да речем, че ти вярвам — казах му, докато завивах напосоки в някаква улица. — Може ли приятелката ти да ни каже къде да го открием?

— Хм! Опитах няколко пъти — отвърна той нервно. — Тъкмо щях... както и да е, нямаше начин. Не мога да го ликвидирам. Прекалено е добър. Разпозна ме за секунда. Едвам се отървах. Но съм го подготвил. Сали вече си е определила среща с него утре. Той искаше по-рано, но тя все отказваше. Ще отиде у тях или поне там, където си мисли, че живее тя. Отсреща има гараж, който затваря в десет часа. Уговорката ѝ е за полунощ — прекъсна, но щом не получи отговор, побърза да продължи: — Ще проверя. Обещавам. Кажи една добра дума за мен. Знам, че ще ме намериш, ако пожелаеш да ме обучиш. Благодаря.

Затвори. Помислих отново да му се обадя, но ако бе изпълнил инструкциите ми, телефонът вече не съществуваше. Извадих батерията от този в ръката ми — щеше да работи и на моя телефон. Сключих пръсти около апарата. Стиснах и усетих как пластмасата поддава. След миг се разпадна в дланта ми. Сбогом на стоте кинта. Явно новите ми мускули вършат отлична работа. Хвърлих парчетата в плик за отпадъци, окачен на скоростния лост. Ще ги разпиля из няколко различни автомивки в града. Завих към кръстовището. Следващата ми спирка бе къщата на Кармине.

Не се забавих там дълго. Нямаше да повярва на информацията, без да е говорил със Скоти „лице в лице“. Не можех да го виня. На улицата нямаше хора, поставени да следят Кармине. Проверихме. Затова сега карах черен седан. Майк седеше до мен, а Кармине — на задната седалка.

Обичайно беше Нико да седи до мен, а не Майк, но Нико не бе... на разположение. Понастоящем обитаваше дъното на едно езеро. Момчетата на Кармине бяха свалили доста добри отпечатыци от един от документите в куфарчето. Нико не би трябвало да има никакъв достъп до този документ и да остави отпечатыци върху него. След известна обработка призна, че е претърсил колата ми.

Кармине все още не бе сигурен, че е запушил всички дупки. Приемаше случилото се твърде лично и съвсем сериозно. Бяхме си сложили бронирани жилетки, а той сменяше жилищата, в които отсядаше.

Трябва да си призная, че бях изненадан от Нико. Бих заложил най-любимата част от тялото си, че информацията изтича от Джери. Но Кармине се кълне, че той не е имал възможност да го направи. Може би трябва да му вярвам. Все пак, ако бях на негово място, много щях да си пазя гърба.

Следвахме Скоти в продължение на няколко пресечки в търсене на възможност да му пресечем пътя. Забелязах, че се отправя да прекоси улицата към една игрална зала, и предприех ход. Той се огледа в двете посоки и се стрелна между две паркирани коли. Дадох газ и усетих как седанът подскочи напред. Ударих спирачките в средата на пътя точно пред него. Кармине отвори вратата в движение, като едва не му удари крака. Извърнах се на седалката и отместих слънчевите си очила да види лицето ми.

— Скачай вътре, хлапе.

Лицето на Скоти изразяваше изненада, но се подчини. Тресна вратата след себе си и отново потеглихме. Усещах как сърцето му блъска като хидравличен чук. Беше добър, но осъзнаваше, че е далеч от класата на Кармине. Сигурен съм, че го беше разпознал. Кармине често се появява във вестниците, главно в светската хроника. „Карлин“ е любимото сборище на хората от нашия занаят.

Внезапно въздухът се насити с миризмата на лютива и кисела супа. Принуди ме да стисна челюсти и усетих, че в ъгълчетата на

устата ми се събира слюнка. По дяволите! Трябваше да се нахраня, преди да отида при Кармине. Стомахът ми щеше да закъркори всеки момент.

Съсредоточих вниманието си върху пътя пред нас, докато Кармине разговаряше със Скоти. И двамата с Майк се правехме на глухи.

— Значи ти си Скоти — отбеляза Кармине. Гласът му бе съвършено равен.

— Да... Искам да кажа, да, сър, господин Леоне.

Добро момче. Отбеляза няколко точки.

— Кажи и на мен това, което си казал на Тони. Искам повече подробности.

Скоти прочисти гърло:

— Добре... Ами имам си приятелка на име Сали и тя...

Кармине го прекъсна:

— Дай определение за приятелки.

В огледалото за обратно виждане видях как свива рамене.

— Мотаем се заедно. Понякога правим секс.

Майк вдигна вежди. Момчето беше наистина много младо.

Зададох въпрос от предната седалка:

— Мислех, че се срамуваш от момичетата. Освен това как се срещате, щом още живееш с родителите си?

Бях предупредил Кармине, че ще се намесвам от време на време, ако стане дума за нещо важно. Връзката му с това момиче можеше да се окаже такава.

— Ами вижте, Сали не е точно момиче. Проститутка е. А и вече не живея с родителите си. Писна ми и си събрах багажа. Живея с още едно момче — сви рамене. — На него не му пука с какво се занимавам, щом си плащам наема.

Кармине зададе следващия въпрос. Гласът му бе остър. Целта му бе да го сплаши.

— Що за човек е тази Сали, някакъв травестит ли?

— Не, не, нищо подобно — отвърна Скоти, чиято миризма издаде притеснението му. — Искам да кажа, че не е... от типа на момичетата, с които излизаш. Просто си е проститутка.

Ясно. Майк ми хвърли разбиращ поглед. Широко разпространено схващане. Дори си имаше име: *комплексът на*

Мадоната. Момичето или е добро — тогава можеш да излизаш, даже да се ожениш за него, или е курва и следователно не е човек. Това разбиране нямаше да му донесе благоразположението на Кармине, който е в почти същото положение. Естествено, не би могло да бъде друго в присъствието на Линда.

— Е, кажи ми какво ти е разказала Сали — гласът на Кармине не преливаше от топлота и нежност, но се придържаше към темата.

— Просто, че има някакъв тип, който я е подбрал. Оправила го и той заспал. Започнал да мърмори името ви и други неща. Наистина не знаела какво да мисли. На следващия ден отново я ангажирал.

Кармине слушаше напрегнато. Беше се облегнал на заключената врата и наблюдаваше изражението на хлапето. Аз правех същото в огледалото, щом можех да отклоня поглед за секунда.

— Както и да е, следващия път когато заспал, тя огледала стаята. Открила куфарче и го отворила. Предполагам, че вътре е имало оръжие, което се разглобява и се поставя в отделни гнезда от изолационен материал. Бързо събрала две и две. Каза ми, защото решила, че може да е конкуренция. Не го харесва особено и иска да го разкара. Може да ни го поднесе на тепсия. Пипни го където ти харесва в стаята. Апартаментът е на нейна приятелка. Но ще трябва да платиш всичко, което счупиш.

Кармине мълча дълго. Гледаше момчето. Преценяваше положението. Без да откъсне поглед от Скоти, той попита:

— Тони? Майк?

Разбрах, че иска нашето мнение.

На път към Кармине се бях отбил до единствената сграда в града с платен гараж срещу нея. Всеки апартамент имаше балкон към улицата, на който се излизаше през остъклена плъзгаща се врата. Не беше лош капан, но бе очевидно, че Скоти не знае как да планира работа, свързана с употребата на огнестрелно оръжие. Гаражът бе прекалено близо, за да се измъкнеш, след като прозвучи изстрелът. Комплексът има денонощна охрана. Щяха да разпознаят звука и да проверят или да се обадят на полицията.

Но на мен идеята да използвам гараж ми допадна. За късмет, на една-две преки имаше и друг гараж, откъдето сградата се виждаше ясно. „Томпсънът“ с петдесетмилиметровия снайпер щеше да свърши отлична работа, ако вкарах патроните достатъчно бързо, а тя отвореше

стъклената врата. Оръжието произвежда само един изстрел, не е полуавтоматично. С този изстрел можех да счупя стъклото, но нямаше да успея да презаредя, преди той да е намерил прикритие.

— Момичето ще трябва да го изкара на балкона — казах безизразно, което бе намек за Скоти, че вече знаех къде ще свърша работата. — Или поне да отвори вратата. Разполагам само с един изстрел. Мишената ще бъде подозрителна, особено след като вече си опитал да го заковеш. Няма да иска да бъде на открито. Аз в никакъв случай не бих го направил, ако бях по работа. — Признах, че съществува едно неудобство. — Разбира се, ако момичето изпорти нещата, той може да го убие. Има вариант все пак да успея да го сваля, когато излезе на Вайн Стрийт. Това е единственият изход, който може да използва. Задният е в сяпа улица. Ако убие момичето, ще действа импулсивно. Няма да има време да вземе ключ.

Скоти подскочи, щом чу думите ми, защото се сети, че не бе споменавал нищо за местоположението. Мирисът на карамфил и страх се завърна, примесен с изумление.

— Да, може и да е вманиачен като теб, Тони — каза Майк. — Но ти не би отишъл при проститутка, ако имаш работа, и не би й позволил да види оръжието ти. Типчето изглежда доста тъпо. Ще бъде лесна плячка. Викам да повярваме на хлапето.

Правилно. Поех си дълбоко дъх и се опитах да разгранича кои миризми идват откъм Скоти. Основният му мирис бе на горчица — вероятно той бе основният, — но не усещах измама. Бих казал, че вероятно използва момичето, защото не бе замирисал на нежност или загриженост, когато говореше за нея или когато предположих, че може да умре. А и вече се бе опитал да ликвидира човека. Не, щом Скоти казваше, че типът е професионалист, навярно е така. Явно разбира ограниченията си.

Кармине ме наблюдаваше в огледалото и щом кимнах бързо, отново съсредоточи вниманието си върху Скоти. Почти се бяхме върнали до мястото, откъдето го взехме. Спрях колата малко навътре в улицата.

— Ще поддържаме връзка, хлапе — заяви Кармине, докато Скоти слизаше от колата. Това бе единственото, на което момчето можеше да се надява в знак на благодарност. Ако имах успех, можех да поговоря с Кармине за обучение.

Когато оставих Кармине, той ми каза, че ще поразрови и ще се свърже с мен по един или друг начин. Можеше да изминат часове, дори дни. Имах време да занеса картичката и вече разтопления шоколад на Сю.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Тони! Почакай!

Плачливият зов на Сю внезапно секна, щом вратата се затръшна зад мен. Отправих се решително към колата си. Никога през живота си не съм бил по-вбесен. Слънцето тъкмо залязваше и сенките бяха започнали да се удължават. Докато стигна колата, лампите по овалната алея примигнаха и пропъдиха сянката ми.

Това, от което се боях, се бе случило и ми се стовари направо на главата.

Извадих ключовете от джоба си и веднага ги изпуснах. Едва се въздържах да не ритна вратата на колата. Но щях да се вбеся още повече, ако се наложеше да карам „Мустанга“ на поправка, защото не съм могъл да овладеея нервите си.

Докато се пресягах към ключовете, тежката дъбова врата се отвори и Сю хукна навън, като забрави да я затвори.

— Тони, моля те! Не си отивай! Съжалявам. Никога няма да се повтори.

Погледнах я. Погледът ми изгаряше от ярост.

— Абсолютно си права, че няма.

Дочувах пискливия глас на Мира през отворената врата:

— Остави го да си върви, Сузи. Сигурно има какво да крие, щом толкова се ядосва от една невинна грешка.

Погледнах ядно към гласа зад триъгълника жълта светлина и преглътнах остроумния отговор със стиснати зъби. Не си заслужаваше усилието. Трябваше да се доверя на първоначалния си инстинкт и да я поставя на място още щом се запознахме.

Сю се обливаше в сълзи, докато тичешком заобиколи колата. Отстъпих. Точно сега нямах желание да ме докосва. Имах основание да съм ядосан и проклет да бъда, ако позволя на яда си да утихне в сребристия полуздрач.

Спря, щом ме видя да се отдръпвам, и не пристъпи напред. Брадичката ѝ трепереше, а солените сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Почувствах смущението и болката ѝ. Страхът и мъката стиснаха гърдите ми и единственото, което ми се искаше да направя, бе да я взема в прегръдките си. Не, да му се не види! Прекалено дълго време бях лекомислен.

— Толкова съжалявам — прошепна тя.

— Вината не е твоя.

Така си беше, но ни най-малко не се успокоих. Отключих колата. Сю не се опита да ми попречи.

Тонът ѝ оставаше тих и предпазлив. Не искаше някой да я чуе.

— Къде отиваш?

— Излизам.

— Ще се върнеш ли? — Страхът ѝ ме блъсна в носа. Не употреби думата „някога“, но я загатна.

— Вероятно не тази нощ.

Кимна с нещастен вид. Страхът бе отслабнал, но едва доловимо.

— Може ли да дойда с теб?

— В момента не ставам за компания, Сю. Искам да остана за малко сам — напрежението все още не бе напуснало гласа ми. Нищо чудно. — Ако не ти се стои при нея, отиди в мотел, поръчай си храна в стаята и се просни пред телевизора. Или пък излез някъде.

Бе обгърнала тялото си с ръце да се защити от света. Главата ѝ клюмна и проблясващите сълзи закапаха по земята.

— Не познавам никого, с когото да изляза. Не искам да ходя в мотел. Стаите не ми харесват, когато съм сама.

Спрях се, защото част от яростта ми се бе стопила от болката ѝ. Облегнах се върху колата, опрял ръце на отворените прозорци. Склоних глава и си поех дълбоко дъх.

— Защо не се обадиш на Джон? Сигурен съм, че няма да има нищо против.

Поклати глава.

— Вече е седем. Сигурно си е тръгнал.

Отворих вратата на колата, наведох се и грабнах отвътре хартия и писалка. Написах телефонен номер и ѝ подадох листа, като внимавах да не я докосна.

— Това е домашният му телефон. Обади му се.

Когато отказа да срещне погледа ми, докоснах рамото ѝ. Овладях познатото усещане, което стегна слабните ми. Тя внезапно вдигна очи

и се задъха от допира.

— Обади му се, Сю. Моля те.

С благодарност попи от силата ми и кимна. Неуверено, но кимна.

Потеглих с рев, а тя стоеше сама и изоставена в кръга светлина.

Отидох у Ник. Нуждаех се от място, където да се почувствам у дома. Групата бе започнала да свири и се вихреше, когато решително влязох вътре. Беше претъпкано. Порив на вятъра тръшна вратата зад гърба ми и разтресе прозорците.

— Ей, ще събориш къщата! — възкликна Джоко, докато примъквах единствения свободен стол и го придърпах до бара. — Още не съм изплатил заведението.

Много смешно. Изгледах го ядосано. Един поглед към лицето ми му беше достатъчен да го накара да вдигне вежди. Грабна малка чашка за шотове с едната ръка и бутилка „Мейкърз Марк“ с другата. Разчупи дебелия печат от червен восък и наля карамелената течност в чашката, като спря почти на ръба.

Без да промълвя и дума, грабнах чашата и внимателно я поднесох към устните си. Излях я в гърлото си, но забравих първо да си поема дъх. Алкохолът ме опари и почти влезе в кривото гърло. Не исках да се закашлям. Тялото ми потръпна, затворих очи и вдишах дълбоко. Топлината се разля по гърдите ми и се разпростря към стомаха. Когато отново отворих очи, чашата беше пълна. В ъгълчето на устата ми заигра лека усмивка и с радост гаврътнах второто питие. Вече не мога да се напивам, но усилието ме накара да се почувствам по-добре.

След третата чашка Джоко се осмели да попита:

— Какво те е подпалило толкова?

Изпръхтах и бутнах чашата към него да ми сипе за четвърти път. Наклони глава и леко, с въздишка, я поклати. Миризмата му издаваше нервност. Барманите никак не обичат да напиват ядосани хора. Но все пак наля.

Раздразнението пролича и в гласа ми:

— Днес ме посети Боб Съмърс. — Този път отпихах бавно от уискито си, за да му доставя удоволствие.

— Онзи задник от отдел „Убийства“ на Четвърти участък ли? Мамка му. Употребява толкова сапун „Слонова кост“, че чак скърца.

Тъкмо отпивах, когато го каза, и внезапно се разсмях толкова силно, че едва не разплисках уискито по мраморния плот на бара. Не че беше толкова смешно, но изведнъж се сетих, че Съмърс действително мирише на този сапун. Досега не бях го осъзнавал.

Детектив Робърт Съмърс е висок мъж с побеляваща руса коса. Русата коса не побелява добре. Придава му вид на болен от жълтеница. Външността му винаги е опърпана, което ми напомня за Коломбо. Двамата щяха да си допаднат.

Джоко попи уискито от безценния си бар. Тъй като мълчах, той ме подкани.

— И...

Забелязах, че човекът на съседния стол е силно заинтригуван от нашия разговор. Не гледаше към нас, но се взираше съсредоточено пред себе си и миришеше на очакване. Дадох знак с очи на Джоко, че ни подслушват. Без да каже и дума, той обиколи с поглед бара.

Вдигна великанската си ръка и привлече вниманието на една от сервитьорките. Жената си проби път през навалищата до нас и зачака.

— Застани зад бара, Марни, имам малко работа.

Тя кимна и зае мястото му, като ми хвърли усмивка. Отвърнах ѝ с кимване.

Тръгнахме през тълпата. Миризмите и звуците почти ме повалиха. Не беше толкова страшно, колкото в казиното, но никак не помагаше на разклатените ми нерви. Когато стигнахме до дансинга, почти се разсмях. Нямаше къде да хвърлиш игла, а моето сепаре в ъгъла си е зловецко празно.

Настанихме се и едва сега забелязах, че е взел бутилката и две чаши. Трябва наистина да съм откачил.

Наля по малко в чашите. Отпи, но глътката му почти не пролича в чашата. Познавам Джоко. Може да бъде една чашка цяла нощ и никой не би разбрал, че му е първата.

Пихме, аз — мълчаливо, той — с леко посърбване. Остави чашата на масата пред себе си и подпря лакти на издрасканото и олющено дърво. Миришеше на търпение. При Джоко няма бързване. Той е свършеният барман. Изчакай колкото е нужно и ще разбереш всичко.

— Както ти казах, Боби ченгето ме навести.

Кимна. Докато отпивах глътка, мълчаливо огледа тълпата за някакви признаци на беля. Не му се сърдя. Той е шефът. Погледът му се стрелкаше от група на група, регистрираше по-висок тон или по-завалени движения. Задържа се по-дълго върху група около двайсетгодишни момчета. Докато ги наблюдавахме, едно от тях взе напитка от съседната маса, която хората бяха оставили, и започна да пие. Джоко се изправи.

— Запомни си мисълта.

Не откъсна поглед от масата, докато се виеше из тълпата като дим. Истинско чудо за мъж с неговия размер. Стигна до масата и ги връхлетя като ураган. Почти видими искри на напрежение праснаха около тях. Изтръгна питието от ръката на младежа и заговори толкова тихо, че да го чуват само компанията и вълчите ми уши: „Вън.“ Едно от момчетата се опита да спори. Джоко само скръсти масивните си ръце на гърдите си. Мускулите — резултат от многогодишна тренировка — се напрегнаха и се очертах под късите ръкави на бялата тениска.

Никакъв аргумент отсреща не би могъл да му се опре. Можеше да загуби работата си, всичко. Не му беше до шеги. Момчетата преглътнаха гордостта си, преди да започнат да си гълтат избитите зъби. Младежът с питието дори не го погледна. Опита да си вземе нещата и да се измъкне, докато приятелите му спореха. Джоко протегна месеста ръка и го потупа по рамото. Момчето застина и втренчи нервен поглед в него.

Известно време Джоко изучава лицето му. Знаех, че запаметява завинаги всяка негова черта — цвета на очите, формата на носа. „Няма да ти сервирам.“

Онзи отвори уста, но Джоко му обърна гръб и се върна на нашата маса. Беше абсолютно уверен, че ще си тръгнат, както им бе наредено. Така и стана.

Хората се спуснаха към внезапно освободената маса като лешояди. Протягаха ръце към столовете, преди още да бъдат опразнени.

Джоко не бе стигнал до мен, когато на същото място се бе оформила нова компания, сякаш предишната група никога не бе съществувала.

— Пак ли Съмърс? — запита ме той, като че ли въобще не бяхме прекъсвали разговора си.

Отпих от уискито.

— Разследва голяма кражба.

Джоко вдигна вежди при новината. Приведе се напред, загледа ме напрегнато, съсредоточил цялата си енергия.

— Ти не си крадец и това не е негова територия.

Прав е. Не крада. Следващите ми думи бяха горчиви.

Гневът ме завладя с пълна сила.

— Явно всичко, което се отнася до мен, е негова територия.

— Какво е станало? — От порите му се просмука миризма на антифриз.

— Мира — отвърнах хапливо, сякаш самото й споменаване бе достатъчно. Но не беше.

— Мира? — той замълча. Внезапно реши, че му е ясно. Познах по миризмата. Ново гадже. Нов проблем. Отчасти бе прав.

— Майката на Сю. — Изведнъж се сетих, че той изобщо не знае за Сю. Имах чувството, че сме заедно от години, макар да бе изминало малко повече от седмица. — Брюнетката, с която бях тук миналия път.

Джоко кимна с разбиране. До ноздрите ми достигна полъх на карамфил. Отново беше прав.

Разказах му всичките гадни подробности. Как съм отишъл при Сю и съм се натъкнал на колата на Съмърс. Не споделих за паниката, която накара сърцето ми да забие лудешки, когато го видях потънал в задълбочен разговор с Мира. Ако носеше разрешение за обиск, с мен беше свършено. Бях спал там поне две нощи. Преди никога не бе имал възможност да се сдобие с мои отпечатыци или ДНК и ми се искаше положението да си остане такова. Мамка му.

Но той нямаше разрешително. Просто бе попаднал на телефонен разговор. На Мира й липсвала някаква специална брошка от „Тифани“. Поздравления за Сю и милионите любители на хазарта в щата. Струваше повече от колата ми, което превръщаше случая в обир. Чул да се споменава името ми, когато разговорът приключвал, и решил да наминe лично. Би продал душата си на дявола, за да получи данни за мен.

И все пак Съмърс не е глупак. Когато се озовах там, леко се отдръпна. Разбрах, че таи подозрения. Мира знаеше прекалено много

за престъплението.

— Имате ли нещо против да хвърля един поглед долу? — попита той Мира.

— Аз имам нещо против — намесих се разгорещено. — Няма начин да съм се качил горе и да съм задигнал брошката, лейтенант. Влизам през отделен вход отзад. Дори нямам ключ за междинната врата. — Бях се погрижил да е така.

Обърна се към Мира:

— Вярно ли е, госпожо Куентин?

— В никакъв случай! Той влиза и излиза от къщата, когато му скимне, детектив. Не му вярвайте! Сигурна съм, че е откраднал бижутото.

За моя изненада, а вероятно и за изненада на Мира, Сю взе думата:

— Той казва истината, лейтенант. Ще ви бъде благодарна, ако отправяте въпросите си към мен. Аз притежавам тази къща и аз съм тази, която подписа договора за наем с господин Джодоне.

Олеле! Бях изненадан, но доволен от силата, с която го изрече. Една дума бе накарала Съмърс да наостри уши.

Миризмата му придоби различни нюанси. Изражението му стана подозрително и разочаровано.

— Наем ли? Не знаех, че сутеренът представлява отделно жилище.

Една-единствена дума промени същността на разследването. Свих рамене.

— Не е бил, преди да сключи договор с госпожа Куентин, за да ѝ помогна да инсталира няколко нови елемента на охранителната система. Виждате какво е състоянието на външната ограда, лейтенант. Тя искаше работата да бъде свършена бързо и за да съставя планове, останах да пренощувам няколко пъти.

Благодарих на щастливата си звезда, че със Сю бяхме подписали договор за наем, докато оформяхме споразумението за охрана. Без мое позволение Съмърс нямаше право да докосне куфарчето. Веднъж ми беше казал, че ако някога успее да ме пипне, ще стане толкова чисто, че направо да го схрускаш. Беше готов да си тръгне. С шапка в ръка.

Внезапно ми хрумна блестяща мисъл. Сетих се за мониторите. Когато приятелчето Гари се бе отбил да поправи оградата, Сю го бе

накарала да смени касетите на мониторите. Точно вчера бях монтирал машина за гледане на касетите в една стаичка отзад. Нямаше нищо интересно, но бе, преди Мира да извика ченгетата. Не всяка камера има превъзходен обхват, но една е скрита точно над вратата към стълбището.

Вероятно Мира изобщо не я беше забелязала.

— Лейтенант, мисля, че ще ви е интересно да видите нещо. — Поведох Боб към стаята и затворих вратата зад гърба му. Пренавих касетите за деня.

— И какво показаха? — запита Джоко. Усмивката му беше зла, докато разказвах историята. Въздухът се изпълни с наситената сладникава миризма на антифриз и в погледа му проблясваше неприкрита веселост.

Точно в този момент стана тъмно и сърцето ми отиде в петите. Пулсиращата светлина проблесна, лъскавото кълбо плавно се завъртя и музиката забави темпо. Гласът на вокала се снижи до прелъстителен шепот, който разкъсваше сърцето и навяваше мисли за сатенени чаршафи.

Върнах погледа си към Джоко. Виждах го през просветванията в тъмнината. По лицето му играеха многоцветни сенки. Усещах ритъма в гърдите си. Затворих очи да изолирам проблясъците. Всичко придоби сюрреалистичен вид. Опитах се да заговоря, да отвърна на въпроса му. Изведнъж усетих, че пропадам. Бях в безтегловност. Не можех да си поема дъх.

Честотите се смениха. Отново разказвах същата история, но вече звучах като накъсан алт. Когато отворих очи, бях зяпнал в тавана. Цветовете бяха топли, миришеше на карамфил.

Дочух гласа на Синчето Джон:

— Как се почувства, когато майка ти направи постановката на Тони?

Знаех отговора, преди да се разнесе звукът от гласа, който не беше моят. И мислите не бяха моите.

— Ужасно. Кошмарно. Чувствах се притеснена, разгневена, виновна и как ли още не. Тя няма никакво право!

— Дали пък не се тревожи за теб? Да се безпокои, че може да си направила грешка, като си се хванала с него? Винаги си готов за ролята на адвокат на дявола, нали, Джон?

По дяволите, не! Но не бях казал това, не бяхме казали това.

— Възможно е. Понякога ми харесва да мисля, че й пука за мен. Но навярно е така, защото не харесва Тони. Той й се опълчва. Тя не може да го понесе. Винаги трябва да е отгоре. Да бъде единствената. Аз прекарвам известно време с него. Не е позволено. Времето с Тони отнема от предназначенията за нея. Не могат да съществуват едновременно.

— Е, какво толкова показаха касетите? — Топлите цветове и ароматът на карамфил още бяха тук, но Джон говореше с гласа на Джоко, дрезгав баритон. Получих прозрение. Познание кои и какво сме ние. Отново мрак.

Пак се озовах в бара. Лампите светеха, песента отдавна бе свършила. Бях ли говорил? Не можех да си спомня.

— Какво? — попитах замаяно.

— Касетите, Тони. Каза, че си превъртял касетите и си ги показал на Съмърс. Видели сте, че Мира ходи. Каза го, като че ли е кой знае какво. После буквално изключи. Хем беше тук, хем те нямаше. Разбираш ли?

Опитах да се съсредоточа върху него. Истински. Искях да му разкажа какво става с мен. Искях да споделя с някого. С когото и да било.

Не. Придържай се към темата. Точно сега бе по-добре да съм разгневен, отколкото притеснен. Касетите. Да.

Записът показваше как Мира се надига от количката. За мен не бе изненадващо, но не и за Съмърс. Ядоса се. Можех да го забележа, да го подуша. Ето я Мира, съвсем истинска в бяло и черно, отключва вратата долу с ключ. Запитах се откъде, по дяволите, го има. Откъм Съмърс се чу звук, който изумително наподобяваше ръмжене, докато пренавивахме втората касета от мокрия бар на долния етаж. Показваше Мира отдясно, докато се промъкваше в спалнята ми и пъхаше брошката под дюшека ми. Много ловко.

Скръцна със зъби и дочух леко дращение в гласа му, когато заговори. Неохотно ме попита ще искам ли да повдигна обвинение. Можех да го направя. Влизане с взлом, фалшиви обвинения. На Съмърс не му бе приятно да ме пита, дразнеше се, че за разнообразие този път аз бях правият. Но той се придържа стриктно към реда и закона. Това му е работата.

Милостиво отказах, но страхотно се забавлявах, докато на тръгване поставяше Мира на място. Заплаши да я даде под съд за фалшиво обвинение. Счита се за престъпление. Най-хубавото беше, че никога повече нямаше да ѝ вярва. Това малко ме разведри. Но съвсем малко.

— По дяволите! — Джоко издиша бавно и довърши питието си с една бърза глътка. — Сигурен ли си, че искаш да имаш нещо общо с това момиче? — Поклати глава. Началото не е твърде обещаващо.

— Мира ми е заседнала в гърлото още откакто си пренесох някои вещи. — Потупах чашата на масата и започнах нервно да чертая кръгове с нея. — Кълна се в бога, че ако някога се опита...

— Чакай, чакай! — прекъсна ме бързо Джоко. — Спри се. Откакто си се *нанесъл*?

Опитах се да го пусна покрай ушите си.

— Занесъл съм някои вещи. По принцип съм си у дома. Просто държа няколко неща там.

— И така да е... — Внезапно мирисът му издаде лека тревога и известна радост. — У Линда не беше оставил даже четка за зъби, а ѝ предложи брак.

Не знаех как да го обясня. Като че ли няхах избор. Случи се някак си без намеса от моя страна. Не мога току-така да прогоня чувствата. Нуждата да бъда със Сю. Част от мен не искаше това да свърши. Никога преди не бях изпитвал такива чувства и е невероятно! Но ме плаши, тревожи и дори отчайва. Така обясних и на Джоко. Кимна мъдро, сякаш отлично знае за какво става дума.

Тогава се случи пак. Свободното падане. Застинах на място. Отново се озовах едновременно на две места. Виждах Джоко. Виждах бара, усещах масата под ръката си, но бях и другаде. Чувствах се щастлив. Усещах биенето на друго сърце, не моето. Ръце нежно масажираха раменете ми и беше хубаво. Видях лампа и полирано дърво, разположени над бара. Дочух силен трясък, сякаш бързо и силно се счупи дърво. Беше смях на жена. Подуших специфичния парфюм на Линда.

Огледах се. Не беше наблизко. Където и да се намираше Сю, отново бях с нея. Долових изненадата ѝ, когато ме усети в себе си, и шокът прекъсна връзката. Отново си бях аз. Сякаш внезапно в

съзнанието ми изникна тухлена стена и изолира емоциите. Стената миришеше на козина.

— Добре ли си? — дочух гласа на Джоко като насън. — Пак изчезна.

Отговорът ми прозвуча толкова неуверено, колкото се чувствах:

— Да, наред съм.

Прекарах цялата нощ у Ник. Джоко ме остави да си седя в сепарето дори след като затвори. Взе ми бутилката. Това е закон.

Призори се върнах в къщата на Сю. Не беше си лягала.

Усетих мириса ѝ, щом прекрачих прага. Нежен и мускусен, изпълнен с тревога и угризения. Беше се забавлявала, но би предпочела да е с мен. Искаше ми се да я прегърна, да я докосна, ала разбирах, че ако я пипна дори с пръст, всичко ще бъде простено. Не можеше да е иначе. Но и не трябваше да ми харесва.

Слязохме долу, за да бъдем насаме.

— Добре ли се забавлява? — попитах небрежно, докато събувах обувките си, изпразвах джобовете си и проверявах оръжието.

— Знаеш, че отговорът е „да“ — изсумтя развеселено, но не се разсмя. — Нали известно време беше там.

Не исках да го призная. Беше абсурдно. Даже съвсем абсурдно. Продължих да се движа, за да стоя далеч от нея.

— Къде беше?

— Видях се с Джон, но това вече ти е известно. Според него не трябваше да шофирам. Затова звъннах на Линда. Не се сетих за никой друг. Дойде да ме вземе. Ходихме на боулинг.

— Боулинг? — Това обясняваше образите. Ярки светлини, падащи кегли.

— Имат пътека в мазето си. — Наситеният цитрусов аромат се примеси с други чувства, които още не разпознавам. — Харесвам Кармине. Напомня ми за теб.

Така и трябва да бъде. Израснахме заедно. Сю се усмихна доволно.

— Той реши, че Линда и аз сме близначки, разделени след раждането.

— И защо? — Настаних се на канапето и потупах мястото до мен. Разположи се с леко подрусване.

Запази усмивката си. Намести се и размърда свития си крак на възглавницата. Протегна лявата си ръка на облегалката на канапето, но не ме докосна.

— Защото толкова си приличаме! Имаме еднакви политически възгледи. Харесваме едни и същи филми, едни и същи храни. — Внезапно миризмата ѝ издаде, че се натъжи, но едновременно с това изпитваше задоволство. Влажни мандарини. Странно. — Винаги съм си мислила, че при сестрите трябва да е точно така. Но как мога да съм близка с някого, когото едва познавам? Бе сякаш... добре, виж, тя разказа нещо от детството си. По-големият ѝ брат откраднал сладкиш и обвинил нея. На мен ми се случваше през цялото време. Въпросът е, че знаех какво ще каже после. Знаех как родителите ѝ са я наказали, сякаш бях чувала цялата история преди. Но аз току-що се запознах с нея! Не е ли странно?

„Странно“ е слабо казано. По-точната дума е страшно. Историята ми беше известна. Сю заемаше спомените ми. Усещаше топлото чувство, което още изпитвах към Линда.

Поклатих глава в опит да се отърся от представите и в същия момент се сетих за нещо друго:

— Кой още беше там? Имаше и някой друг.

— О! — изчерви се тя. — И Барбара беше с нас.

— Барбара?

Червенината не се оттегли.

— Жената от „Синьо кадифе“. Онази, към която Линда проявяваше... хм, интерес.

Усмихнах се с разбиране. Пресегнах се и я докоснах по ръката, за да намаля притеснението ѝ. Прокарах пръсти по кожата ѝ. Не мога да не призная, че се наслаждавах на електричеството, което протече по ръката ми.

Тя вирна глава като птиче.

— Това също е странно. Като че ли техните отношения вече не ме вълнуват. Веднъж ги видях заедно... държат се като двойка, както и с Кармине. Поговорихме колко необичайно го чувствах отначало. Линда бе напълно честна и откровена защо е това, което е. Накара го да изглежда толкова нормално. Говорихме за всичко и нищо. Кармине закара Барбара у тях малко след полунощ и после отиде да затвори един от клубовете. Линда и аз стояхме до сутринта, разказвахме си

мръсни вицове, смяхме се на разни идиоти от телевизията и от хората, които и двете познаваме. Господи! Говорихме си за какво ли не. Самата аз се прибрах едва преди няколко минути.

Значи в края на краищата не ме е чакала. Внезапно замлъкна и ме изгледа, сякаш току-що се бе сетила нещо.

— А, забравих да ти кажа. Барбара ти предава много поздрави.

Поклатих глава.

— Не познавам никаква Барбара.

— Знае много неща за теб. Определено става дума за теб. —
Опита друг подход: — Ръст около метър и петдесет и пет, златисточервена коса? С тяло, което може да предизвика задръствания по улицата?

Забеляза объркването ми и се напегна да се сети за нещо, което да освежи паметта ми.

— Очите й са невероятни. Почти златисти, с по-тъмен пръстен около зеницата. Ефектът е поразителен.

Златисти очи. Вълчи очи. Това обясняваше нещата. В гласа ми прозвуча ужас:

— Бабс? Линда и Бабс?

Беше ми невъзможно дори да си представя Линда да спи с моята наставничка/нападателка.

Сю се стъписа от реакцията ми:

— Нещо не е наред ли? Изведнъж подуших страх.

Линда и Бабс. Милостиви боже... На Кармине щеше да му се наложи здравата да се потруди с тези двете. До съзнанието ми бавно, сякаш отдалеч, достигна нещо. Явно не действах на пълни обороти.

— Какво каза?

— Попитах какво не е наред — повтори тя притеснено. — Изглеждаш уплашен.

Рязко и напегнатото поклатих глава, изправих се и отстъпих назад.

— Не. Не каза това. Каза, че си подушила страх.

Сви рамене и също се изправи.

— Може и да е така. Все същото.

Усетих как пулсът ми се учестява и в стомаха ми запърха ято пеперуди или може би прилепи. Можеше да надушва чувствата като мен. За нея нямаше специално значение. Това бе лошото. Да, определено прилепи. Драскаха, пърхаха — и ми се догади. „Уплашен“

не обясняваше всичко. Връзката между нас ставаше все по-силна. Кръгът се стесняваше. Все повече и повече. Като примка. Щом тя придобиваше вълчите ми способности, а аз можех да виждам през очите ѝ, докъде щяхме да стигнем?

— Добре ли си? — Сю изглеждаше искрено обезпокоена.

Приближи се към мен, но аз почти инстинктивно отстъпих назад. Надушвах я. Надушвах тревогата ѝ, загрижеността, обичта. Сладкия мускус. Дървета, роса и мъх. Когато пристъпи напред, долових наситения нежен аромат на надигащото се желание. Внезапно се спря и ноздрите ѝ се разшириха. Сякаш също бе доловила миризмата ми.

Още по-близо. Виждах желанието и гладът да припламват в погледа ѝ. Очите ѝ потъмняха, от тях искреше електричество. Рязко се спрях, когато гърбът ми опря в стената. Защо трябва да се боя от това? Защо се ужасявах, че може да ме докосне?

Веднага щом въпросът се оформи в съзнанието ми, разбрах отговора. Чувствата, които ме обземаха, когато бях със Сю, дори без секс, водеха до зависимост. Излитам високо, когато е с мен, и пропадам в тъмна бездънна пропаст, когато не е. Като всяка друга зависимост, и тази не подлежи на контрол. Не е по силите ми. Нуждая се да бъда с нея.

Сексът е съвсем друго. Познавам хора, които се пристрастяват към секса, но то е физическо усещане, зов на плътта. Това е зависимост. Не от определена личност. Зависимостта беше от Сю, не от онова, което правим в леглото.

Осъзнах, че съм готов да убивам за нея, ако се окаже застрашена. Бях убивал за нея. Бях готов да се откажа от всичко в живота си, за да съм с нея. С потръпване осъзнах, че съм готов да умира за нея. С готовност бих се отказал от цялата си същност. Трийсет и седем години индивидуализъм се стопиха за миг.

Пристъпи още крачка напред. Почти се допряхме. Треперех целият, но явно не можех да ѝ откажа. Не бях в състояние да убедя мускулите да отместят тялото ми. Докосна бузата ми с ръка и се почувствах неизразимо добре. Затворих очи и се отдадох на насладата от електризиращия контакт.

Премина последните сантиметри, които ни деляха, и аз ѝ позволих. Очите ми останаха затворени. Вдъхвах уханието ѝ. Стиснах ръце в юмруци, за да не ги протегна и да я притисна към себе си.

Отчаяно желяех да потъна в аромата ѝ, в тялото ѝ. Но не можех да ѝ попреча да ме докосва. Господ да ми е на помощ! Прокара ръце по бузите и врата ми и ги положи на раменете ми. Приведе се и притисна цялото си тяло към моето. Ръцете ми се тресяха. Копнееха да направят това, което им забранявах. Здраво стиснах зъби. Всеки мускул от тялото ми бе напрегнат да отхвърли този копнеж. Мога да се справя! Ще контролирам собствения си живот!

Думите ѝ бяха шепот, изпълнен с болка и притеснение:

— Не ме искаш... защо?

Отдръпна се от мен. Усетих електричеството между нас да отслабва и да се опъва като ластик. Танцуваше по тялото ми и отворих очи да я погледна. Бе застанала в средата на дневната. Погледът ѝ бе наранен. Отказваше да срещне моя, но въпреки това миришеше на топлина и желание. Миришеше като нещо, което ми принадлежи. Само на мен. Като любима тениска или бебешко одеялце.

Заговорих тихо, но гласът ми проехтя в собствените ми уши. Сякаш близостта ѝ изостряше вълчите ми способности.

— Започвам да се изгубвам, Сю. Губя се в теб. — Приблжих се към нея, макар да разбирах, че идеята не е добра. Електричеството се засили. Сладки опарвания. Спрях. — Вече не знам дали чувствата ми са мои или твои. Не искам да загубя самоличността си, усещането ми за самия себе си.

Погледна ме и кимна.

— Разбирам. Както тичахме заедно, когато беше вълк, или виждахме бара, когато бях при Линда.

Виждала е бара? Не бях осъзнал, че се случва едновременно!

— Но не се страхувам като теб. — Леко се приближи. — Не е нещо лошо. Просто е различно. Някои неща като тичането даже ми харесват. Ами сексът! Не можеш да отречеш, че е невероятен — усмихна се и стомахът ми се сви.

Ръцете ми я обгърнаха толкова плътно, че в един момент се наложи да я пусна. Намерихме се в леглото и се наложи да се вкопча в него от страх да не я нараня. Всеки тласък ставаше все по-мощен. Протичаше помежду ни и достигна нажежена до бяло наситеност.

Оргазмът ме завари неподготвен. Съсредоточи се навсякъде и никъде. Всеки нерв, всеки мускул изпита абсолютния връх на екстаза. Не можеше да се вмести никъде в моята опитност. Сякаш си жив само

когато има пълнолуние и внезапно за пръв път забелязваш слънцето. Никога не бих могъл да го изпитам с друга жена. Никое друго усещане нямаше да ме засити.

Искаше ми се да изрека толкова много, но думите не ми достигаха. Не беше любов. Беше много повече и много по-малко. Не можах да ѝ отвърна по друг начин, освен да ѝ прошепна: „Знам, мила. Знам.“ И наистина го знаех. Подушвах го, долавях го като пулсиране в съзнанието си. Усетих как вътре в мен се руши нова преграда. Съвсем малка, но въпреки това...

Примката се затягаше все повече и повече.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Два дни по-късно, докато се бях разположил на пода в „Хъмфрис“ и разглобявах охранителните сензори за рутинна проверка, телефонът ми иззвъня. Тъкмо бях решил да оставя съобщението в гласовата си поща, но хвърлих поглед към дисплея и отговорих:

— Тони на телефона.

Гласът на Кармине изсъска по линията:

— Готово е. Намери хлапето. Знае подробностите. За теб — обичайния хонорар.

Явно бе приключил с организацията. Въздъгнах. Тази вечер не беше най-подходящият момент. Бях дал куп пари за билети за гастролиращо шоу на Бродуей — в средата на втория ред — и Сю бе изпаднала в захлас. Но нямаше начин хем да отида на представлението, хем да свърша работата, а тя беше по-важна.

— Смятай, че е направено — отвърнах с мрачна усмивка, бях мислил за новия убиец в града. Единствените, които можеха да го изпратят, бяха Вито и Лео — най-вероятно Лео. Беше в негов стил.

Кармине и аз бяхме много заети през изминалите четирийсет и осем часа. Почти не бях виждал Сю, но нямаше значение. Прекарваше по няколко часа на ден в терапия с Джон. Линда и Бабс се бяха погрижили за вечерите и я канеха да играят бiliarд и боулинг. Правеха всичко възможно да я държат далеч от семейството ѝ. Трябва да благодаря на Линда. Естествено, имаше значение и фактът, че го беше видяла, това прекрасно семейство.

В съзнанието си усещах, че и Джон, и Линда помагаха. Облекчаваха живота ми. Можех да продължа с планирането, без да се тревожа за Сю. Беше в безопасна компания.

Кармине бе изключително предпазлив при подготовката на операцията. Беше накарал Марвин да се престори на Нико, когато се обаждаша по телефона. Свързката на Нико подаваше погрешна информация. Междувременно Кармине променяше графици и места на материали като луд, за да обезсили съдържанието на документите.

Приключих с Кармине и незабавно набрах номера на касата на театъра. Утре вечер щеше да има още едно представление. Успях да заменя билетите, но не за същите места. Е, много важно. Сю просто трябва да е наясно, че работя. Не можех да ѝ кажа какво точно трябва да свърша. Вече бях променил някои неща през изминалите няколко дни, за да мога да действам по системите след работния ден.

Едната от системите се намираше в къщата на Кармине. Променихме контура на куп алармени сензори и захранвания, така че, ако прекъснат проводниците, лампичките на панела ще изгаснат, но ще бъде подаден безшумен сигнал към бункера на Кармине в мазето. Там той прекарваше повечето време. Линда не бе казала нищо, но ходеше въоръжена до зъби. Не мога да ѝ заявя, че няма смисъл. Вълчицата, която живее с тях, щеше чудесно да я пази.

Бабс пак се опита да ме заговори, докато работех върху алармената система, но не исках да я слушам. Помолих Кармине да ѝ каже да си върви, за да не ми пречи. За късмет, Кармине се съгласи. Разбихах, че в крайна сметка ще трябва да се оправя с нея, особено ако тройката се задържи, а явно ще стане така. Надушвам нещо повече от обикновена похот.

Щях да бъда по-доволен, ако никога не бях видял отново лицето на Бабс. Винаги, когато попадна на нея, кошмарът се завръща.

Той е нещо между спомен и сън. Лежа по корем. Целият съм облечен в черно. Бях проучвал червенокосата от седмица и знаех всеки неин ход. Знаех, че трябва да мине по този път по това време. Когато стигне билото, ще стрелям.

Тя се спира по средата от другата страна на ниския хълм. Виждам как вдига глава. Носът ѝ души усилено и тя се върти в кръг, осветен от луната. Гледа право към мен, сякаш ме вижда през гъстите дървета.

Дръпвам спусъка.

Невъзможно е, но тя избягва куршума. Невъзможно е да не улуча от толкова близо. Смътно раздвижване и внезапно тя е до мен.

— Нямаш представа с какво се захващаш!

Бях прекалено стъписан, за да попитам какво, по дяволите, значи това.

Пресята се с мълниеносна бързина. Усещам как ноктите ѝ се впиват в гърлото ми и го разкъсват. Вдига ме във въздуха като играчка,

докато кръвта струи по ръката ѝ.

Вкопчвам се в ръката ѝ, но пръстите ѝ са като от желязо. Ритам с крака, но е безполезно. С рязко движение тя ме тръшва на земята и гръклянт ми се троши в юмука ѝ. Незабавна, непоносима болка. Бяла светлина залива мозъка ми. Викът ми пресеква, когато органът, необходим за произвеждане на звук, пада, където го е хвърлила на земята — до мен. Единственият звук, който мога да издам, е гъргорене, каквото съм чувал и преди. Опитвам се да използвам ръцете си да спра кръвотечението, но отворът е прекалено голям. Ще умра.

— Не се безпокой — казва тя студено, докато кръвта ми изтича на земята, и избърсва ръцете си в ризата ми. — Ще боли само няколко минути. Не го заслужаваш, убиецо. Трябваше да те разкъсам и да пирувам с костите ти затова, че ме преследваш.

Животът ми преминава пред очите ми. Не изпитвам съжаление. Винаги съм знаел, че смъртта ми ще бъде насилствена. Някъде някой щеше да се окаже по-бърз или по-зъл. Бях изненадан колко боли. Винаги бях очаквал куршум в главата.

За щастие, докато се готвех да умра, загубих съзнание.

Не умрях. На следващата сутрин се събудих с крясък — и така посрещах всяко утро в продължение на около година.

Тази сутрин долових присъствието на Сю някъде в съзнанието си. Опитваше се да разбере какво е станало. Повдигна ѝ се от образите и усетих кога повърна на пода до леглото си.

Господи, колко ненавиждам Бабс! Някой ден ще видя кучката мъртва, но не и докато е с Кармине. Колкото и да не ми се нрави, той изпитва нещо към нея.

Отново бързо монтирах сензорите и ги изпробвах, за да се уверя, че функционират. Прибрах си инструментите и се върнах у дома да се приготвя. Кармине не бе дал да се разбере, че знае за съществуването на документите. Направи го преднамерено. Когато ликвидирам убиеца, тялото ще бъде отнесено в моргата. После ще чакаме момчетата на Лео или Вито да пристигнат и да проверят.

Надявахме се, че щом е в неизвестност, лицето вероятно отново ще се опита да си върне куфарчето. Покушението върху Кармине бе началото. Прецених, че аз може да се окажа следващият. Бях взел допълнителни предпазни мерки с обезопасяването на дома и колата ми, без да се издавам, че очаквам някого. Единствените в

организацията на Кармине, които знаят пълния обхват на положението, сме аз, Майк и Марвин. Дори постоянните телохранители са въвн от играта, докато Кармине не се убеди във верността им.

Погледнах новия си часовник — „Таймекс“ с луминесцентен циферблат „Индигло“. Отмених останалите за деня ангажименти по поддръжката и се заех да се приготвя. Бях се срещнал със Скоти и той ми бе описал подробностите. Сали пак беше накарала онзи да чака и му бе определила среща за тази нощ. Тя щеше да се опита да го надвеси над себе си в леглото, за да го изложи на прицел. Не беше сигурна, че ще успее. Аз също.

Следващия път, когато проверих осветения циферблат, показваше 12:01 през нощта. Пуснах бутона и мракът — студен и тих, отново ме обгърна. Облегнах се на бетонната стена и усетих лек хлад да се просмуква през шлифера ми. Винаги нося горна дреха, когато съм на работа.

Нощта беше топла, но мъждивата светлина от гаража загатваше за приближаващата есен. Прозорецът, който наблюдавах, оставаше тъмен. Момичето ме бе уверило, че той трябва да дойде преди дванайсет.

Чаках.

Наблюдавах.

Далечно ръмжене предупреди за приближаваща се кола още преди да видя светлините от фаровете върху стената. По дяволите! Предполагаше се да няма никой. Колата зави зад ъгъла към следващото ниво. Моето ниво. Скрих се зад масивна колона. С приближаването на автомобила подът под мен завибрира. Преминаха, без да ме забележат. Без особен интерес гледах как колата паркира и двигателят спира.

Вратата се отвори и се появи обувка на висок ток, принадлежаща на крак в чорапогащник. Жената излезе. Пресегна се навътре и взе чантата си. Бе привлекателна и елегантна. Яркосинята делова пола и ризата на шарки подчертаваха тъмната ѝ коса. Беше съсредоточена в действията си и не се огледа наоколо. Много глупаво. Ако бях изнасилвач, щях да я пипна сега. Запъти се към асансьорите през затъмнения гараж. Токчетата ѝ потропваха по бетонния под. Спря се за малко и насочи дистанционното за алармата към колата. Чух познатото „бип, бип, боп“, щом вратите се заключиха.

Защо хората са такива? Предпазват колата, но пренебрегват собствената си безопасност. Можеш да си купиш нова кола. О, я стига!

Не ме видя. Нищо чудно. Никога не ме забелязват, освен ако не поискам.

Лъч светлина привлече вниманието ми и се извърнах от жената. Погледнах към апартамента. Пресегнах се към кожения калъф и предпазливо извадих оръжието. Завесите в стаята бяха леко дръпнати, а вратата бе блокирана да не се затваря чрез малък винт в релсата. Мишената нямаше да може да я затвори. Мъжът се приближи към плъзгащата се врата, бори се с нея известно време и се отказа.

Надникна в мрака право към мен. Знаех, че е невъзможно да ме съзре на една пряка разстояние. Наблюдавах го, без да напъвам особено свръхестествен си поглед, но не достатъчно ясно, за да използвам пушка без оптичен мерник.

Разпознах лицето му от купчината снимки, които Скоти ми беше дал. Срамота, че бях настоял да използвам „Томпсъна“ тази вечер. С полуавтоматично оръжие можех да го поваля още сега.

В пролуката между дръпнатите завеси зърнах момичето — Сали, да влиза в стаята. Беше млада, на не повече от седемнайсет, макар да изглеждаше на петнайсет. Бе облечена в бюстие и шорти, а дългата ѝ руса коса бе сплетена на плитки. Имаше бретон и големи сини очи.

Не си губех времето. Мишената мина край нея и заключи вратата. Когато се обърна, тя го чакаше и пристъпи в прегръдките му. Дрехите им изчезнаха за секунди и видях как я вдигна, положи я на леглото и се заеха със секс. Не с любов. Нямаше чувства, нямаше тръпка. Открехнатата завеса ми предоставяше необезпокояван изглед към акта им и аз вдигнах пушката.

Сали прекара пръсти през косата му и прошепна нещо. Той се усмихна ослепително. Убедително. Отдръпна се от нея и тя слезе от леглото. Наведе се над дюшека и той застана зад нея. Сега или никога.

Изведнъж осъзнах, че Сю е с мен и усеща същото, каквото и аз: тежестта на пушката през дебелиите кожени ръкавици, хладния вентрец, който рошеше косата ми назад. Разбираше какво правя и бе ужасена.

Вбесих се. Нямаше право. Нямах време да се съобразявам с чувствата ѝ, докато се прицелвах в мишената през снайпера. Рязко прекъснах връзката между нас, като използвах мисълта си. За първи път можах да го направя.

Следващия път, когато мишената вдигна глава, натиснах спусъка. Ударът го отхвърли напред и се стовари върху леглото, като затисна Сали под себе си. Тя се измъкна изпод мъртвата му тежест, обляна в кръв. Отстъпи от тялото с писък, който прониза нощта. Лицето ѝ издаваше паника. Не беше осъзнавала реалността на това, което се бе съгласила да направи, което бе предизвикала. Грабна дрехите си и избяга от стаята. Останах още няколко секунди да се уверя, че мишената не диша и не мърда.

Върнах се към мрака на гаража. Беше време да се изтегля, преди някой да реши да предприеме нещо. Поставих „Томпсъна“ обратно в кобура на рамото и закопчах сакото си. Не беше лесно да открия подходящ кобур. Обикновено държа оръжието си в специално отделение на чантата ми с инструменти. Имам два комплекта инструменти, еднакви до последното винтче и болтче, само с една разлика. Начинът, по който черният изолирбанд е увит около дръжката небрежно, е различен. На дневната ми чанта е омотан по посока на часовниковата стрелка, а на нощната — обратно. Разпознавам разликата при допир. За съжаление, оптичното устройство на „Томпсъна“ не влизаше в калъфа. Наложих се да претърся целия град за подходящ кобур. Тежестта му под мишницата ми е почти като на ловна пушка и има допълнителен ремък около кръста ми, за да създаде подходящ ъгъл за изваждане. Още една причина да нося горна дреха.

Вдигнах куката и въжето от пода до мен и решително се отправих към центъра на гаража. Бях паркирал на първия етаж, но всеки, който слиза по стълбите или излиза от асансьора, може да бъде забелязан дори отдалеч.

Бях се погрижил предварително да изпиля шиповете на всяка една от петте куки. Грижливо бях закрепил две от тях за перилата, които заобикаляха шахтата в средата на гаража. Шахтата минаваше от първия до последния, петия етаж, където се намирах. Въжето беше боядисано в сиво, за да се слива с бетона. Преметнах го през парапета и проследих как лети спираловидно надолу. Когато престана да се люлее, предпазливо се покачих на парапета.

Точно тогава дочух приглушен вик на жена. Моментът не бе подходящ да проявявам любопитство, но тихо се покатерих обратно и се насочих към посоката на звука.

Жената в синьо бе притисната до стената. Дебел бял мъж с дълга черна коса и мръсна тениска я опипваше с едната си ръка. С другата бе притиснал устата ѝ. Явно не само аз дебнех в гаража тази нощ. Жената не бе мой проблем, освен това бе проявила непредпазливост. Върнах се към собствените си проблеми.

Замислих се. Мразя, когато става така. Сю ми оказваше лошо влияние дори когато не присъстваше в съзнанието ми.

Заслужаваше ли жената да търпи опипванията на този мъж, да изстрада проникването? Понесеното досега щеше да я научи да бъде по-бдителна.

Въздъгнах и отново се пресегнах под сакото. Бях достатъчно близо и не се нуждаех от оптика. Всъщност дори нямаше да ми свърши работа на такова разстояние. Отворих пълнителя да извадя гилзата от използвания куршум и да извадя друг от джоба си. Не трябваше да стане така, но гилзата изскочи от пълнителя и излетя във въздуха. Приземи се в мрака и чух как се търкаля надолу по бетонната рампа. Последвах я възможно най-бързо, без да ме забележат. Двойката до асансьора не чу лекия метален звук и движението ми. Зърнах гилзата тъкмо когато се търкулваше в канал с решетка. По дяволите! Трябваше да я зарежа.

Бях вбесен, което опростяваше нещата. Поставих втори патрон и бавно придвижих цевта по гърба на мъжа до врата и после до главата му. Не усети. Дишането му беше тежко и простена, когато притисна тялото си към нейното. Звукът бе по-силен от приглушената съпротива на жената.

Очите му бяха затворени. Тя бе престанала да се съпротивлява. Възприе пасивна позиция. Не можеше да се справи със силата на едрия мъж и се беше примирила с неизбежното. Не искаше да вижда какво прави нападателят ѝ, затова не ме забеляза.

Когато куршумът излетя от цевта, почувствах определено удовлетворение. Мъжът безмълвно се свлече на земята. Сплъстената му коса добре закриваше отвора. Жената се стъписа за миг, после изкрещя. Звукът отекна от ниския таван и изпълни гаража.

Тя се загърна с остатъците от разкъсаната си блуза и хукна към асансьора, към безопасността. Беше загубила едната си обувка. Не се сети да събуе втората и закуцука към закрилата на хорското

присъствие. Вече се налагаше веднага да се махна от тук. Да върви по дяволите! Трябваше да я оставя на участта ѝ.

Тутакси се заех със задачата си, защото опитът за изнасилване щеше да привлече вниманието на любопитните по-напред от убийството една пряка по-долу. Плъзнах се по въжето по-бързо от обикновено, грубият найлон пареше ръцете ми дори през грубите кожени ръкавици. Велуреният шлифер се развя около мен като наметало.

Щом се озовах долу, дръпнах рязко въжето, куката се откачи от парапета и падна в ръцете ми. Така и трябваше и да бъде. Доста съм се упражнявал.

Чевръсто, но без да се суея, се отправих към наетата кола. Отворих багажника и сложих въжето вътре, под резервната гума. Свалих ръкавиците и шлифера и ги пъхнах под одеялото на задната седалка заедно с кобура. Отдолу носех делови костюм и вратовръзка. Качих се в колата и я изкарах от гаража, като преди да тръгна, се уверих, че съм оставил достатъчно пари в автомобила до вратата.

Нямах повече работа тук.

На следващата вечер, когато се обадох на Сю и я подканих да се приготви, тя внезапно ми отказа. Каза, че Мира е болна. Цял ден не я бях усещал в съзнанието си. От една страна, беше приятно, но от друга, леко ме плашеше. Щом осъзнах, че няма да ходим никъде и всичките пари отиват на вятъра, здравата се вбесих.

Реших, че няма да е зле да се погрижа за оръжието си. Винаги го почиствам, след като го използвам. След това почиствам и останалите, в случай че съм пропуснал някое преди. Успокояващо е. Чух я да отключва входната врата и вдъхнах аромата ѝ на лятна гора. Беше придобил горчив нюанс на изкипяло кафе, който я обгръщаше като облак.

Нещо дълбоко в нея бе силно разгневено от това, че изпитвам нужда да почистя „Томпсъна“.

— Направи го, нали?! — затръшна вратата зад себе си. Опитваше се да ме стресне.

Не успя.

Безгрижно свих рамене.

— Какво съм направил?

Частите на „Томпсъна“ лежаха върху вестник на малката масичка. Щом разглобих цевта, я поставих в почистващ препарат. Тъкмо се готвех да прокарам шомпола през нея. Рамката вече бе смазана. „Таурусът“ и „Зигът“ си чакаха реда на пода.

— Уби човека — прошепна тя злобно.

— Да. Това ми е работата. Нещо против?

Не ми отвърна. Стоеше си там ужасена, разгневена и предадена. Разбрах го по смесената миризма на амоняк, изкипяло кафе и влажна плесен. Не би трябвало да знае дали съм свършил работата, или не.

— Не изпитваш нищо, нали? Умрял някакъв човек — остави го в канавката и хич да не ти пука!

Беше по-разгневена, отколкото някога я бях виждал. Аз също ѝ оказвах влияние. Частица от мен бе довольна.

— Не беше в канавка. Беше в легло. И наистина не искам да говорим за това, Сю.

Почистих цевта с телена четка.

— Страхуваш се да не чуе някой? Чувстваш се виновен? — саркастичните ѝ думи хапеха.

— Не — прекъснах заниманието си, за да я погледна. — Помещението е звукоизолирано. Можеш да го вдигнеш във въздуха, ако искаш. Но това не те засяга. То е моята работа, моят живот. Вече ти го обясних.

Заех се с оръжието. Прокарах шомпола през цевта. Сякаш щях да изчистя киселия мирис на неодобрението, ако продължа да търкам.

Реших да хвана бика за рогата, но се овладях.

— Коя е истинската причина за отказа ти? Адски добре ми е известно, че не е заради майка ти. — Не я погледнах. Вече знаех отговора, но исках да го чуя от собствената ѝ уста.

— Добре тогава... — Приближи се към мен с ръце на кръста. — Наистина ли те интересува? Не мога да се забавлявам в театъра, като знам, че някой е лишен от живот.

Точно от това се опасявах. Могла е да остави майка си за вечерта, но не е искала да седи редом с убиец.

По дяволите! Не! Независимо какво ни свързва, това не ѝ влизаше в работата. Трябва да намеря начин да я държа далеч от съзнанието си, докато работя, да контролирам намесата ѝ.

Престанах да чистя и грижливо поставих „Томпсъна“ с шомпола все още в цевта върху вестника. Острата миризма на почистващите препарати ми причиняваше главоболие, което ми пречеше. Не допринасяше за подобряване на настроението ми. Втренчих се в нея и тя отвърна на погледа ми. В очите ми, както и в нейните, се четеше гняв. Тя първа извърна поглед.

— Не! Не извърщай поглед! — казах дрезгаво. — Погледни ме! — Замълчах, после тихо, но настойчиво повторих: — Погледни ме, Сю.

Послуша ме. Погледът ѝ изразяваше едновременно ярост и болка.

— Аз съм наемен убиец. С това си изкарвам хляба. — Отново погледна встрани.

— Погледни ме! — Тя рязко завъртя глава. — И не започвай пак с морализаторския тон, Сю! Ти ме издири заради професията ми. Искаше да ме наемеш да прекратя живота ти. Нищо ново за теб. Не съм го пазил в тайна от теб.

Изправих се и тръгнах към нея. Отстояваше възгледите си непоклатимо. Нямах да я нараня. Не можех да я нараня. Странното е, че тя го знае. Запитах се дали ще бъде в състояние да свърша работата.

— Когато се запознахме, имах три ангажимента, които бях поел. Вече ми бяха платени. Този бе извънреден. Но ти казах за останалите. — Положих ръка на рамото ѝ. Макар да бяхме сърдити, електрическите искрици пробягваха между нас. Беше втренчила очи в земята. Отказваше да срещне погледа ми.

— Откакто се съгласих да бъда твой телохранител, пристигнаха девет поръчки. Девет перспективни удара — оставих думите да проникнат в съзнанието ѝ. — Отказах всичките.

По лицето ѝ се изписа изненада и тя ме стрелна с поглед.

— Телохранител — продължих аз, — това е начин на живот. Пазя тялото ти. Само твоето. Никой няма да се доближи до теб. Никой няма да те нарани. Готов съм да убивам за теб. Готов съм да приема куршума вместо теб.

Възцари се напрегната тишина.

— Ами останалите? Спомена три поръчки. Ами хората, които ще умрат, които възнамеряваш да убиеш! Как да живея с тази мисъл?

Свих рамене.

— Не знам по какъв начин ще постигнеш мир със себе си, Сю. Единственото, което знам, е, че трябва да го направя. Планирано е трима души да умрат. Ако не от моята ръка, то от нечия друга. Но разбери, така или иначе, те ще умрат.

Поставих ръце на кръста ѝ. Неохотно ми позволи.

— Ако ще те накара да се почувстваш по-добре, онзи тип беше убиец. Бяха го изпратили да очисти Кармине. Вероятно Линда също щеше да го отнесе. Що се отнася до останалите, те са извършили достатъчно престъпления да им осигурят доживотна присъда. Единият даже може да отиде на електрическия стол. Никой от тях не е отмъстителен съпруг или бивш любовник. Поръчките са просто работа. Но проумей, че дори и да не бяха, аз съм поел ангажимент и ще го изпълня.

Снощи, когато ѝ бях обяснил естеството на поръчката, миризмата ѝ бе издала изумление. Долових, че обидата и гневът потъват във вихъра на тревогата за Линда и Кармине.

Вдигнах брадичката ѝ с едната си ръка, докато срещна погледа ми. Говорех тихо, но решително:

— Не искам да те загубя заради това, Сю, но дадените обещания са важни за мен. Разбираш ли ме?

Кимна, но не отвърна. Беше готова да се разплаче. Не можех да го понеса. Притеглих я в прегръдката си. Накрая Сю също ме прегърна. Останахме така известно време, докато тя се опитваше да подреди мислите си. Когато се прибра у тях, вече се чувстваше по-добре. Напрегната и тревожна, но по-добре.

Разбрах, че това е критичният момент. Или приема, или късаме. Един от двамата ни ще трябва да се пречупи.

Но няма да съм аз.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пълнолунието приближаваше. Усещах го като призрачно присъствие, стаено зад слънцето. Оттук нататък, докато луната се налее, винаги, когато погледна наситеносиньото небе, ще усещам привличането. Още малко, казва вълкът. Още малко и ще бъдем свободни.

След скандала онази вечер Сю прекарваше все по-дълго време в срещи с Джон. Нарочно държеше съзнанието си затворено. Дразнех се от собственото си съжаление, задето не ме иска в мислите си, докато в същото време и аз не исках да присъствам в нейните. Явно бе по-умела в прекъсването на връзките от мен. Навярно защото ѝ се е налагало често, приема го като реалност и затова може да се справя по-добре.

Почувствах тръгването ѝ сутринта. За разнообразие преспях там и след като си взех дълъг, бавен душ, реших да обядвам в бара на Ник. Кабинетът на Синчето Джон ми е на път. Докато минавах оттам, заседнах на светофара. Забелязах малката зелена кола на Сю на паркинга. Да, естествено.

Но докато мислех за нея, отново се случи. Не като миналия път. Сега бе различно. Чух гласа ѝ, сякаш говореше по радиото.

Седях си в задръстването, когато внезапно започнах да чувам разговора ясно, като че ли бях там. Странно, защото кабинетът на Джон е звукоизолиран, а аз бях седем етажа по-долу от него, на улицата.

Трябваше просто да продължа напред, но не го направих. Отбих в паркинга, намерих място, разположих се и се заслушах. За да изглежда малко по-естествено, разгърнах върху волана вестника, който възнамерявах да прочета, докато обядвам.

— Благодаря ви, че пак ме приехте, доктор Корбин. Наистина съжалявам, че толкова ви досаждам.

— Чувам съм го поне пет пъти досега. Престани да се извиняваш. Направо казвай каквото има за казване.

— Непрекъснато се връщам към нападението. Като че ли не мога да го преододея. Не разбирам защо му бях толкова ядосана. Беше абсолютно прав. Знам какъв човек е.

Джон не каза нищо. Разбира си от работата. Сю замълча.

— Преди да се запозная с Тони, животът ми беше толкова... подреден. Но ненавиждах всяка секунда от него. Искях да умра. Сега се запознах с гангстери и техните съпруги, със стриптийзъорки, наемни убийци и детективи. Този тип хора са нещо нормално за Тони, но са нещо ново за мен.

Отново бях всмукан вътре. Дочух усмивката в гласа ѝ.

— Никога не съм познавала по-прекрасен човек от Линда. Никога не съм си представяла, че могат да съществуват толкова извратени хора като Лео. — Долових вълната страх, която премина през нея, но не можех да я подуша добре. — Ходих на места и върших неща, за които повечето хора само са чели — последва моментна пауза, докато тя потъна в размисъл. — Майка ми направи постановка на Тони, но ако беше истина? Какво щеше да стане, ако беше намерила доказателство за нещо, което действително е извършил? Знам с какво се занимава Тони. Може да попадне в затвора и това ме плаши. Но някаква част от мен вярва, че е справедливо да отиде в затвора.

Виж, взе да става интересно! Инстинктивно отгърнах страница от вестника. Никой не чете вестници, без да прелиства страниците.

— Друга моя част обаче е съгласна с него. Хората умират, така или иначе. Всеки ден умират хора. Защо трябва да ми е мъчно за тях? Наистина не искам Тони да се промени. Поне не мисля, че искам.

Последва пауза.

— Не. Не искам. Това, което върши, го прави такъв, какъвто е. Той е умен, забавен, грижовен. Но може да бъде и студен, безмилостен. Притежава чувство за... завършеност — думите ѝ бяха тихи и топли. — Не го разбирам, но ми се струва, че повече харесвам това, което е той, отколкото каквото съм аз... — Изведнъж се спря. Гласът ѝ прозвуча странно: — Веднъж ми каза, че всъщност не съм влюбена в него. Че е само възбуда от постоянното напрежение.

В действителност никога не бях го вярвал.

— Така ли е всъщност? — запита Джон.

Навярно бе поклатила глава. Усетих допира на мека коса по врата си. Прекалено е абсурдно.

— Не. Той греши. Привлечена съм от него. Той е част от мен, която не съм осъзнавала, че ми липсва. Има ли някакъв смисъл в думите ми?

Настъпи мълчание.

— Сю, това, което изпитваш, е напълно обичайно. Не че Тони е обикновен, в никакъв случай. Тони танцува на музика, която само той чува. Но твоето объркване между дълга ти към себе си и ролята ти като човешко същество е абсолютно нормално. Трябва ли да предотвратиш смърт или болка, щом можеш? — Добре познавам Джон. Сега сигурно свива рамене. Водили сме този разговор и преди. — Задавал съм си този въпрос многократно. Всички ние трябва да се справяме с момента, когато теглим чертата на връзката ни с останалия свят. Някои хора избират да станат активисти. Ролята им като човешко същество е по-значима от самите тях. Други поемат в обратната посока. Оставят света да се оправя сам и се съсредоточават единствено върху собствения си живот. Нито един от подходите не е осъдителен.

Отново пауза.

— При други обстоятелства бих посъветвал човек като теб да не се увлича по човек като Тони...

Браво, благодаря ти, Джон! И аз те обичам.

— Но ние говорим за Тони. Аз го разбирам. Той притежава ценности. Израснал съм в неговия свят. Безмилостен е, но има морал. Например никога не би убил дете. Способен е да обича. Повечето убийци не са. Не мога да кажа, че може да бъде спасен, защото не се нуждае от спасение. Ако мислех така или бях преценил, че изолацията ще му помогне, самият аз щях да го сторя преди години. Трябва да решиш дали можеш да се откажеш от онова, което считаеш за своя роля в света, и да обичаш Тони.

— Не мога да имам и двете, нали?

Джон се разсмя.

— Не и ако не получиш раздвоение на личността. Онова, с което Тони си изкарва хляба, не е „редно“ според определението на човечеството в религиозните трактати. Явно то е причината за вътрешния ти конфликт. Но също така не е зло, ако вземеш предвид намерението.

Отново почувствах кимането на Сю.

— Той не желае смъртта на другите. Казвал ми го е.

— Точно така. Това, което прави, винаги е съществувало. Не се шегува, като казва, че ако не е той, ще е някой друг. Познавам няколко души, които незабавно биха поели работата му.

— Ще се спре ли някога? Какъв ще бъде, ако го направи?

— Когато се умори от гонитбата и от пушилката, с които се сблъсква всеки ден, ще се спре. Тони не се нуждае от адреналин като някои други. За него това е просто работа. Някой ден ще сложи край. Татко му се справя чудесно, откакто се пенсионира. Разбрах, че е станал почтен гражданин някъде във Флорида.

Чух как Сю се изкиска.

— Много „почтени граждани“ в историята преди са били разбойници — продължи Джон. — Ще можеш ли да изчакаш Тони? И струва ли си, ако никога не се промени?

Настъпи поредната пауза.

— Аз съм тази, която трябва да реши, нали?

— Да, и можеш да вземеш решение. Напълно си способна на това. Не мисли за майка си и нейните желания. Не мисли за сестрите си или децата им. Не мисли дори за Тони. Мисли за Сю. Кое е най-доброто за теб?

— Ще помисля по този въпрос. Или трябва да го приема и да го обичам, или...

— Или не. Но дори без него ти притежаваш собствена стойност. Само трябва да откриеш своето място.

Почувствах, че приема това, вярва му. Хареса ми.

— Но какво ще стане, ако моят избор ме промени? Ами ако Тони е с мен само заради сегашната ми личност? Ще ме напусне ли, ако моето място се окаже нещо различно?

Хм! Добро попадение. Трябваше ми минута да го обмисля. Дали я искам такава, каквата е сега? Или се опитвам да я моделирам според представата ми за нея? Като че ли и двете. Защо ще ѝ помагам да се изясни пред себе си, ако исках да си остане такава, каквата е? А ако мястото ѝ е някъде другаде, така да бъде. Така или иначе, вече се опитвам да свикна с чувството, че бих могъл да я загубя.

— Искане ми се да мога да ти отговоря, Сю. Не знам какво мисли Тони. Но мога да ти кажа как е реагирал в подобни ситуации в миналото. Тони разбира и дори желае хората, както и самият той, да се развиват. Всеки ден предизвиква ума си. Постоянно чете. Глупостта и

мързелът го дразнят. Изобщо не би те търпял, ако не си умна. Мисля, че колкото повече израстваш, толкова повече подкрепа ще ти оказва. — Гласът му леко се промени и си представих как свива рамене. — Може и да греша, разбира се. Случвало се е и преди. — Смени темата: — Но какво ще стане на срещата със сестра ти днес? Защо трябва да се виждаш с нея? Мислех, че след скандала, който имахте...

Сгънах вестника и запалих двигателя. Щяха да разговарят още няколко минути. Чух това, което ми беше нужно. Тя бавно се възстановяваше. Но ми се искаше да не усещам присвиване в стомаха, когато Джон каза „без него“. Мамка му!

Дадох мигач и се включих в движението. Докато се отдалечавах, очаквах, че разговорът в съзнанието ми ще бъде заглушен. Не стана така. Нямаше начин да се отърся от гласовете им. Сякаш бяхме заедно в колата или говореха по радиото. Беше сетивно усещане, не умствено.

— Спомняте си скандала? — в гласа на Сю прозвуча изненада.

Определено дочух мъжки смях.

— Имам добра памет, Сю. Да, помня скандала. Стана заради уроците по езда.

— Не мога да се начудя на самообладанието ѝ! От къде на къде Бекки си е втъпила, че само защото имам пари, трябва да издържам семейството ѝ до края на живота си? Парите са си мои. Аз купих билета. Бекки казваше, че лотарията е пилеене на средства. Данък за глупаците. И изведнъж започна да смята, че заслужава дял от състоянието ми? — Усетих в главата си горчивината и злобата.

Усмяхнах се. Почти виждах как жестикулира с ръце, и Линда го прави.

— Основах тръст, като се опитах да бъда загрижена. Сега, когато се превърнах в новобогаташи — с моя помощ, — изведнъж решиха, че не им стига това, което им отпуска тръстът. Животът на Бекки и Робърт е обезпечен до края на живота им, но се предполага, че аз трябва да плащам уроците по езда на Синди и Майк? Защото новите приятели от клуба им се смеят, а те просто не могат да си позволят „допълнителни разходи“? Не го разбирам. Как ѝ идва наум дори да попита? Защо си мислят, че имат право върху моите неща? Наистина не разбирам!

— Не е толкова необичайно, Сю. Разбирам, че ти е трудно да го осъзнаеш, но такъв е общоприетият начин на мислене. Имаш повече

пари, отколкото ти трябват. Трябва да даваш с радост, защото са ти близки.

Сю въздъхна раздразнено.

— Мога само да ти обясня мотивите им, Сю. Не мога да ги променя. Тогава защо пак искаш да говориш с нея? Защо искаш да си причиниш още болка?

— Направих нещо, преди да дойда тук. Възнамерявам да ѝ го съобща лично — в гласа на Сю имаше решимост и съвсем мъничко страх.

Щом отворих вратата на колата и слязох на тротоара, гласовете внезапно изчезнаха. Сякаш колата бе нещо като антена и щом се отдалечих, сигналът се разпадна. Изведнъж пак си бях аз. Защо трябва да се тревожа, че ми липсва?

Почти бях готов да се върна в автомобила, за да проверя дали ще чувам гласовете им отново, но не го направих. Колкото и да бях любопитен да разбера какво е направила Сю, ако тя искаше да науча, щеше да ми каже.

Влязох в заведението на Ник и се разположих на високия стол пред бара. Дочух пиццене откъм кръста си и осъзнах, че пейджърът ми звъни от известно време, а аз не съм го чул. Откачих го от колана и погледнах дисплея. Три нови обаждания. Не ми е ясен този скок в бизнеса. Случвало се е да минат дни без нито едно позвъняване. Сега ми се струва, че всеки час пристига по някое.

Прекарах следващите деветдесет минути на монетния автомат в коридора. Отказах дванайсет поръчки. Абсолютен рекорд. Препратих ги на Скоти. По дяволите! Не прехвърлих нито една на Джери. Не и преди Кармине да ми нареди.

Чаках двойната си порция пържени скариди и картофи. Когато при ремонта Джоко премахна кухнята в полза на дансинга, все пак остави фритюрника. Постави го в малко помещение до хладилника при входа. Не е кой знае какво, но доста неща могат да се приготвят във фритюрник. Като бонус, пържените храни правят мазен слой в стомаха и хората не се напиват толкова бързо, а тийнейджърите могат да се отбият за нещо безалкохолно и да послушат музика на живо.

Джоко беше притичал до банката и бе оставил Марни да пази бара. Тъкмо поставяше пред мен кошничката със скариди, когато Джоко влезе. Можах да го подуша и да го наблюдавам в огледалото зад

бара. Стресна се, когато ме забеляза. Миризмата му се промени, издаваше тревога, дори страх.

Спря се до мен и нервно се огледа.

— Какво търсиш тук, Тони?

Погледнах го в огледалото. Сбърчих чело от смущение.

— Обядвам. Защо?

— Съмърс беше тук по-рано, търсеше те.

Думите му ме наостриха до краен предел.

Прилепите запърхаха в стомаха ми.

— Някаква представа за какво?

Направи ми знак да го последвам до сепарето отзад и аз взех със себе си скаридите и бирата. Ако се наложеше да си плюя на петите, исках да е на пълен стомах.

Седнах и той се наведе към мен.

— Не знам със сигурност, но изглеждаше доста настръхнал. Джанис чула партньора на Съмърс да споменава на излизане, че изгаря от нетърпение да ти сложи белезниците.

Да, определено бяха прилепи.

— Имаха ли заповед? Ти какво им каза? — Отхапах една скарида до опашката. Нямах време да поръчам сос.

Джоко сви рамене.

— Казах им истината — че не съм те виждал дни наред. Почакаха малко и поговориха с някои от клиентите, преди да си тръгнат. Разпитаха и Джанис. Тя попитала защо те търсят. Не й казали, но подочула нещо за жена, която те разпознала в албум със снимки.

Мамка му! Знаех си, че не трябва да я оставя да си тръгне. Трябваше да елиминирам и двамата.

Чух скърцането на автомобилни гуми отпред, хвърлих поглед през витрината и видях колата на Съмърс, следвана от три полицейски автомобили. Вратите се отвориха. Бяха извадили оръжието си.

— Има ли заден изход? — Вече знаех отговора.

Кимна. Преглътнах с усилие остатъка от скаридата и си изгорих езика. Докато се изправях, изпих глътка бира.

Точно тогава ме завладяха мисли, които не бяха мои. Кой си ти? Какво искаш? Силата на неподправения ужас на Сю ме помете. Внезапно се озовах на колене и не можех да си спомня как се озовах там. Не можех да си поема дъх от страх.

Джоко се извърна, щом чу тупването. Виждах го като в мъгла. Отново бях на две места едновременно. Бях Сю. Груби ръце ме дърпаха. Около нас имаше стени. Метал. Микробус. Чух женски писък на фона и разбрах, че е на Бекки. Отвлечах Сю и аз участвах в произшествието. Подуших позната миризма, но не успях да я определя. Връзката все още не беше перфектна. Получавах само откъслечни образи. Пот. Страх. Заплаха. Още нещо. Не. Не мога да се сетя.

Джоко ме разтърсваше.

— Те са отпред, Тони. Съмърс е там! Какво ти става?

Опитах да се съсредоточа. Осъзнах, че не бях си поемал дъх, докато бях със Сю. Вдишването изгори белите ми дробове. Обзе ме паника за самия мен. Трябваше да се измъкна отгук. Връзката се разпадна за момент.

Извадих „Зига“ от колана си, когато вратата на бара се отвори.

— Ще ми благодариш по-късно.

Изправих се и леко минах зад него, като сграбчих опашката му, за да го извадя от равновесие. Доближих пистолета до главата му.

— Да не откачи? — Не помръдна. Добър ход. В пълнителя имаше един патрон.

— Хвърли оръжието, Джодоне! — възкликна Съмърс, докато влизаше заедно с трима души от екипа си и се построяваха. Всички пистолети бяха насочени към мен.

— Ще дръпна спусъка, Боб — отвърнах спокойно. Все още не бях изцяло на себе си. Все още нищо нямаше значение. — Свалете оръжието.

Никой полицаи не обича, когато има заложници. Клиентите обикновено или лягат на земята за прикритие, или са прекалено уплашени и се вцепеняват. Един от униформените — изглеждаше новак — помръдна пръст към петлото на револвера си. Вкарах куршум в стената до главата му със свръхестествена бързина. Пистолетът незабавно зае предишното си положение до главата на Джоко.

Всички застинаха.

— Казах да свалите оръжието — все още бях изненадващо спокоен, защото бях доста далеч, за да се уплаша. Надявах се да не осъзнаят, че не мога да убия Джоко. Беше по-добре да ги оставя да

мислят, че съм превъртял. Мамка му, може пък и наистина да съм превъртял!

Съмърс пръв свали оръжието и като вдигна другата си ръка, даде знак на останалите да последват примера му.

Имам заповед, Джодоне. Дори и да успееш да се измъкнеш оттук, едно обаждаме ще блокира пътищата в радиус от седемдесет километра. Сега свали оръжието и ще забравим, че си оказал съпротива при ареста.

Усмихнах се, но никак не ми беше забавно. Нямах време за тази помия. Трябваше да се добера до Сю. Започнах да се изтеглям и задърпах Джоко със себе си. Трябва да му се признае, че не се съпротиви. Нито се наведе, нито се препъна. Друг би го направил.

— Тръгваме си — обявих аз. — Ако ни последвате, ще намерите труп на пътя си. Навярно повече от един. Нямам какво да губя.

Джоко ме прикриваше, докато отстъпвах зад бара през стаята на служителите до задния вход. Надникнах да проверя има ли някой и се плъзнахме през вратата в прилежащото здание. От другата страна на сградата всъщност няма задънен изход — само заключена врата. Джоко има ключ от нея и силно се съмнявам, че ченгетата го знаят. Внезапно се озовахме в тапицерската работилница. Видях вдигнати към нас лица, но по-късно нямаше да мога да си ги спомня.

В нормален случай щях, но отново бях със Сю.

Точно в момента настойчивостта ѝ не ми помагаше. Вълната на разпознаването ме удари като оловна тръба. Ох, мамка му! Лео я беше пипнал. Лоша работа. Много, много лоша! Трябваше да стигна до нея.

Опитах се да разбера къде се намира. Опитах се да ѝ внуша колко е важно да ми подсказе как да я намеря.

Усетих как центърът на съзнанието ѝ бавно се разтваря, когато ме разбра. Отвори се за мен и аз я последвах, като забравих собствения си страх. Бавно се огледа. Стараеше се да свърже хората с имена. Не познаваше повечето от тях. Познаваше Лео. Боби също беше там. По дяволите! А аз му имах доверие! Трябваше да съм по-умен.

Посока?, запитах я мислено. Микробусът нямаше задно стъкло. Погледна през предното тъкмо когато с Джоко излизахме от тапицерската работилница. Никой не ни чакаше отпред. Опитах се да сравня разположението на слънцето на небето според това как го виждаше тя и как го виждах аз. Извъртях глава, докато накрая

проблесна искрица на разпознаване. Изток. Да! Изток, но и леко на север. Пътуваше в микробус — черен микробус, — който се насочваше в североизточна посока.

— Пак ли се отнесе, Тони? — попита Джоко. Отново трябваше да се справям с две неща едновременно.

— Североизток — прочистих гърло и гласът ми укрепна. — Трябва да тръгнем на североизток. Сю е в опасност. — Погледнах го в паника. — Можеш ли да ме откараш на североизток?

Радвах се, че Джоко има запазено място. Отворих вратата на светлосиния „Линкълн“ отляво и седнах вътре. Автоматично се пресегнах към предпазния колан, но си спомних, че колата е доста стара и коланът минаваше през коленете. Той зае шофьорското място и включи двигателя. Хвърли ми зъл поглед, в който се смесваха притеснение и гняв.

— Какво, по дяволите, беше това? Щях да ти помогна! Защо пистолет?

Опитах се да се съсредоточа върху въпроса му. Непрекъснато примигвах. Езикът ми бе надебелял и едва го движех.

— Заложник — втренчих се в него с надеждата да го накарам да разбере хода на мислите ми. — Сега си заложник, не си съучастник. Нищо няма да ти направят, след като ме оставиш при Сю.

Вдигна вежди, а челюстта му увисна.

— Едва ходиш, не можеш да говориш и измисли всичко това, когато ченгетата влизаха? Искam да кажа, знам с какво се занимаваш, ама това си е... леле!

Отдели се от бордюра и даде газ. Хвърляше чести погледи към огледалото за обратно виждане.

— Ще ни проследят, нали разбираш?

— Тогава трябва да се отървем от тях. Познаваш ли Лео Скаполо?

Погледна ме, сякаш съм се смахнал.

— Само съм чувал за него. Не е цвете за мирисане.

— Пипнал е гаджето ми. Трябва да си я върна.

— Твоето гадже? Онази, за която ми разказа? Мамка му! — Замисли се за момент и поклати глава с разтревожен вид. — Човече! Лео Скаполо — изруга под носа си. — Абсолютно вярно! Аз съм заложник. Никой не стреля по заложниците. — Поредният поглед в

огледалото предизвика поредица псувни. Изви рязко по някаква алея.
— Къде трябва да отидеш? Знаеш ли къде е тя?

Поклатих глава. Не знаех. *Път*, запитах аз. *Какъв е пътят? Магистрала? Черен?*

Усетих как Сю се изправя, сякаш се намира в колата при нас. Изведнъж страхът изля адреналин в кръвта ми. За кратък миг успях да погледна през очите ѝ. Разпознах още един от мъжете. Както и Сю. Вини се бе завърнал и се радваше, че се намира там. Готов съм да се обзаложа, че когато Лео е търсил местен талант, Вини е подскочил от радост. Вини е такава курва, когато опре до пари. Видях го с нейните очи. Погледна я предпазливо, щом осъзна, че е доста оживена. Забеляваше прекалено много.

— Лео — чух го да казва, — мисля, че трябва да я светнем.

Усетих паниката на Сю, докато двамата гледахме как Лео извърща грозната си глава и спира мънистените си очички върху нея.

Обади се един от мъжете в микробуса:

— Още не. Искам си куфарчето. Къде е то?

Сю поклати глава и видях през очите ѝ как Лео вири нос и души.

— Не знам. У Тони е.

— Не искам да наранявате момичето, докато не си върнем документите, Скаполо.

Лео се озъби:

— Не ми казвайте как да си гледам работата. Грешката е колкото моя, толкова и ваша.

— Господин Преца не е доволен от досегашната ти работа, Скаполо. Изпратиха ме, за да сме сигурни, че няма да омажеш и тази.

Изръмжа ниско и дълбоко и за момент си представих как момчето на Вито леко пребледнява.

— Добре. Ще ѝ поставим една инжекцийка, за да се поразговори. Това ще зарадва ли шефа ти?

Очите на бияча още бяха широко разтворени. Преглътна със затруднение и кимна.

Лео направи знак на Вини. Сю се извърна, докато Вини вадеше спринцовка от една черна чанта. О, не! Не и игла. В никакъв случай! Махна предпазното капаче сякаш в забавен кадър. Ръце сграбчиха Сю. Две от тях принадлежаха на Боби. Предателско копеле!

— Няма страшно, красавице. Ще си вземем куфарчето от приятелчето ти. Но преди това малко ще се позабавляваме!

Нечия ръка издърпа нагоре ръкава ѝ, за да оголи кожата. Паниката ми се прибави към нейната. Не можех да допусна иглата до нея — трябваше ми будна и нащрек, ако исках да я открия.

Започнахме да се борим и ръцете затегнаха хватката си. Пръстите стискаха достатъчно силно да причинят синина. Не ми пукаше. Никакви игли! С мъка си поемах дъх. Адреналин обля мускули, които не бяха моите, и ме обзе свръхестествена сила. Усетих, че връзката между нас разтвори друга заключена врата.

Силата ми се прибави към нейната и Сю се изтръгна от нападателите си. Ритаеше, блъскаше и се биеше като дива котка, а аз я насърчавах. Изби иглата от ръката на Вини и толкова силно цапардоса Боби, че усетих как кокалчетата на малкия ѝ пръст се чупят сред остър проблясък на болка.

Микробусът рязко зави, за да я извади от равновесие. Лео крещеше нареждания, като през цялото време се държеше далеч от нея. Боби се зае със задачата, но имах усещането, че дълбоко в себе си не му харесваше какво прави. Посегна към нея и пропусна. Вини беше този, на когото му писна, след като острият ѝ маникюр одра бузата му. Кръвта закапа по чистата му бяла риза. Докосна лицето си и ръката му почервения.

— Мръсна кучко! — изрева той. Видяхме как замахва с юмрук. Уменията ми не можеха да я накарат да се отклони от траекторията на удара право в лицето ѝ. Тялото ѝ не бе обучено да се бие.

Болка прониза съзнанието Ни. Главата ѝ се люшна назад и се удари в стената на микробуса. Сю припадна. Връзката се прекъсна.

Отново бях в колата на Джоко. Целият се тресях. Обливах се в пот. Той караше съсредоточено и се опитваше да не ме поглежда.

— Някакъв пристъп ли, човече? Трябва ли да те водим на лекар?

Сега, когато Сю беше в безсъзнание, отново можех да дишам. Поклатих глава и се опитах да разбера къде се намирам.

— Имаме ли опашка? — запитах с треперлив глас. — Колко време се бях отнесъл?

— Проверявам внимателно. Май че ни загубиха. — Стрелна ме с поглед. Миришеше на любопитство и лек страх. — Беше се „отнесъл“,

както се изразяваш, за около пет минути. Какво става с теб? Познавам те от години и никога не съм те виждал такъв.

Несъмнено. Аз самият не се бях виждал такъв. Проблемът бе, че не можех да му обясня, без да навляза в подробности.

Мобилният ми телефон иззвъня. Неочакваният звук стресна и двамата ни. Втренчих се в номера на дисплея. Познах кода на областта, но не трябваше да издавам информацията си.

— Тони на телефона — заставих се поне първите няколко думи да прозвучат нормално.

— Здравсти, Тони! — Лео преливаше от дружелюбие. — Тук в колата ми е една твоя приятелка. Бих ѝ дал да си поговори с теб, но в момента е нещо в безсъзнание. Ако искаш отново да се пробуди, трябва да ми донесеш онова, което ми принадлежи.

— Къде се намиращ, гадино? — вече можех да крещя. Иначе щеше да разбере, че блъфирам.

— Ще ти кажа. — И затвори.

Известно време зяпах телефона, после се обърнах към Джоко.

— Много е сложно да ти го обясня. Ще го преживееш ли?

Исках да се съсредоточа и да върна Сю в съзнание. За първи път аз бях този, който установява връзка.

В гласа и миризмата му пролича раздразнение.

— Добре. Ще си държа устата затворена и ще карам. Но щом всичко свърши, искам да разбере какво, по дяволите, ти става.

Не отговорих. Не знам дали някога бих могъл да му кажа. Дори не бях сигурен как може да се обясни.

Шепот. Побутване. Мислено се пресегнах към Сю и се опитах рязко да установя връзката. Пробвах по-силно. И още по-силно.

Внезапно почувствах биенето на сърцето ѝ. Сякаш бе част от мен. Сякаш можех да го контролирам. После прозрях с вътрешното си зрение. Нишка, не по-дебела от паяжина, се носеше в мрака. Проблясваше меко като малка неонова лампа и пулсираше с всеки удар на сърцето ѝ. То биеше бавно. Беше в безопасност. Не бяха я упоили. Радвах се за това, но изпитвах вина, че личната ми фобия бе станала причина за нараняването ѝ.

Усещах как тече кръвта ѝ, болката в ръката ѝ. Усещането бе абстрактно. Знаех, че болката не е в моето тяло, но като че ли беше

там. Дясната ми ръка запулсира, сякаш бях участвал в кръчмарско сбиване.

Прошепнах в съзнанието ѝ, но не бе достатъчно. Не успях да я пробудя. Опитах по-силно и внезапно получих сетивно възприятие. За микробуса, където надушвах кръвта на Вини и изненадата на Боби. Бях в главата ѝ, но сам. Тя все още не бе в съзнание.

Не можех да я накарам да се раздвижи. Притежавах едно-две от сетивата ѝ. Можех да виждам и да мириша, но не и да чувам.

— Тръгни по междуцатската — наредих на Джоко. Собственият ми глас долетя до мен. Някак отдалеч и смътно осъзнавах, че още сме в колата и той ме чува.

Хвърли поглед към огледалото за обратно виждане.

— Ченгетата са зад нас, Тони. Първо трябва да се отърва от тях. Дръж се здраво! — Даде газ толкова рязко, че ме залепи за седалката.

В същото време тялото на Сю потръпна, когато микробусът отби по някакъв силно изровен черен път, забави ход и зави да избегне подълбоките дупки. Но кой черен път? Извън града има хиляди подобни. Затворих очи, за да прекъсна потока на информация от мястото, където се намираше моето тяло. Усетих, че Сю започва да идва на себе си и знае, че съм там. Помолих я мислено да седи мирно и да ми позволи да се съсредоточа.

Вече в пълно съзнание, сетивата ѝ се прибавиха към моите. Информацията заля мозъка ми. Звуци. Вече можех да чувам. Миризмите бяха по-осезаеми. Миришеше на храна. Сю се стресна, щом тази мисъл прекоси съзнанието ѝ. Преборих се с това усещане и тя се успокои. Подуших внезапната реакция на Боби, почувствах изненадата му, удоволствието му. Удоволствие?

Дочух нещо с ушите на Сю.

— Спри колата.

— Точно сега не мога. Още не съм се отървал от тях. Взехме следващия завой на две колела. Част от мен искаше да наблюдава и да се увери, че ченгетата ги няма, но за това трябваше да се доверя на Джоко. Внезапно почувствах, че колата забавя и се движи с по-умерена скорост.

— Откопчихме се — някаква част от съзнанието ми чу думите му. Друга част продължаваше да бъде със Сю. Очите ми там, в онази

кола, се отвориха и Сю беше с мен. Досега не се беше оказвала в тялото ми, освен онази нощ у Линда и тя не знаеше как да реагира.

Видях как изкачихме рампата към междущатската магистрала и се понесохме на север.

Мислено отместих Сю и се взрях напред. Джоко понечи да отвори уста, но аз вдигнах ръка и му направих знак да мълчи. Безмълвно стисна челюсти. Слушах през две съзнания и чувах звуци и чрез двете. Единият звук бе някаква непрекъсната висока пулсация. Незабавно го познах. Имахме проследяващо устройство. Ченгетата ни бяха пуснали да си вървим, но как после успяха да ни проследят? Сигурно бяха преценили, че ще станем невнимателни, ако решим, че сме се отървали от тях.

Джоко рязко смени платната да заобиколи влекач. Отворих вратата и се приведох напред. Вятърът разроши косата ми, докато се напъгах да се пресегна под колата.

Когато Джоко чу отварянето на вратата, хвърли поглед в моята посока.

— Какво, по дяволите, правиш?

Не му обърнах внимание. Трябваше да се наведе още по-ниско, за да пхна ръка под колата. Предпазният колан се врязваше в корема ми. За миг кокалчетата на пръстите ми забърсах високоскоростната лента. Почувствах камъчетата да се набиват в кожата ми. Джоко отби вляво на платното и протегна ръка да ме сграбчи за колана.

По дяволите! Чувах сигнала, но къде беше предавателят? Опипах цялото дъно на колата и най-сетне го открих. Здравото лепило не бе пречка за силата ми. Върнах се в колата, облегнах се и затръшнах вратата.

Джоко ме погледна гневно.

— Да не си откачил! И двамата ли искаш да убиеш?

Протегнах плячката си. Погледна малкото електронно устройство в пръстите ми и изруга.

— Добре. Няма нищо. Махни проклетата машинка!

Смазах прибора в юмрука си, свалих прозореца и го метнах в срещуположното платно. След като въпросът бе решен, отново се заех да намеря Сю. Затворих очи и потърсих съзнанието ѝ.

Опитвах се да определя един нов звук. Бучене, вой. Двигател. Но какъв? Трябваше да се доверя на инстинкта си. Дълбоко и бавно поех

дъх и оставих звука да проникне в главата ми, за да може съзнанието ми да го разпознае, да го определи.

Бяха нужни повече усилия, за да филтрирам звуците от двете места. Фучащите коли по междушатската магистрала, дрънченето на метал откъм друсация се микробус. Отпуснах съзнанието си и се зарях. Сю също се отпусна и ме остави да водя. Отново чух звука. Туп, туп, туп, после вибрации и ръмжение, което прерасна в рев. Витло! Самолет!

Кимнах към Джоко, който ме следеше с ъгълчето на окото си и изглеждаше уплашен.

— Старото летище! В покрайнините на града! Можем ли да стигнем дотам?

По някакъв начин бе започнал да схваща какво правя и да го осъзнава. Едва-едва. Продължи да си мърмори под носа:

— Това е пълен абсурд, мамка му! Никой няма да повярва!

Не коментирах монолога му. Съсредоточавах се върху себе си. *Страх ме е, Тони, дочух умолителен глас в съзнанието си.*

Знам, Сю. Скоро ще бъда при теб.

Опитах се да я утеша, за да не разберат, че е в съзнание, но сърцето ѝ биеше по-бързо. Подуших Боби. Беше наясно, че тя се е свестила. Усетих как поставя ръка на рамото ѝ. Лек натиск. Правил го е с мен поне няколко пъти. *Стой мирно*, наредих ѝ аз.

Сю се плъзна по пода, когато микробусът се разтресе и спря сред облак прах. Подуших праха, който погъделичка носа на Сю, раздразни изострените ми сетива и тя кихна, преди да успее да я спра.

— Добре — изрече мазният глас на Лео, преди тя да отвори очи. — Свестила си се. Искам да си в съзнание. Искам да те е страх.

Слезе от микробуса и отвори плъзгащата се странична врата. Очите на Сю се разтвориха и видях лицето му. Черните му очи проблясваха, докато я гледаше втренчено.

— Ще се наложи да ми кажеш всичко, което знаеш, момиченце. После аз ще ти разкажа всичко, което възнамерявам да направя с теб. Преди да го направя — наведе се към Сю.

Подуши тялото ѝ от косата надолу и се спря до слабините. Усетих потръпването ѝ. Той се засмя подигравателно.

— Миришеш на онази гадина Тони. Ще се погрижа за това. — Наведе се и бавно облиза бузата ѝ. Тя изпищя, а той се разсмя.

Червена мъгла затъмни зрението ми и изръмжах ниско и дълбоко, докато завивахме по пътя към изоставеното летище. Джоко се суетеше на волана, защото не беше сигурен дали да спре, или да кара по-бързо.

Последният проливен дъжд бе издълбал дълбоки улеи по черния път. Джоко се видя принуден да забави колата до пълзене, за да не загуби масления резервоар. Почувствах как Лео вдига Сю и я изнася от микробуса. Тя се съпротивляваше, но дори с моя помощ силите ѝ не бяха достатъчни. Лео я държеше без никакво усилие, после я положи на земята. Пусна я и остана встрани в очакване. Очите му се усмихваха. Забавляваше се. Другите от охраната понечиха да се приближат, но той ги възпря с жест.

Бягай!, изкрещях в главата ѝ. Тя се подчини, извърна се и хукна с всички сили, но усилието се оказа напразно. Както в един момент Лео си стоеше на мястото, в следващия се озова пред нея. Като по магия. Тя попадна точно в протегнатите му ръце. Движението му бе толкова мълниеносно, че погледът не можеше да го долови.

— Здравсти, бебче! — Зашлеви я силно през лицето с опакото на дланта си. Тя се свлече върху прашната земя. Беше изумена. — Искаш да си поиграем ли? Наточил съм всички ножове. — Наведе се и с произнасянето на всяка дума докосваше носа ѝ. — Специално... за... теб.

Усмивката му бе зловеща.

Усетих, че лицето ми пламти там, където Лео бе ударил Сю. Вълна на ярост премина през вените ми.

— Подкарай проклетата кола! — изревах злостно на Джоко. — Ще я убие!

Вече виждах летището в далечината, но нямаше да стигнем навреме, ако не ускорим ход.

Беше ред на Джоко да се вбеси.

— Ако подкарам проклетата кола по-бързо, ще счупим ос. Тогава изобщо няма да стигнем дотам. Ако мислиш, че можеш да се справиш по-добре, върви пеша.

Разбрах, че не трябва да си го изкарвам на него. Кашата не бе забъркана по негова вина. Опитваше се да помогне. Но това не спасяваше Сю. Усещах как краката ѝ се влачат по земята. Ритна и се сви, но Лео продължи да я притегля все по-близо към металната

съборетина в края на пистата. Главата ѝ се удари в камък и пред погледа Ни пробягаха искри.

— Не ни чакайте, момчета — извика Лео през рамо, докато я влачеше по земята.

Видях останалите мъже през погледа на Сю. Боби определено изглеждаше вбесен, а останалите бяха уплашени, но никой не се помръдна да спре Лео. Никой не искаше да се намеси.

Нямаше да стигна навреме. Щях да я загубя. Да усетя мъките ѝ. Кракът ми нервно потупваше по пода на колата. Не можех да се съсредоточа върху нищо, освен сградата в далечината.

Точно тогава усетих спазъм в крака, който движех. Неконтролируемо. Стана ми горещо. Бях като трескав. Усещането беше познато. Но до пълнолунието оставаше повече от седмица! И посред бял ден!

Трябваше да слеза от колата.

— Спри! — изкрещях, но Джоко продължи да кара, като внимаваше да заобиколи следващата голяма дупка. От моята страна на колата дъното ѝ не се виждаше.

Обзет от паника, аз се пресегнах и завъртях ключа. Двигателят загасна и кормилото блокира. Джоко дори нямаше време да ми се озъби. Предната лява гума незабавно се озова в дупката, която той се опитваше да избегне. Точно до оста. Металът застържа по спечената почва — непреодолима сила среща неподвижен обект. Чух как резервоарът за масло се откача и рамата се изви, когато оста се счупи. Носът ми се изпълни с миризмата на нагорещено масло. Слава богу, не и на бензин.

Джоко се удари във волана. Главата му отскочи назад и се тресна в облегалката. Тялото му тежко се отпусна напред. Бе изгубил съзнание. Не си беше сложил предпазния колан. Аз бях. Винаги бе говорил против предпазните колани. Ето до какво води това.

Знаейки, че тази мисъл ще е последната преди промяната, аз се пресегнах да се уверя, че не е мъртъв. Не исках смъртта му да ми тежи на съвестта наред с всичко друго. Пулсът му бе равномерен. На челото му бе започнала да се образува цицина. Добре че не бе карал по-бързо.

Джоко щеше да побеснее, когато се свести. Много харесваше колата си — единствената, достатъчно просторна да побере едрото му тяло. Нямаше да е лесно да намери резервни части.

Блъснах вратата и паднах на земята, сгърчен от болка. Не изкрещях. Не трябваше да разберат, че идвам. Когато усетих как Лео и горилата му престават да влачат Сю, за да отворят вратата на бараката, пред погледа ми разцъфнаха бели цветя. Сю бе ужасена и не можеше да застави мускулите си да помръднат.

Усетих раздирането на плат, когато предишното ми тяло започна да изчезва и се появиха други мускули, които не бяха подходящи за риза. За пръв път осъзнавах промяната. Виждах как цветовете се отляха от света и бяха заменени от отчетливо черно и бяло с всички възможни нюанси на сивото. Долових хиляди светли точки, по кожата ми премина гореща вълна и гъста козина покри тялото ми.

Промяната стана за миг. В следващия вече бях хукнал с пълна скорост. Тичах толкова бързо, че не виждах пейзажа наоколо. Размазваше се и профучаваше покрай мен. Озовах се на пистата на летището, преди ръката на Лео да натисне бравата на металната врата. Погледна Сю и самоувереното му изражение се замени от изумление.

Вдигна очи точно когато скочих във въздуха и не успя да се отмести. Блъснах го в стената на бараката. Поцинкованата ламарина проскърца и се вдлъбна от удара.

Захапах го и чук викове. Там, където зъбите ми се бяха впили в ръката му до костта, рукна топла кръв. Той изръмжа като животно. Сграбчи ме за ухото и задърпа, докато не пуснах ръката му. Хвърли ме чак зад бараката. Върнах се с намерение да довърша работата. С ъгълчето на окото си забелязах как Боби удари горилата на Вито по главата. Човекът се свлече като чувал.

Вини стигна до Сю, преди тя да успее да избяга. Лежеше неподвижно на земята. Участваше в боя едновременно с мен и сякаш не успяваше да владее тялото си. Яростта и ненавистта й ме разпалваха. Пристъпих предпазливо иззад бараката. Опитвах се да не позволя сърцето ми да надделее над разума.

Никога преди не бях имал човешки мисли, докато бях вълк. Сега можех да измислям стратегии, да планирам следващия си ход. Пристъпих лекичко и надникнах иззад металната стена.

Лео го нямаше. На неговото място стоеше четирикрако животно. Не беше вълк. Виждах съм снимка на животното, но ми трябваше малко време да свържа изображението с думата. Лео оголи нащърбени

пожълтели зъби и на муцуната се появи нещо като усмивка. Мозъкът ми щракна.

Хиена! Лео се хранеше с мърша.

Пасваше му.

Раната на ръката му, сега преден крак, бе зараснала. Само бързо избледняващ белег издаваше мястото на ухапването. Подтичваше странично. Разбрах, че и преди е бил в този вид. Мускулите му притежаваха гъвкавост на движението, каквато аз нямах. Почувствах се тромав и непохватен, а не можех да си позволя слабост в боя.

Над пясъка премина горещ повей. Витлото на самолета в далечината бавно се завъртя.

Заобиколихме постройката. Лео отстъпваше заднишком. Бавно го последвах. Кръвта му капеше от муцуната ми и вкусът ми хареса. Облизах я и Лео изръмжа.

Виждах как черните му очи се стрелкат във всички посоки да открият предимство. Когато подминахме стената на бараката, другите отново можеха да ни виждат. Никой не изглеждаше изненадан. Всички ли знаеха какво представлява? Е, може да е довел само хора, които бяха посветени. Имаше смисъл.

Неочаквано скочих към него, но той ме отбягна. Хората бързо отстъпиха, за да не попаднат между нас. Вини бе стиснал в лапите си ръката на Сю. Почти щеше да я изтръгне от рамото ѝ, докато отстъпваха от схватката ни. Усетих остра болка на същото място и за миг се препънах. Лео отново ме удостои с гадната си усмивка. Искрящите му очи гледаха замислено и проникателно.

Скочи към мен и успях да се отместя от пътя му в последната секунда. Целеше се в крака ми, но отхапа само кичур козина. Захапах го и лявата му страна прокърви. Изскимтя. Долових злорадата усмивка на Сю. Вкусваше отмъщението и ѝ хареса.

Лео и аз обикаляхме и се дебнехме един друг върху нагорещения пясък. Витлото на чакация самолет се въртеше все по-бързо и по-бързо, като вдигна пясъчна буря наоколо.

Мъжете оформиха кръг. Вини извади пистолет и се опита да се прицели. Нямах време да му обърна достатъчно внимание, но успях да задържа Лео между нас. Мярнах отблясък от светлина в пейзажа близо до старата контролна кула. Мигновеното отклоняване на вниманието ми бе достатъчно за Лео. Нахвърли се върху мен и се

оказах по гръб, като се опитвах да отблъсна с крака щракащата му челюст от врата си.

Това, което бях забелязал в далечината, се оказа отблясък от обектив на камера. Отгласнах Лео от себе си и се претърколих да стъпя на крака. Близко до контролната кула бе паркиран репортажен микробус на Канал седем. Усмихни се! Участваш в „Искрено и лично“!

Тогава Лео отскочи и се засили. Но явно целта му не беше да ме нападне. Премина покрай мен, заобиколи Вини, а после и Сю. Не беше от тези, които се спасяват с бягство, но кой знае... всичко ставаше толкова бързо. Не можех да преценя какво прави.

За секунди той направи завой сред облак прах. Насочи се право към Сю. Нямаше начин тя да успее да се махне от пътя му. Прицели се в краката ѝ и я събори. Тялото ѝ изхвърча във въздуха. Приземи се по гръб с глух удар. Изкара ми въздуха толкова внезапно, че се олюлях. Лео не сваляше поглед от мен. Щом забеляза реакцията ми, пак се ухили гнусно. Беше разбрал, че когато наранява Сю, наранява и мен. Болеше ме, когато си поемах дъх, и осъзнах, че може да ѝ е счупил някое ребро. Щом започна да се промъква към мен, се опитах да си внуша, че всъщност не съм наранен.

Вини не обръщаше внимание на Сю. Изцяло се бе съсредоточил върху нашата схватка. Усещах болката, гнева и покрусата на Сю. Лео бе наранил моята женска и щеше да си плати за това.

Нахвърлих се върху него с дълбоко гърлено ръмжене. Захапах го. Разкъсах го, заслепен от ярост. Не бе подготвен за отчаяното ми нападение и падна настрани.

Чух гласа на Лео от озъбената муцуна и се стъписах.

— Застреляй момичето! — нареди той.

Сю изпадна в паника. След това всичко се разви в забавен каданс. Вини се извърна към нея. Усетих, че тя се опитва да побегне, но бе тровава заради предишното нараняване при падането. Нямаше да успее. Опитах се да докопам Вини. Да го съборя или поне да избия оръжието от ръката му. Лео се стрелна към мен и трябваше да отстъпя. Видях как Вини вдига пистолета и се прицелва. Дръпна спусъка и изстрелът изтрещя.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Куршумът попадна в дясната лопатка на Сю и я завъртя. Загуби равновесие. Шокът и болката ме накараха да се препъна. Свлякох се на земята сред облак прах и козина. Усещах раната ѝ като собствена. Въздухът се изпълни с металния мирис на медна сплав. Лео оголи зъби в хищна усмивка. Тръгна наперено към мен, вирнал нос към миризмата. Езикът му се стрелна и облиза муцуната. Знаеше, че бях негов. Беше само въпрос на време.

Не можех да си поема дъх. Болката на Сю измести всичко останало от съзнанието ми. Кръв. Когато погледнах към гърдите си, видях кръв. Дупката от куршума на рамото ѝ бе с размерите на юмрук, а плътта бе отнесена от мощта на изстрела. Опитваше се да не губи съзнание. Борех се заедно с нея. От шока сърцето ѝ заби по-бавно. Миризмата надделяваше над всичко. Повдигна ми се.

— Край на играта, Тони — дочух гласа на Лео откъм оплесканата му с пяна муцуна. Зад свитите му назад уши стърчаха кичурчета твърди косми. Здравото, мускулесто тяло на кафяви ивици бе потънало в пот. Господи, колко беше грозен!

— Трябваше само да ми върнеш куфарчето, Джодоне.

Преди не бях говорил във вълчи вид. Но трябваше да отвърна:

— Какво? Да ти позволя да ме съсипеш и после да накараш някой да ме убие, както направи с баща ми? Дори не ти стиска да го извършиш сам, скапана мършо!

Погледът му се изпълни с омраза и във въздуха се разнесе лютивата миризма на мексикански пипер. Оголи зъби. Действително бе дошъл краят на играта. Опитах да помръдна, напрегнах цялото си тяло да се изправа на крака. Няма да се дам така лесно. Не можех да позволя Сю да умре неотмъстена. Разбихах, че ще умра заедно с нея. Сърцето ми щеше да спре да бие едновременно с нейното. Толкова силна бе връзката между нас.

Дори е хубаво, че се получи така. По-добре да умрем заедно, отколкото да живея без нея. Но, проклет да съм, ако той не умре заедно

с мен.

Нахвърли ми се, преди да съм готов. Както винаги — нащрек да се възползва от нечестното предимство. Но пък какво общо може да има една хиена с честния бой? Беше във въздуха, когато чух първия изстрел и усетих миризма на пресен барут. Тялото му отхвъркна настрана. Изкряска и падна на едната си страна. Видях раната на мястото, където го беше засегнал куршумът. Плътта по краищата бе разкъсана. Не заздравяваше като ухапванията.

От раната се надигнаха кървави мехури и разбрах, че куршумът е засегнал белите дробове. Така. Вдигна глава и миризмата на изкипяло кафе, на яростта му, изпълни ноздрите ми и надделя над мириса на кръв. Започна да се изправя. Дори и смъртно ранен, бе в по-добра форма от мен. Втори остър звук разцепи въздуха и главата му се удари в земята. Лявото му око изчезна сред взрив от козина и тъмна каша.

Извърнах глава и видях как от стоманеното дуло на деветмилиметровия пистолет на Боби още се издига дим.

Вини беше толкова потресен, колкото и аз. Вдигна своя „Браунинг“ и започна да стреля. Боби бе гъвкав като живак и намери прикритие. Отвърна на огъня и тялото на Вини потръпваше при всеки куршум, който го засегнеше.

Куршумите свистяха над мен. Повлякох тяло към Сю. Беше почти в безсъзнание. Не я усещах.

Затворих очи и потърсих тънката нишка. Лъскавата проблясваща нишка енергия, която беше Сю. Открих я, но бе угаснала и отпусната. Едва просветваше.

— Сю?

Клепачите ѝ затрептяха и тя ме погледна. Едва доловимата ѝ усмивка стопли сърцето ми.

— Май... не трябваше да стане така, нали? — гласът ѝ бе дрезгав шепот.

— Ще се оправиш. — И двамата разбрахме, че лъжа.

Внезапно се възцари тишина. Отсъствието на звуци ме стресна. Вдигнах поглед. Боби беше сам. Вървеше към нас. Извърнах се към него и изръмжах. Няма да му я дам. Въпреки че бе убил Лео.

Рамото на Боби кървеше. Заздравяваше пред очите ми като пролука във времето. На земята лежаха тела. Всичките помощници на

Лео. Всички с множество огнестрелни рани — една или повече в гърдите и контролен изстрел в главата.

Въпреки че бе участвал в мъченията на Сю, все още му бях длъжник за помощта, която ни оказа във Вегас, за да се измъкнем. Явно знаеше какво представлявам и като че ли нямаше значение.

Изкашлях кръв. Това ме разтревожи.

— Снимачен екип... до кулата. Всичко... е заснето.

Повече не можех да стоя прав. Свлякох се на земята и усетих бавното биене на сърцето си, докато животът на Сю изтичаше. Подуших изненадата му. Виждах движенията му като в мъгла, когато забеляза телевизионния микробус и репортерите. Скоро в прахта щяха да лежат още две тела. Не ми пукаше. Интересуваше ме единствено жената на земята пред мен. Моята женска умираше.

— Не си отивай — усетих, че очите ми се навлажняват. — Не искам да си отиваш.

Сю промълви с все още затворени очи:

— Надявах се, че ще можем да отидем на някое екзотично място — дишаше на пресекулки и тялото ѝ потръпваше, докато се опитваше да изрече думите. — Някъде с бели пясъци и палми.

Трескаво прокарах ръка по кожата ѝ.

— Непременно ще отидем! Обещавам ти, че ще те заведа. Само не си отивай!

Усмихна се ослепително и за момент отвори очи.

— Обичам те!

Очите ѝ се затвориха и престанах да я чувствам.

Потънах в дълбините на съзнанието си. Търсех нишката. Плахо се пресегнах да я докосна, да открия какво не е наред.

Съзнанието ми приличаше на фокусираща се леща на обектив. Внезапно се озовах редом с нишката. Ала като че ли не беше нишка, а нещо като въже с дебелината на ръката ми, изплетено от съединени и усукани по-малки нишки. Беше живо. Веднага се разбираше. Но бе повредено. Забелязах, че някои от тези нишки бяха оръфани или прекъснати. Докато наблюдавах, се скъсаха други. Проблясването избледня още повече. Не знаех какво да правя. Страхувах се да го докосна, за да не влоша състоянието ѝ. Нараненото ѝ сърце биеше все по-бавно и по-бавно.

Изведнъж нишката се прекъсна. Инстинктите надделяха. Пресегнах се с бързината на мълния и сграбчих единия край, преди да потъне в мрака.

Надигна се вятър, който за частица от секундата прерасна в ураган. Нишката в ръцете ми се опитваше да се изплъзне. Притежаваше тежест, сякаш подсилвана от бурята. Удряше се напред-назад, като че ли искаше да ме притегли в мрака със себе си. Потърсих да се хвана за нещо и видях другия ѝ край.

Случи се в мига, в който се пресегнах и го сграбчих. Силата на контакта ме помете. Всяко косъмче по тялото ми настръхна. Почувствах как електричество, енергия, каквото и да беше, набираше мощ между нас. Енергийни светкавици прескачаха от мен към нея.

Бях част от Сю. Усещах как силата ми преминава през тялото ѝ. Стори ми се, че изкресях. Магията докосваше всяка клетка, всеки неврон, търсеше... нещо. Всеки път, когато енергията попаднеше на това, което търси, задействаше превключвател. Изненадана светлина проблесна в отдавна затъмнени пространства. Видях нишки от въжето да се изпъват и удължават. Свързваха се със съответствията си в моето тяло. Усещах, че нейната плът започва да се лекува. Сама се възстановяваше.

„Не ме изоставяй.“ Вятърът понесе думите и ги запрати в мрака, опита се да разкъса възстановените нишки. Шепотът се превърна във вопъл, пронизал и затоплил мразовитата нощ. С усиляването на вихрушката усетих болката и безпомощността ѝ. Борех се, като изпращах повече енергия, повече топлина, повече... любов... към нея. Повече превключватели се задействаха. Повече рецептори се съживиха с всеки нов изблик на енергия.

Всяко човешко същество притежава латентна ДНК. От памтивека у нас се намират неизползвани източници. Някои хора, онези, чиито неизползвани рецептори са задействани, притежават екстрасензорни способности — телепатия, съпреживяване и други подобни. Не знам дали да вярвам в това. Известно ми е, че според изследванията, част от тази латентна ДНК има нещо общо с човешката сексуалност.

И по-точно не със самия секс, а с чувствата към партньора. Брачната институция съществува сравнително отскоро. Какво е свързвало хората преди нейната поява? Езикът на тялото или химията?

В състояние ли сме да помиришем и усетим онова, което не можем да видим?

Всеки възстановен превключвател още повече увеличаваше близостта ми със Сю. Усещах го. „Двете тела ще бъдат едно.“ Възможно ли е да не е само на думи?

Вложих още повече усилия. Енергията откриваше всяка частичка от мозайката и я наместваше. Усетих, когато и последната зае мястото си. Очите ми бяха затворени — и в действителността, и в съзнанието ми. Най-сетне вятърът утихна.

Настъпи внезапна тишина. Абсолютен покой.

Когато отворих вътрешното си зрение, въжето бе цяло. Меко проблясваше в ръцете ми. Пуснах го и незабавно потъмня. Докоснах го и засвети; пуснах го и потъмня. Тя все още беше в опасност. Нуждаеше се силата ми да я застави да оцелее. Приближих се до въжето. То се пресегна и се уви около мен.

Отворих очи в реалния свят и погледнах бледото ѝ, изпито лице. Опитвах се да не поглеждам към раната в гърдите ѝ. Беше смъртоносна и не исках да мисля за това.

Дългите черни мигли се бяха спуснали върху бледите бузи и лекият вятрец развяваше косата ѝ. Устата ѝ бе леко отворена и дори устните бяха загубили цвета си. Бе в безсъзнание заради загубата на кръв. Не можеше да ме чуе, но знаеше, че съм там. Докоснах студената порцеланова кожа и се изненадах, че отново съм в човешки вид. Не си спомням прехода.

Както винаги, през мен преминаха искри. Дори сега не можех да се въздържа да не я докосвам.

Дочух шум и извърнах глава. Бях коленичил гол до Сю. В главата ми беше мъгла. Едва успях да задържа Сю жива. Един мъж клекна на коляно до мен. Познах го — Карл Дженкинс. Доктор Карл Дженкинс, известен невролог и стар приятел на Фамилията.

— Господи! — Отвори черното куфарче и извади инструменти и превръзки. — Загубила е поне половината си кръв. Не проумявам как още е жива! Трябваше да си е отишла.

Бях много уморен, за да му отговоря. Единственото, което успях да промълвя, беше:

— Ще можеш ли да ѝ помогнеш?

— Раната е лоша — гъстата мъгла на тревогата се смеси със сериозността му. — Но ако живее достатъчно да понесе операцията, мисля, че ще мога да я спася. Цяло чудо е, че още е на този свят.

Щастлив съм да науча, че правя чудеса. Но той облече проблема в думи. Можех ли да я задържа достатъчно дълго „на този свят“, за да успее Карл да я закърпи?

Отново я погледнах. Карл бе започнал да почиства рамото, за да установи вътрешните наранявания. Той е невероятен хирург, но не знам дали е достатъчно добър да я спаси в полеви условия. Нямаше време да стигнем до болница.

Мирисът на озон погали ноздрите ми и във въздуха отекна далечен тътен. Сякаш от нищото излезе вятър. Карл паникьосано погледна нагоре и рязко съблече ризата си, за да предпази раната на Сю от надигналия се пясък.

— Трябва да я отнесем някъде на закрито. Господи, никак не ми се иска да я местя, но... Кармине! — Наведе се над Сю да предпази раната.

Видях Кармине, Джери и Майк да се запътват към нас. Откъде бяха изникнали? Кой ги е повикал?

— Трябва да я преместим в хангара — нареди Карл. — Внимателно. Състоянието ѝ е тежко.

Наблюдавах ги от мястото си, докато пясъкът се врязва в кожата ми. Джери и Майк хванаха краката на Сю, а Кармине плъзна големите си, деликатни ръце под гърба ѝ. Лицето му бе на едно ниво с моето и той ме погледна за първи път.

— Господи, Тони, изглеждаш ужасно! Какво ти е сторил Лео?

Не отговорих. Не можех да отговоря. Втренчи се в мен твърдо и продължително.

— Ще се погрижим за приятелката ти. Карл ще я оправи.

Бръкна в джоба на панталоните си и пусна връзка ключове за кола на пясъка пред мен. Мозъкът ми регистрира действието, но не се пресегнах да ги вдигна. Изискваше се прекалено голямо усилие.

— В багажника има гащеризон — каза той. — Не е кой знае какво, но ти трябва някаква дреха. Бурята ще се разрази всеки момент.

Погледнах се. Изглеждах смачан, но се чувствах още по-зле. Бях почти пред вцепенение. Единственото, върху което можех да се съсредоточа, бе виртуалната първа помощ. Ритъм, ритъм, дишане.

Ритъм, ритъм, дишане. Нищо друго нямаше значение. Продължавай да вливаш кислород в мозъка ѝ, запази я жива, докато лекарят си свърши работата. Беше съзнателно усилие.

Вдигнаха я с едно общо премерено движение, сякаш бяха репетирали. Когато я понесоха, усетих, че очите ми се разширяват. Кръвта се изтегли от лицето ми от усилието да я държа спокойна. Можеше да чувства и изпитваше болка. Велики боже, как само болеше! Не трябваше да изпитва нищо. Но щом аз можех да я усещам, какво ли получаваше тя от мен?

— Идва в съзнание — прошепнах. Погледнах умолително Карл. — Дай ѝ нещо за болката, преди да започнеш, а?

Очите му се разшириха, светна с фенерче в зениците ѝ и изруга. Хукна към хангара с бясна скорост.

Докато я отнасяха, се наложи да си задам въпрос. Промъкна се в съзнанието ми, преди да мога да го спра. Готов ли бях да рискувам живота си за тази жена? Защото точно това правех. Ако Карл не успееше да я излекува, щеше да ме пресуши. Да ме повлече със себе си в черната бездна. Дишах вместо нея, карах сърцето ѝ да бие, сякаш съм животоподдържащ апарат в болница. Усилието щеше да ме изчерпи малко по малко. Вече бе започнало.

Едва я познавах. Само трябваше да я пусна. Да задържа дишането си и да не карам сърцето ѝ да бие. Щеше да отнеме няколко минути. Ако оцелеех, можех да се върна към предишния си живот.

Не. Не искам да вземам решението точно сега. Не и преди Карл да има възможност да се заеме със Сю.

Останах коленичил, докато те се отдалечаваха с нея. Можех да се съсредоточа единствено върху биенето на сърцето ѝ. Не исках да се разсейвам с допълнителни движения. Но с отдалечаването ѝ усилието ставаше по-голямо. Близостта ѝ улесняваше поддържането на живота. Изправих се в горещия пясък. Краката ми трепереха и усетих пробужданията на болката, когато нагорещеният кварц помете тялото ми. Нямаше значение.

Боби ме наблюдаваше мълчаливо, докато се влачех изнурено към хангара, и ме следваше като куче на каишка.

Момчетата сложиха Сю на маса, която Карл бе забърсал с ръка. В металната сграда бе прашно, но прохладно и защитено от горещия

вятър. Странно, че беше хладно. Сигурно стените са изолирани, иначе щеше да е като в пещ.

Карл незабавно се залови за работа. Разкъса останките от ризата на Сю върху раната и се обърна към наобиколилите го мъже. Снежнобелият й сутиен бе подгизнал от алена кръв. Никой не гледаше. Беше прекалено интимно.

— Джери, поздравления! Повишен си в медицинска сестра. — Ритна черната чанта на пода към мъжете. — Кармине, намери вода. Чиста, ако може. Намери някакъв начин да я затоплиш. Майк, донеси принадлежностите ми от колата. Джери — продължи той, докато се свличах на пода в ъгъла, — извади два чифта ръкавици от чантата и един от големите тампони със спирт.

Никой не възрази. Карл е лекарят. Той отговаря. В противен случай следващия път, когато някой от тях имаше нужда да бъде закърпен, Карл ще стои и ще ги гледа как умират. Хипократовата му клетва съдържа елемент на отмъстителност.

Той коленичи и извади малко стъклено флаконче от черната чанта. Вмъкна спринцовка през капачето. Обърна флакона и бавно изтегли прозрачната течност с иглата. Сърцето ми заби по-бързо и Сю реагира на паниката ми, опитвайки се да дойде в съзнание. Гледах как Карл изтегля въздуха от спринцовката, като изпръска капчица от течността. Едната му ръка държеше спринцовката, докато другата се пресегна в очакване към станиоленото пакетче — Джери го постави в ръката му като истинска сестра. Разкъса пакетчето със зъби и усетих внезапния полъх на спирт. Грабна салфетката и отърси обвивката. Когато почисти свивката на ръката на Сю, извърнах поглед. Продължавах да се увещавам, че това е полезна прозрачна течност. Познавах Карл и му имах доверие. Но стиснах здраво юмруци и притиснах крака към гърдите си.

Усетих как иглата пробжда кожата й. Вече чувствах всичко, което ставаше с нея. Връзката бе укрепнала. Съсредоточих се върху усилията да поддържам сърдечния ритъм и дишането на Сю, докато иглата впръскваше съдържанието си в тялото й. Усетих, че ме залива топла успокояваща вълна, докато опиятът, какъвто и да беше той, започваше действието си. Край на болката. Сънят понечи да завладее съзнанието ми и с огромни усилия успях да задържа очите си отворени.

Потупване по рамото ме накара да подскоча. Извърнах се и видях стена. Свит на кълбо в ъгъла. О, да! Едър, силен и жилав мъж, такъв съм аз. Срегнах погледа на Майк, който се взираше в мен. В ръцете си държеше купчина предмети.

Все още ми беше трудно да дишам и Майк го забеляза.

— Не изглеждаш никак добре. Нека Карл ти даде нещо да поспиш.

Трябва да призная, че малко сън щеше да ми дойде доста добре в този момент. Но не с игла.

— Не! — раздаде се отдясно дрезгаво възклицание. Обърнах се и видях приближаването на Боби. В ръцете му имаше телевизионна камера с логото на Канал седем.

Боби напъха камерата под масата, върху която лежеше Сю.

— Никакви успокоителни за Тони — изгледа ме, сякаш ме виждаше за първи път. Сбърчи чело, докато погледът му се местеше от мен към Сю и обратно. Изумено поклати глава. — Трябва ти кафе. Имам малко в колата. Ела с мен.

Поклатих глава.

— Не мога да дойда. Наистина не мога.

Не знаех дали разбира причината, но знаех, че ще подуши истинността на думите ми.

Майк забеляза изражението на Боби и сви рамене. Пусна товара си и излезе навън на вятъра.

Карл вдигна поглед от работата си и за момент ме изгледа.

— Знаеш ли кръвната група на дамата? Трябва да ѝ се прелее, иначе няма да се справи. Нося плазма, но кръв ще е по-добре.

Свих рамене. Не знаех. Не можех да попитам Сю дори в съзнанието си. Беше изключила. Но беше прав. Тя щеше да умре.

— Моята е нулева отрицателна — универсален донор. — Протегнах голата си ръка към него. — Само ми обещавай, че няма да ми се разсърдиш, ако те ударя, докато вкарваш иглата.

Внезапно Боби ме грабна за ръката и с един замах ме изправи на крака. Притегли ме настрани.

— Да не си се побъркал? — попита той с напрегнат шепот. — Не можеш да даряваш кръв!

— Защо? Групата ми е универсална. Тя ще умре, ако не ѝ се прелее кръв!

Много добре. Щом той можеше да бъде ядосан, можех и аз.

Издиша рязко и нервно. Изсъска думите към мен:

— Не си нулева отрицателна, глупако. Ти си „Б“ положителна, ако разбираш какво искам да кажа.

Хвърли поглед към Карл, който не ни обръщаше внимание и бе започнал да почиства инструментите си. Почти бях забравил. Ритъм, ритъм, вдишване. Ритъм, ритъм, вдишване.

Вълча положителна група. Дори не ми беше хрумвало. У мен се надигна надежда. Кръвта ми можеше да ѝ спаси живота. Погледнах я. Опитах се да си я представя в съзнание, отново засмяна.

Но тогава щеше да стане същата като мен. Нечовек. Вярвам в това. Не съм повече от човек. По-малко съм. Можех ли да я оставя да умре, щом имаше надежда да я спася? Дали това спасение щеше да се окаже проклятие или лек?

Проклятие или лек? Проклятие или лек? Поклатих глава, докато Боби следеше вътрешната ми борба. Не, не можех да го направя. Дори и за да спася живота ѝ. Ако имам право на избор, бих предпочел аз да умра. Беше проклятие.

В гласа ми прозвуча болка:

— Значи ще умре. Няма да ѝ сторя това. Няма да я превърна в животно.

Обзе ме печал. Без кръвта и ако по чудо някой от другите нямаше универсална група, Сю щеше да умре. Седнах на пода, както си бях гол. Отново притиснах колене към гърдите си. Щеше да умре, а аз не можех да я спася.

Добре. Тогава ще тръгна с нея. Ще минем през черния тунел ръка за ръка. Можех да живея без нея, но не исках.

Внезапно получих прозрение. Сякаш цял живот си могъл да виждаш, но не в цветове. Черното и бялото винаги са ти вършели добра работа, преди да получиш радостта от червеното, жълтото и зеленото. Сивото вече е абсолютно недостатъчно. Не на залезите, на коледните лампички. Сега Сю бе в такова състояние. В съзнанието си бях усетил вкуса на нещо невероятно. Безкраен обагрен залез. Някаква магия, която принадлежеше само на мен. Единствена по вида си.

Не обръщах внимание на Боби и се съсредоточих върху поддържането на жизнените ѝ функции. Правя каквото мога. Предоставям на Карл шанса, който му е необходим, за да я спаси. До

самия край. Боби свиваше и разпускате огромните си юмруци, но проблемът не беше негов. Само мой. Моето решение. Моят избор.

Майк се появи отново. Ръцете му бяха пълни с кутии. Спря се и подхвърли син гащеризон в моята посока.

— Облечи някакви дрехи, Джодоне. Сред нас има дами — усмихна ми се уверено. Опитах се да му отвърна по същия начин.

Боби ме погледа известно време, пое си дълбоко дъх и го изпусна. Остави ме на пода. Не направих движение да облека гащеризона. Изискваше прекалено много усилия. Ритъм, ритъм, дишай!

С ъгълчето на очите си забелязах, че Боби се приближава до Карл. Заговори тихо, но чух думите му. Явно слухът ми още беше добър. Просто всичко наоколо забавяше движението си. Стиснах зъби от изтощение. Ритъм, ритъм, вдишване.

Карл бе зает да разопакова кутии и да дава нареждания на Джери и Майк. Подреждаха табли и инструменти, сякаш разбираха какво правят. Може и да разбираха. Кармине стоеше встрани. Изглеждаше нормално. Нито разтревожен, нито раздразнен. Просто спокоен. Явно бе намерил топла вода. Чакаше да му възложат следващата задача.

— Вярваш ли в чудеса, Карл? — попита Боби.

Лекарят се извърна към него и го изгледа продължително. Вдигнах глава, която бях опрял на коленете си, и се втренчих в тях. Джери и Майк сякаш усетиха, че става нещо, и тихо се отдалечиха.

— Да кажем само, че съм виждал неща, които съвременната медицина трудно може да обясни. Ако съществуват чудеса, тъй да бъде.

— Някои от тях случвали ли са се в твоє присъствие?

Накъде биеше?

Карл се подсмихна, без да престане да подготвя Сю за операцията.

— Забелязвал съм, че чудесата не обичат публика.

— Тогава ми направи една услуга.

Леденото му спокойствие ме изнервяше.

— Излез от тук. Пусни една вода. Пийни кафе. Върни се след пет минути.

Думите му накараха Карл да се вцепени.

— Ще умре, Боби. Тези пет минути са ми нужни. — Продължи работата си. Поклати глава: — Не. Не мога.

— Тогава само минута, Карл. Само минута за чудото — постави голямата си черна ръка на рамото му. — Моля те.

Карл погледна Сю, после Боби. Накрая се обърна към мен, но задържа погледа си най-дълго. Отвърнах му. Умоляваше ме с паника в очите. Искаше разрешението ми. Аз съм закрилникът на Сю. Изборът е мой. Боби не ме погледна, продължаваше да се взира в Карл.

Изборът принадлежеше на Карл. Той е лекарят. Кимнах кратко и отново подпрях брадичката си на коленете. Една минута не беше от значение, но Карл не го знаеше. Навярно мога да издържа още десетина минути, преди да се изчерпам. Ритъм, ритъм, вдишване.

Затворих очи. Толкова бях уморен. Ритъм, ритъм, вдишване. Чух, но не видях как Карл, Джери, Майк и Кармине напускат хангара. Двамата с Боби останахме сами със Сю. Каквото и да бе намислил, нямаше да му позволя да отнеме живота ѝ. Можех да му попреча.

Вътрешният ми взор отново се фокусира върху тънката паяжина, която държах. Долавях всеки удар на сърцето ѝ. Всеки неин дъх беше и мой. Нишката продължаваше да просветна, но само поради енергията, с която я захранвах. Живееше, защото ѝ позволявах.

Не се чувствах горд. Не се чувствах Господ. Чувствах се много самотен. Много напрегнат. Съсредоточавах се, но не можех да достигна съзнанието ѝ заради опиатите. Сякаш стоях пред затворена врата. Не заключена. Тя спеше зад затворената врата. Не усещаше болка и това беше добре.

Почувствах Боби. Сякаш бях застанал до лагерен огън. Или прекъснат проводник с високо напрежение. Фокусирах се върху нишката на живота на Сю. Готвех се да я защита от онова, което Боби възнамеряваше да прави. Нямах физическата сила да се бия с него, но ще бдя над живота ѝ като самия Цербер пред портите на Ада.

Дочух нерадостния смях на Боби.

— Само ти можеш да прецакаш нещата толкова зле, Джодоне. — Говореше тихо, но знаеше, че го чувам. Въздъхна и продължи: — Да се обвържеш с човек. Фиона ще ме наложи здравата с камшика. Не бива да го правя. Господи! Изобщо не е редно да се намесвам. Хубаво е да разбереш, че ми дължиш благодарност.

Нямах представа за кого или за какво говори, така че не отвърнах. Боби докосна Сю. Мен. Нас. Постави ръката си точно върху раната ѝ и я затвори. Усетих натиск, но не и болка. Държах живота ѝ в ръцете си и го пазех. В съзнанието си се превърнах във вълк.

Тогава обвивката се свлече. Сякаш досега Боби се бе сдържал. Да освободи този — или това, — което в действителност представлява. В помещението закипя енергия и накара всяко косъмче от тялото ми да настръхне. Вдигнах глава и зяпнах. Боби бе окъпан в сребрист отблясък, който извираше от него. Внезапно примигнах. Само за миг си помислих, че виждам как се променя. Видях формата, скрита в кожата му, да надзърта и да се плъзва обратно. Не разбрах какво е. Просто проблясък. Но каквото и да беше, каквото и да представляваше, нямаше козина.

Ослепително ярка светлина запулсира около него. Наложих се да стисна клепачите си. Дори и тогава виждах отблясъци в мрака. Образът се бе запечатал в ретината ми.

Жизнената нишка на Сю засия по-ярко. По-ярко дори от първия път, когато я бях докоснал. С всяка секунда пулсираше все по-бляскаво, докато се превърна в пленена звезда. По двама ни се понесе прилив на енергия. Обгърна виртуалното ми тяло, докато не засветих като нова звезда. Почувствах се ободрен, изпълнен със сили. Почувствах, че тялото на Сю започва да оздравява. Щеше да я изцери! Правеше това, което можех и аз, но в сравнение с неговите, моите способности бяха като мравка до булдозер.

Изведнъж спря. Тишината бе оглушителна. Стреснах се и вдигнах поглед. Сю още кървеше върху масата. Но беше малко по-добре. Щеше да се справи. Сърцето ѝ биеше само. Дишаше самостоятелно. Без това напрежение вече можех да помисля за себе си. Но не изпитах благодарност. Бях вбесен.

Мълниеносно се надигнах и закрачих към него. Беше се навел над нея със здрав и напълно свеж вид.

Сграбчих ризата му с ръце и приближих лицето му до своето.

— По дяволите! Защо не довърши? Можеше да я излекуваш. Защо спря?

Пресегна се бързо като змия и стисна врата ми. Рязко го завъртя. Карл и момчетата тъкмо влизаха.

— Ето защо — прошепна той остро. — Това, което направих, е достатъчно нередно! А сега се обличай и ела да се видим отвън. Ще оцелее.

Отърси се от най-здравата ми хватка без никакво усилие и излезе. Заговори, без да се обръща:

— Не ме карай да се връщам да те взема.

Погледнах Сю. По бузите ѝ се беше появил цвят. В гърдите ѝ, където преди не бе имало нищо, се бе образувала локва кръв. Гръдният ѝ кош се надигаше и спадаше самостоятелно и в главата си усетих увереността ѝ. *Върви. Ще се оправя.* После отново заспа.

Не знаех дали ще се оправи, но сега поне имаше шанс.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Намъкнах синия гащеризон. Беше ми къс и широк. Но поне ме прикриваше. Точно когато излизах от хангара да отида при Боби отвън, дочух изпълненото с изумление и задоволство възклицание на Карл, след като бе стигнал до масата. Можях да подуша стъписването му.

— Едноминутно чудо. Мамка му!

Някой бе изпитал лек гняв. Не можях да разбера кой. Карл и останалите ме бяха зяпнали, докато излизах. Наистина чудо, а сега аз излизах навън да се срещна с него.

Тежката метална врата шумно запротестира, докато напусках хангара. Затръшна се зад гърба ми. Боби се бе облегнал на стената и палеше цигара. Не ме погледна, докато не стигнах до него. Тръгна нанякъде и явно очакваше да го последвам.

Отново бях в състояние да мисля. Почти бях възвърнал самоличността си. Заради това щях да го послушам.

Отправихме се към самолета. Трупове бяха изчезнали. Сигурно момчетата са се погрижили. Не знаех къде са ги сложили, нито ме интересуваше. Слънцето печеше над спечената пръст. Наложих се да примигна няколко пъти, за да привикнат очите ми. Вече се чувствах изпотен в гащеризона, но нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен факта, че Сю имаше шанс.

Боби спря рязко, щом усети, че сме се отдалечили достатъчно от хангара. Извърна се към мен. Лицето му бе набраздено от сърдити бръчки.

— Да не си се побъркал съвсем? С това, което току-що направи, автоматично си подписваш смъртната присъда!

От устата му блъвна кълбо дим и вятърът го издуха право в лицето ми.

Предположих, че има предвид стълкновението ми с Лео.

— Щеше да убие Сю — отвърнах с приглушен, но също толкова гневен тон.

Цигареният дим дразнеше носа ми и кихнах. Посочи гърдите ми с пръст.

— А това е единственото, което ти спасява кожата в този миг!

Извади от устата си цигарата, която току-що беше запалил, хвърли я на земята и завъртя крак да я смачка в прахта.

— Да се обвържеш с човек!

Миришеше едновременно на нажежен метал от раздразнение и на плесен от изумление.

— Ще трябва да уведомя водача на глутницата ти за това неблагоприятие! — Скръсти ръце върху широките си гърди. — Към коя глутница се водиш?

Сбърчих чело и същевременно усетих натиск в гърдите. Карл започваше работа. Сигурно използваше разделител за ребрата. Усещането бе много странно. Без болка, просто странно.

— Нямам представа за какво говориш.

Махна изнервено с ръка.

— Добре де, добре. Може пък тук да нямате официална структура. С кого ловуваш?

Завъртя ръка, когато продължих да изразявам недоумение.

— По време на пълнолуние, нали разбираш? — Гледаше ме очаквателно, но не знаех какво да кажа. Свих рамене.

— С никого.

Изречението му отново изрази стъписване.

— Май наистина с никого, а?

— С никого.

Лицето му се промени — показваше едновременно подозрителност и напрежение. На няколко пъти облиза устни.

— Ако ти кажа, че съм Следотърсач, какво ще отговориш?

— Кой или какво е Следотърсач?

Затвори очи и отпусна глава.

— Мамка му! Поне ми кажи, че си член на семейството.

— Знаеш, че съм. Израснах в дома на Патроне.

Изхили се нервно, но главата му остана отпусната.

Вдигна ръка и покри очите си.

— Ох, това никак не е на добре!

Вече не беше ядосан — бе разтревожен.

Размаха пръст във въздуха, докато размишляваше и си мърмореше нещо. Продължавах да съм объркан, защото все още бях на двете места едновременно. И без това ми бе трудно да следя разговора, понеже трябваше да бъда в хангара при Сю. Разбирах, че не мога да направя нищо, но изпитвах нужда да съм близо до нея. Сякаш не беше редно да не съм там. Пресегнах се и плахо докоснах менталната връзка. Усетих топлотата и обичта ѝ.

Обич. Не бях мислил, че е нещо, от което се нуждая. Абсолютно приемане и топлина. Ето какво ме завладяваше, когато я докоснех. Дори и това, че бях допуснал Лео да я пипне, да я нарани — дори това бе прието като част от цената да бъде с мен. Толкова неочаквано. Толкова изумително.

Боби размахваше ръка пред лицето ми. Дойдох на себе си:

— Извинявай. На мен ли говореше?

Завъртя очи.

— Явно не. Добре де, приемам, че не си изцяло тук, а и при женската си. Но се опитай да останеш при мен. Трябва да ти задам няколко въпроса.

Усетих, че изпъвам гръб. Не си падам по споделянето на информация.

— Питай.

Схвана намека ми.

— Имам право да питам.

Изглеждаше уверен. Не виждах измама в погледа му. За първи път започнах да долавям откъм него известно отчаяние заедно с лекия мирис на кафе, породен от гнева.

— Добре. Бих те посъветвал да повярваш на думите ми. А сега накарай мен да повярвам в твоите. И докато още сме на миризми, защо аз не мога да те подуша? Долавям някакви чувства, но нищо повече. Какво си?

Въпросът ми го накара да се намръщи.

— Хм! Май започва да ми пречи.

С пръстите на едната си ръка разтвори долния клепач. Наведе леко глава и с другата извади контактна леща. Когато отново ме погледна, очите ми се разшириха от удивление. Дясното му око бе тъмнокафяво с черна зеница. Съвсем нормално за мъж от африкански произход. Ала другото... бе златисточервено. Не само ирисът. Това бих

понесъл. Но цялото око, дори там, където трябваше да има бяло, бе в златисточервен цвят. Зеницата представляваше малка черна вертикална ивица. Примигна. Преди не бях го забелязвал. Клепачите му потрепнаха нагоре! Долният покри окото, не горният.

По навик облиза устни, но сега движението ми се стори непривично, чуждо. Какво беше той?

Изведнъж се сетих, че бях забелязал бързото движение на езика, докато се бе навел над Сю.

— Змия? — попитах го малко уплашено. — Има ли и други видове... създания?

Лъвове, тигри, мечки. Олеле!

Отвърна ми с лека усмивка.

— Май наистина си новак, а?

Отворих уста да отговоря, но не можах да изрека и дума. Опитах отново:

— Очевидно.

Стори ми се внезапно развеселен.

— Добре тогава. Ще ти изнеса кратка лекция. Вече познаваш някои от нас. — Кимна леко. — Името ми е Робарт Мбуту. От Мозамбик, Южна Африка. Мрежест питон. Последният от вида си — в гласа му долових тъга и свирепа гордост. — Като общност ние сме Сази. Вие, вълците от Америка, произлизате от Анасазите от Фор Корнърс.

— Скалните обитатели?

Това обясняваше защо археолозите не намираха много тела. Върколаците остават във формата, в която са, когато умрат. Боби леко се подсмихна.

— Не е съвсем точно. По-правилно е да се каже пещерни.

Това още повече изясняваше положението. Боби запали нова цигара и всмукна дълбоко.

— Предлагам ти доста съкратена версия на историята ни, но по-късно ще узнаеш повече. Засега ти трябва да знаеш само това, че преди стотици години представители на всеки известен вид наши събратя се стекоха от всички краища на света. Хората искаха да ни прогонят от земите ни и замисляха да ни изтребят. Преодоляхме езиковите различия и предразсъдъците си. Първата сбирка бе председателствана от Интек, най-малкия син на Големия бял вълк. Той, един влиятелен

ягуар на име Колекос и Саша, полярният мечок, използваха разум и сила. В края на срещата делегатите сформираха правителство и създадоха Съвет, съставен от най-великите. Избрахме да използваме името „Сази“, за да обединим всички като нас. Останахме скрити за човечеството, за да закриляме своите.

Отново усетих работата на Карл върху Сю. По-скоро беше проблясък. В един момент бях с Боби, в следващия — в тялото на Сю. Режеше в горната част на бедрото й. Да не би присаждане? Част от плътта бе отстранена. Боби трябва да бе забелязал, че вниманието ми се отклонява, защото положи ръка на рамото ми. Опитах да се фокусирам върху него, но допирът раздвои вниманието ми между двете реалности и ми се зави свят.

— Затрудняваш разговора ни. Чакай да ти помогна.

Усетих как силата му премина от ръката в рамото ми и после в главата ми. Протичаше като поток от стомана. Между мен и Сю изникна стена, издигната от него.

— Престани.

— Трябва да се научиш да се предпазваш — в думите му се съдържаше лек укор. — Много неща ще ти се сторят по-лесни, щом свикнеш.

Пусна рамото ми, но силата оставаше като верига между нас. Беше странно и ме плашеше.

— Страх те е от мен.

Езикът му се стрелна напред — змийски. Не си правеше труда да го накара да прилича на човешко движение. Внезапно осъзнах, че причината за непрекъснатото облизване на устните изобщо не бе човешка. Змиите усещат с езика си. Отстъпих, леко притеснен. Той сви рамене.

— Може пък да не е толкова лошо. Повечето се страхуват. Агент съм на Следотърсачите, полицейската служба при нашето Правителство.

Сбърчих чело.

— Значи си същество — ченге?

Изсъска тихо:

— В известен смисъл, но предпочитам думата „Сази“. Ние не сме същества. От няколко години работя под прикритие и разследвам Лео.

Стой! „Сази“. Точно тази дума употреби Лео, когато бях в офиса му. Нарече ме „Сази“. Съсредоточих се върху обясненията на Боби. Работил под прикритие в продължение на години? Не можах да не изразя изненадата и възмущението си.

— Години? Господи, Боби, всички знаят, че Лео убива хора. И ти трябваха години да го разбереш?

Хвърли ми мръсен поглед и презрително скръсти ръце.

— Не, не ми бяха нужни години да го разбере. Нужни ми бяха години да събера достатъчно доказателства, за да бъде осъден. Винаги изяждаше уликите. Трудно се установява убийство, когато липсва тяло.

Направих неволна гримаса.

— Изяждал е уликите? Гади ми се.

Ала наистина представляваше проблем при същества, които се хранят с мърша. Топлото слънце грееше върху нас. Някак ми беше приятно да стоя там, без да усещам притеглянето на потребностите на Сю. Но беше и самотно. Хвърлих поглед към хангара. Надявах се, че всичко се развива добре. Боби забеляза и завъртя очи.

— Сега пък не внимаваш, защото не си свързан? О, я стига, Джодоне!

Усетих, че стената, която бе издигнал в съзнанието ми, изтънява. Потрепна и се превърна в невидима бариера. Ако се пресегнех, щях да я докосна. Но бе достатъчна. Боби абсолютно владее способностите си. Изпитвах едновременно завист и любопитство.

Езикът му отново се стрелна. Кимна.

— Любопитство. Хубаво. Готов ли си вече да отговориш на няколко въпроса?

Присвих очи. Приятел или не, оставаше си ченге.

— Ще ти кажа, когато чуя въпросите.

— Винаги нащрек — развеселено поклати глава. — Сигурно затова те харесвам. Жалко, че не притежаваш повече сила — можехме да те вземем в Следотърсачите.

Без коментар. Но трябва да призная, че Боби беше типичен представител на тази организация. Нямах намерение да се раздрънкам.

Кармине и Майк се появиха пред хангара. Не ни обърнаха внимание и се заеха да влачат телата към втория хангар.

В тяхно присъствие миризмата на Боби издаваше притеснение. Извърна се и бързо постави контактната си леща. Запъти се към

самолета и размахна пръст да го последвам. Седна на долните стъпала, където беше по-хладно. Бялото найлоново въже се разтегли със скърцане, щом стълбата опря в пистата. Седнах на земята. И без това гащеризонът бе омазан с масло.

Заговори:

— Ако не си от семейството, тогава допускам, че си бил случайно нападен — интонацията загатваше за въпрос.

Добре. Прецених, че „семейство“ според неговото разбиране означава останалите Сази. Нямах нищо против да му кажа какво се случи.

— Беше нападение, но неслучайно. Тя бе твърдо решена да ме убие.

— Знаеш ли коя е? — тонът му бе делови. Кимнах.

— Да. Казва се Барбара Херера, макар че човек никога не би се сетил за презимето ѝ, като я гледа. Червенокоса, зеленоока. Но не беше вълчица, когато ме нападна. Беше си обикновена жена, която ме бяха наели да очистя.

Челюстта му леко увисна. Не вярвах, че вече мога да го изненадам с нещо.

— Нападнала те е в човешки вид?

Отново кимнах. Горещият вятър навя пясък в очите ми. Примигнах няколко пъти да изтикам пясчинките и се обърнах така, че вятърът да духа в гърба ми. Пясъкът явно не пречеше на Боби. Погледнах небето. Навярно бурята щеше да ни се размине. Хубаво. Сигурно скоро щяхме да имаме нужда от самолета.

— След промяната, тя обучи ли те? Представи ли те на глутницата? — Всеки път поклащах глава. — Поне показва ли ти как да ловуваш?

— Знам как да ловувам — отвърнах със свиване на рамене.

Примигна. Опрях се назад на ръце, протегнах крака и кръстосах глезени. На сянка пясъкът бе по-хладен, но не много.

— Наели са те да я убиеш. Бяха ли ти дадени специални инструкции как да го направиш?

— Не приемам инструкции. Много добре го знаеш.

Поклати глава и премести тялото си така, че дългите му крака опряха в стълбата.

— Можем да бъдем убити само по определен начин. Видя какво сторих с Лео и останалите. Бяха ли ти дадени инструкции да стреляш първо в сърцето, после в главата?

Никак не ми допада да обсъждам методите или клиентите си с явно ченге.

— Вече ти казах, не приемам инструкции. Какво значение има?

Никога преди не бях виждал тази страна на Боби — абсолютния авторитет.

— Ще мога да разбера дали поръчителят е бил обикновен недоволен човек, или някой от нашите я е искал мъртва. Успя ли да свършиш работата? Кой беше клиентът?

Не можах да му отговоря. Буквално не бях в състояние. Опитах се, но изведнъж дъхът ми пресекна. Не можех да дишам. Сю не можеше да диша. Ставаше нещо много, много лошо.

Стиснах гърлото си с ръце. Вдишах през носа и устата, но не беше достатъчно. Не можех да обясня на Боби какво не е наред, но той усети.

— Какво, по дяволите, става? — попита. Извади пистолета си, когато паднах странично на земята. Понесе се към хангара с мълниеносна скорост. Толкова ми се искаше да го последвам, ала единственото, което ми се удаваше, бе да се боря за всяка глътка въздух. Някой убиваше Сю, но бях безсилен да го спра. Не можех да се изтръгна. Когато Боби ме остави, защитата падна. Сега умирахме заедно. Най-накрая примката се беше затегнала и ме задушаваше.

Не можех да дишам. Нямах въздух. Започнах да виждам петна и бели искрици. Усетих как за миг Сю отвори очи. Над нея се бе надвесил Джери с безизразно изражение. Виждах го размазано през дебелия пластмаса, която притискаше към лицето на Сю. Беше й невъзможно да се съпротивлява. Аз не можех да се съпротивлявам.

Не искам да те загубя. Изпратих мисълта към Сю. Последната ми мисъл. Искрите се сблъскаха и се разраснаха, докато всичко пред погледа ми стана бяло. Светът изчезна.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Въздухът ухаеше на свежи екзотични цветя. Обедното слънце нажежаваше кълбото омара над верандата, където стоях, обгърнат от златисто одеяло, толкова знойно, че дори насекомите бяха замлъкнали. Представете си Ню Орлиънс през август.

Само че беше по-зле.

Не ме бива в чакането дори и при по-добри обстоятелства. Търпелив съм до крайна степен, но търпението е умение. Ала чакането... не ти дава избор. Извън контрола ми е. Напряга ме.

Сю все още беше в безсъзнание. Бе изминала повече от седмица. Боби спаси живота Ни, но това беше всичко. Не са напълно сигурни, че ще оживее. Тялото ѝ работи, но може да е само заради мен. Дишам заедно с нея, сърцето ми бие в унисон с нейното — беше станало неволно. Знаех само, че я няма в съзнанието ми.

Карл прекара часове в разговори по цял свят с най-добрите лекари Сази, но в света няма достатъчно свързани двойки, за да имат опит. Аз съм единственият, който някога се е свързвал с изцяло човешко същество. Естествено. С моя късмет.

Разбира се, наложи се да разкажем всичко на Карл, защото дойде с нас в самолета и после на острова. Боби бе загубил много енергия и трябваше да се зареди. Карл се опитваше да се справи с новата информация. Донякъде успяваше.

Вчера на острова пристигна Джон Корбин с психиатър от една от големите глутници. Елизабет Пардю, доктор по медицина, доктор на науките. Доктор Пардю, Бети, е специалист по „нормализирането“ на преживяването „Сази“. Не заради мен. Заради Карл.

Джон е напълно омагьосан от всичко, свързано с промяната. Шегува се, че е имал няколко пациенти, готови да се закълнат, че са говорили с куче. Досега бе проявявал разбиране и ги бе лекувал от лека психоза. Макар да се е заклел да пази тайните на пациентите си, ще ми е интересно да наблюдавам следващия му сеанс с тези хора.

Беше възбуден като дете по Коледа и можеше да прекара часове в разговор с доктор Пардю. Обясни ми, че е чакал цяла година да бъде включен в един от нейните семинари. Каза ми, че някои от изследванията ѝ са истински пробив в лечението на хора, претърпели травми. Лора знае, че сега той участва в неин семинар. Използвахме същата легенда пред хората на Карл. Трябваше да направи някои размествания в работата си, за да бъде тук. Дори ще получат материали от семинара, които да покажат — информация, вече публикувана преди няколко месеца.

Дори не бях подозирал, че се изготвят предварителни списъци за семинари по психиатрия. Човек се учи, докато е жив.

Боби никак не беше доволен, че трябва да уведоим Джон и Карл. Съобщи ми, че информирането им било „одобрено“ от Съвета. Ако не бе получил одобрението му, Боби щеше да ги убие. Напомних му, че са във Фамилията от години. Нямаше да се разприказват.

Той само изсъска. През цялото време е в змийската си форма.

По-късно реши, че за Сази ще е полезно да имат още един лекар и психиатър, които могат да си държат устата затворена. Ако Карл успее да го преодолее.

Гледах как пъстрото тяло на Боби пълзи надолу по обрасло с мъх дърво към една нищо неподозираща чайка. Няколко пръстена още висяха като гирлянда от най-ниските клони. Измерихме го — от устата до опашката е дълъг десет метра, когато не е ял. Дължината му се скъсява на пълен стомах. Може да погълне цяла коза наведнъж. Все още съм омагьосан от способността му да ловува, пък и нямам по-добро занимание.

Той е самото търпение, но е бърз като гърмяща змия. Ако успее да забие зъбите си в пляката, няма мърдане. Щом я хване, увива тялото си около нея, задържа я със здравата си захапка и бавно я поглъща цяла. Както бе докопал Джери, само дето не го беше глътнал. И той има отмъстителна нишка. Око за око. Джери се бе опитал да удуши Сю. Боби искаше да разбере какво е усещането.

Ще ми се да можех да го видя.

Преди да го довърши, Боби бе получил самопризнанията на Джери. Явно нямаше нищо общо с Лео. Обикновена конкуренция. Ако отстраняването на Сю щеше да ме нарани, Джери бе готов да го направи. Изобщо не му бе минало през ума, че в това има нещо

нередно. Приличаше повече на Скоти, отколкото на мен. Във всеки случай нямаше да трае дълго — Кармине бе казал „не“.

Узнах много неща, които се бяха случили при инцидента на летището. Как Кармине и момчетата са стигнали дотам: Джоко им бе позвънил за подкрепление по мобилния си телефон, когато бе дошъл в съзнание. Джоко винаги си е падал по подкрепленията.

Той все още не знаеше нищо. Беше ранен и Джейк го бе закарал в болница. Ще се оправи. Джейк също не знае нищо, но трябваше да разкажем на Кармине, след като спеше с Бабс. Леко одраскване, без да носи нещо сребърно, и пуф! Новият вълк е готов.

Този път Боби се движеше малко по-бавно. Чайката го забеляза и подскочи във въздуха точно преди да щракне зъби. Литна към балдахина от дървета и го сгълча с рязък пронизителен крясък.

— Късмет следващия път — извиках му аз.

Обърна глава, все още увиснал във въздуха, сякаш бе закачен на въже. Главата му е голяма почти колкото юмрука ми, а диаметърът в средата на дългото му тяло бе почти колкото кръста ми. Той спря върху мен златисточервения си поглед и заговори. Все още не съм свикнал да гледам как устата на змията се движи и от нея излизат думи. Непрекъснато очаквам някой да изскочи иззад дървото и да извика: „Хвана се!“

— Ти я ссс-тресна — оплака се той. — Дължиш ми обяд.

Полъх на изкипяло кафе замъгли собствения му мирис на тропическа лоза — почти неразличим сред заобикалящата го растителност.

— Извинявай, извинявай. Май си станал по-бавен.

Езикът му възмутено се стрелна към мен. Изпълзя нагоре по дървото в очакване на следващата жертва.

Змии. Всичките са еднакви.

Олеле! Изведнъж ми стана ясно как мислят змиите. Замислих се върху всичко, което бях научил през последните няколко дни. Онова, през което бях преминал миналата година, ми се стори напълно излишно. Опрях се на парапета на верандата и се загледах в джунглата. Островът бе собственост на Кармине и Линда. Подходящо кътче да се покриеш както от ченгетата, така и от враговете. Лео имаше приятели и те ме тревожеха повече, отколкото Съмърс и Вито Преца, взети накуп.

Искаше ми се Бабс да ми бе разказала повече, да ми бе подсказала как да оцелея в новия свят. Трябваше повече да се вслушвам в думите ѝ. Но тя избяга от стореното. Не искаше да признае греховете си, преструваше се, че това — че аз — никога не се е случвало.

Бабс бе извършила престъпления, но не такива, каквито бях очаквал. Нямаше нищо лошо да използва способностите си за самозащита. Нямаше нищо лошо и да ме убие. Но се прецака, защото бях оцелял и се бях превърнал в един от тях. Бе нарушила върховния закон на Сази. Престъплението заслужаваше смъртно наказание, а Боби е един от екзекуторите.

По думите на Боби, всяко престъпление на Сази, извършено извън времето на пълнолуние, което може да доведе до влизане в човешки затвор, попада в правомощията на Следотърсачите. Те са съдията, съдебните заседатели и палачът. Без обжалване. Без втори шанс. Правилото е просто. Нарушаваш закона — независимо дали хората те заловят, или не — и разплатата е бърза и безмилостна. Или бой, или смърт. Но боят не е като да те плеснат през ръцете. Заема се или водачът на твоята глутница, или агент на Следотърсачите. Прилаганите методи зависят от вида на наказваното животно. Зъби, нокти или, както при Боби, смачкване.

Има екипи от юристи, които защитават Сази в човешките съдилища, когато престъплението е дребно. Ако е тежко... обвиняемият няма да се яви пред съда. Никога.

След като Бабс ме бе нападнала за самозащита, простъпката ѝ се считаше за дребно престъпление. За него Боби само щеше да я натупа хубавичко. Но погрешният ѝ ход беше, че не му е съобщила за оцеляването ми. Освен това не ме беше обучила. Ако случайно превърнеш някого в Сази, следва да се увериш, че притежава уменията на вида. Трябвало е да ме научи да ловувам и да ми покаже как да прилагам магическите си способности — дори не бях подозирал, че ги притежавам, — за да е сигурна, че хората никога няма да ме видят. Това е вторият по важност закон. Боби бе впечатлен от начина, по който се прикривах, като по време на промяната се затварях в хотелската стая.

Престъпленията на Бабс бяха наказани с бой. Толкова сериозен, че почти седмица не можа да стане. Смърт и болка. Типично за

Фамилията уреждане на проблема, макар сравнението никак да не допадна на Боби.

Той също бе извършил нещо, което определяше като „възстановяване на щети“ в моя полза. Явно имах право собственоръчно да я накажа за това, че ме е превърнала във вълк. Но не знаех как да поискам, а няхах нито глутница, нито семейство, което да го направи от мое име, така че той пое ролята на „загрижен настойник“.

В продължение на дни Бабс не изглеждаше никак добре и още не е съвсем на себе си. Боби беше стриктен. Но бе изненадана, че не я убиха на място; беше очаквала да умре. Затова и бе скрила истината. Страхуваше се.

Боби бе снизходителен, но можеше и да не е. Следотърсачите стоят зад своите. Каквото и решение да вземеше действащият агент, беше правилно. Помислих си, че то може да доведе до злоупотреби, но когато си в състояние да надушваш лъжата, идеята да прибегнеш към нея едва ли е толкова привлекателна. Боби сподели, че самия него го чака бой от наставничката му Фиона Моние, францужойка, доста зъл кугуар.

Агентите на Следотърсачите се ползват с пълна свобода, докато наблюдават и вземат мерки, но е забранено да се ангажират. Това, че ни помогна срещу Лео и бе убил Джери, докато душеше Сю, щеше да създаде неприятности на Боби. Беше ми го споменал в хангара, но тогава не го разбрах. Думите, че ще го набият с камшика, си бяха съвсем реални. Ох!

Боби се надява да представи смекчаващи вината обстоятелства. Ако бе приключил по-бързо с Лео, него нямаше да го има и нямаше да отвлече Сю. Но несправянето с работата едва ли щеше да спечели нечий симпатии.

Преминавах интензивен курс по правилата през последните два дни, докато чакахме. Убива времето. Опитвам се да убедя сам себе си. Но добрата страна е, че курсът е завладяващ.

Освен това вземах уроци по биология. От Боби узнах, че откакто съм се превърнал в Сази, биологичният ми часовник съвсем е забавил ход. Живеем десетки години повече от хората. Някои Сази са живели векове наред, макар да се случва рядко.

Вече не се нуждаех от лекар. Алфа могат да изцерят практически всичко. Аз не притежавам толкова сила, но вероятно вече нямам нужда от медицинска осигуровка. И без това никога не съм харесвал Здравната каса. За сериозни рани, получени от някой, който не е Алфа, Сази си имат „лечители“, прилагащи магия, за да помогнат — както беше направил Боби.

Когато се свестих в самолета, часове след като Джери се беше опитал да Ни убие, бях напълно здрав, но не можех да почувствам Сю. Опитах се. Разтворих всички врати, свързах всички съединения, които успях, но нищо не стана. Тялото ѝ е живо. Знам това. Сега е част от мен. Долавям всеки дъх, всеки удар на сърцето. Но частта, която е Сю, тази неопределена искрица съзнание, липсва.

Оставих Боби да ловува и се върнах в колибата. Разсмях се, когато я видях за първи път. Да наречеш сградата „колиба“, е все едно да наречеш „Тадж Махал“ вила. Близо хиляда квадрата само на първия етаж. На горния е същото.

Бети и Джон бяха потънали в сериозен разговор на кухненската маса. Тъмнорусата коса на Бети бе прибрана на кок на тила ѝ. Носеше бяла памучна фланелка и шорти, силно опънати по едрите ѝ бедра. Бети казва, че е сив вълк като мен, и знам, че е така, защото мирише на вълк. Но не ме плаши. Трудно мога да обясня. Тя е втората най-влиятелна женска в колорадската глутница, но не мирише агресивно. Мирише на уравновесеност и топлота. Успокояващо присъствие. Като Джон. Трудно ми беше да си я представя как тича из гората и разкъсва някоя сърна.

Подминах ги. Бети ме наблюдаваше с крайчеца на окото си. Усетих я. Доста ме наблюдава. Беше се опитала да ме заговори, да започне някаква терапия, но аз я избягвах. Какво има да се говори? Ако Сю прескочи трапа, животът е хубав. Ако умре, ще я последвам. Няма какво толкова да се добави.

Добро утро, красавице!, прошепнах в съзнанието на Сю. Лежеше върху легло с лъскава месингова табла. Тапетите в стаята бяха на бамбукови шарки. Наситен с мирис на море ветрец разлюля завесите на френския прозорец и накара перките на вентилатора над главата ми да се завъртят. Шумоленето на вентилатора и на дантелата бяха единствените звуци в просторната гореща и влажна стая. Вътре бе

съвсем малко по-хладно, отколкото навън. Мразя жегата и тишината е една приятна промяна.

И Бети, и Джон ми бяха казали, че изпадналият в кома човек може да чува. Разбира, но не може да отговори.

Опитах се да разбера от Карл какво би могло да я извади от това състояние — в края на краищата той е хуманен лекар. Само изпръхтя и отвърна със силно раздражение: „Защо питаш мен? Изобщо не разбирам какво става. Иди питай змията или вълка в другата стая.“ Отпи здрава глътка от почти празната бутилка ром.

Добре тогава.

Тиковите дъски изскърцаха под тежестта ми, докато вървах към леглото. Предпазливо седнах на ръба. Сю още не изглежда много добре, но как иначе — след операцията и задушаването. Гледах я как спи. Продължавах да убеждавам себе си, че наистина спи. Отместих кичур коса от бледото, безмълвно лице. Някой бе скръстил ръцете ѝ върху стомаха. Единствено лекото повдигане на гърдите ѝ и едва доловимият цвят на бузите ѝ ми напомняха, че още е жива. Докоснах ръката ѝ, взех я и лекичко я стиснах. Не усетих искриците от допира. Миризмата ѝ беше безлична, като стерилна почва без полъха на вятър. Това най-много ме безпокоеше.

— Как се чувстваш днес? — беше странно да ѝ говоря по този начин.

Предпочитам да върша нещо — да ритам стената, да крещя, да удрям. Всичко друго, но не и чакането. Ако се хвърля от някоя скала, поне ще почувствам нещо. Но не смея да се самонараня. Тя е толкова уязвима.

Ушите ми доловиха звук от съседната стая и рязко вдигнах глава.

— Прекъсваме редовната си програма за специално съобщение — долетя висок глас.

Дори не бях разбрал, че на острова има сигнал. Вирнах глава и се заслушах.

— Аз съм Ерин Стюарт на живо за новините на Канал седем.

Ерин Стюарт? Име от предишния ми живот. Дръпнах ръката си от Сю и се изправих. Отидох в дневната. Спрях се до вратата и се облегнах на касата. Линда се бе разположила на канапето с гръб към мен. Телевизорът бе включен и показваше хубавка чернокожа жена с пухкава коса.

Чух гласа на Бабс откъм кухнята:

— Спри го за малко, Линда.

Ясно. Видеозапис на телевизионно предаване. Можех да го изгледам по-късно.

Върнах се в стаята на Сю, но чух как Бабс прекосява дневната и сяда. Хвърлих поглед към тях точно когато Линда отново пусна касетата. Изведнъж погледът ми бе привлечен от снимките на мъж и жена в малки квадратчета зад водещата. Познавах ги отнякъде.

— Току-що в студиото се получи кутия с една от видеокамерите на Канал седем. Местоположението на екипа, работил с тази камера, все още е неизвестно. Откъсът, който се готвим да ви покажем, е с прекалено натуралистичен характер. Препоръчваме да не се гледа от деца и хора със слаби нерви.

Същото вървеше в надпис в долната част на екрана — навярно за хората с увреден слух. Картината се смени и показа дребна блондинка с микрофон в ръка в обстановка, която разпознах. Сърцето ми се качи в гърлото. Жената на екрана заговори:

— Аз съм Синди Сигала от новините на Канал седем. Намираме се на старото летище, където новото строителство скоро ще преобрази до неузнаваемост този пуст пейзаж — и тя описа широк мах с ръка. — Днес няколко местни строителни компании разкриха планове си за нов търговски мол, който ще създаде стотици работни места в региона и ще стимулира икономическото му развитие...

Внезапно от далечината долетя вик и паниката стегна гърдите ми. Беше Сю. „Мамка му!“ Искаше ми се да го кажа тихичко, но се чу отчетливо. Жените се стреснаха и се извърнаха към мен. Картината застина, когато Линда натисна бутона за пауза. Образът на Сю, влачена за косата от Лео вън от микробуса, застина и примигна на екрана. Линда се смути:

— Божичко! Тони! Съжалявам. Не знаех, че си там.

— Какво е това? — посочих екрана.

Бабс се опита да заговори, колкото ѝ позволяваше състоянието. Устата ѝ още бе разбита.

— Кармине го монтира от новините.

Смътно си спомнях новинарския екип и отблясъка от слънцето върху обектива. Имах само откъслечни спомени. Бети незабавно се озова до мен. Не бях доловил движението ѝ.

— Разбираемо е, ако не искаш да гледаш, Тони. Все още всичко е съвсем прясно.

Не я погледнах. Погледът ми не помръдваше от екрана. Изражението на Сю говореше за страх и болка. Внезапно ми стана трудно да си поема дъх. Бях ли в състояние отново да го преживея? Хвърлих поглед към Сю, неподвижна в леглото. Ами ако в този запис открия някакъв ключ, нещо, което забравям? И може да помогне? Да. Трябваше да го направя.

— Пусни касетата — казах безизразно.

Бети ме наблюдаваше. По дяволите, всички ме наблюдаваха. Бети стрелна Джон с поглед. Той стисна устни и бавно кимна. Вероятно Бети се съгласи, защото отстъпи и ми направи място.

Линда се обърна към екрана, но преди да го направи, отново ми хвърли поглед през рамо. Насочи дистанционното и натисна бутона. Звукът се завърна: вятър и учестено дишане.

Операторът незабавно зае позиция в посоката на вика. Репортерката бързо продължи да коментира, като че ли всичко е било предварително подготвено.

— Дами и господа — съобщи тя с приглушен глас. — Очевидно сме свидетели на опит за отвличане. Дейвид, можеш ли да го хванеш? Току-що на летището пристигна черен микробус, от който насилствено свалят жена. Явно това става против волята ѝ. Момент! Двама мъже отварят вратите на един от хангарите и оттам се появява товарен самолет „Боинг“. Можеш ли да хванеш близък план, Дейвид? Можеш ли да видиш нечие лице?

Планът на камерата се приближи и отново станах свидетел на похищаването на Сю — този път от друга гледна точка.

— Като че ли всичките мъже са въоръжени — каза призрачният глас на Синди. Материалът им показваше истинската случка. — Жената ми изглежда позната — може да е някоя знаменитост. Явно единият от мъжете ги ръководи. Като че ли се готви да освободи жената. Добре, сега тя бяга. Момент! Той успя да я настигне. Всъщност я изпревари и я хвана. Явно си играе с нея. О, господи! Удари я и я събори на земята!

Присвих очи. Лео напълно си заслужаваше това, което получи. Моята поява бе горе-долу по същото време. Всички в стаята бяха вперили очи в екрана, включително и аз.

— Сега я влачи към малка метална постройка. Никой от мъжете не се намесва. Товарят самолета. Дейвид, мобилният ти телефон у теб ли е? Трябва да съобщим на полицията!

Точно тогава се появих във вълчия си вид. За малко да съборя оператора. Опа! Преди съм се виждал само веднъж на видеото, което бе направила Бабс. Козината ми е основно сива с бяло петно на носа, черно-бяла шия и опашка. Съвсем обикновени белези. Трябва да съм профучал покрай снимачния екип, без дори да ги забележа. Естествено — бях малко угрижен.

— Какво беше това? — попита Дейвид.

— Прилича на куче. Тича право към мъжа, който държи жената.

— Добре! Браво, кученце! Нахвърля се направо върху лошия! Леле! Това сигурно боли! Дали не е полицейско куче?

Линда и Бабс в хор повтаряха похвалите.

— Сигурно — съгласи се Синди, която се бе отказала от коментара. — Доста е голямо. Ооо! Погледни! Появи се още едно куче!

— Куче ли?

Гледах се отстрани как се бия. Усещах, че с тялото си реагирам на собствените си движения на видеото, и вниманието ми се раздвои между образите в съзнанието ми и тези на екрана.

Биеш се чудесно, помислих си аз.

Чакай малко. Откога си говоря в трето лице? Погледнах рязко към леглото на Сю, която не помръдваше.

Сю?, повиках я мислено. Никакъв отговор.

— Давай, момче — измърмори Дейвид и върна вниманието ми към екрана. Фиксира изображението върху кучешкия бой. — Дай му да се разбере на лошото куче.

Изглежда, бяха решили, че Лео е лошото куче. Много проникателно от тяхна страна.

— Я виж! — гласът на Синди бе натежал от ужас. — Застрелях жената! Мъжът с пясъчнорусата коса. — О, господи!

Времето спря. Очите ми се разшириха. В ушите ми се разнесе звън. За втори път видях как куршумът я завъртя.

За втори път гледах как рухва на земята. Разтреперих се.

— Право в сърцето! — възкликна уплашено Дейвид. — Едва ли ще оцелее.

— Успя ли да хванеш това? — Русата коса на Синди вече се виждаше в ъгъла на кадъра. — Черният мъж уби второто куче! Сега стрелят по него. Застреля русокосия мъж с пистолет! Рани го с куршум. Мили боже! Това е истинска касапница!

— Виж кучето — Дейвид отмести камерата към мен и Сю. Знаеше откъде му идва хлябът. — Приближава се към момичето. Сигурно ѝ е домашен любимец. И двамата са зле ранени.

Пауза.

— Син, това никога няма да излезе в ефир.

Когато стрелбата престана, бе останал единствено Боби. Внезапно се извърна и погледна право в камерата.

— Олеле! — каза Дейвид и свали камерата.

Кадърът се завъртя встрани и повечето глави в стаята несъзнателно повториха движението. Инстинкт.

— Забелязаха ни! Бягай, Синди. Ще скрия камерата. Можем да се върнем за...

Картината изчезна. Настъпи пауза. Запитах се какво ли е сторил Боби на екипа. Мога да попитам, но не ме интересува особено.

Предаването се върна към новинарското студио. Отново говореше Ерин:

— Това бе местопроизшествието по-рано днес. Полицията пристигна на местопрестъплението по анонимен сигнал. Вероятно същият източник е върнал камерата. Полицията не бе в състояние да открие никакви тела. Черният микробус и самолетът са изчезнали. Въпреки това Канал седем успя да установи самоличността на някои от участниците.

Екранът зад бюрото ѝ проблесна и показа вестникарска снимка на Сю, когато бе спечелила от лотарията. Усмихнах се на развълнуваното ѝ изражение, но после отново погледнах неподвижното ѝ тяло. Тъгата ме завладя и усмивката ми се стопи.

Екранът се раздели на две части и показва близък план от видеоматериал.

— Жената, навярно убита по време на отвличането, е Сюзън Куентин. Показвали сме ви госпожа Куентин, след като спечели джакпота от двеста шейсет и осем милиона долара от лотарията миналата година. Не открихме семейството ѝ за коментар, но

научихме, че сестрата на госпожа Куентин, Бекки Майерс, е съобщила за отвличането ѝ от паркинга на Саутсайд Мол по-рано днес.

Последва друга снимка. Лео. Снимката бе полицейска. Профил, анфас, с номер върху гърдите.

— Мъжът, когото пръв споменахме и после изчезна, е известен на властите в Лас Вегас като Леополд Скаполо с прозвището Щастливецът Лео.

Така ли? Никога не бях го чувал.

— Към него многократно са повдигани обвинения за пране на пари и рекет. Подозира се, че е бил замесен в отвличането и убийството на няколко танцьорки от Лас Вегас.

Следващата размазана снимка бе моя. Беше стара фотография, но не знаех откъде се бяха сдобили с нея.

— Този мъж е известен на местните власти като Тони Джодоне. Източници от полицейското управление предполагат, че името е фалшиво.

Колко проникателно.

— Неотдавна е била издадена заповед за арест на господин Джодоне по обвинение в предумишлено убийство.

Е, добре де, все пак първо трябва да го докажат. Честно казано, вече нямаше никакво значение. Боби ме бе предупредил, че ако не си сменя работата, отново ще ме посети, и то не да си побъбрим. Май щеше да се окаже, че в края на краищата ще клекна.

Обзе ме щастие. Проклет да съм, ако знам защо.

Ерин продължи:

— Разговаряхме с детектив Робърт Съмърс от отдел „Убийства“ на Четвърти участък.

Боб се появи на екрана на живо от летището. По телевизията изглеждаше още по-грозен.

— Детектив, мислите ли, че изобщо ще откриете някое от телата, показани в материала?

— Виж, Ерин — отвърна той, — след като получихме сигнала за престрелката, на летището работи екип криминолози. Обявили сме микробуса за издирване и сме помолили Ръководство въздушно движение да съобщи, ако възникнат аномалии по радарите. Ако са някъде навън, ще ги открием.

— Но ще намерите ли телата?

Едновременно поклати глава и сви рамене.

— Съмнявам се, че оцелелите са взели телата със себе си. Планираме да използваме сканиране с инфрачервени лъчи от хеликоптер веднага щом слънцето залезе. Ако са заровени наблизко, ще ги открием.

Може би щяха да успеят, ако бе останало нещо за намиране. Знам какво е направил Боби с телата. Няма да бъдат открити. Първите няколко дни на острова, Боби прекара в сън в джунглата заради угощението.

Картината изчезна от екрана.

— Няма нищо, тук го монтирахме — обясни Линда. — Почакайте малко.

Отново се появи Ерин. Друг тоалет, същата прическа.

— Аз съм Ерин Стюарт. Предаваме на живо от погребалния дом „Глендейл“, където се провежда заупокойна служба за отвлечената жертва Съзън Куентин. Бяхме помолени да останем отвън по време на службата от уважение към опечалените. Службата явно е свършила и хората започват да излизат.

— Вече са правили заупокойна служба? — попитах. — Май доста бързат?

Неочаквано ме изпълни гняв от безочието и алчността им.

Мирис на изкипяло кафе изпълни стаята. Идваше откъм Линда.

— Още не си видял и половината, драги. Гледай и се учи.

Ерин бързо тръгна напред, като застави оператора да подтичва след нея. Приблжи се до млада жена в траур. Очите ѝ бяха зачервени и подути. Гледай ти, Лий.

Момент. Коя е Лий?

От предишната ми работа. Приятелката, при която спях онази нощ. Радвам се, че ѝ липсвам.

Какво? Сю — запитах наум, — *тук ли си?* Престанах да гледам и се върнах в спалнята ѝ. Сю не бе дошла в съзнание. Никакво движение. Но щом я докоснах... малки електрически искрици. Едва доловими, като насън.

Тони?, каза един глас в главата ми и изчезна. Отново я повиках. Нищо. Да не би да си въобразявах?

Бети незабавно се озова до мен. Енергията прашеше у нея, обгърна ме и започнах да разбирам защо е толкова важна в глутницата.

— Говори, Тони. Какво става? — постави нежно ръка на рамото ми. Миришеше на загриженост и любопитство.

— Усетих я. Само преди миг. Но отново изчезна — поклатих глава и се опитах да събера мислите си.

Лешниковите очи на Бети излъчваха интелигентност.

— Видеото — каза тя бавно. — Продължавай да гледаш. Може би достига до нея.

Разбрах какво има предвид.

Решително се върнах в дневната и минах пред Линда и Бабс. Внезапно и двете замирисаха на страх. Пренебрегнах къркоренето на стомаха ми при апетитната миризма. Напоследък не се храня добре.

Взех дистанционното от Линда и натиснах бутона за превъртане на лентата. Върнах я до момента, когато се появи Лий. Настаних се до Линда на канапето, изцяло съсредоточен върху екрана.

— Извинете, госпожице? — каза Ерин. — Бяхте ли приятелка на Сюзън Куентин?

— Сузи — отвърна тя, което накара Ерин да повтори въпроса си.

— Името ѝ е Сузи, не Сюзън. Така са я кръстили. Но обичаше да ѝ викат Сю.

— Значи бяхте приятелки?

Лий кимна.

— Приятно ми е да мисля така. Преди няколко години действително бяхме много близки, но като че ли се отдалечихме, когато спечели от лотарията.

Топли тръпки пробягаха през тялото ми. Бяха примесени с печал. Отново повиках Сю. Никакъв отговор. Знаех, че беше тя. Трябваше да е тя.

— Забрави старите си приятели, така ли? — упорстваше Ерин. — Парите ѝ завъртяха главата?

Лий изглеждаше ужасена.

— О, пази боже, не! Не и Сю. Невъзможно! — Приведе се към Ерин, която свали микрофона на нивото на гърдите им. Явно Лий бе забравила, че говори пред камера. — Семейството ѝ е виновно! Майка ѝ направо ѝ обсеби живота! След като се премести при нея, Сю дори не можеше да диша без позволение. Ами сестра ѝ! Алчната кучка! Какви истории само мога да ви разкажа!

Хубавите кафяви очи на Ерин проблеснаха и тя наведе микрофона към Лий.

— Заповядайте.

Лий сигурно бе забелязала камерата. Изведнъж се притесни.

— Не, не. Моментът не е подходящ. По-добре да си затварям устата.

Бързо се отдалечи и потъна в тълпата. Ерин си набеляза нова мишена. Бекки се бе отделила от голямата семейна група и се отправяше към чакащите черни лимузини. Бе облечена в черен дизайнерски тоалет и носеше малка шапчица с воалетка. Май изобщо не изглеждаше опечалена. Защо ли не съм учуден.

Съзнанието ми регистрира изненада при проявата на такъв цинизъм. Леко докосване. Не. Все още нищо.

— Извинете? Госпожо Майерс? Вие сте Бекки Майерс, нали? Сестрата на Сю? — Ерин протегна микрофона точно пред Бекки. Никакъв проблем. Не изпитах никакво чувство на вина.

— Не можете ли да ни оставите на мира! — скастри я Бекки и избута микрофона встрани.

Продължи да върви към лимузините, но Ерин бе неотстъпно до нея. Облече в думи въпроса, който току-що си бях задал:

— Питам се нещо. Тази служба не е ли малко прибързана след обявяването на предполагаемото убийство? Все още не са намерени тела и полицията продължава да се надява, че е възможно някои да са оцелели. Сестра ви може да е още жива.

Бекки се спря. Обърна се и застана срещу камерата. Беше вбесена.

— Гледах материала. Беше пряко попадение. Сестра ми е мъртва! Не го ли разбирате? — Изведнъж се стресна. Пое си дълбоко дъх и добави по-спокойно: — Време е да продължим живота си. Трябва да се съвземем от ужасното събитие. Трябва да мисля за децата си. Животът им предстои. Сузи също би го искала.

Кой ти каза?, отекна разгневен глас в съзнанието ми. Съсредоточих се върху него, задържах го.

Не си отивай! Умолявах. Настоявах. Нарещах.

Не мога да се събудя, Тони! Защо не мога да се събудя? Изчезна.

Погледнах Бети. Гледаше мен, не екрана. Навярно изражението ми издаваше паниката, която ме беше обзела. Почти се получи. По

дяволите! Натиснах паузата.

— Пак беше тук.

Единствено Бети разбра какво имам предвид.

— Не се съпротивлявай, Тони — каза тя спокойно. — Не й пречи. Просто гледай касетата. Позволи на Сю да гледа.

Поех си дълбоко дъх и бавно издишах. Отново пуснах видеото.

Лицето на Ерин Стюарт придоби лукаво изражение, когато попита Бекки:

— Ами парите? Сестра ви бе много богата. Ако не се намери тяло, дали някога завещанието на сестра ви ще бъде легализирано?

Ясно. Ето къде била уловката. Няма тяло, няма пари. Бекки стисна устни. Ерин бе засегнала нерв.

— Нашите адвокати ни информираха, че според изискванията на закона трябва да изчакаме седем години преди легализацията.

— Какво мислите за това?

Навяря микрофона в лицето й. Беше подушила кръв. Колко ли репортери са Сази? Ще трябва да попитам Боби.

— Без коментар.

Неочаквано микрофонът бе издърпан встрани от тънка, добре поддържана ръка. Познавам този маникюр!

— Господи! — възкликна Линда и скри лицето си с ръце. Миризмата й премина в горещ пустинен повей. — Започва вълнуващата част! Приличам на истинска харпия!

Камерата се премести и предложи пълен план на лицето на Линда. Носеше шапка с широка периферия и воалетка. Роклята не се виждаше, но вероятно беше черна. Макар че с Линда човек никога не може да бъде сигурен.

Бабс утешително я потупа по ръката, докато тя гледаше през разперените си пръсти.

— 'Сичко е н'ред — промълви тя тихо. — 'Пълно си права да се 'досваш.

Линда се обърна към нея и се усмихна. Подуших топлота и загриженост от страна на Бабс. Хляб, захар и мускус.

— Аз пък имам коментар! — каза остро Линда от екрана.

Камерата се придвижи назад, за да покаже трите жени в цял ръст. Ерин заговори:

— Вие сте Линда Леоне, нали? Собственичката на ресторант „Карлин“? Познавахте ли Сю Куентин?

Поне беше се спряла на „Сю“ още първия път, когато я поправиха. Някои репортери никога не схващат намека.

Бекки искаше да си тръгне, но нямаше да се приеме добре. Гледах как погледът ѝ се стрелка напред-назад в търсене на спасение. Въпреки това изглеждаше омагьосана от Линда.

— Да, аз съм Линда Леоне. Да, притежавам „Карлин“ и, да, Сю беше моя много скъпа приятелка.

Усетих радостта и благодарността на Сю от признанието.

— Сю ти благодари — прошепнах на Линда. Погледна ме стреснато.

Продължавай, казах си аз. Отпусни се. Облегнах се на меките възглавници и се загледах.

— Какво бихте желали да коментирате? — попита Ерин, сякаш бе забравила въпроса.

— Попитахте какво мисли семейството за това, че ще трябва да чака седем години за легализацията на завещанието на Сю. Любящата сестричка тук няма какво да каже. Аз обаче имам — гласът ѝ се повиши, докато не заглуши останалия шум. Ерин ѝ подаде микрофона и Линда се обърна към насъбралата се тълпа. Не беше голяма — около трийсет души. — Прекарах последните два часа със семейството и приятелите на Сю. Чух всевъзможни караници, нападки и вайкания. Предполагаше се това да е заупокойна служба за Сю. Дойдох, защото вярвах, че ще чуя добри думи за моята приятелка. И наистина чух. От другите ѝ приятели. Но май ще се окаже вярна сентенцията, че човек избира приятелите си, но не и семейството си.

Очите на Бекки се разтвориха широко и челюстта ѝ увисна. Мира беше вбесена. Стисна устни точно като Бекки по-рано.

— Единственото, което чух от близките ѝ, бяха оплаквания. — Линда се извърна към Ерин толкова рязко, че журналистката инстинктивно отстъпи назад. Кафявите ѝ очи издаваха изумление. — Знаете ли какво мисли семейството и за това, че трябва да чака за парите? Бесни са! Всички до един!

Започна да ги имитира поред. Първо Мира. Приликата бе поразителна. Студена, хленчеща, чак да ти се повдигне.

— „За всичко е виновна Сузи! Какво си въобразяваше? Какво ще правя сега?“ — Линда погледна към камерата свирепо. — Като че ли е имала някакъв избор! Беше отвлечена!

Дойде ред на Бекки. По-млада версия на същото хленчене.

— „О, не! Цели седем години! Кой би повярвал! Трябва да дадем под съд този адвокат! Трябва да променят закона. Всичко е пределно ясно! Жената е мъртва! Имам право на наследството си!“ — Последва друг глас: — „Как ще оцелея с милостинята, която ми подхвърля фондацията? Трябва да поддържам определен начин на живот. Скоро децата ми ще останат на улицата!“

Звучеше съвсем като Мици. Оставих прозрението да ме завладее, защото знаех, че идва от Сю. Никога не бях виждал Мици. Усещах как мислите на Сю се носят зад собствените ми. Почувствах се натъжен и ядосан.

— Ето какво мисли семейството й! Повръща ми се от вас! — Обърна гръб на вцепенената групичка и подхвърли микрофона към стоящата наблизо репортерка.

Ерин улови микрофона във въздуха. Дочу се шумолене и съскане. На два пъти отвори уста, преди да заговори:

— Добре, ясно: — Пое в друга посока: — Хм, госпожо Леоне. Добре е известно, че макар да сте омъжена, понякога имате... връзки с други жени. Беше ли Сю Куентин ваша любовница?

Изпълних се с гняв и смущение, но го преодолях, защото ми стана забавно. Линда умее да се грижи за себе си.

На екрана Линда се обърна към репортерката с поглед, който можеше да среже камък.

— Казах, че Сю ми беше приятелка. Щом знаете, че съм бисексуална, и то открито, трябва също така да знаете, че не се срамувам от това. Нито се притеснявам. Ако Сю наистина бе моя любовница, щях да го кажа. — Тонът й се повишаваше с всяка дума, докато не се превърна в овладян крясък в лицето на Ерин. Малки капчици слюнка опръскаха микрофона. — Как изобщо се осмелявате да питате! Сексуалните предпочитания на Сю не са ваша работа! Господи! Вие сте по-лоша и от семейството й! Оставете жената да почива в мир.

Сълзите се стичаха по лицето й, без да ги избърше. Линда се втрени в репортерката свирепо, докато Ерин не сведе поглед. Завъртя

се на токове, пхна длан в протегнатата ръка на Бабс, прегърна с другата Кармине и се облегна на тях, ридаейки. Кармине нежно прегърна жена си, а Бабс се извърна и хвърли на репортерката поглед, който не само можеше да реже камъни, но навярно можеше да превръща хората в камък. След пристигането на Линда разбрах, че Кармине не им беше казал нищо. Тогава не са знаели, че сме живи.

На екрана се възцари неочаквана тишина. Ерин се обади:

— Хм, аз съм Ерин Стюарт от заупокойната служба за Сю Куентин. Анджела?

Видеото изключи. Цялата група седеше замаяна, докато екранът потъмняваше.

Обзе ме ярост и аз ѝ се отдадох. *На улицата? На улицата! За бога! Фондацията ѝ дава двеста хиляди годишно. И щяла да гладува? Какво, по дяволите, прави с парите?* Гневът на Сю прогори тялото ми като пламък. Възмущение. Болка.

Всичко е наред, опитах се да я успокоя. *Имаш пълното право да се ядосваш. Опиши ми как се чувстваш. Опиши ми всичко.* Изправих се и отидох в спалнята. Бети ме последва като призрак. Периферното ми зрение отбеляза Джон и останалите, които се присъединиха.

Седнах на леглото и докоснах бузата на Сю. Искриците ставаха все по-осезаеми, докато галех лицето ѝ.

— Събуди се, Сю. Време е за ставане, любима — казах на заспалото ѝ тяло.

Не мога! Не мога да се събудя, Тони. Помогни ми! Не знаех как. Погледнах Бети. Тя търпеливо чакаше да ѝ кажа нещо. Миризмата ѝ бе замаскирана от сладкия дъх на сено, породен от любопитството на останалите в стаята.

— Не може да се събуди. Но е тук — докоснах слепоочието си — и не може да се събуди.

Погледнах към групата за някакви предложения. Карл спеше мъртвопиян до масата в ъгъла. Бе прикрил хъркащата си глава с ръка. Десният му юмрук здраво стискаше гърлото на бутилката с ром, вече празна. От него силно лъхаше на алкохол и пот. По дяволите, Карл! Точно сега ли намери?

Никой не разбираше в какво се състои проблемът. Как да им обясня?

Бети стисна ръката ми. Притегли ме назад.

— Искам да я видя.

Направих ѝ път. Отстъпих на няколко крачки. Линда пристъпи към мен. Положи хладните си длани върху ръката ми. Позволих ѝ. Облегна глава на рамото ми и се загледахме в работата на лекарката. И на двамата със Сю ни беше приятно от допира ѝ.

Бети се надвеси над Сю, докато напълно я закри. Стаята бе необичайно тиха. Странно, в присъствието на толкова хора. Виташе тържественост. Усетих Сю в съзнанието си. Разтревожена. Нима това бе краят? Ами ако никога повече не се пробуди, ако животът ѝ свърши?

Не смеех да си го помисля.

Над главата на Сю се появи светлина. Винаги можеш да разчиташ, че у лекарите ще се намери медицинско фенерче. Светлината примигна веднъж, после отново. Белите бродирани цветя на възглавницата за миг заблещукаха.

Внезапно носът ми се изпълни с нажежения метален мирис на решимостта. Бети се изправи. Без предупреждение силно плесна Сю през лицето. Какво, по дяволите?

Главата на Сю рязко се отметна встрани. Медната коса се разпиля върху лицето ѝ и цялото ѝ тяло леко се затресе. Нов безмилостен удар по лицето го върна в предишното положение, където можех да го виждам. Плясъкът оглуши ушите ми и изпълни съзнанието ми с ярост.

Изтръгнах се от Линда и прекосих стаята с нечовешка бързина. От мен се понесе ръмжене — отчасти вой, отчасти рев. Ярост. Третият удар не можа да достигне Сю. Сграбчих Бети за раменете и свирепо я метнах встрани. Понесе се през стаята. Гърбът ѝ се удари в барчето от дъб и месинг в ъгъла близо до омекналия Карл.

Карл мигновено се събуди, когато барчето изчезна сред дъжд от счупено стъкло, метал и трески. Парче стъкло заседна дълбоко в шията на Бети. Очите ми пламнаха. Звярът в мен се опитваше да си пробие път. Нейните очи проблясваха в златисто, докато ме гледаше. Оголи зъби и изръмжа ниско и гърлено. Не ми пукаше. Отвърнах ѝ с ръмжене. Миришеше на увереност и очакване. Силата ѝ, почти колкото тази на Боби, се устреми към мен. Сякаш намерението ѝ бе да ме уплаши.

Може би бях прекалено вбесен или прекалено глупав, но не успя. Щеше да умре, защото бе ударила любимата ми, или аз щях да загина,

докато се опитвам да я убия.

Плътен аромат на ориенталски подправки пропълзя и надделя над сладкия метално-меден мирис на кръвта. Предизвикваше ме, караше ме да желая битката. Не бе нужно да се обръщам, за да усетя страха на хората. Уханието бе толкова силно, че накара лигите ми да потекат. Звукът от въртенето на вентилатора режеше слуха ми. Почти бях стигнал до нея. Тялото ми се напрегна за борба, пригответи се за скок.

— Тони? — дочух неуверен глас откъм леглото. В същия миг в съзнанието ми избухна експлозия от цветове. Залези посред бял ден.

Сърцето ми спря. Мигновено се извърнах. Нямах думи. Сю бе седнала с леко разстроено изражение. Но очите ѝ бяха отворени. Бледото ѝ лице пламтеше. Усмихна ми се и усетих, че погледът ми светна.

Оставих Бети. Надявах се, че няма да ме нападне. С две крачки се озовах до леглото и стиснах Сю в прегръдките си. Притиснах я до себе си. Болезнен стон ми подсказа, че сигурно съм я притиснал по-силно от необходимото. Разхлабих прегръдката си и нагласих възглавниците зад гърба ѝ да остане в седнало положение.

Изминаха дълги минути. Само я гледах. Не можех да изтрия усмивката си. Когато най-после се обърнах към групата, по лицето на Линда се търкаляха сълзи на щастие. Бети стоеше встрани. Ръката ѝ стърчеше под странен ъгъл. Плътта на шията ѝ избутваше парчето стъкло навън. Когато почти бе излязло, тя се пресегна и го извади. Не издаде болката си. Беше по-силна, отколкото бях преценил. Бях я подценил.

— Виж — обърнах се смутено към Бети, — ужасно съжалявам. Не разбрах, че...

Прекъсна ме с движение на здравата си ръка.

— Бях забравила за връзката ви. Ти не си Алфа и не вярвам, че можеш да ме нараниш. — Погледна ръката си с гримаса. — Грешката е моя.

Карл присви кървясалите си очи и се втренчи в Бети. Имаше ранен, а той все пак беше лекар — или почти. Гласът му бе дрезгав и заваляше думите:

— Струва ми се, че тази ръка е... хм, извадена от рамото.

Тя кимна сериозно.

— Не бих отказала помощ.

Не вярвам, че в действителност разчита на каквато и да било помощ и определено не от него. Но навярно Карл имаше нужда от това, за да се вкопчи в нещо. Много добър психиатър е тази Бети. Оттеглиха се в съседната стая, където Карл държеше чантата с инструментите си.

Сю отново ми се усмихна и после се разсмя.

— Как ли ще се изненадат, когато разберат, че съм оставила всичко на гъските?

Намръщих се, защото не проумях за какво става дума. Трябваше ми малко време да се досетя, че тя говори за последното, което си спомня — погребението си по телевизията.

— Оставила си цялото си състояние на гъските?

— По-точно на Министерството на околната среда. Искam да съборят къщата и да превърнат терена в резерват. Ходих при адвоката точно преди да обядвам със сестра си. Промених завещанието си и ги изключих от него.

Линда избухна в смях. По лицето ѝ рукнаха сълзи и не бе в състояние да говори.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Сю.

— Ох, господи! — възкликна задъхано Линда. — Бяха толкова сърдити на службата, защото адвокатът не искаше да им каже какво пише в завещанието ти. Заяви, че докато смъртта не бъде обявена официално, не може да разкрие съдържанието му. Но сестра ти беше абсолютно сигурна, че не си го променила, защото си ѝ казала, че имаш намерение, а не че си го направила.

Сю изглеждаше огорчена.

— Толкова се бе разстроила само от мисълта за това, че се почувствах виновна. Поколебах се. Всъщност реших да се върна при адвоката и да го скъсам. Но няхах възможност да го направя. Вини ме сграбчи точно на излизане от ресторанта.

— По време на службата планираха какво ще направят. Бекки ще си построи луксозна къща, а майка ти ще пътува. Решили са да вземат колкото може по-голям кредит срещу бъдещото си богатство. — Изсмя се високо. — А пък то отива при гъските! О, Сю! Направо велико. Чакаш цели седем години и накрая гъските получават ново езерце! — Линда се смя, докато не ѝ остана повече дъх.

Настроението на Сю се промени. Замириса на тъга и гняв. Гласът ѝ се плъзна през съзнанието ми. *Те действително пет пари не дават за мен. Не ме обичат. Винаги съм го знаела, но някаква частица в мен като че ли не иска да повярва.* Притиснах я до себе си.

Тя вдигна глава, все още уютно сгушена на рамото ми.

— Тони? А сега какво? Не желая повече да ги виждам, никога. Но къде ще отидем?

— Какво чувам? Да не би островът да не ти харесва? Кой говореше за екзотика?

— Но не и вечна — отвърна тя тихо. — Къде ще живеем?

Погледнах я уверено.

— Не знам, мила. Но все ще намерим нещо.

Боби се отблъсна от стената. Върху голия му торс проблясваха капчици пот. Беше обул избелели джинсови шорти. Сигурно в чест на Сю. Боби е необичайно пристрастен към голотата. Или пък аз съм необичайно пристрастен към дрехите. Казва, че ще го преодолее.

— Следотърсачите ще ви намерят място, Сю. Тони трябва да е в глутница, да бъде с други вълци. Ще е нужно известно време, но имаме глутници в Боулдър, Минеаполис и в Чикаго. Също и в Енкъридж и Украйна, но там климатът е студен. Едва ли ще ти хареса — въздъхна многозначително. — Ще направя каквото е по силите ми, но може да се наложи да останете известно време тук, докато уредим положението. Процесът е бавен.

Да останем още? В тази жегата? Вътре е добре, но отвън е... ясно какво — джунгла. Господи, какво не бих дал за внезапна снежна буря. Добре де. Няма защо да мрънкам, щом ръката на Сю здраво е стиснала моята и през тялото ми пробягват електрически искри.

Бети и Карл отново се появиха. Карл изглеждаше малко по-добре. Навярно Бети все пак ще успее да му помогне. Тя носеше две бели кутии — една голяма и една малка. Приблужи се до леглото и ми подаде по-малката. Голямата кутия грижливо положи в краката на Сю.

— Какво е това? — попитах.

Сви рамене. Очите ѝ блестяха от любопитство.

— Помолиха ме да ви ги дам веднага щом Сю се събуди.

Боби се намръщи. Гримасата му беше отражение на моята. Но поне от кутиите не се чуваше тиктакане. Нямаше и никаква миризма.

Отворих първо моята. Вътре в обикновената кутия за ризи имаше фина бяла хартия. Разгърнах я и намерих купчина официални документи. Разгледах ги, без да ги извадя.

Леле! Наистина впечатляващо.

— Явно понятията ни за „бавно“ доста се различават — обърнах се към Боби. В гласа ми прозвуча неприкрито изумление. — Добре, признавам си. Впечатлен съм. — Поклатих глава. — Няма защо да се фукаш.

Приближи се намръщен.

— Не разбирам.

Подадох му документите. Имаше шофьорска книжка с употребяван вид. Срокът ѝ изтичаше следващия март. Беше от Илинойс и бе издадена на истинското ми име: Дж. Антъни Джамброко младши. Джодоне е фамилията на татко. Приех го след смъртта на мама. Татко направи фалшив акт за раждане и всичко останало. Истинското ми име е безопасно, защото никога не съм го използвал.

Имаше съответстващ акт за раждане. Заверено копие от истинския. Бърза работа. От устата ми се изтръгна леко възклицание при вида на книжката и акта на Сю — моля за извинение, на Джесика Сюзън Джамброко. Поради състоянието на книжката съм готов да се обзаложа, че някъде съществува пълна документация, отговаряща на имената. Майсторите по изготвяне на самоличност се гордеят с работата си. Размерът и формата на последния документ ме притесни.

Боби ги разгледа всичките. Стъписа се. Присмях му се.

— Май отивам в Чикаго, а?

Колко мило от негова страна да реши вместо мен. Даже прекрасно. Беше ми разказвал за различните глутници и водачите им.

Лукас Сантяго е Алфата на глутницата Боулдър. Силен, горд и изключително благороден. Не. Няма да се впиша там.

Минеаполис се оглавява от Джоузеф Айзъксън, трудолюбив норвежец. Е, можеше и да стане.

Но Чикаго — Чикаго се управлява от Николай Молотов. На шега бях попитал Боби дали се отличава с „експлозивен характер“. Реших, че е смешно. Боби не мислеше така.

— На твое място не бих го казал в негово присъствие — рече той тържествено.

— Виж, просто се пошегувах. Нали знаеш за коктейл „Молотов“? — Сръгах го в ребрата.

— Схванах шегата, Тони. Не съм толкова тъп. Но ти не разбираш. Става дума за същия човек. Живее още от времето на цар Николай. Той е руската мафия и управлява Чикаго с железен юмрук. Не е много приятен човек.

А, това било. Моят свят. Нямах възражения.

Миризмата на Боби издаваше объркване. Продължи да клати глава, докато оглеждаше всеки документ. Обръщаше ги, проучваше ги, изследваше ги срещу приглушената светлина на прозореца. Подаде ми ги с действително ядосано изражение.

— Кой, по дяволите, има ваши снимки и с какво се занимава?

Със Сю се спогледахме изненадано.

— Не си ли ги направил ти?

Отиде до леглото и се опита да грабне кутията.

— Не! По дяволите, дори не познавам някой с толкова власт да го направи. Имаше ли визитка? Каквото и да било?

Свих рамене. Не бях проверил. Позволих му да вземе кутията. Извади хартията и леко я изтръска. Едно листче кацна върху завивките. Сю го взе. Хартията бе плътна и луксозна. Почеркът беше мъжки. Прочете го на глас: „Уредил съм да живееш в Чикаго. Николай ще се отнася добре с теб или ще отговаря пред мен. Платил съм вноската ти. Не му позволявай да ти каже друго.“ Сю лекичко се засмя.

— Подписано е „Лукас Сантяго“. — Гледаше ме любопитно. — Познаваш ли го?

Свих рамене. Не го познавах. Сю погледна Боби. Докато четеше бележката, челюстта му бе увиснала. Бялата кутия, ослепителна върху абаносовата му кожа, падна на земята от внезапно омекналата му ръка. Вниманието на всички присъстващи бе приковано върху разговора ни. Изражението на Бети не се отличаваше.

Боби отвори уста на няколко пъти, преди да проговори:

— Дали го познавам? Да. Всеки Сази го познава. Член е на Съвета. Но ти... откъде...

Нямах отговор.

— Защо не отвориш своята кутия, Сю? — предложи Бети.

Погледнах я. Изглеждаше толкова изненадана от развоя на събитията, колкото и Боби. Ветрецьт отново подухна през отворената

врата и разроши косата ѝ. Донесе мириса ѝ право към мен. Ухаеше на лятна гора и сладкарски подправки. Осъзнах колко ми бе липсвал ароматът на чувствата ѝ, докато беше в безсъзнание. Всяко нейно усещане приличаше на слънчев лъч, отразен от кристал наситено и изумително.

Опита се да придърпа голямата кутия към себе си. Все още ѝ беше трудно да се навежда. Направи лека гримаса, затова се пресегнах и поставих кутията в скута ѝ. Беше тежка и дълга почти колкото онези за доставка на рози, но по-широка. Вдигна капака. Върху фината бяла хартия бе прикрепена бележка. Прочете я пред всички: „Ако Чикаго не ти хареса, винаги си добре дошла в Боулдър, Сузи. Заедно с Тони, разбира се.“ Произнасяше думите с изненада и радост.

— Подписана е „Лукас“ — извърна глава към мен и усетих полъха на роса от изумлението ѝ. — Не го познавам, Тони! Защо върши всички тези чудеса за нас?

Всички пристъпиха напред, когато Сю разгърна фината хартия. Под нея имаше, пласт изумруденозелено кадифе. Ароматът на прясно окосено сено — любопитство — подразни носа ми и кихнах няколко пъти. Както и Бабс и Бети. Когато спряхме, тишината бе толкова плътна, че чувах как бият сърцата на всички присъстващи.

Надникнах в кутията. Вътре имаше пластмасова фигурка с дължина около трийсет сантиметра, с червена сплъстена коса около преживялото много битки лице, вързана отзад на конска опашка. Зелените пластмасови очи над боядисана усмивка отиваха на лекъосаната дрипава зелена кадифена рокля, в която беше облечена. Усмихнах се. Видът на куклата бе такъв, какъвто само едно четиригодишно дете може да го докара.

Всички си размениха недоумяващи погледи. Бети изглеждаше най-смутена от всички. Защо някой ще си прави труда да опакова опърпаната кукла като царски подарък?

Нямах намерение да проваля изненадата. Историята си беше на Сю.

Лицето ѝ бавно се озари от усмивка. Догадката се превърна в радост.

— Джесика!

Извади куклата и силно я притисна до гърдите си. Разнесе се полъх на мандарини и прясно изпечени бисквити.

Готов съм да се обзаложа, на каквото и да е, че Лукас има бяла козина.

Сю вдигна към мен сияен поглед. Внимателно положи куклата обратно в кутията и почтително поправи роклята ѝ. Нежно докосна червената найлонова коса. Бе готова да се разплаче. От радост и печал. Пресегна се към документите в ръцете ми. Погледна снимката на шофьорската книжка и широко се усмихна. Вирна глава към мен.

— Харесват ми Джесика и Сюзън, но защо Джам... броко? — запъна се на името.

Погледнах я напрегнато.

— Защото съм готов. Ако искаш да носиш името ми, ще ти го дам — с тъгълчето на окото си зърнах широката усмивка на Линда.

Преглътнах със затруднение. Бяха ми го наложили. Едва ли имах право на избор. Но как да не приема дъгата и залеза?

— Ох, по дяволите! Не се справям много добре. Обичам те, Сю. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Ще дойдеш ли с мен в Чикаго? Като част от мен? Като съпруга? — Хванах ръката ѝ и зачаках отговора.

Изражението на лицето ѝ премина през смущение и изумление до неподправена радост. Хвърли се в прегръдките ми с щастлив вик. Ухаеше на мандарини, на карамфил и топъл ябълков пай. Сладък мускус и топлота. Изумително е как хората, дори без да могат да надушват чувствата, намират утеха в полъха на обичта. В уханията на любовта.

Отговорът бе очевиден. Не я изпусках от прегръдката си, докато останалите ни наблюдаваха усмихнати. Потънах в аромата ѝ. Оставих сладките искрици да изпълнят тялото ми. Сази гледаха завистливо. Останалите само можеха да се досещат.

Внезапно се изпълних с нетърпение за нов живот с нова любов. Предстояха ни години да се опознаваме и да бъдем заедно. Сю дори не погледна последния документ. Нямаше нужда. Видя го в съзнанието ми. Ясно е, че сме съчетани един с друг. Но сме родени хора и американци.

Беше брачно свидетелство.

Издание:

Кати Кламп, С. Т. Адамс. Лунен ловец

Американска. Първо издание

ИК „Унискорп“, София, 2011

Редактор: Милка Рускова

Коректор: Грета Петрова

ISBN: 978–954–330–264–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.